

371.4072

๓๖418 ก

บริจาค

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การสังเคราะห์งานวิจัยของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์

ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์

อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง

ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ธันวาคม 2547

5 352538

๗ 6 ก.ย. 2552

การวิจัยเรื่อง
การสังเคราะห์งานวิจัยของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
ได้รับทุนอุดหนุนจาก
งบประมาณรายได้ประจำปี 2547
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำนำ

การวิจัยเรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว เป็นการสังเคราะห์
ปริญญาณิพนธ์ของนิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่สำเร็จการศึกษาระหว่างปี
การศึกษา 2529 – 2546 การวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากเงินงบประมาณรายได้ ประจำปี 2547 ของ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในการให้การสนับสนุนไว้ ณ
ที่นี้

ขอขอบคุณ คุณสุณี เหล่ารัตนเวช ว่าที่ร้อยตรีสรสวรรค์ สัตยมงคล คุณปิยวรรณ บุญเพ็ญ
และเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิจัยทุกท่านที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการประสานงานการทำวิจัยเรื่องนี้ให้
ดำเนินไปด้วยดี

ขอขอบคุณคุณนิภาพร ดัณฑสวัตต์ ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านการเก็บข้อมูล การพิมพ์
เรียบเรียง และตรวจทานงานวิจัยนี้ด้วยความใส่ใจเป็นอย่างดี

คณะผู้วิจัยหวังว่า ผลที่ได้ในงานวิจัยนี้ จะเป็นประโยชน์ในการเป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการ
พิจารณาหาหัวข้อ และการทำปริญญาณิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาต่อไป

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์
ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์
อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง

บทคัดย่อรายงานการวิจัย เรื่อง
การสังเคราะห์งานวิจัยของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์

ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์

อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง

พ.ศ.2547

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวระหว่างปีพุทธศักราช 2529 - 2546 ด้วยวิธีการสังเคราะห์เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ และเพื่อพัฒนารอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ซึ่งจากการสังเคราะห์ปริญญาณิพนธ์จำนวนทั้งสิ้น 407 เรื่อง พบว่า ปริญญาณิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวพิมพ์เผยแพร่มากที่สุดในปี พ.ศ.2542 โดยส่วนใหญ่ศึกษากับประชากรที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษา ประเภทของงานวิจัยส่วนใหญ่ คือ การวิจัยเชิงทดลอง ความสำคัญของงานวิจัยส่วนใหญ่คือ ด้านชีวิตและสังคม เนื้อหาสาระที่ศึกษาโดยส่วนใหญ่คือ การศึกษาด้านเนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป

ผลการสังเคราะห์ปริญญาณิพนธ์ตามเนื้อหาสาระที่ศึกษาแบ่งออกเป็น 7 ด้าน ดังนี้

- 1) การจัด/บริหารงานแนะแนว มีการศึกษาถึงบุคลากรงานแนะแนวและรูปแบบของการจัดหรือบริหารงานแนะแนว
- 2) บริการแนะแนว มีการศึกษาถึงการสำรวจนักเรียนเป็นรายบุคคล การให้บริการสนเทศ และการจัดวางตัวบุคคล
- 3) การให้คำปรึกษา มีการศึกษาถึงการนำทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีลักษณะ - องค์ประกอบ ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทฤษฎีเผชิญความจริง ทฤษฎีเหตุผลและอารมณ์ ทฤษฎีเกสโตลท์ ทฤษฎีภวนิยม ทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ทฤษฎีวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมาใช้ในการให้คำปรึกษา
- 4) ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ มีการศึกษาถึงการนำการฝึกฝนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย การทำจิตบำบัดแบบระดับประคองควบคุมการฝึกฝนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย การทำวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ การเสริมแรง การลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ การฝึกสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ การฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อมาใช้ในการทดลอง
- 5) เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว มีการศึกษาถึงการนำชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว การใช้แม่แบบชุดแนะแนว สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ การสอนแบบการเล่นของไทย การฝึกความคิดสร้างสรรค์ แบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์ การแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพ การฝึกทักษะทางสังคมมาใช้ในการทดลอง
- 6) เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป มีการศึกษาถึงการนำทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยามาใช้ในการทดลอง โดยเป็นการเปรียบเทียบ

เทคนิคกับเทคนิคทางจิตวิทยา เทคนิคกับทฤษฎีทางจิตวิทยา ทฤษฎีกับทฤษฎีทางจิตวิทยาหรือใช้ทั้งเทคนิคหรือทฤษฎีทางจิตวิทยาควบคู่กัน 7) เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ เป็นการศึกษาด้านสังคม ด้านโรงพยาบาล ด้านบริษัท ด้านผู้บริหาร/ครูในสถานศึกษา และด้านผู้รักษาสันติราษฎร์

การพัฒนากรอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวได้ 7 องค์ประกอบ คือ การจัด/บริหารงานแนะแนว บริการแนะแนว การให้คำปรึกษา ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป และเนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ

สารบัญ

บทที่

หน้า

1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์ปริญญาณิพนธ์.....	6
สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.....	7
การสังเคราะห์งานวิจัย.....	20
การเตรียมการสังเคราะห์งานวิจัย.....	22
ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย.....	23
ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย.....	25
วิธีการสังเคราะห์งานวิจัย.....	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย.....	28
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	32
ประชากร.....	32
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	32
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	32
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	33
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
การสังเคราะห์เชิงปริมาณ.....	38
การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ.....	60
การพัฒนากรอบโครงสร้างปริญญาณิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว.....	192

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	194
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	194
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	194
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	194
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	194
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	194
การอภิปรายผล.....	226
ข้อเสนอแนะ.....	230
บรรณานุกรม.....	231
ภาคผนวก.....	234

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ลักษณะข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยทั่วไปและการสังเคราะห์งานวิจัย.....	22
2 จำนวนเรื่องและคำร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามปีที่พิมพ์เผยแพร่.....	38
3 จำนวนเรื่องและคำร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	39
4 จำนวนเรื่องและคำร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามแหล่งที่อยู่ของประชากร.....	40
5 จำนวนเรื่องและคำร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามประเภทของการวิจัย.....	41
6 จำนวนเรื่องและคำร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามความสำคัญของงานวิจัย.....	42
7 จำนวนเรื่องและคำร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามเนื้อหาสาระของการวิจัย.....	43
8 ความถี่และคำร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามตัวแปรอิสระที่ศึกษา.....	46
9 จำนวนและคำร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามตัวแปรตามที่ศึกษา.....	55
10 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านการจัด/บริหารงานแนะแนว จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา.....	61
11 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านบริการแนะแนว จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา.....	67
12 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านการให้คำปรึกษา จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา.....	116
13 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา.....	126
14 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านเทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา.....	132
15 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านเนื้อหาสาระมากกว่า 2 ทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา.....	145
16 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวที่มีเนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา.....	167

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในภาวะสังคมโลกปัจจุบันเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร และเทคโนโลยี ซึ่งส่งผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน ได้แก่ สังคม วัฒนธรรม การเมือง การศึกษา การคมนาคม การแพทย์ การอุตสาหกรรม การเกษตรกรรม และพาณิชยกรรม การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิต การใช้ชีวิตประจำวันของคนในสังคม กล่าวคือ มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น แย่งชิงทรัพยากรที่จำกัด มีการลดการจ้างงานลงโดยใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ มาแทนคน ทำให้เกิดภาวะว่างงาน เกิดความตึงเครียด เกิดความวิตกกังวลจากการต่อสู้ดิ้นรน จากปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทำให้บุคคลต้องการที่จะมีความรู้ ความเข้าใจวิธีการผ่อนคลายความเครียด ความทุกข์ใจ ความวิตกกังวล รวมทั้งเผชิญปัญหาอย่างมีสติและมีความรอบรู้อย่างเท่าทันกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น (วราภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์. 2545 : 7) ซึ่งการที่บุคคลจะแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นกับตนเองได้นั้นจะต้องได้รับการช่วยเหลือจากบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน โดยเฉพาะนักจิตวิทยาการแนะแนวจะต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้เกี่ยวกับ เทคนิค ทฤษฎี และวิธีการต่าง ๆ ที่จะใช้ในการศึกษา ทำความเข้าใจบุคคล เพื่อจุดมุ่งหมายในการพัฒนา ส่งเสริมและแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นกับบุคคล (อุษณีย์ เย็นสบาย. 2533 : 1-16)

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จึงได้กำหนดหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวให้บัณฑิตทุกคนต้องศึกษาวิชาดังต่อไปนี้ วิชาพื้นฐานการแนะแนวและงานด้านกิจการนิสิต เป็นการศึกษาปรัชญาและขอบข่ายของบริการแนะแนวในโรงเรียนและบริการนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สรรวจโปรแกรมแนะแนวตามโรงเรียน เน้นเรื่องการจัดและการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียน วิชาทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา เป็นการศึกษาเปรียบเทียบปรัชญาคุณลักษณะ มโนคติเกี่ยวกับมนุษย์ ธรรมชาติของมนุษย์ และจุดมุ่งหมายของทฤษฎีการให้คำปรึกษาต่าง ๆ เทคนิคของการให้คำปรึกษา เน้นด้านทฤษฎีมโนคติแห่งตน ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีของรอลเฟอส์ จิตบำบัดแบบเกสตัลท์ ทฤษฎีภวนิยม การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ ทฤษฎีลักษณะและองค์ประกอบ ทฤษฎีที่เน้นเหตุผล - อารมณ์ การให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรมและแบบผสมผสาน วิชาการให้คำปรึกษาครอบครัวเบื้องต้น เป็นการศึกษาพื้นฐานของทฤษฎี และเทคนิคการให้คำปรึกษาครอบครัวต่าง ๆ เช่น ทฤษฎีให้คำปรึกษาครอบครัว ที่เน้นจิตวิเคราะห์ พฤติกรรมนิยม ประสพการณ์นิยมและมนุษยนิยม โครงสร้าง ยุทธวิธีระบบ และมุ่งเน้นคำตอบ วิชาบริการสนเทศและอาชีพศึกษา เป็นการศึกษาวิธีให้บริการสนเทศด้าน

อาชีพ การศึกษาและสังคมในโครงการแนะแนวของสถาบันการศึกษา แหล่งข้อสนเทศในประเทศไทย เทคนิคในการสอนเรื่องอาชีพ แบบสำรวจทางอาชีพ กลวิธีการจัดวางตัวบุคคลให้เหมาะสมกับงานและตลาดอาชีพในปัจจุบันและอนาคต ศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับอาชีพศึกษา โดยเน้นถึงแนวโน้มของพัฒนาการทางอาชีพ บทบาทของครูและผู้แนะแนวในการพัฒนาอาชีพของเด็กในโรงเรียน เน้นเรื่องค่านิยมในการเลือกอาชีพและปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้องในการเตรียมตัวเพื่ออาชีพ และเสนอรูปแบบต่าง ๆ ในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอาชีพ วิชาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นการศึกษาทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม บทบาทของผู้ให้คำปรึกษา สมาชิกและกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ฝึกให้ไว้ต่อการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น บทบาทสมมติ การยอมรับตนเอง วิชาการปรับพฤติกรรม เป็นการศึกษาทฤษฎีพื้นฐานของการปรับพฤติกรรม การสังเกต การบันทึก และการวิเคราะห์พฤติกรรม การสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ การเพิ่มพฤติกรรม การรักษาพฤติกรรมที่ปรับแล้วให้คงอยู่ต่อไป การลดพฤติกรรม การประยุกต์หลักพฤติกรรมหรือการนำหลักพฤติกรรมมาใช้ในการปรับพฤติกรรม ประเด็นสำคัญของหลักและวิธีปรับพฤติกรรม วิชาพลวัตกลุ่ม เป็นการศึกษาทฤษฎีและหลักพลวัตแห่งกลุ่ม การฝึกการเป็นผู้นำกลุ่ม วิชาการศึกษามนุษย์เป็นรายกรณี เป็นการศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นรายกรณี วิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและกระบวนการให้คำปรึกษาโดยใช้กรณีที่เกิดขึ้นจริงเป็นตัวอย่าง วิชาการทดสอบทางจิตวิทยา เป็นการศึกษาหลักการเบื้องต้นในการทดสอบและการเลือกแบบทดสอบทางจิตวิทยา เพื่อใช้ในการแนะแนว เช่น แบบทดสอบเชาว์ปัญญา แบบทดสอบบุคลิกภาพ แบบทดสอบความถนัด เป็นต้น วิชาทฤษฎีบุคลิกภาพ เป็นการศึกษาทฤษฎีบุคลิกภาพต่าง ๆ วิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพและการพัฒนาบุคลิกภาพ และวิชาสุขวิทยาจิต เป็นการศึกษาและวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างบุคคลที่มีความปกติและบุคคลที่ผิดปกติทางจิตใจ องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความผิดปกติทางจิตและกระบวนการช่วยเหลือบุคคลที่ผิดปกติทางจิตให้สามารถปรับตัวและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2542ข : 4-10)

หลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒกำหนดให้นิสิตปริญญาโท แผน ก ต้องทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งการทำปริญญานิพนธ์ของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บัณฑิตที่จบจากสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นบุคลากรในงานแนะแนวที่มีความสามารถในค้นคว้าวิจัยงานด้านจิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษา (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2544ข : 2-3) ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาของหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2542ก : 2-3) ที่ต้องการให้มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวต้องสามารถเป็นผู้นำในการนำความรู้ทางจิตวิทยาการแนะแนวมาใช้ในการให้การแนะแนวและการให้คำปรึกษาเพื่อป้องกัน

พัฒนา และแก้ไขปัญหาทางการศึกษาด้านสุขภาพจิต ด้านอาชีพ และปัญหาอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ตลอดจนสามารถประยุกต์ความรู้ทางจิตวิทยาการแนะแนวไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการรวบรวมรายชื่อปริญญานิพนธ์ของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า มีการทำปริญญานิพนธ์ตั้งแต่ปี พ.ศ.2529 - พ.ศ.2546 จำนวนทั้งสิ้น 407 เรื่อง (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2541ก : 1-41) ปริญญานิพนธ์ของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวที่ศึกษาส่วนใหญ่มักเป็นการศึกษาผลของการนำเทคนิคหรือทฤษฎีทางจิตวิทยามาทดลองใช้ทั้งกับสถาบันการศึกษา และที่ไม่ใช่สถาบันการศึกษา เพื่อตรวจสอบผลว่าจะมีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะเรื่องหรือเฉพาะสถานการณ์ได้หรือไม่ จากจำนวนปริญญานิพนธ์ของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวที่มีอยู่มากมายและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นทุกปีแต่ยังมิได้มีผลงานที่บ่งชี้ถึงขอบเขตและองค์ความรู้ของจิตวิทยาการแนะแนว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปริญญานิพนธ์ส่วนใหญ่จะศึกษาตามความสนใจของนิสิตไปเรื่อย ๆ ทำให้ยังไม่สามารถสรุปข้อค้นพบต่าง ๆ และสอดคล้องกับเมติน (Metin. 2003 : Online) ที่กล่าวถึงความจำเป็นของการสังเคราะห์งานวิจัยเนื่องมาจากสาเหตุของจำนวนของงานวิจัยที่มีเพิ่มขึ้นมากมาย การเขียนงานวิจัยที่ไม่มีหลักเกณฑ์และบ่อยครั้งพบข้อผิดพลาด ผลการวิจัยมีความหลากหลายและหาข้อสรุปไม่ได้ การศึกษางานวิจัยส่วนมากเป็นการศึกษาส่วนย่อย ๆ ด้วยเหตุนี้การสังเคราะห์งานวิจัยจึงเป็นการจัดระบบงานวิจัยและผลที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยต่อไปในอนาคต

การสังเคราะห์งานวิจัย (Synthesis of Research) คือกระบวนการที่นำไปสู่การสร้างข้อสรุปรวมเกี่ยวกับผลการวิจัยในรายงานการวิจัยต่าง ๆ ที่มีการศึกษาภายใต้ประเด็นวิจัยเดียวกัน แต่อาจมีความแตกต่างในวิธีดำเนินการหรือแนวทางการแก้ไขปัญหา หรือสภาพบริบทเงื่อนไขที่ต่างกันซึ่งจุดมุ่งหมายของการสังเคราะห์การวิจัยเพื่อให้ได้ข้อความรู้ในเชิงสรุปผลการวิจัยที่มีอยู่กระจัดกระจายให้มีความชัดเจนและได้ข้อยุติยิ่งขึ้น (สุวิมล ว่องวาณิช. 2545 : 58) ซึ่งการสังเคราะห์งานวิจัยนั้นแบ่งได้เป็น 2 วิธี คือ การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) เป็นการวิเคราะห์ตัวเลขหรือค่าสถิติที่ปรากฏในรายงานการวิจัยเพื่อหาข้อสรุปหรือข้อยุติของการหาคำตอบซึ่งเป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์หรือเป็นการวิจัยผลงานวิจัย (Analysis of Analysis) และการสังเคราะห์เชิงบอกลักษณะ (Qualitative Synthesis) หรือเชิงบรรยายหรือเชิงเนื้อหาเป็นการรวบรวมเรื่องราวและประเด็นหลักต่าง ๆ ที่ได้จากการอ่านรายงานการวิจัยแล้วบรรยายสรุปให้เห็นความสัมพันธ์และความขัดแย้งระหว่างผลการวิจัยเหล่านั้น (อุทุมพร จารมาน. 2531 : 1)

การสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวจะทำการสังเคราะห์ด้วยวิธีการสังเคราะห์เชิงคุณภาพและการสังเคราะห์เชิงปริมาณ ผลของการสังเคราะห์งานวิจัยจะทำให้รู้ว่ามีข้อค้นพบใดบ้างจากการทำปริญญานิพนธ์ที่ผ่านมา ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงทิศทางและแนวโน้มของการทำปริญญานิพนธ์จากที่ผ่านมาและที่จะทำต่อไปในอนาคต เพื่อช่วยในการลดความซ้ำซ้อนในการทำวิจัยลงได้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อพัฒนารอบโครงสร้างงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การสังเคราะห์งานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จะทำให้ทราบถึงเนื้อหาสาระของปริญญานิพนธ์ที่ผ่านมานอนิสิตซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับมหาบัณฑิต ทำให้อาจารย์ นิสิต และผู้ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวได้เห็นภาพรวมของงานวิจัยในด้านต่างๆ อย่างชัดเจน ได้ข้อค้นพบและข้อคิดใหม่ ๆ จากปริญญานิพนธ์ที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกัน และสามารถนำผลการสังเคราะห์เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการทำปริญญานิพนธ์ที่เกี่ยวกับสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวในอนาคต

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ปริญญานิพนธ์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่างปีพุทธศักราช 2529 - 2546 จำนวนทั้งสิ้น 407 เรื่อง และในการแบ่งหมวดหมู่ปริญญานิพนธ์จัดตามลักษณะของเนื้อหาสาระในปริญญานิพนธ์เกี่ยวกับการจัด/บริหารงานแนะแนว การให้บริการแนะแนว การให้คำปรึกษา ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป และอื่น ๆ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสังเคราะห์งานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว หมายถึง การสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์ที่เกี่ยวกับจิตวิทยาการแนะแนว เชิงคุณลักษณะ และการสังเคราะห์เชิงปริมาณ

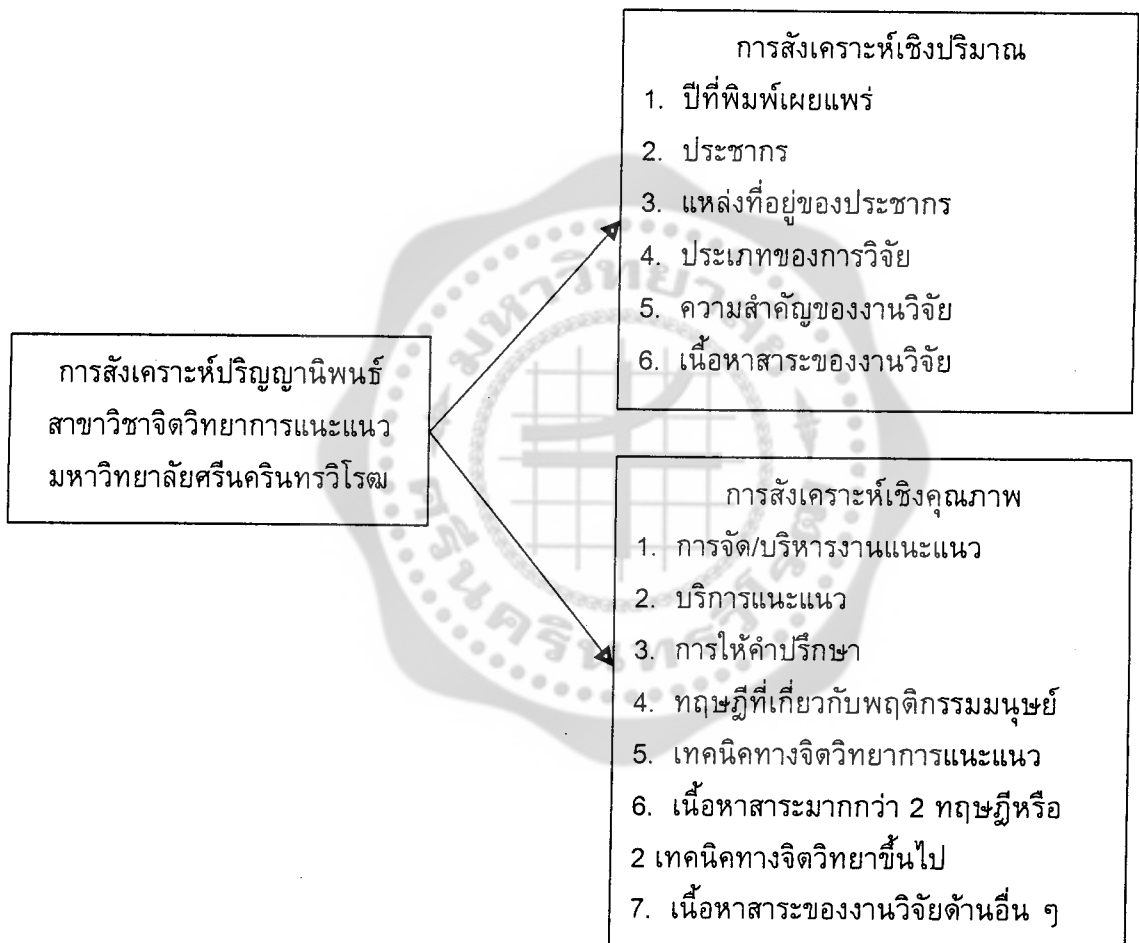
1.1 ด้านเชิงคุณลักษณะ/เชิงบรรยาย ได้แก่ การอ่านรายงานวิจัยแล้วนำมาสรุปเข้าด้วยกัน

1.2 ด้านเชิงปริมาณ เป็นการวิเคราะห์ตัวเลขหรือค่าสถิติที่ปรากฏในงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว เป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ (Analysis of Analyses) หรือการวิเคราะห์เชิงผสมผสาน (Integrative Analysis) หรือการวิจัยงานวิจัย (Research of Research)

2. ขอบข่ายของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว หมายถึง การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

3. ลักษณะงานวิจัย หมายถึง งานวิจัยที่จำแนกตามประเภทของการวิจัยทางจิตวิทยา แบ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง การวิจัยเชิงพรรณนา และการวิจัยเชิงศึกษาและพัฒนา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การสังเคราะห์ปริญญาณิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวระหว่างปี พุทธศักราช 2529 - 2546 คณะกรรมการดำเนินงานวิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการสังเคราะห์งานวิจัยดังนี้

1. สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - 1.1 ประวัติของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
 - 1.2 ปรัชญาของหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
 - 1.3 เป้าหมายของหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
 - 1.4 วัตถุประสงค์ของหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
 - 1.5 โครงสร้างหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
 - 1.6 เนื้อหาวิชาตามหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
 - 1.7 ความหมายของจิตวิทยาการแนะแนว
 - 1.8 ความสำคัญของการแนะแนว
 - 1.9 บริการของงานแนะแนว
 - 1.10 ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา
 - 1.11 เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว
2. การสังเคราะห์งานวิจัย
 - 2.1 ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 2.2 ความจำเป็นของการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 2.3 ลักษณะเฉพาะของการสังเคราะห์งานวิจัย
3. การเตรียมการสังเคราะห์งานวิจัย
4. ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย
5. ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย
6. วิธีการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 6.1 การสังเคราะห์เชิงปริมาณ
 - 6.2 การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1.1 ประวัติของหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ: 2542ข : 2-3)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้เปิดสอนหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนวมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2509 และได้มีการปรับปรุงหลักสูตรเรื่อยมาจนกระทั่งในปี พ.ศ.2525 ได้เปลี่ยนชื่อสาขาวิชา เป็น จิตวิทยาการแนะแนว โดยได้ดำเนินการผลิตมหาบัณฑิต ด้านจิตวิทยาการแนะแนวอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี พ.ศ.2525 จนถึง พ.ศ.2537 เป็นเวลา 12 ปี และในช่วงเวลาดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านการศึกษา สังคม และเศรษฐกิจ อย่างมากมายซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตของทั้งนักเรียน นิสิต และประชาชน ทำให้หลักสูตรล้าสมัยไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา จึงได้ดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนวเดิม โดยปรับเปลี่ยนให้เป็น สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว เพื่อให้สอดคล้องสภาพการณ์ปัจจุบัน

หลักสูตรของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวแบ่งเป็น 2 แผน โดยแผน ก เป็นหลักสูตรเน้นการทำวิจัย กำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 40 หน่วยกิต แผน ข เน้นประสบการณ์การวิจัย/การศึกษาอิสระ โดยมุ่งให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์และเสนอผลงานในรูปโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดระบบงานแนะแนว การบริการแนะแนวด้านต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะในการแนะแนวและพัฒนางานแนะแนวให้มีทั้งคุณภาพและประสิทธิภาพโดยการกำหนดให้เรียน แผน ข ไม่น้อยกว่า 44 หน่วยกิต ส่วนรายวิชาบังคับกำหนดให้เรียนรายวิชาที่เหมือนกันทั้งแผน ก และแผน ข เพื่อสร้างบุคลากรที่ทำหน้าที่สอนทางด้านจิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษา บุคลากรที่ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและแนะแนวที่มีความสามารถในการค้นคว้าวิจัยด้านจิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษา ส่วนวิชาเลือกนั้นได้จัดให้มีวิชาเลือกที่สอดคล้องกับสภาพความจำเป็นของการนำหลักวิชาจิตวิทยาการแนะแนวไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ปรัชญาของหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

มหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวต้องสามารถเป็นผู้นำในการนำความรู้ทางจิตวิทยาการแนะแนวมาใช้ในการให้การแนะแนวและการให้คำปรึกษาเพื่อป้องกัน พัฒนาและแก้ไขปัญหาทางด้านการศึกษา ด้านสุขภาพจิต ด้านอาชีพ และปัญหาอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ตลอดจนสามารถประยุกต์ความรู้ทางจิตวิทยาการแนะแนวไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2542ข : 2-3)

1.3 เป้าหมายของหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

มุ่งผลิตมหาบัณฑิตไปเป็นผู้นำในการสอนทางด้านจิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษา ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและแนะแนว ตลอดจนฝึกอบรมในหน่วยงานของรัฐและเอกชน ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและแนะแนว ตลอดจนฝึกอบรมในหน่วยงานของรัฐและเอกชน ความสามารถ

ค้นคว้าวิจัยด้านจิตวิทยาการแนะแนว การให้คำปรึกษาและนำไปประยุกต์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2542ข : 2-3)

1.4 วัตถุประสงค์ของหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

1.4.1 เพื่อผลิตบุคลากรไปทำหน้าที่สอนวิชาจิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษา

1.4.2 เพื่อฝึกที่จะไปทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและแนะแนวในสถาบันการศึกษาของรัฐและหน่วยงานของเอกชน

1.4.3 เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความสามารถค้นคว้าวิจัยด้านจิตวิทยาการแนะแนว และการให้คำปรึกษาและนำไปประยุกต์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2542ข : 2-3)

1.5 โครงสร้างหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2544ค : 2-3)

วิชาเอก

วิชาเอกบังคับ 14 หน่วยกิต

ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา	3(3-0)
ฝึกปฏิบัติการให้คำปรึกษา	2(1-3)
การฝึกงานด้านจิตวิทยาการแนะแนว	3(0-6)
พลวัตกลุ่ม	2(2-0)
การศึกษามุคละเป็นรายกรณี	2(2-0)
การทดสอบทางจิตวิทยา	2(2-0)

วิชาเอกเลือก แผน ก ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต

แผน ข ไม่น้อยกว่า 14 หน่วยกิต

พื้นฐานการแนะแนวและงานด้านกิจการนิสิต	2(2-0)
ทฤษฎีการพัฒนาอาชีพ	2(2-0)
การให้คำปรึกษาครอบครัวเบื้องต้น	2(2-0)
บริการสนเทศและอาชีพศึกษา	2(2-0)
การแนะแนวในระดับประถมศึกษา	2(2-0)
การแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา	2(2-0)
งานบริการนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา	2(2-0)
งานแนะแนวเพื่อการศึกษาในระบบ	2(2-0)
สัมมนาการจัดและบริหารงานแนะแนว	2(2-0)
การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	2(2-0)
ปัญหาในการแนะแนวและการให้คำปรึกษา	2(2-0)
สัมมนาการสอนกิจกรรมแนะแนวในโรงเรียน	2(2-0)

สัมมนาการวิจัยด้านจิตวิทยาการแนะแนว	2(2-0)
การปรับปรุงพฤติกรรม	2(2-0)
จิตวิทยาสังคม	2(2-0)
จิตวิทยาพัฒนาการ	2(2-0)
จิตวิทยาคลินิกเกี่ยวกับเด็ก	2(2-0)
ทฤษฎีบุคลิกภาพ	2(2-0)
สุขวิทยาจิต	2(2-0)

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง (สำหรับแผน ข)

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองด้านจิตวิทยาการแนะแนว 1	3(1-4)
---	--------

ปริญญานิพนธ์

ปริญญานิพนธ์	12(0-24)
--------------	----------

หมวดประสบการณ์วิจัย 6 หน่วยกิต (สำหรับแผน ข)

ประสบการณ์วิจัย	6(0-12)
-----------------	---------

1.6 เนื้อหาวิชาตามหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2542ข : 4-10)

1.6.1 พื้นฐานการแนะแนวและงานด้านกิจการนิสิต เป็นการศึกษาปรัชญาและขอบข่ายของบริการแนะแนวในโรงเรียนและบริการนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ประวัติและพัฒนาการของการแนะแนวในประเทศไทยและต่างประเทศ สรรวจโปรแกรมแนะแนวตามโรงเรียน เน้นเรื่องการจัดและการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียน

1.6.2 ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา เป็นการศึกษาเปรียบเทียบปรัชญา คุณลักษณะ มโนคติเกี่ยวกับมนุษย์ ธรรมชาติของมนุษย์ และจุดมุ่งหมายของทฤษฎีการให้คำปรึกษาต่าง ๆ เทคนิคของการให้คำปรึกษา เน้นด้านทฤษฎีมโนคติแห่งตน ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีของรอเจอร์ส จิตบำบัดแบบเกสตัลท์ ทฤษฎีเอิกซิสเทิลเชียลลิสต์ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ ทฤษฎีเทรทแอนด์แฟคเตอร์ แรชันนัลอีโมทิฟ การให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรมและแบบผสมผสาน

1.6.3 การให้คำปรึกษารอบคอบรู้เบื้องต้น เป็นการศึกษาความหมาย ประเภท บทบาท และวงจรชีวิตของครอบครัว ลักษณะครอบครัวที่บกพร่องในหน้าที่ และครอบครัวที่มีสุขภาพจิตดี ประวัตติความเป็นมาของการให้คำปรึกษารอบคอบรู้ ศึกษาพื้นฐานของทฤษฎี และเทคนิคการให้คำปรึกษารอบคอบรู้ต่าง ๆ เช่น ทฤษฎีให้คำปรึกษารอบคอบรู้ ที่เน้นจิตวิเคราะห์ พฤติกรรมนิยม ประสบการณ์นิยมและมนุษยนิยม โครงสร้าง ยุทธวิธี ระบบ และมุ่งเน้นคำตอบ รวมทั้งศึกษาจรรยาบรรณวิชาชีพและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

1.6.4 บริการสนเทศและอาชีพศึกษา เป็นการศึกษาวิธีให้บริการสนเทศด้านอาชีพ การศึกษาและสังคมในโครงการแนะแนวของสถาบันการศึกษา แหล่งข้อสนเทศในประเทศไทย เทคนิคในการสอนเรื่องอาชีพ แบบสำรวจทางอาชีพ กลวิธีการจัดวางตัวบุคคลให้เหมาะสมกับงาน และตลาดอาชีพในปัจจุบันและอนาคต ศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับอาชีพศึกษา โดยเน้นถึงแนวโน้มของพัฒนาการทางอาชีพ บทบาทของครูและผู้แนะแนวในการพัฒนาอาชีพของเด็กในโรงเรียน เน้นเรื่องค่านิยมในการเลือกอาชีพและปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้องในการเตรียมตัวเพื่ออาชีพ และเสนอรูปแบบต่าง ๆ ในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอาชีพ

1.6.5 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นการศึกษาทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม บทบาทของผู้ให้คำปรึกษา สมาชิกและกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ฝึกให้ไวต่อการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น บทบาทสมมติ การยอมรับตนเอง การช่วยกันแก้ปัญหาโดยเรียนรู้จากปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มย่อย

1.6.6 ฝึกปฏิบัติการให้คำปรึกษา เป็นการศึกษาทักษะให้คำปรึกษาโดยใช้การให้คำปรึกษาแบบจุลภาค ฝึกบทบาทสมมติ จัดสถานการณ์จำลอง สังเกตและวิเคราะห์พฤติกรรมต่าง ๆ ใช้เทปบันทึกภาพ บันทึกวิธีการและพฤติกรรมต่าง ๆ แล้ววิเคราะห์และประเมินผลการฝึกให้คำปรึกษา

1.6.7 สัมมนาการวิจัยด้านจิตวิทยาการแนะแนว เป็นการศึกษาและวิเคราะห์การวิจัยต่าง ๆ ทางด้านจิตวิทยาการแนะแนว เพื่อให้เข้าใจหลักการวิจัย การวางแผนการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนการนำผลการวิจัยไปใช้ในทางจิตวิทยาการแนะแนว เพื่อปรับปรุงและพัฒนาจิตวิทยาการแนะแนวต่อไป

1.6.8 การปรับปรุงพฤติกรรม เป็นการศึกษาความหมาย ความเป็นมา ความสำคัญและประโยชน์ของการปรับปรุงพฤติกรรม ทฤษฎีพื้นฐานของการปรับปรุงพฤติกรรม การสังเกต การบันทึก และการวิเคราะห์พฤติกรรม การสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ การเพิ่มพฤติกรรม การรักษาพฤติกรรมที่ปรับแล้วให้คงอยู่ต่อไป การลดพฤติกรรม การประยุกต์หลักพฤติกรรมหรือการนำหลักพฤติกรรมมาใช้ในการปรับปรุงพฤติกรรม ประเด็นสำคัญของหลักและวิธีปรับปรุงพฤติกรรม

1.6.9 พลวัตกลุ่ม เป็นการศึกษาทฤษฎีและหลักพลวัตแห่งกลุ่ม การฝึกการเป็นผู้นำ เน้นการจัดให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ ได้สังเกตและฝึกปฏิบัติให้เกิดทักษะในด้านมนุษยสัมพันธ์ อันเป็นสิ่งจำเป็นในการที่จะประสบความสำเร็จในกระบวนการทำกลุ่ม

1.6.10 การศึกษานุคูลเป็นรายกรณี เป็นการศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นรายกรณี วิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและกระบวนการให้คำปรึกษาโดยใช้กรณีที่เกิดขึ้นจริงเป็นตัวอย่าง ผู้เรียนจะได้รับการฝึกให้ทำการศึกษาบุคคลเป็นรายกรณี

1.6.11 การทดสอบทางจิตวิทยา เป็นการศึกษาหลักการเบื้องต้นในการทดสอบและการเลือกแบบทดสอบทางจิตวิทยา เพื่อใช้ในการแนะแนว เช่น แบบทดสอบเชาว์ปัญญา แบบทดสอบบุคลิกภาพ แบบทดสอบความถนัด เป็นต้น ให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการดำเนิน

การทดสอบ การแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ และการใช้ผลที่ได้มาเป็นข้อมูลประกอบในการแนะแนว

1.6.12 ทฤษฎีบุคลิกภาพ เป็นการศึกษาทฤษฎีบุคลิกภาพต่าง ๆ วิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพและการพัฒนาบุคลิกภาพ

1.6.13 สุขวิทยาจิต เป็นการศึกษาและวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างบุคคลที่มีความปกติและบุคคลที่ผิดปกติทางจิตใจ องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความผิดปกติทางจิตและกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนที่ผิดปกติทางจิตให้สามารถปรับตัวและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้

1.7 ความสำคัญของการแนะแนว

วัลนิกา ฉลากบาง (2535 : 95-98) กล่าวว่า ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ทั้งความเปลี่ยนแปลงในสังคมและความเปลี่ยนแปลงในตัวนักเรียน ความเปลี่ยนแปลงทั้งสองประการนี้ มีผลกระทบถึงกันตลอดเวลา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียุทธวิธีการหลาย ๆ วิธี เพื่อทำให้ความเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปในอัตราส่วนที่เท่าเทียมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียน ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของสังคมจะต้องสามารถปรับตัวให้เข้ากับความเปลี่ยนแปลงของสังคมในรูปแบบต่าง ๆ ได้ ความเปลี่ยนแปลงของสังคมที่ก่อให้เกิดความจำเป็นที่ต้องมีการแนะแนวในโรงเรียนดังนี้

1. ความเปลี่ยนแปลงทางด้านการศึกษา

1.1 หลักสูตรและวิชาเรียน การศึกษาได้ขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวางด้วยการเปิดหลักสูตรและวิชาเรียนใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น หากนักเรียนไม่มีความรู้เรื่องหลักสูตร และวิชาเรียนอย่างดี ก็จะทำให้การตัดสินใจเลือกผิดพลาด ประสบปัญหาการเรียน และทำให้เกิดความสูญเสียทางด้านเศรษฐกิจอีกด้วย ดังนั้นการแนะแนวจะช่วยให้ข้อมูลที่จะทำให้นักเรียนได้เลือกหลักสูตรและวิชาเรียนที่เหมาะสมกับตนเอง

1.2 ความสูญเสียทางการศึกษา การประกอบอาชีพในปัจจุบันมีการแข่งขันในอัตราที่สูง ผู้ที่จะได้งานจะต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติทั้งด้านความรู้ ความสามารถและบุคลิกภาพ หากนักเรียนเรียนในสาขาวิชาที่มีตรงกับความถนัด ความสนใจหรือบุคลิกภาพไม่เหมาะสมกับสาขาอาชีพที่เรียนก็จะทำให้นักเรียนประสบปัญหาการมีงานทำ ดังนั้น ในระหว่างเรียนจึงเป็นกระบวนการของการเตรียมผู้เรียนให้พร้อม สำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งการแนะแนวจะเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่จะทำหน้าที่เตรียมความพร้อมดังกล่าว หากไม่มีกระบวนการเตรียมความพร้อมเพื่อประกอบอาชีพที่เหมาะสมก็จะทำให้เกิดความสูญเสียทางการศึกษาได้

1.3 ค่านิยมที่จะเรียน ปัจจุบันค่านิยมที่จะเรียนเปลี่ยนไป กล่าวคือ มีผู้นิยมที่จะเรียนมากขึ้น และเรียนสูงขึ้น ค่านิยมดังกล่าว ทำให้อัตราส่วนระหว่างนักเรียนกับครูไม่ได้สัดส่วนกัน ซึ่งทำให้ความสัมพันธ์และความใกล้ชิดระหว่างทั้งสองฝ่ายลดลง และครูมีเวลาดูแลนักเรียนได้อย่างทั่วถึง ซึ่งทำให้ความสัมพันธ์และความใกล้ชิดระหว่างครูกับนักเรียน และทำให้ครูรู้จักนักเรียนดีขึ้น

ด้วยการเก็บข้อมูลในด้านต่าง ๆ ของนักเรียน ข้อมูลเหล่านี้ยังจะช่วยให้ครูสามารถช่วยเหลือนักเรียนได้ทันทั่วทั้งที่ ถ้าหากนักเรียนต้องการความช่วยเหลือ

2. ความจำเป็นด้านอาชีพ

2.1 การเลือกอาชีพ เมื่อสังคมเปลี่ยน อาชีพในสังคมก็เปลี่ยนตามไปด้วย ปัจจุบันมีอาชีพใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมาย บางอาชีพเราอาจไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเป็นอาชีพ หรือสามารถทำรายได้ให้กับผู้ประกอบการอาชีพได้ ดังนั้น เพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับตัวเขา จึงจำเป็นที่บุคลากรแนะแนวจะต้องเตรียมนักเรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ในสังคม และทำให้นักเรียนรู้จัก และเข้าใจคุณสมบัติของตนเองในด้านความสนใจ ความถนัด ความสามารถเพื่อจะได้เลือกอาชีพที่เหมาะสมกับคุณสมบัติส่วนตัว

2.2 ทิศนคติต่อการอาชีวศึกษา ปัจจุบันปัญหาสำคัญของการขยายตัวทางอุตสาหกรรมในสังคมไทย คือ การขาดแคลนช่างฝีมือ และวิศวกร ทั้งนี้ เพราะในระยะก่อนหน้านี้ นักเรียนไม่สนใจที่จะเรียนด้านอาชีวศึกษา ส่วนใหญ่มุ่งที่จะเรียนเพื่อให้ได้ปริญญา ปรากฏการณ์ประเภทนี้จะไม่เกิดขึ้น หรือไม่ส่งผลกระทบที่รุนแรงเช่นนี้ หากนักเรียนได้รับการชี้แจง และได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการแรงงานในอนาคต ซึ่งหน้าที่นี้บุคลากรฝ่ายแนะแนวจะทำหน้าที่ได้ดีที่สุด

3. ความเจริญด้านวิทยาศาสตร์และวิทยาการสมัยใหม่

วิทยาศาสตร์และวิทยาการสมัยใหม่ได้เปลี่ยนแปลงสังคม และการดำเนินชีวิตของคนในสังคมไปอย่างมาก ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลต่อสภาพจิตใจ อารมณ์และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ก่อให้เกิดความขัดแย้ง ความเครียด ความไม่สบายใจนานาประการ ความไม่สบายใจดังกล่าว ทำให้ประสิทธิภาพการดำรงชีวิตการแก้ปัญหา และการทำงานลดลง ดังนั้น จำเป็นที่จะต้องมีส่วนที่เข้าใจสภาพดังกล่าว และพร้อมที่จะรับฟังความไม่สบายใจของเขาด้วยความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจและเป็นมิตร ในโรงเรียนที่บุคคลที่สามารถทำหน้าที่ดังกล่าวได้อย่างดี คือ บุคลากรแนะแนวนั่นเอง

4. สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

ภาวะการครองชีพ และความจำเป็นทางเศรษฐกิจ ทุกวันนี้ทำให้การดำเนินชีวิตของผู้คนเปลี่ยนไป แม้แต่ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวก็เปลี่ยนไปด้วย ครอบครัวไทยเคยมีลักษณะเป็นครอบครัวขยาย ประกอบด้วยสมาชิกหลายรุ่นอยู่รวมกันในปัจจุบัน ครอบครัวมีแนวโน้มที่จะลดขนาดลงเป็นครอบครัวขนาดเล็ก ทุกคนต่างมีภาระหน้าที่ ไม่ค่อยมีเวลาให้แกกัน นอกจากนี้ ยังพบอีกว่ามีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นผลให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันทางสังคมด้วย ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม และความห่างเหินกันในระหว่างสมาชิกในครอบครัว ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับเยาวชนอย่างมาก โดยเฉพาะในแง่ของการวางตัวและการปรับตัว จึงจำเป็นที่ฝ่ายแนะแนวต้องทำให้นักเรียนได้เข้าใจสภาพสังคมและปรับตัวให้เข้ากับสภาพดังกล่าว

5. ความจำเป็นด้านศีลธรรมและจริยธรรม

จากวิถีชีวิตของคนในสังคมเปลี่ยนไป ทำให้สภาพจิตใจก็เปลี่ยนไปด้วย โอกาสที่จะศึกษาศาสนา และนำหลักศาสนามาใช้เป็นแนวประพฤติปฏิบัติลดลง หากพอมีเวลาว่าง ก็มักจะนึกถึงการพักผ่อนหย่อนใจในรูปแบบต่าง ๆ ที่อยู่ในสมัยนิยม บางคนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ผ่าฝืนหลักศีลธรรมเพียงเพื่อให้ได้รับการนับถือ หรือการมีเท่าเทียมกับคนอื่น สภาพจิตใจที่ตกต่ำ ทำให้จริยธรรมเสื่อม จนเกิดปัญหาสำคัญแก่เยาวชน นั่นคือ การขาดแม่แบบในสังคม ทั้งนี้เพราะผู้ใหญ่มีลักษณะเห็นแก่ตัว เมื่อใครยาวสาวได้สาวเอา อดไม่ได้ รอไม่ได้ ขาดการพิจารณาไตร่ตรอง ปัญหาสังคมลักษณะนี้จำเป็นที่ฝ่ายแนะแนวจะต้องให้ความกระจ่าง หรือตอบข้อสงสัยของนักเรียนได้ เพื่อให้นักเรียนได้มั่นใจในการแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง และการเป็นคนดีของสังคม

6. การช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหา

จากสภาพสังคม สภาพเศรษฐกิจ และสภาพอื่น ๆ ในสังคมที่เปลี่ยนไป ทำให้นักเรียนมีปัญหาการปรับตัวมากขึ้น หากไม่สามารถจัดการอย่างเหมาะสมกับสภาพที่เผชิญอยู่ก็จะเป็นปัญหาต่อไป ปัญหาของนักเรียนอาจเกี่ยวกับเรื่องใดก็ได้ แต่ทำให้เกิดผลอย่างเดียวกันคือ ทำให้นักเรียนเอง และคนอื่นที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนเดือดร้อน ดังนั้นเพื่อป้องกันปัญหาก่อนที่จะลุกลามต่อไป นักเรียนควรได้รับการชี้แนะเรื่องการใช้เวลาว่าง และการวางแผนกิจกรรมให้เหมาะสมกับเวลาด้วยการเข้าร่วมกิจกรรมที่จะเสริมสร้างปัญญา และการเข้าสังคม เช่น กิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียน หรือกิจกรรมของศูนย์เยาวชนในชุมชน เป็นต้น

7. การพัฒนาบุคลิกภาพ

บุคลิกภาพเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันบุคลิกภาพมีส่วนทำให้ได้รับความร่วมมือ และทำให้งานประสบความสำเร็จ บุคลิกภาพที่ดีจำเป็นต้องได้รับการปลูกฝัง และพัฒนาอย่างต่อเนื่องนับแต่เด็ก การแนะแนวจะช่วยปลูกฝัง และพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีให้แก่เด็กนักเรียนทั้งบุคลิกภาพทางกาย และบุคลิกภาพภายใน คือ การควบคุมอารมณ์ ความรับผิดชอบ ความตรงต่อเวลา ความซื่อสัตย์ ความร่วมมือ เป็นต้น ลักษณะบุคลิกภาพที่ดีเหล่านี้ เมื่อไปคู่กับความรู้อย่างดี ทำให้นักเรียนเป็นคนดีของสังคม และประสบความสำเร็จในชีวิตได้ไม่ยาก

1.8 บริการของงานแนะแนว

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2521 :14-18) กล่าวว่าบริการแนะแนวโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 5 บริการดังนี้

1. บริการสำรวจข้อมูลเป็นรายบุคคล (Individual Inventory Service) บริการนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะสำรวจข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับบุคคลที่จะมาใช้บริการแนะแนว ทั้งนี้ก็เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจในตัวบุคคลที่จะได้รับความช่วยเหลืออย่างดีพอและมีความถูกต้อง เชื่อถือได้ วิธีการที่

จะหาข้อมูลนั้นจะได้จากเทคนิคและอุปกรณ์ต่าง ๆ ทางการแนะแนว เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การทดสอบ การใช้ระเบียบวิธีแบบอื่น ระเบียบพฤติกรรม การให้คำปรึกษา การใช้สังคมมิติ ฯลฯ

2. บริการสนเทศ (Information Service) จุดมุ่งหมายของบริการสนเทศนี้มุ่งที่จะให้ผู้รับบริการแนะแนวทั้งหลายได้รับข้อสนเทศ (ข้อสนเทศ คือ ข้อมูล ข้อเท็จจริง ข่าวสารรายละเอียดต่าง ๆ) อันจะเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของบุคคลเหล่านั้น การที่ต้องให้บริการสนเทศนั้นก็เพราะว่าบุคคลจะตัดสินใจทำอะไรก็ตาม ถ้าขาดรายละเอียดที่เป็นประโยชน์แล้วจะทำให้การตัดสินใจต่าง ๆ ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควรจะเป็นไปได้ เช่น การที่นักเรียนเลือกเรียนวิชาต่าง ๆ แล้วไม่ประสบความสำเร็จทั้ง ๆ ที่ได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่แล้ว อาจจะเป็นเพราะว่าเขาไม่ทราบว่าจะเลือกนั้นเป็นอย่างไร จะเหมาะสมกับเขาเพียงใด สำหรับการให้ข้อสนเทศนั้นก็อาจจะกระทำได้หลายวิธี เช่น การประชุมนิเทศ การปาฐกถา การอภิปราย การจัดนิทรรศการ ทำจุลสาร วารสารต่าง ๆ การให้ดูภาพยนตร์ ภาพนิ่ง สไลด์ หรือการไปทัศนศึกษาในที่ต่าง ๆ การที่บุคคลทั้งหลายมีโอกาสได้รับข้อสนเทศที่ถูกต้องมากเท่าไร ก็จะทำให้เขาเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาเกี่ยวข้องกับชีวิตของเขามากขึ้นและเขาจะได้รับผลประโยชน์ที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตที่ผิดพลาดเพราะความรู้ที่น้อยลง นอกจากนี้เขาอาจจะประสบความสำเร็จในชีวิตมากขึ้นด้วย

3. บริการให้คำปรึกษา (Counseling Service) จุดมุ่งหมายของการบริการนี้คือต้องการช่วยเหลือผู้ที่มีปัญหาต่าง ๆ ได้สามารถเอาชนะปัญหาและอุปสรรคในชีวิตได้ การให้บริการให้คำปรึกษานี้เป็นสิ่งที่สำคัญมาก และเป็นหัวใจของการแนะแนวเลยทีเดียว ทั้งนี้เพราะการแนะแนวเชื่อว่า คนเราจะต้องประสบปัญหาทุกคน และทุกคนก็ต้องการการแก้ไขที่จะทำให้ปัญหาหมดไป ซึ่งเขาก็มีโอกาสจะได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลหลายคน ถึงอย่างไรก็ตามวิธีการให้คำปรึกษานั้นเป็นวิธีการที่มีหลักเกณฑ์ต่าง ๆ มีทฤษฎีเป็นที่ยึด มีเทคนิคที่จะนำไปใช้ช่วยบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพที่น่าเชื่อถือ สำหรับการให้คำปรึกษานี้เป็นวิธีการที่ผู้เชี่ยวชาญในต่างประเทศคิดค้นขึ้นมาและมีอยู่หลายทฤษฎีซึ่งมีความแตกต่างกันไปในเรื่องของความเชื่อ วิธีการ เทคนิคที่จะนำไปใช้

4. บริการจัดวางตัวบุคคล (Placement Service) บริการนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยให้บุคคลแต่ละคนได้มีโอกาสพิจารณาตนเองให้อยู่ในสภาพการณ์ในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านอาชีพ ด้านการศึกษาอย่างเหมาะสม ดังนั้นบริการนี้จึงมีหน้าที่ช่วยบุคคลให้เรียนได้ตรงกับความสามารถ ความสนใจ ประกอบอาชีพที่ตรงกับความสามารถ เลือกทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตได้เหมาะสมกับตนเอง การที่จะช่วยให้บุคคลได้จัดวางตัวเขาให้ถูกต้องนั้น จำเป็นจะต้องให้เขาได้สำรวจสิ่งแวดล้อมตัวเขาเอง โดยอาจจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้ทำงานด้านการแนะแนว

5. บริการติดตามผล (Follow – up Service) จุดมุ่งหมายของบริการนี้จัดขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือบุคคลหลังจากที่มารับการแนะแนวไปแล้ว เพื่อจะดูว่าเขาสามารถแก้ไขปัญหาดัง ๆ ได้หรือไม่ ถ้าแก้ไขปัญหาก็ได้ กระทำได้ดีเพียงใด ถ้าทำไม่ได้มีอุปสรรคอะไรและมีวิธี

การแก้ไขอย่างไรบ้าง การติดตามผลนั้นเป็นวิธีที่กระทำได้ลำบากมาก เพราะบางครั้งผู้แนะแนวก็ไม่สามารถติดตามผลได้ทุกกรณี

1.9 ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา

1.9.1 ทฤษฎีการให้คำปรึกษา

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2543 : 35) กล่าวว่า ทฤษฎีการให้คำปรึกษาเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับผู้ให้คำปรึกษา เพราะในระหว่างการให้คำปรึกษานั้นผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องอาศัยทฤษฎีการให้คำปรึกษาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำหรับช่วยให้การให้คำปรึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ในปัจจุบันมีผู้สร้างทฤษฎีไว้มากมายหลายทฤษฎีด้วยกัน ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาที่จะนำทฤษฎีต่าง ๆ มาใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง ซึ่งคอเรีย (2001 : 2-449) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)
2. ทฤษฎีลักษณะ - องค์ประกอบ (Trait – Factor Theory)
3. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavioral Theory)
4. ทฤษฎีเผชิญความจริง (Reality theory)
5. ทฤษฎีเหตุผลและอารมณ์ (Rational Emotive Theory)
6. ทฤษฎีเกสตัลท์ (Gestalt Theory)
7. ทฤษฎีเอ็กซิสเทนเชียล (Existentialism)
8. ทฤษฎีบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person Centered Theory)
9. ทฤษฎีวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Transactional Analysis)

1.9.2 ทฤษฎีบุคลิกภาพ

ทฤษฎีบุคลิกภาพแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มคือ ทฤษฎีแบ่งประเภท (Type Theories) ทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะนิสัย (Trait Theories) ทฤษฎีพัฒนาการ (Developmental Theories) และทฤษฎีการเปลี่ยนแปลง (Dynamic Theories) (สถิติ วงศ์สวรรค์. 2540 : 51-115 ; Citing Hilgard)

1. ทฤษฎีบุคลิกภาพแบบแบ่งประเภท (Type Theories) มีการอธิบายบุคลิกภาพของบุคคลออกได้เป็น 3 ประเภท โดยถือเกณฑ์ต่าง ๆ กันดังนี้

1.1 แบ่งบุคลิกภาพตามลักษณะรูปร่างทางกาย (Body types) เช่น ทฤษฎีบุคลิกภาพของเครทซ์ชเมอร์ (Kretschmer) ซึ่งแบ่งบุคลิกภาพของบุคคลออกเป็นพวก ผอมสูง อ้วน เตี้ย สมส่วน และไม่สมประกอบ กับทฤษฎีบุคลิกภาพของเชลตัน (Sheldon) ซึ่งแบ่งบุคลิกภาพของบุคคลออกเป็น 3 แบบ ตามลักษณะของเชลล์และอวัยวะภายใน ซึ่งมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมภายนอก

1.2 แบ่งบุคลิกภาพตามลักษณะสารเคมีและต่อมไร้ท่อในร่างกาย (Body Chemistry and endocrine balance) เป็นการแบ่งโดยลักษณะทางเคมีและความสมดุลย์ของต่อม

ไร้ท่อในร่างกาย ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้แบ่งกันมาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ โดยอธิบายว่าวัตถุธาตุที่เป็นของเหลวในร่างกาย 4 ชนิด ทำให้เกิดลักษณะบุคลิกภาพเป็น 4 แบบ

1.3 แบ่งบุคลิกภาพตามลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก (Behavior Psychological Types) เป็นการแบ่งประเภททางจิตวิทยา (Psychological Type) การแบ่งประเภทนี้เน้นความสำคัญของพฤติกรรม (Behavior) เช่น ทฤษฎีบุคลิกภาพของ จุง (Dr. Carl G. Jung) แบ่งคนออกเป็นพวกเก็บตัว พวกแสดงตัว และพวกกลาง ๆ ทฤษฎีแบบบุคลิกภาพตามแนวคิดของ ไอเซนค (Eysenck) ทฤษฎีของโรซานอฟฟ์ ทฤษฎีของสปรังเกอร์ (Spranger) ทฤษฎีของออโตโดแรงค์ (Otto Rank)

2. ทฤษฎีบุคลิกภาพที่เกี่ยวกับลักษณะนิสัย (Trait Theories) หรือทฤษฎีลักษณะประจำตัว หรือทฤษฎีคุณลักษณะพิเศษ เป็นการอธิบายบุคลิกภาพ โดยพิจารณาที่ลักษณะและวิธีการแสดงออกของพฤติกรรมของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งแต่ละคนจะแสดงออกแตกต่างกัน นักจิตวิทยาที่อธิบายบุคลิกภาพตามทฤษฎีนี้ เช่น ออพอร์ท (Gordon W. Allport) แคทเทลล์ (Raymond B. Cattell) อัลเฟรด แอดเลอร์ (Adler) และแคเรน ฮอร์นีย์ (Karen Horney)

3. ทฤษฎีบุคลิกภาพที่อธิบายในด้านพัฒนาการแห่งบุคลิกภาพ (Developmental Theories) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า ทฤษฎีพัฒนาการ ทฤษฎีนี้เชื่อว่าบุคลิกภาพพัฒนาได้ตามวุฒิภาวะและศักยภาพ (Maturity and Potentialities) โดยเน้นความสำคัญในเรื่องประวัติพัฒนาการของบุคคล ความต่อเนื่องของพัฒนาการในวัยต่าง ๆ ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากทั้งพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม นักจิตวิทยาตามทฤษฎีนี้ ได้แก่ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) และอีริกสัน (Erik H. Erikson)

4. ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลง หรือทฤษฎีบุคลิกภาพที่เน้นในเรื่องพลังแห่งบุคลิกภาพ (Dynamic Theories) ทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่า พฤติกรรมของบุคคลในปัจจุบัน เป็นผลจากองค์ประกอบหลายอย่าง และองค์ประกอบเหล่านี้มีข้อขัดแย้งอยู่เสมอ ทำให้เกิดความขัดแย้งในใจ ทฤษฎีบุคลิกภาพในกลุ่มนี้ เช่น ทฤษฎีบุคลิกภาพในกลุ่มจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีบุคลิกภาพของรอเจอร์ส (Carl Ronson Rogers)

ส่วนวัชรีย์ ทรัพย์มี (2533 : 37-193) กล่าวถึงทฤษฎีและเทคนิคในการให้คำปรึกษาดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีแบบผู้รับบริการเป็นศูนย์กลาง ได้แก่

- 1.1 การสร้างสายสัมพันธ์ (Rapport)
- 1.2 การฟังด้วยความใส่ใจ
- 1.3 การยอมรับสภาพของผู้รับบริการ
- 1.4 การยอมรับสภาพของผู้รับบริการ
- 1.5 การเคารพในสิทธิ

1.6 การเข้าใจผู้รับบริการ

1.7 การสะท้อนความรู้สึก

1.8 การให้กำลังใจ

2. ทฤษฎีเกสโตลท์ ได้แก่

2.1 การให้ผู้รับบริการเปลี่ยนวิธีใช้คำพูด (Language Change)

2.2 การให้ผู้รับบริการเกิดความตระหนักรู้ในประเด็นต่าง ๆ (Directed

Awareness)

2.3 การให้ผู้รับบริการดำเนินการสนทนาในประเด็นที่ขัดแย้งกันของตนเอง

(Games of Dialogue)

2.4 การให้ผู้รับบริการได้แสดงพฤติกรรมที่ตรงข้ามกับลักษณะของตนเอง

(Reversal Techniques)

2.5 การให้ผู้รับบริการสนใจกับความรู้สึกของตน (Staying with a Feeling)

2.6 ผู้ให้บริการปรึกษาผู้ประโยชน์ให้ผู้รับบริการพูด (May I feed you a

sentence)

2.7 กลวิธีเก้าอี้ว่างเปล่า (The Empty Chair Technique)

2.8 กลวิธีการใช้จินตนาการ (Fantasy Games)

2.9 กลวิธีแบบนำทาง (Directive)

3. ทฤษฎีภวนิยม ได้แก่

3.1 เทคนิคการระบายออก (Free association)

3.2 เทคนิคการให้กำลังใจ (Approval)

3.3 เทคนิคการแปลความ (Interpretation)

3.4 เทคนิคการนำทาง (Leading)

4. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ได้แก่

4.1 การแสดงมโนภาพโดยเสรี (Free Imagery)

4.2 การตีความหมาย (Interpretation)

4.3 การวิเคราะห์ความฝัน (Dream Analysis)

4.4 การวิเคราะห์การถ่ายทอดอารมณ์ (Analysis of Transference)

5. ทฤษฎีเหตุผลและอารมณ์ ได้แก่

5.1 การสอนหรือการอธิบายโดยตรง (Direct Teaching)

5.2 กำหนดงานให้ทำ (Homework Assignment)

5.3 การใช้ตรรกวิทยา (Logic)

5.4 การแสดงตัวแบบ (Modeling)

- 5.5 การผ่อนคลายความเครียด (Relaxation)
- 5.6 การใช้จินตนาการในการใช้เหตุผลและอารมณ์ของตน (Rational – Emotive Imagery)
- 5.7 ยกตัวอย่างชีวประวัติ (Bibliography)
- 5.8 การฝึกให้ผู้รับบริการคิดอย่างมีเหตุผล โดยทำแบบฝึกการคิดอย่างมีเหตุผล (Rational Self Help form)
- 5.9 การวิเคราะห์คำพูดของตนเองจากแถบบันทึกเสียง (Tape Recording)
6. ทฤษฎีการวิเคราะห์สัมพันธภาพระหว่างบุคคล ได้แก่
 - 6.1 การวิเคราะห์โครงสร้างบุคลิกภาพ (Structural Analysis)
 - 6.2 การวิเคราะห์สัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Transactional Analysis)
 - 6.3 การวิเคราะห์การเล่นเกมหทางจิตวิทยา (Games Analysis)
 - 6.4 การวิเคราะห์หีบชีวิต (Analysis of Lifescritps)
7. ทฤษฎีการวิเคราะห์ลักษณะบุคคลและองค์ประกอบ
 - 7.1 การให้ข้อมูล
 - 7.2 การแนะวิธีหาข้อมูล
8. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 8.1 การเสริมแรง (Reinforcement Techniques)
 - 8.2 การเรียนรู้จากตัวแบบ (Social Modeling Technique)
 - 8.3 การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Behavior)
 - 8.4 การขจัดความรู้สึกกังวลอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization)
9. ทฤษฎีเผชิญความจริง
 - 9.1 การตั้งคำถาม
 - 9.2 การเผชิญหน้า (Confrontation)
 - 9.3 การวางแผน
 - 9.4 การแนะนำ
 - 9.5 การให้ช่วยตนเอง (Self help)
 - 9.6 บทบาทสมมติ
 - 9.7 การใช้ตัวแบบ
 - 9.8 การทำสัญญา

1.10 เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว

ประเทือง ภูมิภักทราคม (2540 : 129-252) ได้กล่าวถึงเทคนิคการปรับพฤติกรรมที่มุ่งจัดการกับพฤติกรรมภายนอก ที่สามารถสังเกตได้โดยตรงแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. เทคนิคการเพิ่มพฤติกรรม ได้แก่ เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement) การทำสัญญา (Contingency Contracts) โปรแกรมการปรับพฤติกรรมที่ใช้กลุ่มเป็นฐานในการวางเงื่อนไข (Group Based Programs) การชี้แนะ (Prompting) การควบคุมสิ่งเร้า (Stimulus Control)

2. เทคนิคการลดพฤติกรรม ได้แก่ การลงโทษ (Punishment) การหยุดยั้ง (Extinction) การให้ตัวเสริมแรงทางบวกมากเกินไปจนอิ่ม (Satiation) การเผชิญกับสิ่งเร้าเป็นเวลานาน (Flooding) เทคนิคการลดพฤติกรรมตามหลักการเสริมแรง

3. เทคนิคการสร้างพฤติกรรมใหม่ ได้แก่ การแต่งพฤติกรรม (Shaping) การใช้ตัวแบบ (Modeling) การใช้การแนะ (Cueing) ร่วมกับการค่อยๆ ถอดถอน (Fading)

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงเทคนิคการปรับพฤติกรรมทางปัญญา ได้แก่ เทคนิคการบำบัดแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ (Rational Emotive Therapy) เทคนิคการสอนตนเอง (Self-Instructional Method) เทคนิคการแก้ปัญหา (Problem Solving) เทคนิคการหยุดความคิด (Thought Stopping) เทคนิคการวางเงื่อนไขภายใน (Covert Conditioning) และเทคนิคการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ (Systematic desensitization) จากเทคนิคที่ได้กล่าวมาทั้งหมดเป็นเทคนิคการปรับพฤติกรรมที่ผู้ดำเนินการปรับพฤติกรรมเป็นบุคคลอื่น แต่ยังมีเทคนิคการปรับพฤติกรรมดำเนินการปรับพฤติกรรมกระทำโดยตัวเจ้าของพฤติกรรม คือ เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self – management)

ส่วนผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536. 41-144) ได้กล่าวถึงวิธีการปรับพฤติกรรม โดยแบ่งออกเป็น

1. การสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ ได้แก่

1.1 การแต่งพฤติกรรม

1.2 พฤติกรรมลูกโซ่

1.3 การให้ตัวแบบ

2. การเพิ่มพฤติกรรม ได้แก่

2.1 วิธีการให้การเสริมแรงทางบวก

2.2 วิธีการให้การเสริมแรงทางลบ

2.3 วิธีการให้ตัวแบบ

2.4 วิธีการใช้ลักษณะชี้แนะ

2.5 การจำแนกและการควบคุมด้วยสิ่งเร้า

2.6 การขยายวง

2.7 วิธีการเปลี่ยนสิ่งเร้า

2.8 การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม

3. การลดพฤติกรรม ได้แก่

3.1 การลงโทษ

3.2 การให้เวลานอก

3.3 การปรับสินไหม

3.4 การหยุดยั้งการให้การเสริมแรง

3.5 การหมดภาวะ

3.6 การให้การเสริมแรงพฤติกรรมอื่นนอกเหนือไปจากพฤติกรรมที่ต้องการจะ
ให้ลดหรือยุติลง

3.7 การเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกัน

3.8 การแก้ไขเกินกว่าเหตุ

โดยสรุปแล้วจากการสังเคราะห์ตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการแนะแนว พบว่า กรอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มีองค์ประกอบดังนี้

1. การจัด/บริหารงานแนะแนว
2. บริการแนะแนว
3. การให้คำปรึกษา
4. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์
5. เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว
6. เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป
7. เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ

2. การสังเคราะห์งานวิจัย

2.1 ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย

นางลักษณ์ วิรัชชัย (2530 : 116) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย (Synthesis of Research) ว่าเป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหานั้นหลาย ๆ เรื่อง มาศึกษา วิเคราะห์ และนำเสนอข้อสรุปอย่างมีระบบ ให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นยุติธรรม

อุทุมพร จามรมาน (2531 : 1) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่าเป็นการนำส่วนย่อย ๆ มาประกอบเข้าด้วยกันจนเกิดสิ่งใหม่ขึ้น เช่น การบรรยายความรู้สึกโดยการนำคำต่าง ๆ มาประกอบเข้าด้วยกัน หรือการทำงานบางอย่างจนเกิดผลสำเร็จ โดยมาจากการประชุมระดมกำลังสมอง หรือการสร้างทฤษฎีใหม่โดยการเชื่อมโยงกับทฤษฎีเก่า เป็นต้น

สุวิมล ว่องวาณิช (2545 : 58) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่าเป็นกระบวนการที่นำไปสู่การสร้างข้อสรุปรวมเกี่ยวกับผลการวิจัยในรายงานการวิจัยต่าง ๆ ที่มีการศึกษาภายใต้ประเด็นวิจัยเดียวกัน แต่อาจมีความแตกต่างในวิธีดำเนินการหรือแนวทางการแก้ไขปัญหา หรือสภาพบริบทเงื่อนไขที่ต่างกันซึ่งจุดมุ่งหมายของการสังเคราะห์การวิจัยเพื่อให้ได้ข้อความรู้ในเชิงสรุปผลการวิจัยที่มีอยู่กระจัดกระจาย ให้มีความชัดเจนและได้ข้อยุติยิ่งขึ้น

เมติน (Metin. 2003 : Online) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่าหมายถึงกระบวนการที่นำงานวิจัยอย่างน้อย 2 เรื่องหรือมากกว่านั้น มาทำการศึกษาโดยการประเมินกับวัตถุประสงค์ของผลการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์หรือข้อขัดแย้งของงานวิจัยที่ศึกษา

จากความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยสรุปได้ว่าเป็นการรวบรวมงานวิจัยที่ต้องการศึกษาหลาย ๆ เรื่อง มาวิเคราะห์และมีการประมวลผลสรุปที่ได้อย่างเป็นระบบ

2.2 ความจำเป็นของการสังเคราะห์งานวิจัย

เมติน (Metin. 2003 : Online) กล่าวถึงความจำเป็นของการสังเคราะห์งานวิจัยว่าทำไมจึงต้องมีการสังเคราะห์งานวิจัยเนื่องจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. จำนวนของงานวิจัยที่มีเพิ่มขึ้นมากมาย
2. การเขียนงานวิจัยที่ไม่มีหลักเกณฑ์และบ่อยครั้งพบข้อผิดพลาด
3. ผลการวิจัยมีความหลากหลายและหาข้อสรุปไม่ได้
4. การศึกษางานวิจัยส่วนมากเป็นการศึกษาส่วนย่อย ๆ

ด้วยเหตุนี้การสังเคราะห์งานวิจัยจึงเป็นการจัดระบบงานวิจัยและผลที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยต่อไปในอนาคต

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นของการสังเคราะห์งานวิจัยสรุปได้ว่าเนื่องจากงานวิจัยที่มีการศึกษาในแต่ละปีเพิ่มขึ้นอย่างมาก งานวิจัยส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาส่วนย่อย ๆ มีข้อบกพร่องมาก รวมถึงหาข้อสรุปไม่ได้ ดังนั้นวิธีการสังเคราะห์จึงเป็นกระบวนการที่ช่วยจัดระบบงานวิจัยและผลที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยก็จะเป็นต่อการวิจัยในอนาคต

2.3 ลักษณะเฉพาะของการสังเคราะห์งานวิจัย

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2530 : 35-36) กล่าวว่าการศึกษาแบบสังเคราะห์งานวิจัยแตกต่างจากการวิจัยทั่ว ๆ ไป ที่ลักษณะข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลสำหรับการวิจัยทั่ว ๆ ไปเป็นข้อเท็จจริงจากแหล่งปฐมภูมิหรือแหล่งทุติยภูมิที่นักวิจัยรวบรวมมาจากกลุ่มตัวอย่างหรือประชากร แต่ข้อมูลสำหรับการวิจัยแบบสังเคราะห์งานวิจัยนั้นหรือรายงานการวิจัยจำนวนหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยทั่ว ๆ ไป นักวิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อบรรยายและหรืออนุมานให้ได้ข้อเท็จจริงที่เป็นข้อสรุปเกี่ยวกับประชากร ส่วนในการสังเคราะห์งานวิจัยนั้นเนื่องจากข้อมูลคืองานวิจัยหลาย ๆ เรื่องแต่ละเรื่องใช้มาตรวจวัดตัวแปร แบบแผนการวิจัย วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลที่แตกต่างกัน รวมทั้งผลการวิจัยที่ได้จะมีทั้งที่สอดคล้องกันบ้าง

แตกต่างกันและขัดแย้งกันบ้าง ดังนั้นการวิเคราะห์งานวิจัยของนักสังเคราะห์จึงต้องสร้างมาตรฐานกลางจากงานวิจัยแต่ละเรื่องก่อน เพื่อปรับงานวิจัยทั้งหมดให้เป็นหน่วยเดียวกัน แล้วจึงวิเคราะห์หาข้อสรุปสุดท้ายสำหรับประชากร

การสังเคราะห์งานวิจัยแตกต่างจากการวิจัยทั่ว ๆ ไป ที่ลักษณะข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ลักษณะข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยทั่วไปและการสังเคราะห์งานวิจัย

	งานวิจัยทั่วไป	การสังเคราะห์งานวิจัย
ลักษณะข้อมูล	เป็นข้อเท็จจริงจากแหล่งปฐมภูมิหรือแหล่งทุติยภูมิที่นักวิจัยรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่างหรือประชากร	รายงานการวิจัยจำนวนหลาย ๆ เรื่อง ที่ศึกษาปัญหาเดียวกัน
การวิเคราะห์ข้อมูล	วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อบรรยายและหรืออนุมานให้ได้ข้อเท็จจริงที่เป็นข้อสรุปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างหรือประชากร	การจัดกระทำข้อมูลซึ่งเป็นผลการวิจัย ข้อค้นพบ รายละเอียดและวิธีการวิจัย จากงานวิจัยหลาย ๆ เรื่องเพื่อข้อสรุปว่าสอดคล้องหรือขัดแย้งกัน

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องลักษณะเฉพาะของการสังเคราะห์งานวิจัยสรุปได้ว่าการวิจัยทั่ว ๆ ไปเป็นข้อเท็จจริงจากแหล่งปฐมภูมิหรือแหล่งทุติยภูมิที่รวบรวมมาจากกลุ่มตัวอย่างหรือประชากร แต่ข้อมูลสำหรับการวิจัยแบบสังเคราะห์งานวิจัยนั้นหรือรายงานการวิจัยจำนวนหลาย ๆ เรื่องที่ศึกษาปัญหาเดียวกันเพื่อหาข้อสรุปว่างานวิจัยมีความสอดคล้องหรือขัดแย้งกัน

3. การเตรียมการสังเคราะห์งานวิจัย

อุทุมพร จารมาน (2531 : 6-7) ได้กล่าวถึงการเตรียมการสังเคราะห์งานวิจัยประกอบด้วย

1. การระบุสาระที่สนใจ เมื่อระบุได้แล้วก็ค้นหางานวิจัยมาสังเคราะห์ แหล่งที่มีงานวิจัยก็คือห้องสมุด และรายงานสรุปในวารสารต่าง ๆ

2. การคัดเลือกงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่จะนำมาสังเคราะห์คือ งานวิจัยที่ระบุตัวแปรเดียวกันและมีกลุ่มตัวอย่างคล้ายกัน เช่น ต้องการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการสอนนักเรียนประถมศึกษา ตัวแปรที่เกี่ยวข้องคือ วิธีการสอนแบบต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องคือ นักเรียนระดับประถมศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องอาจมีหลากหลาย บางเล่มเกี่ยวข้องโดยตรง บางเล่มเกี่ยวข้องทางอ้อม ต้องอ่านงานวิจัยเหล่านั้นให้เข้าใจว่ามีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะสังเคราะห์มากน้อยเพียงไร

3. การพิจารณาคุณภาพของงานวิจัย งานวิจัยในประเทศไทยที่เผยแพร่อยู่ส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษา ดังนั้น การคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพเพื่อสังเคราะห์จึงเป็นสิ่งจำเป็น พิจารณาคุณภาพงานวิจัยจากความสอดคล้องระหว่างชื่อเรื่อง ปัญหาวิจัย กรอบความคิด วัตถุประสงค์

3.1 นิยามศัพท์ ตัวแปรที่เกี่ยวข้องและวัดได้

3.2 การวัดตัวแปรดังกล่าวมีความเชื่อถือได้มากน้อยเพียงไร เครื่องมือที่ใช้มีการระบุหรือบรรยายถึงวิธีการตลอดจนลักษณะและความเชื่อถือได้หรือไม่

3.3 กลุ่มตัวอย่างได้มานี้ได้จากการสุ่มอย่างแบบไม่ลำเอียง หรือได้จากการเลือก

3.4 การนำเสนอผลสอดคล้องกับชื่อเรื่อง วัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัยหรือไม่

4. จำนวนงานวิจัยที่มีตัวเล่มจริง ๆ มีมากน้อยเพียงไร เมื่อนักสังเคราะห์งานวิจัยพิจารณาบทความที่พิมพ์รวมกันไว้ อาจพบว่าม้งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ตนต้องการจะสังเคราะห์ แต่เมื่อทำการค้นหาต้นฉบับอาจไม่ได้จำนวนมากพอ ในที่นี้หมายความว่าตั้งแต่ 5 เล่มขึ้นไป

5. การเลือกวิธีวิเคราะห์งานวิจัย เช่น วิธีนับคะแนนเสียง วิธีพิจารณาค่านัยสำคัญ วิธีวิเคราะห์เมตต้า เป็นต้น ขึ้นอยู่กับผลวิเคราะห์ในงานวิจัยนั้น ๆ

6. การนำเสนอผลวิเคราะห์ ในรูปการเขียนบรรยาย หรือเสนอด้วยค่าสถิติ

7. การแปลผลและอภิปรายผล ตลอดจนข้อเสนอแนะ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมการสังเคราะห์งานวิจัยสรุปได้ว่า การเตรียมการสังเคราะห์งานวิจัยประกอบด้วย 7 ขั้นตอน โดยเริ่มจากการระบุสาระที่สนใจจะศึกษาแล้วจึงคัดเลือกงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่สนใจศึกษาแล้วจึงพิจารณาคุณภาพของงานวิจัยถึงความสอดคล้องระหว่างชื่อเรื่อง ปัญหาวิจัย กรอบความคิด จากนั้นจึงไปดูงานวิจัยที่มีตัวเล่มจริงมีจำนวนเท่าไร หลังจากรวบรวมข้อมูลแล้วก็ป็นขั้นตอนการเลือกวิธีวิเคราะห์งานวิจัยว่าจะใช้วิธีใด และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลผลและอภิปรายผลการวิจัยที่ได้ศึกษา

4. ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย

นางลักษณ์ วิรัชชัย (2530 : 27-29) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสังเคราะห์งานวิจัยโดยทั่ว ๆ ไป ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 การกำหนดหัวข้อปัญหา การสังเคราะห์งานวิจัยเริ่มจากกำหนดปัญหาการวิจัย ซึ่งต้องเป็นปัญหาที่มีการทำวิจัยอย่างน้อย 2 ราย เนื่องจากปัญหาการวิจัยนั้นมีคุณค่าน่าสนใจ และเป็นปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบแน่ชัด มักเป็นปัญหาที่นักวิจัยสนใจและทำการวิจัยเป็นจำนวนมาก ปัญหาดังเช่นที่กล่าวจะเหมาะสมต่อการสังเคราะห์งานวิจัย

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์ปัญหา เมื่อกำหนดปัญหา ผู้สังเคราะห์ต้องนิยามปัญหาให้ชัดเจน โดยศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหาให้ชัดเจน เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดแบบแผนและสมมติฐานการวิจัย

ขั้นที่ 3 การเสาะค้น คัดเลือกและรวบรวมงานวิจัย

1. การคัดเลือกงานวิจัย ผู้สังเคราะห์งานวิจัยต้องค้นคว้าและเสาะหางานวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่กำหนดไว้ ซึ่งส่วนใหญ่จะหาได้จากวิทยานิพนธ์ บทความ วารสาร งานวิจัยต่าง ๆ

2. การคัดเลือกงานวิจัย ผู้สังเคราะห์งานวิจัย ต้องศึกษา ตรวจสอบงานวิจัยแต่ละเรื่องอย่างละเอียด ต้องสร้างเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัย และคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพดี มีความเที่ยง ตามเกณฑ์ที่กำหนดให้

3. การรวบรวมผลของการวิจัย เมื่อคัดเลือกงานวิจัยแล้วก็รวบรวมรายละเอียด และผลการวิจัยของงานวิจัย รวบรวมโดยการจดบันทึก ถ่ายเอกสาร หรือกรอกแบบฟอร์มก็ได้ ทั้งนี้ ผู้สังเคราะห์ต้องเก็บรวบรวมข้อมูลให้ได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้และครบถ้วนสมบูรณ์

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัย ขั้นตอนนี้เป็นการจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งประกอบด้วยผลการวิจัย รายละเอียด ลักษณะและวิธีการวิจัยจากงานวิจัยทั้งหมด เพื่อสังเคราะห์หาข้อสรุป จากนั้นจึงแปลความหมายผลการวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหาการวิจัย

ขั้นที่ 5 การเสนอรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย มีหลักการเช่นเดียวกับการเขียนรายงานวิจัยทั่ว ๆ ไป

โคเปอร์ (Cooper, 1998 : 5) กล่าวว่า การสังเคราะห์งานวิจัยมี 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 การรวบรวมปัญหาอย่างเป็นระบบ เป็นการรวบรวมปัญหาว่าคณะกรรมการดำเนินงานวิจัยมุ่งที่จะศึกษาปัญหาใด และคณะกรรมการดำเนินงานวิจัยจะต้องกำหนดปัญหาให้ชัดเจน

ขั้นที่ 2 การเก็บรวบรวมข้อมูลหรือการตรวจสอบแหล่งข้อมูล เป็นขั้นตอนที่คณะกรรมการดำเนินงานวิจัยต้องเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยที่จะศึกษา โดยจะต้องไปดูที่ตัวเล่มของปริญญานิพนธ์ว่ามีอยู่จริงหรือไม่ รวมถึงการนำข้อมูลกรอกลงในแบบฟอร์มที่คณะกรรมการดำเนินงานวิจัยได้กำหนดไว้แล้ว

ขั้นที่ 3 การประเมินข้อมูล (ในกรณีที่เป็นการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ) เป็นการแบ่งแยกลักษณะงานวิจัยออกเป็นหมวด ๆ เพื่อให้ง่ายต่อการสังเคราะห์งานวิจัย

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์และแปลผล เป็นการแปลงงานจากข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมไว้ โดยหากเป็นการสังเคราะห์เชิงปริมาณก็ต้องใช้สถิติเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ถ้าเป็นการสังเคราะห์เชิงคุณภาพก็จะเป็นการนำข้อมูลที่ได้มาเขียนบรรยาย

ขั้นที่ 5 การนำเสนอผลการสังเคราะห์ เป็นการนำผลการสังเคราะห์มาเขียนเป็นรูปของรายงานตามผลการสังเคราะห์ที่ได้

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยสรุปได้ว่ามี 5 ขั้นตอน คือ การกำหนดปัญหาการวิจัยแล้วจึงนิยามปัญหาที่ต้องการศึกษาให้ชัดเจน รวมถึงต้องรวบรวมงานวิจัยที่ต้องการศึกษาโดยคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพดีแล้วนำมากรอกลงในแบบฟอร์มที่ได้จัดทำขึ้นมา หลังจากนั้นก็นำข้อมูลรวบรวมไว้แล้วไปวิเคราะห์ผลและนำเสนอเป็นรายงานการสังเคราะห์งานวิจัยต่อไป

5. ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย

บลูม (สัจ จูทรานันท์, 2531 : 6 ; อ้างอิงจาก Bloom, 1971) ได้จำแนกการสังเคราะห์ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. การสังเคราะห์หน่วยย่อยของสื่อความหมายจนได้ผลผลิตได้แก่ การพูด การบอก ภาษาท่าทาง และความรู้สึกเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนให้ผู้อื่นทราบหรือเข้าใจ
2. การสังเคราะห์แผนงานต่าง ๆ จนได้ผลผลิตเพื่อนำไปเสนอต่อการปฏิบัติ ได้แก่ การพัฒนาแผนการทำงาน หรือพัฒนาแนวความคิดของแต่ละคนจนถึงขั้นนำไปปฏิบัติ
3. การสังเคราะห์สิ่งที่เป็นนามธรรมมากขึ้น ได้แก่ การจัดความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นนามธรรมเพื่อจำแนกหรืออธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ หรือการเชื่อมโยงแนวความคิดของผู้ทรงคุณวุฒิเข้าด้วยกัน หรือเชื่อมโยงทฤษฎีจนได้ข้อค้นพบใหม่

อุทุมพร จารมาน (2531 : 1) ได้จำแนกการสังเคราะห์งานวิจัย ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) เป็นการวิเคราะห์ตัวเลขหรือค่าสถิติ ที่ปรากฏในรายงานการวิจัยเพื่อหาข้อสรุปหรือข้อยุติของการหาคำตอบเป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์หรือเป็นการวิจัยผลงานวิจัย (Analysis of Analysis)
2. การสังเคราะห์เชิงบอกลักษณะ (Qualitative Synthesis) หรือเชิงบรรยายหรือเชิงเนื้อหาเป็นการรวบรวมเรื่องราวและประเด็นหลักต่าง ๆ ที่ได้จากการอ่านรายงานการวิจัยแล้วบรรยายสรุปให้เห็นความสัมพันธ์และความขัดแย้งระหว่างผลการวิจัยเหล่านั้น

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัยสรุปได้ว่ามี 2 ประเภทคือการสังเคราะห์เชิงคุณภาพและการสังเคราะห์เชิงปริมาณ โดยการสังเคราะห์เชิงคุณภาพจะเป็นการรวบรวมงานวิจัย และสรุปข้อค้นพบที่ได้ออกมา ส่วนการสังเคราะห์เชิงปริมาณจะใช้กระบวนการทางสถิติมาช่วยสังเคราะห์โดยผลที่ได้จะออกมาในรูปของปริมาณ

6. วิธีการสังเคราะห์งานวิจัย

6.1 การสังเคราะห์เชิงปริมาณ

อุทุมพร จามรมาน (2531 : 36-41) ได้สรุปขั้นตอนในการสังเคราะห์เชิงปริมาณไว้ 11 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดปัญหาที่ต้องการสังเคราะห์ นักสังเคราะห์ต้องระบุให้ได้ว่าต้องการสังเคราะห์เรื่องอะไร เพราะอะไร ซึ่งคลุมถึงการระบุตัวแปร วัตถุประสงค์ของการสังเคราะห์ และสมมติฐานการวิจัย

ขั้นที่ 2 การสำรวจงานวิจัยว่ามีจำนวนมากพอหรือไม่ สำรวจจากงานวิจัย โดยศึกษารายชื่อจากห้องสมุดต่าง ๆ เพื่อให้ได้ทราบว่ารายงานการวิจัยมีที่ใดบ้าง มีรายงานจริงหรือไม่ ข้อสำคัญต้องสำรวจให้ชัดเจนว่ามีตัวเล่มหรือไม่

ขั้นที่ 3 การอ่านรายงานการวิจัยที่สำรวจได้ว่ามีจำนวนเท่าไร นักสังเคราะห์จะต้องเห็นตัวเล่มและอ่านรายงานเหล่านั้นด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบคุณภาพของรายงานการวิจัย เมื่ออ่านงานวิจัย นักสังเคราะห์ต้องพิจารณาก่อนถึงคุณภาพของรายงานว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาจากแบบฟอร์มประเมินงานวิจัยด้วยตนเอง ขจัดงานวิจัยที่มีความไม่ชัดเจนออกไป เลือกเฉพาะงานวิจัยที่มีความสอดคล้องตามหัวข้อในแบบประเมิน

ขั้นที่ 5 พิจารณารายละเอียดของรายงานว่ามีค่าสถิติเพื่อการสังเคราะห์เชิงปริมาณหรือไม่โดยการกรอกข้อมูลลงในแบบฟอร์มบันทึก

ขั้นที่ 6 รวบรวมงานวิจัยที่สามารถสังเคราะห์เชิงปริมาณได้ว่ามีทั้งหมดกี่เล่ม ระบุตัวแปร พร้อมทั้งค่าสถิติทุกอย่างลงในแบบฟอร์มบันทึก

ขั้นที่ 7 เลือกเทคนิคที่ทำให้ค่าสถิติปลอดจากความคลาดเคลื่อน เช่น ปลอดจากความคลาดเคลื่อนในการวัด ปลอดจากความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 8 เลือกเทคนิควิเคราะห์เชิงปริมาณที่เหมาะสม ซึ่งมี 9 วิธีคือ

1. วิธีนับคะแนนเสียง
2. วิธีแปลงเป็นค่า log (Fisher's Method)
3. วิธีหาค่าเฉลี่ยของนัยสำคัญ
4. วิธีรวมค่า T (Winer's method)
5. วิธีรวมค่า Z (Stouffer's Method)
6. วิธีถ่วงน้ำหนักค่า Z (Mosteller's and Bush's Method)
7. วิธีทดสอบค่าเฉลี่ยนัยสำคัญ (Edington's Method)
8. วิธีทดสอบค่าเฉลี่ย Z (Mosteller' and Bush' Method)

9. วิธีหาค่าขนาดของผลในงานวิจัยเชิงทดลองและเชิงสหสัมพันธ์ (วิธีวิเคราะห์แบบเมตต้า)

ขั้นที่ 9 สังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณทีละคำ ทีละเรื่อง

ขั้นที่ 10 สรุปผลการวิเคราะห์ในตารางหรือกราฟ

ขั้นที่ 11 เขียนรายงานตามหัวข้อต่อไปนี้

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการสังเคราะห์งานวิจัยเหล่านี้

1.2 วัตถุประสงค์ที่จะสังเคราะห์

1.3 ความจำกัดและความไม่สมบูรณ์

1.4 ขอบเขตการสังเคราะห์

1.5 คำจำกัดความ

1.6 ประโยชน์ของผลสังเคราะห์

2. วิธีการสังเคราะห์

2.1 จำนวนงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์และลักษณะของค่าสถิติที่เสนอ

2.2 เกณฑ์การเลือกงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์

2.3 การตรวจสอบความถูกต้องของงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์

2.4 วิธีการสังเคราะห์งานวิจัย

3. การเสนอผลสังเคราะห์

3.1 ผลการสังเคราะห์

3.2 การแปลความหมายของผลสังเคราะห์

3.3 ข้อเสนอแนะ

4. บรรณานุกรมและภาคผนวก

4.1 บรรณานุกรม

4.2 รายงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์

4.3 ภาคผนวก

6.2 การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ

อุทุมพร จามรมาน (2531 : 13) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการวิเคราะห์เนื้อหาว่ามี 2 ขั้นตอน คือ

1. การแปลภาษาเป็นข้อมูล โดยกระทำได้ก็ต่อเมื่อผู้วิเคราะห์จับประเด็นที่ซ่อนอยู่ในเนื้อหาสาระได้อย่างชัดเจนเสียก่อน แล้วแยกเนื้อหาสาระออกเป็นส่วนย่อย ๆ การแยกเนื้อหาสาระออกเป็นส่วนย่อย ๆ มีหลายแบบ เช่น

1.1 แยกเป็นกลุ่มตามเนื้อหา หรือตัวแปร

1.2 แยกเป็นสาย (Chain) เช่น เนื้อหาสาระที่เกิดขึ้นในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต นำมาจัดเรียงบนเส้นเดียวกัน หรือเนื้อหาสาระที่รุนแรงแตกต่างกันก็นำมาจัดเรียงกันตามความรุนแรงจากมากจนถึงน้อย

1.3 แยกเป็นวงกลมย่อย (Loop) เนื้อหาสาระใดที่นำมาจัดพวกเข้าด้วยกันเป็นวง ๆ

1.4 แยกตามมิติ (มิติเดียวหรือมากกว่าหนึ่งมิติ) เช่น จัดกลุ่มตัวแปรตามบุคลิกของคน 5 แบบ ก็จะได้ 5 มิติ

1.5 จัดทำเป็นกิ่งก้านของต้นไม้ (Trees) ซึ่งได้แก่ การจัดทำเป็นระเบียบแยกย่อยเป็นสาย ๆ เหมือนรากต้นไม้ เช่น การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเครือญาติ

2. การแปลงข้อมูลออกเป็นตัวเลข โดยหลังจากที่วิเคราะห์เนื้อหาออกเป็นส่วย่อยแล้ว การแปลงข้อมูลจากส่วย่อยเป็นตัวเลขสามารถทำได้ 2 แบบ คือ การแปลงเป็นจำนวน (หรือความถี่) และการแปลงเป็นค่าหรือคะแนน

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์งานวิจัย

7.1 งานวิจัยในประเทศ

ชัยยงค์ วัจวงศ์ทอง (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยบัณฑิตศึกษา ในช่วงสองทศวรรษคือ ปี พ.ศ. 2521 - 2540 รวมระยะเวลา 20 ปี พบว่า 1) ตลอดช่วงเวลา 20 ปี คือ ตั้งแต่ภาคการศึกษาผู้ใหญ่ ปี พ.ศ. 2521 ถึงปี พ.ศ. 2540 มีงานวิจัยของนิสิตบัณฑิตศึกษา รวมทั้งสิ้น 333 ชิ้น แยกเป็นงานวิจัยด้านการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ จำนวน 83 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 24.92 งานวิจัยด้านการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีวศึกษา 38 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 11.41 งานวิจัยด้านบริการข้อมูลข่าวสารมี 51 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 15.32 และงานวิจัยอื่น ๆ มี 161 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 48.35 ของงานวิจัยทั้งหมด 2) งานวิจัยด้านการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ จำนวน 83 ชิ้น 3) งานวิจัยด้านการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีวศึกษา 38 ชิ้น 4) งานวิจัยด้านบริการข้อมูล ข่าวสารมี 51 ชิ้น 5) งานวิจัยอื่น ๆ ที่ไม่รวมใน 3 เนื้อหาแรกมี 161 ชิ้น 6) เมื่อจำแนกตามรูปแบบของการวิจัย พบว่า การวิจัยเชิงสำรวจมีมากที่สุด คือ 291 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 87.39 รองลงมาได้แก่ การวิจัยเชิงทดลองมี 23 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 6.91 การศึกษารายกรณีมี 16 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 4.80 และการวิจัยเชิงคุณภาพมี 3 ชิ้น 7) เมื่อจำแนกตามลักษณะเครื่องมือและวิธีการเก็บข้อมูล พบว่า ใช้แบบสอบถามมีมากที่สุดคือ 221 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 66.37 รองลงมาได้แก่ แบบสัมภาษณ์มี 45 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 13.51 แบบทดสอบมี 23 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 6.91 แบบสำรวจมี 17 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 5.11 และแบบสังเกตและบันทึกมี 16 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 4.80 8) การสังเคราะห์ผลงานวิจัยในงานวิจัยนี้ได้ จำแนกผลการวิจัยเป็น 4 ด้านคือ (1) ด้านการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ จำแนกเป็น 18 เนื้อหา (2) ด้านการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีวศึกษา จำแนก

เป็น 9 เนื้อหา (3) ด้านบริการข้อมูลข่าวสาร จำแนกเป็น 13 เนื้อหา และ (4) ด้านเนื้อหาอื่น ๆ จำแนกเป็น 19 เนื้อหา

นางลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาด้วยการวิเคราะห์ห่อภิมาณและการวิเคราะห์เนื้อหาจำนวน 323 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่ามีงานวิจัยตามแนวนโยบายในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 แต่ละด้านไม่สมดุลมีการวิจัยร้อยละ 60 ด้านนโยบายการศึกษาเพื่อพัฒนาบุคคล และนโยบายด้านครู/อาจารย์แต่มีการวิจัยน้อยมากทางด้านนโยบายการศึกษาเอกชน คุณภาพการวิจัยโดยเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ ผลการวิเคราะห์ห่อภิมาณงานวิจัยเชิงปริมาณรวม 144 เรื่อง ได้ค่าประมาณขนาดอิทธิพลในรูปสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รวม 336 ค่า ซึ่งมีค่าเฉลี่ยแบบถ่วงน้ำหนักที่ปรับแก้แล้วเท่ากับ 0.215 งานวิจัยที่มีค่าขนาดอิทธิพลโดยเฉลี่ยสูง ได้แก่งานวิจัยด้านการสอน (0.500) ภูมิหลังของครู (0.488) การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (0.479) เทคโนโลยีการสื่อสาร (0.440) สื่อการสอน (0.413) การวิจัยและพัฒนา (0.358) ตัวแปรปรับอธิบายความแตกต่างของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ร้อยละ 33 ผลการวิเคราะห์เนื้อหางานวิจัยเชิงคุณลักษณะรวม 179 เรื่อง พบว่า ด้านการบริหารและนิเทศการศึกษามีการวางแผนและการบริหารจัดการโดยทั่วไป และคุณภาพการนิเทศเหมาะสม แต่ยังต้องมีการพัฒนาศักยภาพบุคลากร ด้านหลักสูตรมีการพัฒนาและประเมินหลักสูตรได้ผลว่าหลักสูตรแม่บทมีคุณภาพ ด้านการเรียนการสอนมีการประเมินได้ว่าคุณภาพโดยเฉลี่ยระดับปานกลาง มีปัญหาในระดับน้อยถึงปานกลาง

สุรัตน์ สิงห์เวียง (2543 : 119-130) ได้ทำการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัยระหว่างปีพุทธศักราช 2529 - 2541 ผลการศึกษาพบว่า การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ตามเนื้อหาสาระที่ศึกษาแบ่งออกเป็น 8 ด้าน ดังนี้ 1) ประวัติและวิสัยทัศน์ทางการศึกษาปฐมวัย พบว่า การเล่นของเด็กในอดีตเป็นการละเล่นพื้นบ้าน ต่อมาเปลี่ยนแปลงมาเป็นการเล่นประกอบของเล่นมากขึ้น ส่วนแนวโน้มการจัดการศึกษาในปี พ.ศ.2544 มุ่งให้ความรู้แก่ผู้ปกครองและสนับสนุนให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามากขึ้น 2) หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พบว่า มีพัฒนาการจากหลักสูตรที่เน้นอ่าน เขียน เรียนเลข มาเป็นหลักสูตรแบบเตรียมความพร้อม 3) สภาพและปัญหาการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนการสอน พบว่า สภาพการบริหารจัดการและการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันตามลักษณะการให้บริการและสภาพสังคม ปัญหาส่วนใหญ่ คือ ขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ 4) สื่อการเรียนการสอนมีการศึกษาถึงสื่อที่มีผลทางตรงกับเด็กและสื่อที่มีผลทางอ้อมกับเด็ก 5) การส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ส่วนใหญ่ศึกษาการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ 6) พฤติกรรมการสอน การนิเทศและพัฒนาครู พบว่า ครูส่วนใหญ่มุ่งพัฒนาเด็ก ครูส่วนใหญ่ได้รับการนิเทศทางไกลและได้รับการพัฒนาโดยใช้ชุดการฝึกอบรมด้วยตนเอง 7) การอบรมเลี้ยงดูเด็กและการพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้ปกครอง มีการศึกษาบทบาทของบิดามารดาและมี

การพัฒนาผู้ปกครองโดยชุดให้ความรู้ต่าง ๆ 8) กิจกรรมเสริมเพื่อเป็นบริการทางการศึกษา มีโครงการประสบการณ์เกี่ยวกับอาหารและการบริการทางสุขภาพ

กชกรณ เอากิตติ (2545 : 96-100) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิทยาลัยพยาบาลราชชนนี สังกัดกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ.2537 – 2544 ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยส่วนใหญ่ พบว่า ร้อยละ 40 เป็นงานวิจัยด้านศึกษาร้อยละ 38 ใช้กลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 100 คน ร้อยละ 70 เป็นงานวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ร้อยละ 28 ทำในสาขาจิตวิทยาแนะแนว ร้อยละ 26 ทำให้ปี พ.ศ.2542 ร้อยละ 38 ใช้วิธีวิจัยกึ่งทดลองร้อยละ 62 ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล ร้อยละ 52 ใช้สถิติบรรยาย ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานร้อยละ 50 ใช้ค่าสถิติอ้างอิงการทดสอบค่าที โดยแบ่งเป็นงานวิจัยด้านผู้บริหาร จำแนกออกเป็น 3 ด้านคือ ด้านพลังอำนาจในการปฏิบัติงาน และรูปแบบการตัดสินใจของผู้บริหาร ด้านคุณลักษณะของผู้บริหาร ด้านแบบของผู้นำและพฤติกรรมผู้นำงานวิจัยด้านอาจารย์ จำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านบริการนักศึกษา ด้านการพัฒนานักศึกษาและด้านปัญหาและการปรับตัว งานวิจัยด้านการจัดการเรียนการสอน จำแนกออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านวิธีการสอน และด้านการบริหารวิชาการ งานวิจัยด้านสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนการสอน จำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านผลการดำเนินโครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อมแบบมีส่วนร่วม ด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานของอาจารย์พยาบาล และด้านสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของนักศึกษาพยาบาล ด้านปัจจัยคัดสรรต่อการให้การพยาบาล และด้านแรงจูงใจในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

สุวิมล และวิรัตน์ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนระหว่างปีการศึกษา 2527-2541 จำนวน 162 เรื่อง โดยสังเคราะห์สภาพทั่วไปของงานวิจัยและผลการวิจัยในเชิงปริมาณด้วยวิธีการนับคะแนนเสียงเพื่อหาความมีนัยสำคัญโดยรวม และใช้วิธีวิเคราะห์เมตต้าเพื่อหาค่าของขนาดของผล ผลการวิจัยพบว่า 1) มีการทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการเรียนการสอนมากที่สุดปีการศึกษา 2540 ระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้มากที่สุดคือการวิจัยเชิงทดลอง เนื้อหาวิชาที่มีการวิจัยมากที่สุดคือ วิชาภาษาไทย ระดับการศึกษาของประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัยคือ ระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติและอยู่ในภาคใต้มากที่สุด ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนมากที่สุด เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบทดสอบมากที่สุด การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นการหาความตรงเชิงเนื้อหามากที่สุดและหาความเที่ยงประเภท KR-20 มากที่สุด ส่วนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมากที่สุดคือ ANOVA 2) ผลการวิเคราะห์ความมีนัยสำคัญโดยรวม พบว่าวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับวิธีสอนจำนวน 88 เรื่องมี 10 วิธีจาก 12 วิธีที่มีนัยสำคัญโดยรวม วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของการเรียนการสอนจำนวน 158 เรื่อง มี 22 ลักษณะจาก 28 ลักษณะที่มีนัยสำคัญโดยรวม วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับ

ลักษณะของผู้เรียนจำนวน 62 เรื่อง มี 10 ลักษณะจาก 12 ลักษณะที่มีนัยสำคัญโดยรวม 3) ผลการวิเคราะห์ขนาดของผล พบว่าตัวแปรอิสระมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุดคือลักษณะของผู้เรียน วิธีสอน และองค์ประกอบของการเรียนการสอน ตามลำดับ

7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

บาเซียเลอร์ (1995 : 323-399) ได้ทำการศึกษาการรับรู้ของผู้รับการบำบัดถึงความเป็นมิตรของผู้บำบัด โดยใช้วิธีสังเคราะห์เชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้รับการบำบัด 34 คน ที่อยู่ในระยะการบำบัดขั้นที่ 3 ขึ้นไป ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์สามารถแบ่งความเป็นมิตรของผู้บำบัดได้ 3 ประเภท คือ ความรู้สึกอบอุ่น (ร้อยละ 46 ของการรายงาน) การเข้าใจผู้อื่นอย่างแท้จริง (ร้อยละ 39) และการร่วมกันแก้ปัญหา (ร้อยละ 15)

ฮอยท์ (1996 : 430-447) ได้ทำการศึกษาผลของการรับรู้ถึงความเชื่อถือในผู้บำบัดโดยใช้วิธีอภิมาน ผลการศึกษา พบว่า การพยากรณ์รูปแบบการบำบัดกับความเชื่อถือในผู้บำบัดมีความสัมพันธ์กับความเชื่อถือในการบำบัด และความมั่นคงในความเชื่อถือการบำบัดมีความสัมพันธ์กับผู้บำบัด ส่วนประเภทของการแสดงเจตนาของผู้บำบัดมีความสัมพันธ์กับความเชื่อถือในการบำบัด และประเภทของเจตนาของผู้บำบัดที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับความเชื่อถือของผู้รับบำบัด

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการสังเคราะห์ปริญญาณิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยา การแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ระหว่าง ปี พ.ศ.2529 - 2546 ซึ่งทำการสังเคราะห์เชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ปริญญาณิพนธ์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ.2529 –2546 จำนวนทั้งสิ้น 407 เรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัย

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการรวบรวม วิเคราะห์ และสังเคราะห์งานวิจัยที่ได้เผยแพร่แล้วโดยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัย ที่คณะกรรมการดำเนินงานวิจัยสร้างขึ้น โดยมีรายละเอียดและวิธีการสร้างดังต่อไปนี้ คือ

แบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัย เป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสำรวจโดยการจดบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับงานวิจัยที่จำเป็นในการสังเคราะห์มีวิธีสร้างดังนี้

1. การศึกษารูปแบบการเขียนรายงานการวิจัย พบว่าประกอบด้วย 5 บท ได้แก่
 - บทที่ 1 ภูมิหลัง
 - บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย
 - บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

2. จากการศึกษาสรุปแบบการเขียนรายงานวิจัย ผู้วิจัยนำมากำหนดหัวข้อในแบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัย โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ชื่อเรื่อง ปีที่พิมพ์เผยแพร่ ประชากร แหล่งที่อยู่ของประชากร ประเภทของการวิจัย ความสำคัญของงานวิจัย และเนื้อหาสาระของงานวิจัย

ตอนที่ 2 รายละเอียดที่เกี่ยวกับงานวิจัย จำนวน 6 ข้อ ซึ่งแบบสรุปสาระสำคัญของงานวิจัยมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบและเติมข้อความ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

3. นำแบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัยมาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ โดยตรวจดูความครอบคลุม ความเหมาะสมของแบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัยเพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัยที่ได้รับการตรวจแก้ไขไปทดลองใช้โดยบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัย 5 เรื่อง ที่มีระเบียบวิธีการวิจัยที่แตกต่างกัน โดยคณะดำเนินการวิจัยจำนวน 3 ท่าน แล้วนำแบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัยทั้ง 5 เรื่องมาหาความสอดคล้องของแบบบันทึกสาระสำคัญ

5. ผู้ดำเนินการวิจัยนำแบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัยไปปรับปรุงแก้ไข เพื่อนำมาใช้บันทึกสาระสำคัญของงานวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ศึกษารวบรวมงานวิจัยที่เป็นประชากรทุกเรื่องด้วยตนเอง พร้อมทั้งบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ตามขั้นตอนดังนี้

1. อ่านงานวิจัยแต่ละเรื่องตลอดทั้งเล่ม
2. บันทึกรายละเอียดของงานวิจัยลงในแบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัย
3. จัดกลุ่มงานวิจัยตามลักษณะของเนื้อหาสาระที่ได้จำแนกเป็นหมวดหมู่งานวิจัย
4. จัดกลุ่มงานวิจัยตามลักษณะต่าง ๆ ที่หาได้จากการจัดกลุ่มงานวิจัยและนำข้อมูลต่าง ๆ ของงานวิจัยเหล่านี้มาทำการศึกษา

การจัดกระทำข้อมูล

การสังเคราะห์ปริญาานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีขั้นตอนของการศึกษาดังนี้

1. ศึกษาหลักการแนวคิดและค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับการสังเคราะห์งานวิจัย

2. กำหนดกรอบในการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์เป็น 2 ประเภท คือ การสังเคราะห์เชิงปริมาณ และการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ

3. คัดเลือกประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2529 - พ.ศ.2546 มีจำนวนทั้งสิ้น 407 เรื่อง

4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัย เป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อบันทึกสาระสำคัญในการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์

5. เก็บข้อมูล โดยรวบรวมงานวิจัยที่เป็นประชากรทุกเรื่องพร้อมทั้งบันทึกสาระสำคัญต่าง ๆ ตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

5.1 อ่านงานวิจัยแต่ละเรื่องตลอดทั้งเล่ม

5.2 บันทึกรายละเอียดของงานวิจัยลงในแบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัย

5.3 จัดกลุ่มงานวิจัยตามลักษณะของเนื้อหาสาระที่ได้จำแนกเป็นหมวดหมู่งานวิจัย

5.4 จัดกลุ่มงานวิจัยตามลักษณะต่าง ๆ ที่หาได้จากการจัดกลุ่มงานวิจัยและนำข้อมูลต่าง ๆ ของงานวิจัยเหล่านี้มาทำการศึกษา

6. วิเคราะห์ข้อมูล ด้านการแจกแจงข้อมูลออกเป็นประเด็นสำคัญ ๆ ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ดังนี้

6.1 ปีที่พิมพ์เผยแพร่

6.2 ประชากร

6.3 แหล่งที่อยู่ของประชากร

6.4 ประเภทของการวิจัย

6.5 ความสำคัญของงานวิจัย

6.6 เนื้อหาสาระของงานวิจัย

7. กำหนดวิธีการสังเคราะห์ข้อมูลที่เหมาะสมตามเงื่อนไขของเทคนิคการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณซึ่งต้องพิจารณาจากปริมาณงานวิจัยที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยประเภทเดียวกันและมีตัวแปรเหมือนกัน

8. สังเคราะห์และนำเสนอข้อมูล แบ่งเป็น

8.1 การสังเคราะห์เชิงปริมาณ โดยการบรรยายสรุปลักษณะของปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวภายหลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์

8.2 การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ โดยการบรรยายสรุปผลการวิจัยตามลักษณะของเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ ต่อไปนี้

1) การจัด/บริหารงานแนะแนว

2) บริการแนะแนว

3) การให้คำปรึกษา

- 4) ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์
- 5) เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว
- 6) เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป
- 7) อื่น ๆ

สรุปผลการศึกษาในแต่ละด้าน ใช้การสังเคราะห์เชิงคุณภาพที่แตกต่างกันตามความเหมาะสมของเนื้อหาด้วยวิธีบรรยาย ซึ่งเป็นการนำผลงานวิจัยต่าง ๆ มาสรุปสาระสำคัญติดต่อกัน หรือนำผลการวิจัยสังเคราะห์เข้าด้วยกันตามลักษณะเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกันสัมพันธ์กันเข้าด้วยกัน

9. สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยโดยการบรรยายสรุป 2 ประเด็นหลัก ที่ได้จากการสังเคราะห์เชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ออกเป็นด้าน ๆ ตามเนื้อหาสาระและข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้มีการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

การสังเคราะห์งานวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ ในการสังเคราะห์งานวิจัยใช้วิธีการสังเคราะห์เชิงปริมาณด้วยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ หาข้อสรุปเชิงปริมาณในประเด็นที่สามารถทำการสังเคราะห์ได้ ดังนั้นจึงสังเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ เพื่อแสดงปริมาณงานวิจัย ที่แยกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

- 1.1 ปีที่พิมพ์เผยแพร่
- 1.2 ประชากร
- 1.3 แหล่งที่อยู่ของประชากร
- 1.4 ประเภทของการวิจัย
- 1.5 ความสำคัญของงานวิจัย
- 1.6 เนื้อหาสาระของงานวิจัย

2. การสังเคราะห์เชิงคุณภาพ โดยการบรรยายสรุปผลการวิจัยตามลักษณะเนื้อหาสาระที่แยกเป็น 7 ด้าน ดังนี้

- 2.1 การจัด/บริหารงานแนะแนว
- 2.2 บริการแนะแนว
- 2.3 การให้คำปรึกษา
- 2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์
- 2.5 เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว

- 2.6 เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือตั้งแต่ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป
 2.7 อื่น ๆ

การบรรยายสรุปผลการวิจัยทั้ง 7 ด้านนี้ ใช้การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะที่แตกต่างกันตามความเหมาะสมของเนื้อหาด้วยวิธีบรรยายเป็นการนำผลงานวิจัยต่าง ๆ มาย่อสรุปสาระสำคัญติดต่อกันหรือนำผลการวิจัยมาสังเคราะห์เข้าด้วยกันตามลักษณะเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกัน

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

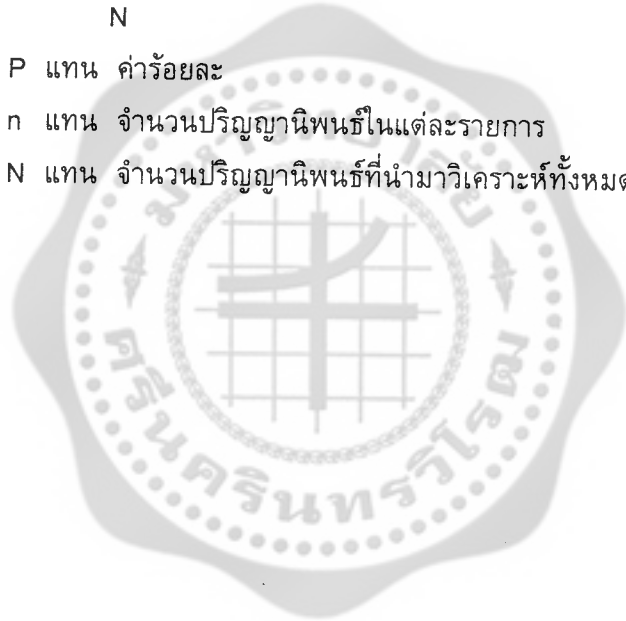
ค่าร้อยละวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย โดยใช้สูตร

$$P = \frac{n \times 100}{N}$$

P แทน ค่าร้อยละ

n แทน จำนวนปริภูมยานิพนธ์ในแต่ละรายการ

N แทน จำนวนปริภูมยานิพนธ์ที่นำมาวิเคราะห์ทั้งหมด

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่องการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยา การแนะแนวระหว่างปีพุทธศักราช 2529 - 2546 ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์ด้วยวิธีการสังเคราะห์เชิงปริมาณและการสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ ดังนั้นจึงเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแยกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยา แบ่งเป็น

1.1 ผลการสังเคราะห์เชิงปริมาณ

ในการสังเคราะห์เชิงปริมาณผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์ทุกเล่มที่เป็นประชากร โดยการสังเคราะห์แยกเป็นด้านดังนี้

1. ปีที่พิมพ์เผยแพร่
2. ประชากร
3. แหล่งที่อยู่ของประชากร
4. ประเภทของการวิจัย
5. ความสำคัญของงานวิจัย
6. เนื้อหาสาระของงานวิจัย

1.2 ผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ

ในการสังเคราะห์เชิงคุณภาพผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์ทุกเล่มที่เป็นประชากร โดยการสังเคราะห์แยกเป็นด้านตามลักษณะของเนื้อหาของวิทยานิพนธ์แต่ละเล่ม และเสนอผลการสังเคราะห์แยกเป็นด้านดังนี้

1. การจัด/บริหารงานแนะแนว
2. บริการแนะแนว
3. การให้คำปรึกษา
4. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์
5. เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว
6. เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือตั้งแต่ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป
7. เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ

ตอนที่ 2 การพัฒนากรอบโครงสร้างของงานวิจัย

จากการสังเคราะห์ตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว พบว่า กรอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาจิตวิทยาการแนะแนวมี 7 องค์ประกอบดังนี้

1. การจัด/บริหารงานแนะแนว
2. บริการแนะแนว
3. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์
4. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์
5. เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว
6. เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป
7. เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ

ตอนที่ 1 การสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยา แบ่งเป็น

1.1 การสังเคราะห์เชิงปริมาณในด้านลักษณะทั่ว ๆ ไปของงานวิจัย

ตาราง 2 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามปีที่พิมพ์เผยแพร่

ปีที่พิมพ์เผยแพร่	จำนวนเรื่อง	ร้อยละ
2529	12	2.95
2530	17	4.17
2531	9	2.21
2532	12	2.95
2533	20	4.91
2534	17	4.18
2535	20	4.91
2536	22	5.41
2537	34	8.35
2538	19	4.67
2539	22	5.41
2540	29	7.12
2541	41	10.07
2542	47	11.55
2543	36	8.85
2544	17	4.18

ตาราง 2 (ต่อ)

ปีที่พิมพ์เผยแพร่	จำนวนเรื่อง	ร้อยละ
2545	18	4.42
2546	15	3.69

จากตาราง 2 พบว่า ปริมาณนิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวปีที่พิมพ์เผยแพร่จำนวนมากที่สุดคือ ปี พ.ศ. 2542 คิดเป็นร้อยละ 11.55 รองลงมาคือปี พ.ศ. 2541 คิดเป็นร้อยละ 10.07 และปีที่พิมพ์เผยแพร่จำนวนน้อยที่สุดคือปี พ.ศ. 2531 คิดเป็นร้อยละ 2.21

ตาราง 3 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของปริมาณนิพนธ์ จำแนกตามประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนเรื่อง	ร้อยละ
1. นักเรียน ระดับ	298	73.22
- อนุบาล	1	0.25
- ประถมศึกษา	73	17.94
- มัธยมศึกษา	144	35.38
- ปวช. และ ปวส.	17	4.17
- อุดมศึกษา	63	15.47
2. บุคลากรในสถาบันการศึกษา	27	6.63
3. บุคลากรในสถาบันอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สถาบันการศึกษา	5	1.23
4. ผู้ปกครอง	1	0.25
5. บุคลากรในสถาบันสุขภาพ	11	2.70
6. ผู้ป่วย	26	6.39
7. เด็กและเยาวชนในสถานพินิจ	4	0.98
8. ข้าราชการ	6	1.47
9. ผู้สูงอายุ	6	1.47
10. ผู้ถูกคุมความประพฤติ ผู้ต้องขัง	3	0.74
11. ผู้รับการคุมครองเพศหญิง	2	0.49
12. บุคคลว่างงาน	1	0.25
13. คนพิการ		

ตาราง 3 (ต่อ)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนเรื่อง	ร้อยละ
14. ประชากรมากกว่า 2 กลุ่ม	15	3.69
- นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 และครูประจำชั้น	11	2.70
- นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 และนักศึกษาระดับ ปวช.	1	0.25
- นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 และครูประจำชั้น	1	0.25
- นักเรียนระดับอุดมศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการแนะแนว	1	0.25
- ญาติผู้ใหญ่ จิตแพทย์ และผู้ที่พยายามฆ่าตัวตาย	1	0.25

จากตาราง 3 พบว่า ปริมาณนิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวทำการศึกษาเกี่ยวกับประชากรที่เป็นนักเรียนระดับมัศึกษามีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.38 รองลงมาคือบุคลากรในสถาบันการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 6.63 ส่วนการศึกษากับผู้ปกครองและบุคคลว่างงานมีจำนวนน้อยที่สุดเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 0.25

ตาราง 4 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามแหล่งที่อยู่ของประชากร

แหล่งที่อยู่ของประชากร	จำนวนเรื่อง	ร้อยละ
1. กรุงเทพมหานคร	215	52.83
2. เขตการศึกษา	5	1.23
เขตการศึกษา 1	3	0.73
เขตการศึกษา 10	2	0.50
3. ภาคตามภูมิศาสตร์	187	45.94
ภาคกลาง	71	17.44
ภาคเหนือ	38	9.34
ภาคตะวันออก	30	7.37
ภาคตะวันตก	26	6.39
ภาคใต้	22	5.40
รวมทั้งหมด	407	100

จากตาราง 4 พบว่า ปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวทำการศึกษาที่แหล่งที่อยู่ของประชากรมีจำนวนมากที่สุดคือ กรุงเทพมหานคร คิดเป็นร้อยละ 52.83 รองลงมาคือภาคตามภูมิศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 45.94 ส่วนเขตการศึกษามีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.23

ตาราง 5 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของปริญญาโท จำแนกตามประเภทของการวิจัย

ประเภทของการวิจัย	จำนวนเรื่อง	ร้อยละ
1. การวิจัยเชิงทดลอง	262	64.37
2. การวิจัยเชิงบรรยาย	143	35.14
- การวิจัยเชิงสำรวจ	18	4.43
- การวิจัยเชิงเปรียบเทียบ	4	0.98
- การวิจัยเชิงความสัมพันธ์	20	4.91
- การศึกษาเป็นรายกรณี	10	2.46
- การวิจัยเชิงสำรวจและการวิจัยเชิงเปรียบเทียบ	54	13.27
- การวิจัยเชิงสำรวจและการวิจัยเชิงความสัมพันธ์	19	4.67
- การวิจัยเชิงเปรียบเทียบและการวิจัยเชิงความสัมพันธ์	10	2.46
- การวิจัยเชิงสำรวจ การวิจัยเชิงเปรียบเทียบและการวิจัยเชิงความสัมพันธ์	8	1.96
3. การวิจัยเชิงการศึกษาและพัฒนา	2	0.49
รวมทั้งหมด	407	100

จากตาราง 5 พบว่า ปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวทำการศึกษาตามประเภทของการวิจัยที่มีจำนวนมากที่สุด คือการวิจัยเชิงทดลอง คิดเป็นร้อยละ 64.37 รองลงมาคือ การวิจัยเชิงบรรยาย คิดเป็นร้อยละ 35.14 ส่วนการศึกษาการวิจัยเชิงการศึกษาและพัฒนา มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.49

ตาราง 6 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามความสำคัญของงานวิจัย

ความสำคัญของการวิจัย	จำนวนเรื่อง	ร้อยละ
การส่งเสริมพัฒนาการ การป้องกันปัญหาและ การแก้ไขปัญา		
- ด้านการศึกษา	42	10.32
- ด้านการศึกษาต่อและอาชีพ	44	10.81
- ด้านชีวิตและสังคม	287	70.52
- ด้านการพัฒนาองค์กร	29	7.13
- ด้านการศึกษาและด้านการศึกษาต่อและอาชีพ	1	0.24
- ด้านการศึกษาและด้านชีวิตและสังคม	1	0.24
- ด้านการศึกษา ด้านการศึกษาต่อและอาชีพ		
ด้านชีวิตและสังคม	3	0.74
รวมทั้งหมด	407	100

จากตาราง 6 พบว่า ปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวให้ความสำคัญของงานวิจัยด้านชีวิตและสังคมจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.52 รองลงมาคือด้านการศึกษาต่อและอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 10.81 ส่วนงานวิจัยด้านการศึกษาและด้านการศึกษาต่อและอาชีพ และงานวิจัยด้านการศึกษาและด้านชีวิตและสังคมมีจำนวนน้อยที่สุดเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 0.24

ตาราง 7 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของปริญญาโท จำแนกตามเนื้อหาสาระของการวิจัย

เนื้อหาสาระของการวิจัย	จำนวนเรื่อง	ร้อยละ
1. การจัด/บริหารงานแนะแนว	11	2.70
2. บริการแนะแนว	93	22.85
3. การให้คำปรึกษา	49	12.04
3.1 แบบรายบุคคล	9	2.21
3.2 แบบกลุ่ม	14	3.44
3.3 ครอบครัว	2	0.49
3.4 แบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม	24	5.89
4. ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์	26	6.39
5. เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว	77	18.92
5.1 กิจกรรมกลุ่ม	19	4.66
5.2 ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว	7	1.72
5.3 การใช้แม่แบบ	6	1.47
5.4 ชุดแนะแนว	21	5.16
5.5 สถานการณ์จำลอง	6	1.47
5.6 บทบาทสมมติ	12	2.95
5.7 การสอนแบบการเล่นของไทย	1	0.25
5.8 การฝึกความคิดสร้างสรรค์	2	0.49
5.9 แบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์	1	0.25
5.10 การแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพ	1	0.25
5.11 การฝึกทักษะทางสังคม	1	0.25
6. เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือตั้งแต่ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป	111	27.27
6.1 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและการให้ข้อเสนอแนะ	9	2.21
6.2 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์	2	0.49
6.3 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและการให้คำปรึกษาทางด้านสุขภาพ	1	0.25

ตาราง 7 (ต่อ)

เนื้อหาสาระของงานวิจัย	จำนวนเรื่อง	ร้อยละ
6.4 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ	27	6.63
6.5 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกิจกรรมกลุ่ม	14	3.44
6.6 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและสถานการณ์จำลอง	2	0.49
6.7 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและชุดแนะแนว	1	0.25
6.8 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว	1	0.25
6.9 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์	1	0.25
6.10 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการให้ข้อเสนอแนะ	13	3.19
6.11 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และกิจกรรมกลุ่ม	2	0.49
6.12 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และสถานการณ์จำลอง	1	0.25
6.13 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการควบคุมตนเอง	1	0.25
6.14 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการฝึกทักษะการเรียนรู้	1	0.25
6.15 กิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ	10	2.45
6.16 กิจกรรมกลุ่มและชุดแนะแนว	1	0.25
6.17 กิจกรรมกลุ่มและสถานการณ์จำลอง	1	0.25
6.18 กิจกรรมกลุ่มและกรณีตัวอย่าง	1	0.25
6.19 กิจกรรมกลุ่มและการเข้ากลุ่มฝึกอบรม	1	0.25
6.20 การใช้แม่แบบและสถานการณ์จำลอง	6	1.47
6.21 การให้แม่แบบและบทบาทสมมติ	2	0.49
6.22 การใช้แม่แบบและการให้ข้อเสนอแนะ	1	0.25
6.23 การใช้แม่แบบและโปรแกรมพัฒนาสุขนิสัย	1	0.25
6.24 ชุดแนะแนวและการให้ข้อเสนอแนะ	1	0.25
6.25 สถานการณ์จำลองและการให้ข้อเสนอแนะ	1	0.25
6.26 บทบาทสมมติและการให้ข้อเสนอแนะ	1	0.25
6.27 การฝึกเจริญสติและการให้ข้อเสนอแนะ	1	0.25
6.28 การฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่การควบคุมตนเอง	1	0.25
6.29 การให้ข้อเสนอแนะและการใช้เทคนิคการพยากรณ์	1	0.25
6.30 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ และการให้ข้อเสนอแนะ	1	0.25

ตาราง 7 (ต่อ)

เนื้อหาสาระของงานวิจัย	จำนวนเรื่อง	ร้อยละ
6.31 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ กิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อ เสนอ	1	0.25
6.32 การใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลองและกรณีตัวอย่าง	2	0.49
6.33 การใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลองและบทบาทสมมติ	1	0.25
7. เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ	40	9.83
7.1 ด้านสังคม	16	3.93
7.2 ด้านโรงพยาบาล	7	1.72
7.3 ด้านผู้บริหาร/ครูในสถานศึกษา	7	1.72
7.4 ด้านบริษัท	6	1.47
7.5 ด้านผู้พิทักษ์สันติราษฎร์	4	0.98
รวมทั้งหมด	407	100

จากตาราง 7 พบว่า ปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวมีเนื้อหาสาระของ
การวิจัยด้านเนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือตั้งแต่ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไปมีจำนวนมากที่สุด
คิดเป็นร้อยละ 27.27 รองลงมาคือเทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว คิดเป็นร้อยละ 18.92 ส่วนด้าน
การจัด/บริหารงานแนะแนวมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.70

ตาราง 8 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของปริญญานิพนธ์ จำแนกตามตัวแปรอิสระที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
1. ด้านเทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว	206	17.79
- การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก	14	1.20
- การฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	10	0.86
- การฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตลุ่มกาย	3	0.25
- การผ่อนคลายด้วยตนเอง	1	0.09
- การฝึกวิ่งระยะสั้นกับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตลุ่มกาย	1	0.09
- การเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันโดยการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง	1	0.09
- การเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันโดยการเสริมแรงแบบเว้นระยะ	1	0.09
- การเสริมแรงแบบดี อาร์ เอช	1	0.09
- การควบคุมตนเอง	2	0.17
- การวางเงื่อนไข	2	0.17
- การลดความรู้สึกลำบากอย่างเป็นระบบ	4	0.34
- การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อควบคู่กับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก	1	0.09
- การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ	4	0.34
- การทำจิตบำบัดแบบประคับประคองควบคู่กับการฝึกผ่อนคลาย	1	0.09
- การฝึกสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ	1	0.09
- ชุดการแนะแนว	23	1.98
- กิจกรรมกลุ่ม	46	3.97
- กลุ่มสัมพันธ์	2	0.17
- บทบาทสมมติ	16	1.38
- เทคนิคแม่แบบ	18	1.55
- ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว	10	0.86
- สถานการณ์จำลอง	16	1.38
- การฝึกความคิดสร้างสรรค์	2	0.17
- วิธีระดมสมอง	1	0.09
- วิธีซีเนติกส์	1	0.09
- การเข้ากลุ่มฝึกความรู้สึกลำบาก	4	0.34
- การฝึกลดความรู้สึกลำบากอย่างเป็นระบบควบคู่กับการฝึกทักษะการเรียนรู้	1	0.09

ตาราง 8 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
- การแนะแนวกลุ่ม	3	0.25
- การฝึกทักษะทางสังคม	1	0.09
- การสอนแบบการเล่นของไทย	1	0.09
- การเข้ากลุ่มฝึกอบรม	1	0.09
- โปรแกรมการพัฒนาสุขนิสัย	1	0.09
- การฝึกการเจริญสติตามวิธีของหลวงพ่อกุศล จิตตสโม	1	0.09
- การฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเอง	1	0.09
- การใช้เทคนิคการพยากรณ์	1	0.09
- การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม	1	0.09
- การศึกษารายกรณี	8	0.69
2. ด้านการให้คำปรึกษา	109	9.41
- การให้คำปรึกษาแบบทฤษฎีเผชิญความจริง	18	1.55
- การให้คำปรึกษาแบบทฤษฎีพฤติกรรมนิยม	16	1.38
- การให้คำปรึกษาแบบทฤษฎีวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบ	5	0.43
- การให้คำปรึกษาแบบทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง	29	2.50
- การให้คำปรึกษาแบบทฤษฎีเหตุผล - อารมณ์	5	0.43
- การให้คำปรึกษาแบบทฤษฎีภavnนิยม	4	0.34
- การให้คำปรึกษาแบบทฤษฎีเกสตัลท์	3	0.25
- การให้คำปรึกษาแบบจุลภาค	2	0.17
- การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมารathon	1	0.09
- การให้คำปรึกษาตามแนวพุทธศาสตร์	1	0.09
- การให้คำปรึกษาแบบนำทาง	2	0.17
- การให้คำปรึกษาแบบไม่นำทาง	1	0.09
- การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (ไม่ระบุทฤษฎี)	13	1.12
- การให้คำปรึกษาครอบครัวตามทฤษฎีของเซเกียร์	1	0.09
- การให้คำปรึกษากลุ่มด้านอาชีพตามแบบของจอห์น โอ ไครท์	2	0.17
- การให้คำปรึกษารายบุคคลด้านอาชีพตามทฤษฎีพัฒนาการทางอาชีพของ		
ทีเดอแมนและโอฮารม	1	0.09
- การให้คำปรึกษากลุ่มด้านอาชีพของฮิลล์	1	0.09

ตาราง 8 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
- การให้คำปรึกษาทางด้านสุขภาพ	1	0.09
- การให้คำปรึกษาแบบนำทางควบคู่กับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ	2	0.17
- การให้คำปรึกษาแบบยืดบุคคลเป็นศูนย์กลางควบคู่การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ	1	0.09
3. ด้านข้อมูลส่วนตัว	514	44.39
- เพศ	80	6.90
- อายุ	35	3.02
- อาชีพ	15	1.29
- ระดับชั้นเรียน/ระดับการศึกษา/วุฒิทางการศึกษา	43	3.71
- ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว/รายได้ของครอบครัว	48	4.14
- ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	32	2.76
- การอบรมเลี้ยงดู	13	1.12
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	12	1.03
- ลำดับการเกิด	34	2.93
- ส่วนสูง	5	0.43
- น้ำหนักตัว	1	0.09
- ดัชนีความหนาของร่างกาย	1	0.09
- ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน	1	0.09
- ศาสนา	1	0.09
- อาชีพของบิดามารดา/ผู้ปกครอง	2	0.17
- สถานภาพสมรสของบิดามารดา/ผู้ปกครอง	22	1.89
- ระดับการศึกษา/วุฒิทางการศึกษา	22	1.89
- ประเภทการเรียน	4	0.34
- คณะวิชา/แผนการเรียน	1	0.09
- คณะวิชา/แผนการเรียน	8	0.69
- ที่พักอาศัย	20	1.72
- ขนาดครอบครัว/จำนวนสมาชิกในครอบครัว	4	0.34
- ขนาดโรงเรียน	1	0.09
- สถานที่ตั้งโรงเรียน	2	0.17

ตาราง 8 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
- สังกัดสถานศึกษา	2	0.17
- ลักษณะชุมชน	2	0.17
- ภูมิลำเนา	3	0.25
- การหารายได้พิเศษ	1	0.09
- ลักษณะความพิการ	1	0.09
- ประเภทของผู้ป่วย	1	0.09
- วิธีการสอน	1	0.09
- ประเภทกีฬา	1	0.09
- รายวิชาที่ครูสอน	1	0.09
- ระเบียบวินัยของโรงเรียน	1	0.09
- อายุของนักเรียนขณะที่บิดามารดาหย่าร้าง	1	0.09
- ระยะเวลาที่บิดามารดาหย่าร้างและแต่งงานใหม่	1	0.09
- ค่าใช้จ่ายต่อมือในการรับประทานอาหารเช้า	1	0.09
- ช่วงระยะเวลาการฝึกซ้อมจำนวนครั้งของการแข่งขัน	1	0.09
- การควบคุมดูแลของบิดามารดา	1	0.09
- ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน	16	1.38
- สถานภาพสมรส	24	2.07
- รายได้	15	1.29
- ลักษณะงาน	1	0.09
- ขนาดของโรงพยาบาล	1	0.09
- ตำแหน่งหน้าที่ในการปฏิบัติงาน/ยศ	5	0.49
- ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน	5	0.49
- จำนวนบุตร	3	0.25
- ความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมของชมรม	1	0.09
- จำนวนสมาชิกในครอบครัว	1	0.09
- ตำแหน่งของตนเองในสังคม	1	0.09
- ระยะเวลาการว่างงาน	1	0.09
- สถานที่ทำงาน	2	0.17
- ระยะเวลาในการทำงาน	3	0.25

ตาราง 8 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
- ระยะทางจากที่พักมายังสถานที่ทำงาน	1	0.09
- สถานภาพศิษย์เก่า	1	0.09
- พันธสัญญาใช้ทุน	1	0.09
- สาขาวิชาที่ผู้บริหารรับผิดชอบ	1	0.09
- ลักษณะงาน	1	0.09
- สถาบันที่สำเร็จการศึกษา	1	0.09
- สถานที่ตั้งของหน่วยงาน	1	0.09
- ลักษณะงานที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในปัจจุบัน	1	0.09
- หน่วยงานที่สังกัด	1	0.09
4. ด้านความคิดเห็น ทักษะคติ และเจตคติ	34	2.93
- ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อกิจกรรมนิสิต	2	0.17
- ความคิดเห็นที่มีต่องาน	6	0.51
- ความคิดเห็นต่อการให้บริการของโรงพยาบาลหัวเฉียว	3	0.25
- ทักษะคติต่อวิชาชีพพยาบาล	4	0.34
- ทักษะคติที่มีต่อมหาวิทยาลัย/โรงเรียน	1	0.09
- ทักษะคติต่อการเรียน	1	0.09
- ทักษะคติต่อการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย	1	0.09
- ทักษะคติต่ออาชีพตำรวจ	1	0.09
- ทักษะคติที่มีต่อการสูบบุหรี่	1	0.09
- ทักษะคติต่อกีฬา	1	0.09
- ทักษะคติต่ออาชีพอิสระ	1	0.09
- ทักษะคติต่ออาชีพครู	1	0.09
- ทักษะคติต่ออาชีพอิสระของผู้ปกครอง	1	0.09
- ทักษะคติของนักเรียนที่มีต่อการเลือกเหล่า	1	0.09
- ทักษะคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเลือกเหล่า	1	0.09
- ทักษะคติต่อการทำงานด้านการพยาบาล สุขภาพจิตและจิตเวช	1	0.09
- เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์	1	0.09
- เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ	1	0.09
- เจตคติเกี่ยวกับการบริโภคอาหารจานด่วน	3	0.25

ตาราง 8 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
- เจตคติต่อการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยม	1	0.09
- เจตคติต่ออาชีพแนะแนว	1	0.09
5. ด้านประสบการณ์/ประวัติ	14	1.20
- ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของผู้ปกครอง	1	0.09
- ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของกลุ่มเพื่อน	1	0.09
- ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของนักเรียน	1	0.09
- ประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมนิตด	7	0.60
- ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพอิสระ	1	0.09
- ประสบการณ์จากการเรียน	1	0.09
- ประสบการณ์จากการเห็นตัวแบบ	1	0.09
- ประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว	1	0.09
- ประสบการณ์จากการได้รับการฝึกอบรมเฉพาะทางด้านการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช	1	0.09
6. ด้านสัมพันธภาพ การมีส่วนร่วม	27	2.33
- สัมพันธภาพกับผู้ปกครอง/บุคคลในครอบครัว	15	1.29
- สัมพันธภาพกับเพื่อน	1	0.09
- สัมพันธภาพกับครู	4	0.34
- สัมพันธภาพกับผู้บังคับบัญชา/ผู้บริหาร	1	0.09
- การมีส่วนร่วมพัฒนาสังคม	1	0.09
- การมีส่วนร่วมในครอบครัว	1	0.09
- การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของผู้สูงอายุกับเพื่อนหรือเพื่อนบ้าน	1	0.09
- ความสัมพันธ์กับบุคคลในชุมชน	1	0.09
- ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม	1	0.09
- ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ	1	0.09
7. ด้านสารเสพติด	6	0.52
- จำนวนครั้งที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	1	0.09
- แหล่งอบายมุขในชุมชน	1	0.09

ตาราง 8 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
- ระยะเวลาการติดยาเสพติด	1	0.09
- ชั้นของการติดยา	1	0.09
- โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า	1	0.09
- ตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการสูบบุหรี่	1	0.09
8. ด้านการเรียน	8	0.69
- การใช้เวลาในการเรียน	1	0.09
- ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน	1	0.09
- อุปกรณ์การเรียน	1	0.09
- เป้าหมายทางการศึกษา	2	0.17
- ลักษณะของการเข้าศึกษา	1	0.09
- ลำดับในการเลือกสมัครเข้าศึกษา	1	0.09
- การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยม	1	0.09
- คุณลักษณะต่อการเลือกเหล่า	1	0.09
9. ด้านอาชีพ	6	0.52
- การจัดบริการสนเทศด้านอาชีพ	2	0.17
- ความสนใจในอาชีพ	1	0.09
- ความรู้เกี่ยวกับอาชีพ	1	0.09
- ค่านิยมในอาชีพของนักเรียน	1	0.09
- การรับรู้ข่าวสารด้านอาชีพ	1	0.09
- คุณลักษณะที่เอื้อต่อการประกอบอาชีพอิสระ	1	0.09
10. ด้านแรงจูงใจ/ความพึงพอใจ	3	0.26
- ความพึงพอใจพฤติกรรมนักศึกษา	1	0.09
- แรงจูงใจในการทำงานแรงจูงใจในการทำงาน	1	0.09
- แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยม	1	0.09
11. ด้านบรรยากาศ/สภาพแวดล้อม/อิทธิพล	19	1.64
- บรรยากาศในการฝึกภาคปฏิบัติ	7	0.60
- บรรยากาศในครอบครัว	6	0.51
- บรรยากาศในการเรียนการสอน	2	0.17

ตาราง 8 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
- บรรยากาศในโรงเรียน	1	0.09
- สภาพแวดล้อมในการทำงาน	1	0.09
- อิทธิพลของครอบครัว	1	0.09
- อิทธิพลของเพื่อน	1	0.09
12. ด้านการสื่อสารมวลชน	5	0.43
- อิทธิพลของสื่อมวลชน	1	0.09
- การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเพศ	1	0.09
- การรับรู้ข่าวสารจากสื่อมวลชน	1	0.09
- ประเภทของสื่อมวลชน	1	0.09
- วิธีการนำเสนอของสื่อมวลชน	1	0.09
13. ด้านสังคม	4	0.34
- การให้ความช่วยเหลือทางสังคม	1	0.09
- คุณค่าของผลการกระทำทางสังคม	1	0.09
- ปัจจัยทางสังคมความรู้สึกต่อการกระทำ	1	0.09
- ลักษณะยึดขนบธรรมเนียมประเพณี	1	0.09
14. ด้านร่างกาย/อารมณ์/สุขภาพจิต	4	0.34
- สภาวะทางร่างกายและอารมณ์	1	0.09
- สุขภาพจิต	1	0.09
- สุขภาพกาย	1	0.09
- การฝึกวินัยระยะสั้น	1	0.09
15. ด้านการทำงาน	10	0.86
- ความผูกพันต่อหน่วยงาน	1	0.09
- ความรู้และการนำไปปฏิบัติกิจกรรมคิวิซีซี	1	0.09
- การพัฒนาศักยภาพของผู้ทำงาน	2	0.17
- ความก้าวหน้า	1	0.09
- ความมั่นคง	1	0.09
- ลักษณะการบริหาร	1	0.09
- ความสมดุลของชีวิตกับการทำงาน	1	0.09

ตาราง 8 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
- โอกาสในการเลือกสถานที่ปฏิบัติงาน	1	0.09
- วิธีการที่มาช่วยแนะแนว	1	0.09
16. ด้านความคาดหวัง	3	0.26
- ความคาดหวังของผู้ปกครอง	1	0.09
- ความคาดหวังของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	1	0.09
- ความคาดหวังในการเข้ารับการบำบัดของเยาวชน	1	0.09
17. ด้านบุคลากร	4	0.34
- นายอำเภอ	1	0.09
- นายอำเภอดีเด่น	1	0.09
- ครูที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ	1	0.09
- ครูแนะแนวที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ	1	0.09
18. ด้านความรู้ ความสามารถ	3	0.26
- ความรู้ด้านโภชนาที่เกี่ยวข้องกับอาหารจานด่วน	1	0.09
- ความรู้ในด้านการแนะแนว	1	0.09
- ความสามารถทางภาษา	1	0.09
19. ด้านอื่น ๆ	179	15.49
- การใช้เวลาว่างในกลุ่มเพื่อน	1	0.09
- เชวณปัญญญา	6	0.51
- บุคลิกภาพ	14	1.20
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	9	0.77
- อัตมโนทัศน์	4	0.34
- การให้ข้อเสนอเทศ	68	5.87
- การสอนแบบปกติ	68	5.87
- ความคิดสร้างสรรค์	1	0.09
- ความขัดแย้งในครอบครัว	1	0.09
- ความภาคภูมิใจในตนเอง	1	0.09
- ลักษณะจูงใจของอาหารจานด่วน	1	0.09

จากตาราง 8 พบว่า ตัวแปรอิสระที่ศึกษามากที่สุด คือ ด้านข้อมูลส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 44.39 รองลงมาคือ ด้านเทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว คิดเป็นร้อยละ 17.79 ส่วนด้านแรงจูงใจ/ความพึงพอใจ ด้านความคาดหวัง และด้านความรู้ ความสามารถ มีจำนวนน้อยที่สุดเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 0.26

ตาราง 9 จำนวนเรื่องและค่าร้อยละของปริญญาณิพนธ์ จำแนกตามตัวแปรตามการศึกษา

ตัวแปรตามการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้านอารมณ์		
- ความเครียด/อารมณ์เศร้า/ความเหนื่อยล้า/ความวิตกกังวล/ความว้าเหว่/ความท้อแท้/ความเหนื่อยหน่าย/วุฒิภาวะทางอารมณ์/ระดับอารมณ์	49	12.04
2. ด้านการศึกษาต่อและอาชีพ		
- วุฒิภาวะทางอาชีพ/การตัดสินใจเลือกอาชีพ/ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพ/การรับรู้ด้านอาชีพ/ค่านิยมในการเลือกอาชีพ/ทัศนคติในการเลือกอาชีพ/ความสนใจอาชีพอิสระ/ความสำนึกด้านอาชีพ/ทัศนคติต่อการประกอบอาชีพอิสระ/แรงจูงใจในการประกอบอาชีพอิสระ/การเตรียมตัวประกอบอาชีพ/ความสอดคล้องในการเลือกอาชีพ/ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับอาชีพกับเจตคติต่อวิชาชีพ/กระบวนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ/การเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อสายอาชีพ/ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเหล่า/การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อ/เจตนาในการเลือกศึกษาต่อคณะแพทย์/พฤติกรรมในการเลือกสถาบันอุดมศึกษา	43	10.57
3. ด้านคุณธรรมและจริยธรรม		
- คุณธรรมด้านสัจจริยธรรม/การอบรมเลี้ยงดูกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม/สังคหวัตถุ4/ความกตัญญู/พฤติกรรมประชาธิปไตย/เหตุผลเชิงจริยธรรม/ความเสียสละ/ความรับผิดชอบ/ความสามัคคี/กิจกรรมส่งเสริมจริยธรรม/พฤติกรรมทางสังคมด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน/ความรับผิดชอบต่อหน้าที่/การทำงาน/ความรับผิดชอบต่อการประกอบวิชาชีพพยาบาล	31	7.61
4. ด้านปัญหา อุปสรรค และความขัดแย้ง		
- การเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคล/การเผชิญความขัดแย้งกับเพื่อน/การเผชิญความโกรธ/การเผชิญปัญหา/ความสามารถในการแก้ปัญหา/ปัญหา สาเหตุของปัญหาและวิธีเผชิญปัญหาครอบครัว/ปัญหา ความคาดหวัง และวิธีการแก้ปัญหาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง/ปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของ		

ตาราง 9 (ต่อ)

ตัวแปรตามที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียน นักเรียนอาชีวะ หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์	22	5.41
5. ด้านการปรับตัว		
- การปรับตัวกับเพื่อน/การปรับตัวทางสังคม/การปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน/การปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศ/การปรับตัวในครอบครัว/การปรับตัวในหอพัก/การปรับตัวทางอารมณ์	21	5.16
6. ด้านความเป็นผู้นำ		
- ความเป็นผู้นำ/ความเชื่อมั่นใจตนเอง/ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์/ความพร้อมในการเรียนรู้ด้านการนำตนเอง/ความคิดสร้างสรรค์/ความคิดวิจารณ์ญาณ/ความเข้มแข็งในการมองโลก	18	4.42
7. ด้านพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม		
- พฤติกรรมกล้าแสดงออก/พฤติกรรมแสดงออกในกลุ่มเพื่อน/พฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมกับเพื่อน/พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย/การพูดที่เหมาะสม/พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม/พฤติกรรมทางสังคม/การปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศ/การปฏิบัติตนกับบุคคลอื่นของผู้ป่วย/พฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย	18	4.42
8. ด้านความมีวินัย		
- ความมีน้ำใจนักกีฬา/ความซื่อสัตย์/ความมีน้ำใจ/การประหยัด/ความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วย/วินัยในตนเอง/วินัยในห้องเรียน/วินัยในห้องสมุด/มารยาทในชั้นเรียน/มารยาทของนักเรียน/นิสัยรักการอ่าน/ความสนใจในการอ่าน	20	4.91
9. ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้		
- พฤติกรรมหนีเรียน/พฤติกรรมการเรียนรู้/พฤติกรรมก่อวุ่นในห้องเรียน/พฤติกรรมตั้งใจเรียน/พฤติกรรมก่อวุ่นในห้องเรียน/พฤติกรรมรังแกเพื่อน/พฤติกรรมก้าวร้าว/พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	18	4.42
10. ด้านเจตคติ		
- ทศนคติในการเรียน/การเปลี่ยนทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์/ความขยันหมั่นเพียรในการเรียน/เจตคติต่อการเรียน/ความรับผิดชอบด้านการเรียน/การตระหนักรู้ด้านการศึกษา/ความอู้อหะในการเรียน/อัตมโนคติด้านการปรับตัวทางอารมณ์/อัตมโนทัศน์ด้านสังคม/อัตมโนทัศน์ของทหารที่ติดยาเสพติด/อัตมโนทัศน์ด้านร่างกายและการลดน้ำหนัก/เอกลักษณ์แห่งตน/ทัศนคติต่อ		

ตาราง 9 (ต่อ)

ตัวแปรตามที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
การเป็นโสเภณี/ทัศนคติต่อการค้าประเวณี/ทัศนคติต่อความเป็นหญิง/ทัศนคติต่อการดูแลผู้ป่วยโรคจิตเภท/ทัศนคติต่อการปฏิบัติงาน/ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการให้การพยาบาล/ทัศนคติต่อการพนัน/ทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์	39	9.58
11. ด้านสารเสพติด		
- ทัศนคติต่อการสูบบุหรี่/พฤติกรรมสูดดมสารระเหย/พฤติกรรมการสูบบุหรี่/ทัศนคติต่อสิ่งเสพติดประเภทสารระเหย/ทัศนคติต่อสารแอมเฟตามีน/เจตคติในการป้องกันการเสพยาบ้า/สภาพการใช้และการส่งผ่านยาบ้า/ปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวกับการเสพยาบ้า/สาเหตุของการติดสารเสพติดและความคาดหวังในการเข้ารับการรักษา	13	3.19
12. ด้านบุคลิกภาพ		
- คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูแนะแนว ผู้บริหารในบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์พยาบาล ตัวแทนประกันชีวิตที่ประสบความสำเร็จ/บุคลิกภาพของนายอำเภอศึกษานิเทศก์ ครูและครูแนะแนวที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ ผู้บริหารสถานศึกษา เยาวชนที่มีประวัติเสพยาบ้า/ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับประสิทธิภาพในการทำงาน/ระดับบุคลิกภาพของนิสิต	12	2.95
13. ด้านการจัด/บริหารงานแนะแนว		
- การบริหารงานแนะแนวอาชีพในมหาวิทยาลัย/การบริหารงานแนะแนวในโรงเรียน/การเรียนการสอนและการบริการนักศึกษา/ความต้องการบริการแนะแนวของนักศึกษาผู้ใหญ่/เจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษา/ปัญหาและความต้องการของนิสิตเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต/ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต/รูปแบบกิจกรรมนักศึกษา/รูปแบบการจัดบริการแนะแนว/อนาคตภาพของการจัดบริการแนะแนวอาชีพ/กิจกรรมโฮมรูมตามสภาพที่เป็นจริงและสภาพที่นักเรียนคาดหวัง/รูปแบบการจัดกิจกรรมโฮมรูม	13	3.19
13. ด้านการใช้ชีวิต คุณภาพชีวิต		
- การดำรงชีวิต/การใช้เวลา/การใช้เวลาในการเรียน/การใช้ชีวิต/แบบแผนชีวิต/ความมุ่งมั่นในชีวิต/รูปแบบชีวิต/วิถีชีวิต/คุณภาพชีวิตในการทำงาน/คุณภาพชีวิตของนิสิต/คุณภาพชีวิตของครูผู้รับผิดชอบงานแนะแนว	14	3.44

ตาราง 9 (ต่อ)

ตัวแปรตามที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
14. ด้านสัมพันธภาพ		
- สัมพันธภาพระหว่างบุคคล/สัมพันธภาพกับเพื่อน/สัมพันธภาพในครอบครัว มนุษย์สัมพันธ์/การสื่อสารในครอบครัว/การสื่อสารระหว่างบุคคล/การสื่อสารกับ เพื่อนต่างเพศ/ความสามารถในการสื่อสารเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วย/การสร้างสัมพันธ์ กับผู้ป่วย/ทักษะทางสังคม/ทักษะชีวิต/ความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่ม/ การทำงานกลุ่ม/ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม	18	4.42
15. ด้านปัญหาและความต้องการ		
- ปัญหาในการปฏิบัติงานของครูช่วยงานแนะแนว/ปัญหาและความต้องการใน การปฏิบัติงานของอาจารย์/ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของพยาบาล/ ปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน/ทัศนคติต่อการพยาบาลผู้ป่วย โรคเอดส์	8	1.97
16. ด้านแรงจูงใจ ความพึงพอใจ		
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน/แรงจูงใจในการทำงาน/แรงจูงใจในการพัฒนา ตนเอง/แรงจูงใจในการบำบัดรักษา/ความพึงพอใจในงานของคนพิการ/ ความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาล/ความพึงพอใจในชีวิต/ ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน/คุณลักษณะกับความพึงพอใจในอาชีพ/ ความพึงพอใจในการเรียนกับความสอดคล้องในการเลือกอาชีพ/ความผูกพันต่อ องค์กร/เจตคติต่อการพัฒนาบุคลากรและความต้องการในการพัฒนาบุคลากร/ ปัญหาและแนวทางในการแก้ปัญหการดำเนินงานกิจกรรมคิวิซีซี	15	3.69
17. ด้านการทำร้ายตนเอง และการฆ่าตัวตาย		
- การทำอัตวินิบาตกรรม/การฆ่าตัวตาย/การคิดทำร้ายตนเอง/อิทธิพลของ สื่อมวลชนต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตาย	6	1.48
18. ด้านพฤติกรรม		
- พฤติกรรมและสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์/พฤติกรรมทางเพศ/เจตนาใน การคบเพื่อนต่างเพศ/พฤติกรรมป้องกันเอดส์/เจตคติในการป้องกันโรคเอดส์/ ความผิดปกติในการรับประทานอาหาร/ความนิยมไทย/ความจำปัจจุบัน	8	1.97
20. การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม		
- การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม/การอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม	2	0.49

ตาราง 9 (ต่อ)

ตัวแปรตามที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
20. ด้านอัตมโนทัศน์		
- การยอมรับตนเอง/การพึ่งตนเอง/ความสามารถในการให้คำปรึกษา/ ความเชื่อในความสามารถของตนเอง/ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงาน	7	1.72
21. ด้านการเรียนรู้		
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน/ตัวแปรที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกภาคปฏิบัติ/ ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา	5	1.23
22. ด้านความรุนแรง และการทารุณกรรม		
- การทารุณกรรมเด็ก/การให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่ประสบปัญหา ความรุนแรงในครอบครัว	2	0.49
23. ด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิต		
- การปวดระดูชนิดปฐมภูมิ/การนอนไม่หลับ/ความเร็วในการวิ่ง/สุขภาพจิต/ สุขนิสัย	5	1.23
รวม	407	100

จากตาราง 9 พบว่า ตัวแปรตามที่ศึกษามีจำนวนมากที่สุดคือด้านอารมณ์ คิดเป็นร้อยละ 12.04 รองลงมาคือ ด้านการศึกษาต่อและอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 10.57 ส่วนด้านอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และด้านความรุนแรงมีจำนวนน้อยที่สุดเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 0.49

1.2 ผลการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวเชิงคุณภาพ

ปริญญานิพนธ์ จำนวนทั้งสิ้น 407 เรื่อง สามารถจำแนกเนื้อหาสาระที่ศึกษาออกเป็น 6 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. การจัด/บริหารงานแนะแนว 11 เรื่อง
2. บริการแนะแนว 93 เรื่อง
3. การให้คำปรึกษา 49 เรื่อง
 - 3.1 แบบรายบุคคล 9 เรื่อง
 - 3.2 แบบกลุ่ม 15 เรื่อง
 - 3.3 ครอบครัว 1 เรื่อง
 - 3.4 แบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม 24 เรื่อง
4. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ 26 เรื่อง
 - 4.1 การฝึกฝนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย 3 เรื่อง
 - 4.2 การทำจิตบำบัดแบบประคับประคองควบคู่การฝึกฝนคลาย 1 เรื่อง
 - 4.3 การฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสม 10 เรื่อง
 - 4.4 การวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 3 เรื่อง
 - 4.5 การฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหว
อย่างเป็นระบบ 1 เรื่อง
 - 4.6 การเสริมแรง 3 เรื่อง
 - 4.7 การลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ 2 เรื่อง
 - 4.8 การฝึกสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ 1 เรื่อง
 - 4.9 การฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อควบคู่กับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก 2 เรื่อง
5. เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว 77 เรื่อง
 - 5.1 กิจกรรมกลุ่ม 19 เรื่อง
 - 5.2 ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว 7 เรื่อง
 - 5.3 การใช้แม่แบบ 6 เรื่อง
 - 5.4 ชุดแนะแนว 21 เรื่อง
 - 5.5 สถานการณ์จำลอง 6 เรื่อง
 - 5.6 บทบาทสมมติ 12 เรื่อง
 - 5.7 การสอนแบบการเล่นของไทย 1 เรื่อง
 - 5.8 การฝึกความคิดสร้างสรรค์ 2 เรื่อง
 - 5.9 แบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์ 1 เรื่อง
 - 5.10 การแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพ 1 เรื่อง

- 5.11 การฝึกทักษะทางสังคม 1 เรื่อง
6. เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือตั้งแต่ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป 111 เรื่อง
7. เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ 40 เรื่อง

ในการสังเคราะห์เชิงคุณภาพผู้วิจัยได้นำเสนอผลการสังเคราะห์จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา โดยแสดงจำนวนงานวิจัยและรายละเอียดของข้อค้นพบ ซึ่งมีรายละเอียดของการสังเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. ผลการสังเคราะห์ปริญญาณิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านการจัด/บริหารงานแนะแนว

ตาราง 10 จำนวนปริญญาณิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านการจัด/บริหารงานแนะแนว จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
การจัด/การบริหารงานแนะแนว		
บุคลากรงานแนะแนว	8	รุ่งโรจน์ (2529) พจนารถ (2532) มาริสา (2533) ชานนท์ (2534) พิรุณรัตน์ (2541) กัญญาวดี (2543) สุวรรณ (2543) อังคณา (2543)
วิธีการจัด/บริหารงานแนะแนว	3	ลำเพา (2532) มัทกานต์ (2532) วิไลลักษณ์ (2543)

จากตาราง 10 พบว่า เนื้อหาที่ศึกษาเกี่ยวกับบุคลากรงานแนะแนวมีจำนวน 8 เรื่อง และวิธีการจัด/บริหารงานแนะแนวมีจำนวน 3 เรื่อง เนื้อหาที่ศึกษามีดังต่อไปนี้

1.1 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับบุคลากรงานแนะแนว มีจำนวน 8 เรื่อง โดยแบ่งเป็นปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาลักษณะชีวิตและสังคมของบุคลากรแนะแนวจำนวน 4 เรื่อง ศึกษาบุคลิกภาพและคุณลักษณะของบุคลากรแนะแนว 2 เรื่อง และศึกษาปัญหาและความต้องการในการปฏิบัติงานแนะแนว 2 เรื่อง

1.1.1 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะชีวิตและสังคมของบุคลากรแนะแนวมีจำนวน 4 เรื่อง ดังต่อไปนี้

1.1.1.1 ความพึงพอใจในการทำงานของครูแนะแนวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความเป็นผู้นำแบบมุ่งงานของหัวหน้าฝ่ายแนะแนว และความพึงพอใจในการทำงานของครูแนะแนวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความเป็นผู้นำแบบมุ่งสัมพันธ์ของหัวหน้าฝ่ายแนะแนว ครูแนะแนวที่มีหัวหน้าฝ่ายแนะแนวมีพฤติกรรมความเป็นผู้นำแบบมุ่งสัมพันธ์มี

ความพึงพอใจในการทำงานสูงกว่าครูแนะแนวที่มีหัวหน้าฝ่ายแนะแนวที่มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำแบบมุ่งงาน และครูแนะแนวที่มีหัวหน้าฝ่ายแนะแนวมีพฤติกรรมความเป็นผู้นำแบบมุ่งสัมพันธ์ มีความพึงพอใจในการทำงานสูงกว่าครูแนะแนวที่มีหัวหน้าฝ่ายแนะแนวที่มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำแบบมุ่งงาน และครูแนะแนวที่มีเพศ อายุ ประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว และพื้นความรู้ทางการแนะแนวต่างกันมีความพึงพอใจในการทำงานไม่แตกต่างกัน และหัวหน้าฝ่ายแนะแนวชายมีพฤติกรรมความเป็นผู้นำแบบมุ่งงานสูงกว่าเพศหญิง และหัวหน้าฝ่ายแนะแนวที่มีอายุ 30 – 40 ปี มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำแบบมุ่งสัมพันธ์สูงกว่าที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และหัวหน้าฝ่ายแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว 5 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำแบบมุ่งงานสูงกว่าที่มีประสบการณ์ในการทำงานแนะแนวต่ำกว่า 5 ปี

1.1.1.2 การศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงานแนะแนวพบว่า ครูแนะแนวมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงานแนะแนวอยู่ในระดับมาก ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงานแนะแนว ได้แก่ เจตคติต่องานแนะแนว ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานแนะแนว บุคลิกภาพมิติด้านการเก็บตัว - แสดงตัว ความรู้ทางด้านการแนะแนว และวุฒิการศึกษา ส่วนบุคลิกภาพมิติด้านความหวั่นไหว - มั่นคงทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบและเพศไม่มีความสัมพันธ์ทางสถิติ และตัวพยากรณ์การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงานแนะแนวของครูแนะแนวเรียงจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ เจตคติต่องานแนะแนว ความรู้ทางด้านการแนะแนว ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานแนะแนว และวุฒิการศึกษา

1.1.1.3 การศึกษาคุณภาพชีวิตของครูผู้รับผิดชอบงานแนะแนว พบว่า ครูผู้รับผิดชอบงานแนะแนวมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับมาก และมีความพึงพอใจในคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคุณภาพชีวิตโดยรวมและความพึงพอใจคุณภาพชีวิตโดยรวมของครูผู้รับผิดชอบงานแนะแนวมีความสัมพันธ์กับอายุและประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว แต่ไม่พบความสัมพันธ์กับเพศ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ความรู้ด้านวิชาชีพแนะแนว และภาระงานสอน และครูผู้รับผิดชอบงานแนะแนวที่มีอายุต่างกันมีคุณภาพชีวิตโดยรวมและความพึงพอใจคุณภาพชีวิตโดยรวมแตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างคุณภาพชีวิตโดยรวมและความพึงพอใจคุณภาพชีวิตโดยรวมกับเพศ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ลักษณะครอบครัว ความรู้ด้านวิชาชีพงานแนะแนว ประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว และภาระงานสอน

1.1.1.4 การศึกษาความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนว พบว่า ครูแนะแนวมีความภาคภูมิใจในอาชีพอยู่ในระดับปานกลาง ครูแนะแนวชายและหญิงมีความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนวโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ครูแนะแนวที่มีอายุต่างกันมีความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนวโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ครูแนะแนวที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนวโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ครูแนะแนว

ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกันมีความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนวโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนวโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตไม่แตกต่างกัน ครูแนะแนวที่มีบุคลิกภาพต่างกันมีความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนวโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ครูแนะแนวที่มีสัมพันธภาพระหว่างครูแนะแนวกับผู้บังคับบัญชาต่างกันมีความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนวโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ครูแนะแนวที่มีสัมพันธภาพระหว่างครูแนะแนวกับเพื่อนร่วมงานต่างกันมีความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนวโดยรวมและรายได้แตกต่างกัน ครูแนะแนวที่มีสัมพันธภาพระหว่างครูแนะแนวกับนักเรียนต่างกันมีความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนวโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 4 เรื่อง สรุปได้ว่า ลักษณะชีวิตและสังคมของบุคลากรแนะแนว พบว่า ความพึงพอใจในการทำงานของครูแนะแนวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความเป็นผู้นำแบบมุ่งงานและแบบมุ่งสัมพันธ์ของหัวหน้าฝ่ายแนะแนว ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงานแนะแนวจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่องานแนะแนว ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานแนะแนว บุคลิกภาพมิติด้านการเก็บตัว – แสดงตัว ความรู้ทางด้านการแนะแนวและวุฒิการศึกษา ส่วนคุณภาพชีวิตและความพึงพอใจคุณภาพชีวิตของผู้รับผิดชอบงานแนะแนวจะมีความสัมพันธ์กับอายุและประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว ส่วนความภาคภูมิใจของครูแนะแนวจะแตกต่างกันหากมีอายุ สถานภาพสมรส วุฒิการศึกษา บุคลิกภาพ สัมพันธภาพระหว่างครูแนะแนวและผู้บังคับบัญชา สัมพันธภาพระหว่างครูแนะแนวกับเพื่อนร่วมงาน และสัมพันธภาพระหว่างครูแนะแนวกับนักเรียนที่ต่างกัน

1.1.2 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพและคุณลักษณะของบุคลากรแนะแนว มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

1.1.2.1 การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของครูและครูแนะแนวที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ พบว่า ครูที่ประสบความสำเร็จในอาชีพได้คะแนนบุคลิกภาพสูงในองค์ประกอบด้านสติปัญญา มโนธรรม การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และความอิสระเสรี และได้คะแนนบุคลิกภาพต่ำในองค์ประกอบด้านการกล้าแสดงออกและความร่าเริง ส่วนครูแนะแนวที่ประสบความสำเร็จในอาชีพได้คะแนนบุคลิกภาพสูงในองค์ประกอบด้านสติปัญญา ความระแวดระวัง และการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และได้คะแนนบุคลิกภาพต่ำในองค์ประกอบด้านการกล้าแสดงออกและความร่าเริง และครูที่ประสบความสำเร็จในอาชีพได้คะแนนบุคลิกภาพในองค์ประกอบด้านมโนธรรมสูงกว่าครูที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ

1.1.2.2 คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูแนะแนว พบว่า คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูแนะแนวที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการแนะแนวและผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันมากที่สุด คือ ด้านวุฒิทางการศึกษา ควรสำเร็จปริญญาตรี หรือได้รับประกาศนียบัตร

ด้านการแนะแนวหรือจิตวิทยาการให้คำปรึกษา ด้านการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว ด้านความสามารถในการบริการแนะแนว คือ การให้บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล ด้านคุณภาพ ด้านบุคลิกภาพ ด้านความเป็นประชาธิปไตย และด้านคุณลักษณะเฉพาะตัวอื่น ๆ คือ มีความภาคภูมิใจในตนเอง มีวิสัยทัศน์กว้างไกล และมีความเชื่อมั่นและศรัทธาในวิชาชีพของตน

จากปฏิญญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่า บุคลิกภาพและคุณลักษณะของบุคลากรแนะแนว พบว่า ครูแนะแนวที่ประสบผลสำเร็จในอาชีพจะมีองค์ประกอบด้านสติปัญญา ความกระฉับกระเฉง และการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น โดยคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูแนะแนวคือ สำเร็จปริญญาตรีหรือได้รับประกาศนียบัตรด้านการแนะแนวหรือจิตวิทยาการให้คำปรึกษา มีความสามารถด้านการสอนกิจกรรมแนะแนว มีความสามารถในการบริการแนะแนว คือ การให้บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล มีบุคลิกแบบประชาธิปไตย และด้านคุณลักษณะเฉพาะตัวอื่น ๆ คือ มีความภาคภูมิใจในตนเอง มีวิสัยทัศน์กว้างไกล และมีความเชื่อมั่นและศรัทธาในวิชาชีพของตน

1.1.3 ปฏิญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการปฏิบัติงานแนะแนว มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

1.1.3.1 การศึกษาปัญหาในการปฏิบัติงานของครูช่วยงานแนะแนว พบว่า ครูช่วยงานแนะแนวที่จบการศึกษาในระดับการศึกษา ประสพการณ์ ความรู้ในด้านการแนะแนว วิธีการมาช่วยงานแนะแนวที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการปฏิบัติงานโดยรวมไม่แตกต่างกัน และครูช่วยงานแนะแนวที่ทัศนคติต่องานแนะแนว โรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน มีปัญหาในการปฏิบัติงานโดยรวมแตกต่างกัน

1.1.3.2 ปัญหาและความต้องการในการปฏิบัติงานของอาจารย์แนะแนว พบว่า อาจารย์มีปัญหายอยู่ในระดับปานกลาง และมีความต้องการอยู่ในระดับมาก โดยอาจารย์ที่มีอายุ เขตพื้นที่ที่ตั้งวิทยาลัย และทัศนคติที่มีต่ออาชีพครูต่างกัน มีปัญหาโดยรวมและแยกเป็นรายด้านแตกต่างกัน อาจารย์ที่มีเพศ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกัน มีปัญหาโดยรวมและแยกเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน และอาจารย์ที่มีเพศ วุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีความต้องการในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน อาจารย์ที่มีอายุ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน เขตพื้นที่ที่ตั้งวิทยาลัย และทัศนคติที่มีต่ออาชีพครูต่างกัน มีความต้องการในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน

จากปฏิญญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่า ปัญหาและความต้องการในการปฏิบัติงานแนะแนว พบว่า ปัญหาในการปฏิบัติงานแนะแนวของครูช่วยงานแนะแนวจะแตกต่างกันหากมีทัศนคติต่องานแนะแนว และมีขนาดโรงเรียนที่แตกต่างกัน ส่วนปัญหาและความต้องการในการปฏิบัติงานของอาจารย์แนะแนวนั้น อาจารย์ที่มีอายุ เขตพื้นที่ที่ตั้งวิทยาลัย และทัศนคติที่มีต่อ

อาชีพครูต่างกันมีปัญหาในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน และอาจารย์ที่มีเพศและวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกันมีความต้องการปฏิบัติงานแนะแนวต่างกัน

1.2 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการจัด/บริหารงานแนะแนว มีจำนวน 3 เรื่อง ได้ข้อสรุปผลการวิจัยดังนี้

1.2.1 การศึกษาทัศนคติในการบริหารงานแนะแนว พบว่า การบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาตามทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย ขอบข่ายการจัดบริการแนะแนว ได้แก่ ภาระด้านการจัดบริการแนะแนว คือ การรวบรวมข้อมูล การให้ข้อสนเทศ การให้คำปรึกษา การวางตัวบุคคล การติดตามผล ภาระด้านการสอนกิจกรรมแนะแนว และบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนว ส่วนกระบวนการบริหารงานแนะแนว ประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การจัดเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน การอำนวยการ และการประเมินผล

1.2.2 ความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพเกี่ยวกับการบริหารงานแนะแนวอาชีพ พบว่า การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบริหารงานแนะแนวอาชีพตามความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพของมหาวิทยาลัยของรัฐอยู่ในระดับปานกลาง การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบริหารงานแนะแนวอาชีพตามความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพของมหาวิทยาลัยของเอกชนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการปฏิบัติงานด้านกระบวนการบริหารงานแนะแนวอาชีพตามความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตอยู่ในระดับมาก การปฏิบัติงานเกี่ยวกับกระบวนการบริหารงานแนะแนวในมหาวิทยาลัยของรัฐ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพของมหาวิทยาลัยของรัฐ อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นการปฏิบัติงานด้านการวางแผนงานแนะแนวอาชีพ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตอยู่ในระดับมาก ส่วนการปฏิบัติงานด้านการประเมินผลงานแนะแนวอาชีพ ตามความคิดเห็นของนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพอยู่ในระดับน้อย การปฏิบัติงานเกี่ยวกับกระบวนการบริหารงานแนะแนวอาชีพ ในมหาวิทยาลัยของเอกชนตามความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตของมหาวิทยาลัยของเอกชนอยู่ในระดับมาก ส่วนตามความคิดเห็นของนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพของมหาวิทยาลัยของเอกชนเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการปฏิบัติงานเกี่ยวกับบริการแนะแนวอาชีพในมหาวิทยาลัยของรัฐ ตามความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพของมหาวิทยาลัยของรัฐอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการปฏิบัติงานด้านบริการให้คำปรึกษาด้านอาชีพและบริการทดสอบ ตามความเห็นของนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพอยู่ในระดับน้อย ส่วนการปฏิบัติงานเกี่ยวกับบริการแนะแนวอาชีพของมหาวิทยาลัยของเอกชน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพ ของมหาวิทยาลัยเอกชนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการปฏิบัติงานด้านบริการจัดหางาน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพอยู่ในระดับมาก การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบริหารงานแนะแนว

อาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัด ตามความคิดเห็นของผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพ ทั้งมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัดอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพในมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและเอกชน มีความคิดเห็นว่า ปัจจัยที่เกี่ยวกับการวางแผนงานแนะแนวอาชีพ ได้แก่ งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ ตลอดจนความร่วมมือของบุคลากร เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการบริหารงานแนะแนวอาชีพ และผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพในมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและเอกชนมีความคิดเห็นว่า ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับการวางแผนงานแนะแนวอาชีพ ได้แก่ งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ และจำนวนนักแนะแนวไม่เพียงพอ เป็นอุปสรรคที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการบริหารงานแนะแนวอาชีพ ผู้บริหารกิจการนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและอาชีพในมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและเอกชน ได้ให้ข้อเสนอแนะการบริหารงานแนะแนวอาชีพว่า ควรเพิ่มพูนความรู้และทักษะในการแนะแนวอาชีพแก่นักแนะแนว โดยจัดการฝึกอบรมในรูปแบบต่าง ๆ

1.2.3 รูปแบบการบริหารงานของอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้บริหารและอาจารย์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อรูปแบบการบริหารงานอาจารย์ที่ปรึกษาโดยรวมว่าเหมาะสมแล้ว และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านผู้บริหารและอาจารย์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเหมาะสมแล้ว คือ ด้านการจัดอาจารย์ที่ปรึกษา และด้านการกำหนดบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษา ส่วนด้านที่ผู้บริหารและอาจารย์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าควรปรับปรุง คือ ด้านการพิจารณาความดีความชอบ และด้านนโยบายการบริหารงานอาจารย์ที่ปรึกษา

จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่า วิธีการจัด/บริหารงานแนะแนว พบว่า ทักษะในการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาประกอบด้วยขอบข่ายการจัดบริการแนะแนว ได้แก่ การรวบรวมข้อมูล การให้ข้อเสนอแนะ การให้คำปรึกษา การจัดวางตัวบุคคล การติดตามผล ภาระด้านการสอน กิจกรรมแนะแนวและบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่วนกระบวนการบริการประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การจัดเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน การอำนวยการและการประเมินผล ส่วนการบริหารงานแนะแนวอาชีพมีปัจจัยที่เป็นปัญหาต่อการบริหารงานแนะแนว ได้แก่ งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ และจำนวนนักแนะแนวไม่เพียงพอ ซึ่งข้อเสนอแนะในการบริหารงานแนะแนวอาชีพ คือ ควรเพิ่มพูนความรู้และทักษะในการแนะแนวอาชีพแก่นักแนะแนวโดยการฝึกอบรมในรูปแบบต่าง ๆ ส่วนรูปแบบการบริหารงานของอาจารย์ที่ปรึกษามีด้านการจัดอาจารย์ที่ปรึกษาและด้านการกำหนดบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษามีความเหมาะสมแล้ว ส่วนด้านที่ควรปรับปรุงคือ ด้านการพิจารณาความดีความชอบ และด้านนโยบายการบริหารงานอาจารย์ที่ปรึกษา

2. ผลการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านบริการแนะแนว

ตาราง 11 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านบริการแนะแนว จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
บริการแนะแนว		
ลักษณะบริการแนะแนวและ	8	ฟาริดา (2533) กรกช (2536) สายพิน (2536)
กิจการนิสิต		ยุพดี (2541) เพ็ญพิไล (2542) อัมพา (2542)
การสำรวจเป็นรายบุคคล		นวลอนงค์ (2543) ศุภรา (2544)
- ด้านการศึกษา	16	ระเบียบ (2531) วรรณวิมล (2533) วรรณญา (2533) ชมพูนุช (2535) รุ่งทิพย์ (2537) อรทิพา (2537) ราตรี (2540) สุภัณฑนา (2540) ทิพวรรณ (2541) รพีพรรณ (2541) สุรพล (2541) ปิยะวรรณ (2542) ปาริฉัตร (2543) สุทธามาศ (2543) สุภาภรณ์ (2543) หทัยกาญจน์ (2546)
- ด้านการศึกษาต่อและอาชีพ	4	สมปอง (2533) นียดา (2535) สมชาย (2541) ไมยรา (2543)
- ด้านชีวิตและสังคม	41	ชมพูนุช (2530) นิลวรรณ (2534) บุษราคัม (2534) ภาวณา (2534) มายาวี (2535) วัชรภรณ์ (2535) สมพิศ (2536) อังสนา (2536) จรรยา (2537) ธัชวรรณ (2538) วจิราภรณ์ (2539) อนงค์ (2540) ขวัญทิพา (2541) ชมพูนุช (2541) วิธี (2541) จรัมพร (2542) พรทิพย์ (2542) วรางคณา (2542) จุมจินต์ (2543) จริยกุล (2543) นันทยา (2534) นาฏิสุคนธ์ (2543) ปิยรัตน์ (2543) วชิราภรณ์ (2543) วรรณญา (2543) สีนินาฏ (2546) อารมณ (2543) กฤติกา (2544) กลอยใจ (2544) ปิยนุช (2544) สร้อย (2544) กนกรัตน์ (2545)

ตาราง 11 (ต่อ)

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
- ด้านการศึกษา ด้านการ ศึกษาต่อและอาชีพ ด้านชีวิตและ สังคม	5	ธัญญรัตน์ (2545) ปฏิพร (2545) ธนศิริ (2545) วาสนา (2545) วิภาญดา (2545) สกกล (2545) กุลบุรณ (2546) พิชยา (2546) โยธิน (2546) นิธิพัฒน์ (2540) สดใส (2541) ไชนภา (2542) สุภาวดี (2543) วิภูสนา (2545)
การให้บริการสนเทศ	3	โยธัน (2529) นงนุช (2541) รัตรี (2542)
การจัดวางตัวบุคคล	16	ดรุณจิต (2532) ประคอง (2532) ยุพิน (2533) เพ็ญศรี (2534) จิรานันท์ (2535) ธนากรณ (2535) ชฎาวีณ (2537) ธิดารัตน์ (2542) นันทนา (2542) วารุณี (2542) ศิริรุ่ง (2542) สุมา (2542) วลัยพรรณ (2543) อุบลลักษณ์ (2543) มานิกา (2544) นวพร (2545)

จากตาราง 11 พบว่า เนื้อหาที่ศึกษาเกี่ยวกับบริการแนะแนวและกิจการนิสิตมีจำนวน 8 เรื่อง การสำรวจเป็นรายบุคคลมีจำนวน 66 เรื่อง การบริการสนเทศมีจำนวน 3 เรื่อง และด้านการจัดวางตัวบุคคลมีจำนวน 16 เรื่อง เนื้อหาที่ศึกษามีดังต่อไปนี้

2.1 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะบริการแนะแนวและกิจการนิสิต มีจำนวน 8 เรื่อง โดยแบ่งเป็น ปัญหาและความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต 3 เรื่อง ความต้องการและอนาคตของบริการแนะแนว 2 เรื่อง รูปแบบบริการแนะแนวและกิจการนักศึกษา 2 เรื่อง และกิจกรรมส่งเสริมจริยธรรม 1 เรื่อง

2.1.1 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาปัญหาและความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีจำนวน 3 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.1.1.1 การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต พบว่า นิสิตมีปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการ ในระดับปานกลาง มีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการ ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต พบว่า นักเรียนชายและหญิงที่สังกัดคณะ ต่างกันมีประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตต่างกัน มีความคิดเห็นต่อกิจกรรมนิสิตต่างกัน นิสิตที่มีที่พักอาศัยต่างกันมี

ปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการแตกต่างกัน ส่วนปัญหาการเข้าร่วม กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม นิสิตที่มีที่พักอาศัยต่างกันมีปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาตัวแปรชั้นปี พบว่ามีปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต พบว่า นิสิตที่สังกัดคณะต่างกันมีประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตต่างกันมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมนิสิตต่างกัน มีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาตัวแปรชั้นปีพบว่า มีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการแตกต่างกัน ส่วนด้านศิลปวัฒนธรรมนิสิตมีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมไม่แตกต่างกัน สำหรับตัวแปรเพศ และที่อยู่อาศัย พบว่า นิสิตชาย นิสิตหญิงที่พักอาศัยบ้านตนเอง หอพักใกล้เคียงมหาวิทยาลัย หอพักไกลบริเวณมหาวิทยาลัยและที่พักที่อื่น ๆ มีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการไม่แตกต่างกัน

2.1.1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต พบว่า ปัจจัยส่วนตัวของนิสิตที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตมี 4 ตัวแปรคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวนเงินค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน การหารายได้พิเศษ และสถานที่พักของนิสิต และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมของนิสิตมีความสัมพันธ์กับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตมี 2 ตัวแปรคือ ทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมนิสิตและประสบการณ์เกี่ยวกับกิจกรรมนิสิต และปัจจัยทั้ง 2 ด้านมีความสัมพันธ์กับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตและกิจกรรมชมรมที่นิสิตต้องการเข้าร่วมในระดับน้อย

2.1.1.3 เจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษา พบว่า เจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษาในทุกคณะวิชาอยู่ในระดับปานกลาง โดยเมื่อจำแนกตามตัวแปร เกรดเฉลี่ย คณะวิชา เพศ ชั้นปี และการเข้าร่วมกิจกรรมมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษา ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์เจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษาได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรม เกรดเฉลี่ย คณะวิชา ชั้นปี และเพศ ซึ่งสามารถพยากรณ์เจตคติกิจกรรมนักศึกษาได้

จากปริญาณิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่า ปัญหาและความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต พบว่า นิสิตมีปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการในระดับปานกลาง ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการในระดับปานกลาง มีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการในระดับมาก

2.1.2 ปริมาณที่พหุที่ศึกษาเกี่ยวกับศึกษาความต้องการและอนาคตของบริการ
แนะแนว มีจำนวน 3 เรื่อง

2.1.2.1 การสำรวจความต้องการบริการแนะแนว พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่มีความต้องการบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการในระดับมาก เรียงจากมากไปหาน้อยดังนี้ บริการจัดวางตัวบุคคล บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการสำรวจข้อมูลเป็นรายบุคคล บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการสำรวจข้อมูลเป็นรายบุคคล และบริการติดตามผล และนักศึกษาทั้งชายและหญิงมีความต้องการบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความต้องการพบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีความต้องการบริการแนะแนวโดยรวมไม่แตกต่างกัน นักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีความต้องการบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความต้องการพบว่า นักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีความต้องการบริการแนะแนวโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาผู้ใหญ่แบบทางไกลและแบบชั้นเรียนมีความต้องการบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความต้องการพบว่า นักศึกษาแบบทางไกลและแบบชั้นเรียนมีความต้องการบริการแนะแนวแตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีอายุ 14 - 17 ปี 18 - 21 ปี และ 22 - 60 ปี มีความต้องการบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความต้องการพบว่า อายุ 14 - 17 ปี 18 - 21 ปี และ 22 - 60 ปี มีความต้องการบริการแนะแนวไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กลาง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีความต้องการบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความต้องการบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการมีความต้องการแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบความต้องการบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการ มีความต้องการแตกต่างกัน

2.1.2.2 อนาคตภาพของการจัดบริการแนะแนวอาชีพ พบว่า บริการสนเทศทางอาชีพ ควรมีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาให้บริการ มีคลังข้อมูลทันสมัยและมีวิธีการนำเสนอที่น่าสนใจ บริการทดสอบทางอาชีพ ควรมีการจัดโครงการทดสอบบุคลิกภาพเพื่อความเหมาะสมก่อนประกอบอาชีพ จัดให้มีบริการทดสอบความถนัดทางการเรียนเฉพาะด้าน และควรใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาเป็นการช่วยให้นิสิตสามารถค้นคว้าในการทดสอบทางด้านอาชีพด้วยตนเอง บริการให้คำปรึกษาทางอาชีพ ควรมีเทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อเป็นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา ควรมีการจัดบริการให้แก่บุคคลทั้งในและนอกสถาบัน โดยสามารถให้บริการผ่านอินเทอร์เน็ต ข้อมูลของการให้คำปรึกษาควรสอดคล้องกับตลาดแรงงานในปัจจุบัน และบริการจัดหางาน ควรจำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ให้บริการข้อมูลของแหล่งงาน ควรมีการส่งนักแนะแนวไปฝึกอบรมเพิ่มเติม ควรจัดหาข้อมูลที่ตอบสนองต่อสถานการณ์เศรษฐกิจ ควรให้นิสิตเข้ารับการอบรมเพื่อเตรียมตัวสู่โลกอาชีพ และมองหาอาชีพเสริม ควรมีนักแนะแนวที่มีความสามารถเฉพาะด้าน

จากปริมาณพหุทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่า ความต้องการและอนาคตของบริการ
แนะแนว พบว่า ความต้องการบริการแนะแนวของนักศึกษาผู้ใหญ่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและ

ตอนปลายทั้ง 5 บริการอยู่ในระดับมาก เรียงตามความต้องการมากไปหาน้อย ได้แก่ บริการจัดวางตัวบุคคล บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการสำรวจข้อมูลเป็นรายบุคคล ส่วนอนาคตของการบริการแนะแนวในด้านบริการสนเทศ ด้านการให้คำปรึกษา และบริการจัดหางาน ควรมีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัย มีข้อมูลของแหล่งงาน มีการบริการทดสอบทางอาชีพ มีการจัดอบรมเพิ่มเติมเพื่อเตรียมตัวสู่โลกอาชีพและมองหาชีพ ซึ่งต้องสอดคล้องกับความต้องการของนิสิตและมีนักแนะแนวที่มีความสามารถเฉพาะด้าน

2.1.3 ปริญญาโทที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบบริการแนะแนวและกิจกรรมนักศึกษา มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.1.3.1 การศึกษารูปแบบการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา พบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก จัดบริการแนะแนวในรูปแบบต่าง ๆ กันตามความเหมาะสมกับสภาพและขนาดของโรงเรียน เรื่องของการบริหารงานแนะแนวและการจัดบริการแนะแนวส่วนใหญ่ พบว่า ผู้บริหารและบุคลากรในโรงเรียนควรทำความเข้าใจในหลักบริการแนะแนว ควรมีความรู้ในเรื่องของงานแนะแนวอย่างถูกต้อง มีการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานตลอดจนสภาพปัญหาของนักเรียนในโรงเรียนโดยดูจากผลการประเมินต่าง ๆ คณะกรรมการแนะแนวที่โรงเรียนแต่งตั้งขึ้นเป็นผู้นำโครงการแนะแนวโดยกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจนเป็นผู้ติดตามและประเมินผลการจัดบริการแนะแนวโรงเรียน วัตถุประสงค์และเนื้อหาของ การจัดบริการแนะแนวครอบคลุมการให้การแนะแนวในด้านการศึกษา อาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพโดยการจัดกิจกรรมให้หลากหลายรูปแบบซึ่งมีเนื้อหากระบวนการและวิธีการที่เหมาะสมกับวัย ตรงกับความต้องการ ความสนใจของนักเรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ การจัดป้ายนิเทศ การจัดนิทรรศการ การอภิปรายกลุ่ม รวมทั้งนำสื่ออุปกรณ์มาใช้ในการจัดกิจกรรม คณะกรรมการแนะแนวและบุคลากรที่เกี่ยวข้องแสดงความคิดเห็นที่สอดคล้องกันจะได้รับการสนับสนุนปัจจัยด้านต่าง ๆ เช่น บุคลากร อุปกรณ์ ครุภัณฑ์ สถานที่ดำเนินการ มีการสรุปผลการดำเนินงานแนะแนวประสานงานร่วมแก้ไขปัญหาระหว่างผู้บริหาร คณะกรรมการแนะแนว รวมทั้งบุคลากรผู้ที่เกี่ยวข้องโดยใช้เครื่องมือนิเทศ ติดตามกำกับดูแล งานแนะแนวอย่างเป็นระบบและมีระยะเวลากำหนดชัดเจน

2.1.3.2 การศึกษารูปแบบของกิจการนักศึกษา พบว่า ปรัชญางานกิจการนักศึกษาส่งเสริมให้นักศึกษามีการพัฒนาด้านวิชาการปลูกฝังวัฒนธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ เสริมสร้างความสามัคคีจากการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น ตลอดจนส่งเสริมให้เกิดความรัก ความผูกพันความภาคภูมิใจในตนเองต่อสถาบันและวิชาชีพ ส่วนนโยบายงานของกิจการนักศึกษา ได้แก่ การจัดสรรสภาพแวดล้อมของสถาบันและดำเนินกิจกรรมให้เอื้อต่อการพัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนในการพัฒนาให้นักศึกษาเกิดทักษะด้านต่าง ๆ ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง มีความรักสถาบันและมีความสามัคคีในกลุ่มวิชาชีพ ส่วนจุดมุ่งหมายงานกิจการนักศึกษาเพื่อดำเนินกิจกรรมที่สำคัญของสถาบัน ส่งเสริมให้นักศึกษามี

ความพร้อมในการเรียน ช่วยพัฒนานักศึกษาทั้งทางด้านสติปัญญา สังคม เอกลักษณ์ อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ เสริมสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนการสอน ส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้และ เกิดทักษะด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ ส่วนขอบข่ายการดำเนินงานกิจการ นักศึกษา ได้แก่ การปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ การปัจฉิมนิเทศนักศึกษา บริการหอพัก บริการอาหาร และการจัดจำหน่ายอาหาร

จากปฏิญญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่า รูปแบบบริการแนะแนวและกิจกรรม นักศึกษา พบว่า รูปแบบบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขนาดใหญ่ ขนาด กลาง และขนาดเล็ก ควรให้ผู้บริการและบุคลากรในโรงเรียนมีความรู้และเข้าใจงานแนะแนวอย่าง ถูกต้อง มีการประเมินสภาพปัญหาของนักเรียน การวางแผนงานแนะแนวควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาของการจัดบริการแนะแนวให้ครอบคลุมทั้งด้านการศึกษา อาชีพ และการพัฒนา บุคลิกภาพโดยมีการจัดกิจกรรมหลายรูปแบบและให้เหมาะสมกับวัย ความต้องการและความสนใจ ของนักเรียน เช่น การจัดนิทรรศการ การอภิปรายกลุ่ม รวมทั้งนำสื่ออุปกรณ์มาใช้ในการจัดกิจกรรม โดยจะต้องได้รับการสนับสนุนปัจจัยต่าง ๆ เช่น การจัดป้ายนิเทศ การจัดนิทรรศการ การอภิปราย กลุ่ม รวมทั้งนำสื่ออุปกรณ์มาใช้ในการจัดกิจกรรม โดยจะต้องได้รับการสนับสนุนปัจจัยต่าง ๆ เช่น บุคลากร อุปกรณ์ ครุภัณฑ์ สถานที่ดำเนินการ รวมทั้งมีการติดตามผลงานแนะแนวอย่างเป็นระบบ ส่วนรูปแบบของกิจกรรมนักศึกษานั้นก็ควรมีการจัดสภาพแวดล้อมและการดำเนินกิจกรรมให้เอื้อต่อ การพัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนในการพัฒนาให้นักศึกษาเกิดทักษะต่าง ๆ ส่งเสริมและสนับสนุน ให้นักศึกษาเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง มีความรักสถาบันและมีความสามัคคีในกลุ่มวิชาชีพ รวมทั้งช่วยพัฒนานักศึกษาทั้งทางสติปัญญา สังคม เอกลักษณ์ อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ โดย ขอบข่ายการดำเนินกิจกรรมนักศึกษา ได้แก่ การปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ การปัจฉิมนิเทศนักศึกษา บริการหอพัก บริการอาหารและการจัดจำหน่ายอาหาร

2.1.4 กิจกรรมส่งเสริมจริยธรรมนักศึกษาพยาบาล 1 เรื่อง พบว่า กิจกรรมส่งเสริม จริยธรรม นักศึกษาพยาบาลที่เน้นตามคุณลักษณะจริยธรรมที่พึงประสงค์ของวิชาชีพพยาบาลรวม 9 ด้าน ประกอบด้วย ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความเมตตากรุณา ด้านความมีระเบียบวินัย ด้าน ความสุภาพอ่อนโยน ด้านความเสียสละ ด้านความเคารพในความเป็นมนุษย์ ด้านความร่วมมือ และ รู้รักสามัคคี และด้านความอดทน โดยจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมส่งเสริมจริยธรรมนักศึกษา พยาบาล มิได้มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความรู้ทางจริยธรรมเพียงอย่างเดียว เพราะไม่สามารถทำให้เกิด พฤติกรรมเชิงจริยธรรมตามไปด้วย จึงควรมุ่งเน้นให้นักศึกษาเกิดทัศนคติทางจริยธรรม สามารถใช้ เหตุผลทาง จริยธรรมได้ในขั้นสูง ดังนั้นการกำหนดจุดมุ่งหมาย ควรมุ่งเน้นให้สามารถที่จะวิเคราะห์ วิเคราะห์พฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม และแสดงหาคำตอบด้วยตนเอง ส่วนกิจกรรมที่จัดควรมี การสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมทั้งในและนอกห้องเรียน แต่ควรเป็นการสอนโดยอ้อมหรือสอน โดยไม่รู้ตัวลักษณะกิจกรรมที่จัดได้แก่ การอภิปรายกลุ่ม การใช้สถานการณ์สมมติ การใช้กระบวน

การกลุ่มและที่สำคัญที่สุดวิธีการหนึ่งที่ต้องจัดให้นักศึกษาพยาบาล คือ การสอนโดยใช้กรณีศึกษา ส่วนการประเมินผล เป็นกระบวนการที่ใช้ในการพิจารณาผลการจัดกิจกรรมให้ไปตามจุดมุ่งหมาย ผู้ประเมินเป็นได้ทั้งนักศึกษาประเมินเอง อาจารย์ฝ่ายกิจกรรม หรืออาจารย์ผู้ร่วมรับผิดชอบเป็นผู้ประเมินแนวทางการประเมินผลควรพิจารณาจาก การสังเกต การใช้แบบสอบถามความคิดเห็น การมีส่วนร่วมและขณะทำกิจกรรม

2.2 ปริญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสำรวจเป็นรายบุคคลด้านการศึกษามีจำนวน 16 เรื่อง โดยแบ่งเป็นการศึกษาทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4 เรื่อง ปัญหา สาเหตุ และวิธีแก้ไขปัญหาด้านการเรียน 4 เรื่อง พฤติกรรมที่เป็นปัญหา 3 เรื่อง ทักษะคิดต่อการเรียน 2 เรื่อง พฤติกรรมการเรียน 2 เรื่อง และความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและบริการ 1 เรื่อง

2.2.1 ปริญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีจำนวน 4 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.2.1.1 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน เมื่อจำแนกตามตัวแปร ศาสนา ทักษะคิดของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีความแตกต่างกัน โดยพบว่า นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม นักเรียนที่มีทักษะคิดอยู่ในระดับกลางและสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีทักษะคิดในระดับต่ำ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยใต้พูดที่บ้านมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่ใช้ภาษามลายูพูดที่บ้าน นักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยในระดับกลางและสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยในระดับต่ำ นักเรียนกลุ่มที่รับสื่อมวลชนในระดับกลางและสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่รับสื่อมวลชนในระดับต่ำ นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพข้าราชการมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย เกษตรกรรม และรับจ้าง และนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับกลางและสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวในระดับต่ำ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่าง ส่วนคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนกับตัวแปร ศาสนา ทักษะคิดของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของ

ครอบครัวมีความสัมพันธ์กัน แต่ไม่พบความสัมพันธ์คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตกับตัวแปรเพศ และการรับสื่อมวลชน ส่วนตัวแปรเพศ ศาสนา ทศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดา การรับสื่อมวลชนของนักเรียนและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้ โดยตัวแปรความสามารถทางภาษาไทยเป็นตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์สูงที่สุด

2.2.1.2 การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย พบว่า ตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยคือ การส่งเสริมของผู้ปกครองทางด้านการเรียน อาชีพของมารดา การชมโทรทัศน์ ค่าเฉลี่ยของคะแนน วุฒิภาวะทางปัญญาที่ได้จากแบบทดสอบวาดภาพคนผู้ชายและแบบทดสอบวาดภาพคนผู้หญิง การฟังวิทยุ คะแนนวุฒิภาวะทางปัญญาที่ได้จากแบบทดสอบวาดภาพคนผู้ชายและการอ่านหนังสือ

2.2.1.3 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกภาคปฏิบัติ พบว่า ตัวแปรด้านผลสัมฤทธิ์ในการฝึกภาคปฏิบัติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี ส่วนสภาพปัญหาที่พบจากการฝึกภาคปฏิบัติของนักศึกษาปีหนึ่ง ปัญหาอันดับแรกที่เป็นปัญหาที่เกิดจากอาจารย์ที่เลี้ยงซึ่งเป็นพยาบาลหัวหน้าตึกและพยาบาลประจำการประจำสถานที่ฝึกภาคปฏิบัติมักจะใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลในการว่ากล่าวตักเตือนขณะที่นักศึกษาฝึกภาคปฏิบัติ ปัญหาอันดับสอง อันดับสาม และอันดับห้า เป็นปัญหาที่เกิดจากแพทย์ ได้แก่ แพทย์ชอบใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล แพทย์ไม่รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา และแพทย์ให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษาน้อยจนนักศึกษาไม่กล้าซักถาม และปัญหาอันดับสี่เป็นปัญหาที่เกิดจากสภาพหอผู้ป่วยที่ทำให้นักศึกษาอยากทำงานลดลง

2.2.1.4 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่า เชาวน์ปัญญา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ดีที่สุดคือ เชาวน์ปัญญา รองลงมาคือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความคิดสร้างสรรค์

จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 4 เรื่อง สรุปได้ว่า การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้แก่ ศาสนา ทศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ส่วนการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ตัวพยากรณ์ที่ดีคือ การส่งเสริมของผู้ปกครองทางด้านการเรียน อาชีพของมารดา การชมโทรทัศน์ ค่าเฉลี่ยของคะแนน วุฒิภาวะทางปัญญาที่ได้จากแบบทดสอบวาดภาพคนผู้ชายและแบบทดสอบวาดภาพคนผู้หญิง การฟังวิทยุ คะแนนวุฒิภาวะทางปัญญาที่ได้จากแบบทดสอบ

ภาพวาดผู้ชายและการอ่านหนังสือ ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกภาคปฏิบัตินั้นพบว่า ตัวแปรด้านผลสัมฤทธิ์ในการฝึกภาคปฏิบัติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี และสภาพปัญหาอันดับแรกที่เกิดจากการฝึกภาคปฏิบัติคือ อาการรู้พี่เลี้ยงและพยาบาลประจำการประจำสถานที่ฝึกภาคปฏิบัติมักจะใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลในการว่ากล่าวตักเตือนขณะที่นักศึกษาฝึกภาคปฏิบัติ นอกจากนี้ยังพบว่าเขาวินิจฉัย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2.2 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัญหา สาเหตุ และวิธีเผชิญปัญหาด้านการเรียน มีจำนวน 4 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.2.2.1 การศึกษาปัญหาการปรับตัวด้านการเรียน พบว่า นักศึกษามีปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนรวมทุกด้านในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำดังนี้ ด้านสภาพแวดล้อม ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านส่วนตัวนักศึกษา เมื่อพิจารณาปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนรวมทุกด้าน ตามตัวแปรเพศ คณะที่ศึกษา ภูมิภาคหลังทางการศึกษา ทัศนคติที่มีต่อมหาวิทยาลัย การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ค่าใช้จ่ายต่อเดือน และสถานที่พัก มีปัญหาการปรับตัวในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนรวมทุกด้านตามตัวแปรเพศ คณะที่ศึกษา ภูมิภาคหลังทางการศึกษา และสถานที่ศึกษาไม่พบความแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนรวมทุกด้านตามตัวแปรทัศนคติที่มีต่อมหาวิทยาลัย การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา และค่าใช้จ่ายต่อเดือนพบความแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนแต่ละด้าน ตามตัวแปรเพศ คณะที่ศึกษา และภูมิภาคหลังทางการศึกษาไม่พบความแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนแต่ละด้านตามตัวแปรทัศนคติที่มีต่อมหาวิทยาลัยพบความแตกต่างกัน ในด้านส่วนตัวนักศึกษา ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน และด้านสภาพแวดล้อม และมีความแตกต่างกันในปัญหาการปรับตัวด้านส่วนตัวนักศึกษา และด้านอาจารย์ผู้สอน เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา และมีความแตกต่างกันในปัญหาการปรับตัวด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรค่าใช้จ่ายต่อเดือนและสถานที่พัก

2.2.2.2 การศึกษาความเครียด สาเหตุของความเครียดและวิธีเผชิญความเครียดทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีระดับชั้นเรียน มีระดับความเครียดทางการเรียน ความเครียดทางการเรียนและการเผชิญความเครียดทางการเรียนแตกต่างกัน นักเรียนที่มีแผนการเรียนต่างกันมีระดับความเครียดทางการเรียน ความเครียดทางการเรียนและการเผชิญความเครียดทางการเรียนจากสาเหตุบางข้อที่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีระดับของความเครียดทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความเครียดทางการเรียน วิธีเผชิญความเครียดทางการเรียนจากสาเหตุบางข้อแตกต่างกัน

2.2.2.3 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีความวิตกกังวลรวมอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยสูงที่สุด และนักศึกษพยาบาลชั้นปีที่ 2 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำที่สุด เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับความวิตกกังวลด้านต่าง ๆ พบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 3 และ 4 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยเกี่ยวกับสภาพของหอผู้ป่วยสูงที่สุด และนักศึกษพยาบาลชั้นปีที่ 2 และ 3 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยเกี่ยวกับสัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงานต่ำที่สุด ส่วนนักศึกษพยาบาลชั้นปีที่ 4 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยเกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องใช้ต่ำที่สุด ส่วนบุคลิกภาพเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยโดยมีความสัมพันธ์ในทางบวก ส่วนทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลสามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยได้โดยมีความสัมพันธ์ในทางลบ และตัวแปรทั้งสองสามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยได้ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและชั้นปีของนักศึกษพยาบาลไม่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย และนักเรียนพยาบาลที่มีทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลสูงและปานกลางมีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยแตกต่างกัน และนักศึกษพยาบาลที่มีบุคลิกภาพแบบเอและแบบบีมีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยแตกต่างกัน ส่วนนักศึกษพยาบาลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและชั้นปีแตกต่างกันมีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยไม่แตกต่างกัน

2.2.2.4 การศึกษาปัญหาและวิธีเผชิญปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีระดับของปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยในระดับปานกลาง ส่วนใหญ่ใช้วิธีเผชิญปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยแบบมุ่งแก้ไขที่ปัญหา และผลของการเผชิญปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยคือ ไม่แน่ใจ ส่วนนักศึกษพยาบาลที่มีระดับชั้นปีทัศนคติต่อการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย และบุคลิกภาพต่างกันมีระดับของปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยต่างกัน ส่วนนักศึกษพยาบาลที่มีระดับชั้นปี ทัศนคติต่อการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยและบุคลิกภาพต่างกันมีการใช้วิธีเผชิญปัญหาในหอผู้ป่วยและบุคลิกภาพต่างกันผลของการเผชิญปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยแตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกันผลของการเผชิญปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยแตกต่างกัน

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 4 เรื่อง สรุปได้ว่า ปัญหา สาเหตุ และวิธีเผชิญปัญหาด้านการเรียน พบว่า นักเรียนมีปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนเรียงจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำดังนี้ ด้านสภาพแวดล้อม ด้านสัมพันธกับเพื่อน ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านส่วนตัวนักเรียน โดยเพศ คณะที่ศึกษา ภูมิหลังทางการศึกษา ทัศนคติที่มีต่อมหาวิทยาลัย การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ค่าใช้จ่ายต่อเดือน และสถานที่พักมีปัญหาการปรับตัวในระดับปานกลาง ส่วนการศึกษาความเครียด สาเหตุของความเครียดและวิธีเผชิญความเครียด พบว่า ระดับชั้นเรียน แผนการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนรู้ต่างกันมีระดับความเครียดทางการเรียน ความเครียดทางการเรียน และการเผชิญความเครียดทางการเรียนแตกต่างกัน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยเกี่ยวกับสภาพของหอผู้ป่วยสูงที่สุด โดยบุคคลภาพเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยได้ดีที่สุด ส่วนปัญหาและวิธีเผชิญปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย นักศึกษาพยาบาลมีระดับของปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยในระดับปานกลางส่วนใหญ่ใช้วิธีแบบมุ่งแก้ไขปัญหา และผลของการเผชิญปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย คือ ไม่แน่ใจ

2.2.3 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มีจำนวน 3 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.2.3.1 การศึกษารายกรณีของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน พบว่า พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนมีสาเหตุจากลักษณะส่วนตัวของเด็กที่มีพัฒนาบุคลิกภาพไม่เหมาะสมและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูไม่เหมาะสม สภาพครอบครัวแตกแยกและคบเพื่อน นอกจากนั้นผลการศึกษาพบว่า การศึกษารายกรณีทำให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงดีขึ้น สามารถปรับตัวและดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม

2.2.3.2 การศึกษารายกรณีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหนีเรียน พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ด้านส่วนตัว คือ สุขภาพ บุคลิกภาพขาดความเชื่อมั่น การเรียนไม่ดี เรียนอ่อน ด้านสิ่งแวดล้อม คือ ครอบครัวปล่อยปละละเลยไม่สนใจ โรงเรียนมีบรรยากาศไม่ดี นักเรียนในชั้นมากไป ด้านสังคม อิทธิพลสื่อมวลชน เพื่อนที่เยวเตร ไม่สนใจการเรียน ส่วนการให้ความช่วยเหลือคือ การให้คำปรึกษากลุ่ม การขอความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง และการขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง ผลจากการศึกษารายกรณีพบว่า นักเรียนเข้าใจตนเองมากขึ้น ควบคุมตนเองได้มากขึ้น เข้าชั้นเรียนและรับผิดชอบต่อการเรียนมากขึ้น

2.2.3.3 การศึกษารายกรณีของนักเรียนที่มีพฤติกรรมลักขโมย พบว่า ลักษณะส่วนตัวของเด็ก ได้แก่ ปัญหาทางด้านอารมณ์ และปัญหาด้านบุคลิกภาพ ส่วนสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสมและสภาพชุมชนแออัด นอกจากนั้นผลของการศึกษาพบว่า การศึกษารายกรณีทำให้เด็กมีพฤติกรรมลักขโมยลดลงสามารถปรับตัวและดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม

จากปริมาณนิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่า การศึกษาพฤติกรรมที่เป็นปัญหา พบว่า การศึกษารายกรณีนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนมีสาเหตุมาจากลักษณะส่วนตัวของเด็กที่มีพัฒนาบุคลิกภาพไม่เหมาะสม และสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูไม่เหมาะสม สภาพครอบครัวแตกแยกและการคบเพื่อน ส่วนการศึกษารายกรณีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ด้านส่วนตัว คือ สุขภาพ บุคลิกภาพขาดความเชื่อมั่น การเรียนไม่ดี เรียนอ่อน

ด้านสิ่งแวดล้อม คือ ครอบครัวปล่อยปละละเลยไม่สนใจ โรงเรียนมีบรรยากาศไม่ดี นักเรียนในชั้นมากไป ด้านสังคม อิทธิพลสื่อมวลชน เพื่อนเที่ยวเตร่ ไม่สนใจการเรียน ส่วนการให้ความช่วยเหลือ คือ การให้คำปรึกษากลุ่ม การขอความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง และการขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง ส่วนการศึกษารายกรณีของนักเรียนที่มีพฤติกรรมลักขโมย มีสาเหตุจากลักษณะส่วนตัว ได้แก่ ปัญหาทางด้านอารมณ์ และปัญหาด้านบุคลิกภาพ ส่วนสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสมและสภาพชุมชนแออัด ซึ่งการศึกษารายกรณีทั้ง 3 เรื่อง ทำให้นักเรียนมีการปรับปรุงไปในทางที่ดีขึ้น

2.2.4 ปริญญาโทที่ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียน มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.2.4.1 การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยเพศหญิงมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าเพศชาย นักเรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมกับทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านผู้สอน ด้านกิจกรรม และด้านสถานที่ไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมกับทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านเนื้อหาวิชา ด้านครูผู้สอน ด้านกิจกรรมแตกต่างกัน ส่วนด้านสถานที่ไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมกับทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านเนื้อหาวิชาด้านครูผู้สอน ด้านกิจกรรม และด้านสถานที่ไม่แตกต่างกัน

2.2.4.2 การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ พบว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ในระดับปานกลาง นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ต่างกัน นักศึกษาที่อยู่ในระดับชั้นต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์โดยรวมและด้านต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่บิดามีอาชีพต่างกันมีทัศนคติการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์โดยรวมและด้านต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์โดยรวมและด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีสาเหตุในการเข้าศึกษาในสถาบันต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์โดยรวมและด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน และนักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์โดยรวมและด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน

จากปฏิญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่า ทศนคติต่อการเรียน พบว่า ทศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะแตกต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ส่วนทศนคติต่อการเรียนวิชาคหกรรมศาสตร์จะแตกต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ สาขาวิชา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สาเหตุในการเข้าศึกษาในสถาบัน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

2.2.5 ปฏิญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.2.5.1 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน พบว่า ตัวแปรเพศหญิง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทศนคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตัวแปรเพศชายมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนตัวแปรชาวนิพนธ์ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับชั้นเรียน และขนาดของโรงเรียนไม่พบความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียน ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเรียงลำดับจากส่งผลมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เพศหญิง ทศนคติต่อการเรียน อาชีพรับจ้างตามลำดับ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการเรียนได้

2.2.5.2 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความอดสาเหในการเรียน พบว่า เจตคติต่อการเรียน บรรยากาศในครอบครัว สิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน และการรับรู้ความคาดหวังของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับความอดสาเหในการเรียนของนักเรียน โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวก ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความอดสาเหในการเรียนของนักเรียนได้ดีที่สุดคือ เจตคติต่อการเรียน ด้านการเห็นความสำคัญของการเรียน เจตคติต่อการเรียนด้านการเห็นประโยชน์ของการเรียน บรรยากาศในครอบครัวด้านความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว ด้านการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัวด้านความรู้สึกของสมาชิกที่มีต่อการอบรมเลี้ยงดูบิดามารดา และตัวแปรด้านสถานที่เรียนตามลำดับ ซึ่งตัวแปรทั้ง 6 ตัวแปรนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนได้

จากปฏิญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียน พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน ได้แก่ เพศหญิง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทศนคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ พฤติกรรมการเรียนได้ดีที่สุด คือ การใช้เวลาในการเรียน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความอดสาเหในการเรียน ได้แก่ เจตคติต่อการเรียน บรรยากาศครอบครัว สิ่งแวดล้อม

ที่โรงเรียน และการรับรู้ความคาดหวังของผู้ปกครอง ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความอดสาหะในการเรียนได้ดีที่สุดคือ เจตคติต่อการเรียนด้านความเห็นความสำคัญของการเรียน

2.2.6 ความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาลเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการบริการ มีจำนวน 1 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาลเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการบริการนักศึกษาโดยรวมและรายด้านเป็นไปในทางนิมาน และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนแตกต่างกัน และนักศึกษาพยาบาลระดับชั้นต่างก็มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการบริการนักศึกษาแตกต่างกัน

2.3 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสำรวจเป็นรายบุคคลด้านการศึกษาต่อและอาชีพ มีจำนวน 4 เรื่อง โดยแบ่งเป็น การสำรวจเป็นรายบุคคลด้านการศึกษาต่อ 2 เรื่อง และการสำรวจเป็นรายบุคคลด้านอาชีพ 2 เรื่อง

2.3.1 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสำรวจเป็นรายบุคคลด้านการศึกษาต่อ มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.3.1.1 ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อและการเผชิญปัญหาของนักเรียนพบว่า นักเรียนโดยรวมทั้งแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และแผนการเรียนศิลป์มีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการศึกษาต่ออยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนหญิงกับนักเรียนชาย มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชาย ไม่พบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนตามตัวแปรด้านแผนการเรียน ความคาดหวังของนักเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความคาดหวังของผู้ปกครอง และนักเรียนโดยรวมทั้งแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และแผนการเรียนศิลป์มีการเผชิญปัญหาแบบรอบคอบ นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์กับนักเรียนแผนการเรียนศิลป์มีคะแนนเฉลี่ยในการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน โดยนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยในการเผชิญปัญหามากกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ นักเรียนที่มีความคาดหวังสูงมีคะแนนการเผชิญปัญหามากกว่านักเรียนที่มีความคาดหวังปานกลางและต่ำ โดยนักเรียนที่มีความคาดหวังสูงมีคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลในการศึกษาต่อสูงกว่านักเรียนที่มีความคาดหวังปานกลาง และคาดหวังต่ำ นักเรียนที่ผู้ปกครองมีความคาดหวังสูงกับคาดหวังปานกลาง และนักเรียนที่ผู้ปกครองมีความคาดหวังสูงกับคาดหวังต่ำมีคะแนนการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่ผู้ปกครองมีความคาดหวังปานกลางกับคาดหวังต่ำมีคะแนนการเผชิญปัญหาไม่แตกต่างกัน ไม่พบความแตกต่างของคะแนนการเผชิญปัญหาของนักเรียนตามตัวแปรเพศ อาชีพของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และนักเรียนที่มีความวิตกกังวลในการศึกษาสูงกับปานกลาง และนักเรียนที่มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อสูงกับต่ำมีคะแนนการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อปานกลางกับต่ำ มีคะแนนการเผชิญปัญหาไม่แตกต่างกัน

2.3.1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมในการเลือกสถาบันอุดมศึกษาพบว่า สถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยมมาจากการเลือกของนักเรียนเรียงตามลำดับมากไปน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยศิลปากร ความสัมพันธ์ภายในปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยมมาก พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเจตคติต่อการเลือกกับผลรวมของผลคูณของความเชื่อเกี่ยวกับผลของการเลือกและการประเมินผลของการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยมมากของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันสูง ส่วนปัจจัยทางสังคมคือการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงกับความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงและแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยมมาก มีความสัมพันธ์กันสูง ปัจจัยพยากรณ์ที่ส่งผลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมในการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยมมาก คือ เจตคติต่อการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยมมากมีความสัมพันธ์กับเจตนาเชิงพฤติกรรม ส่วนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยมมากมีความสัมพันธ์กับเจตนาเชิงพฤติกรรม

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่า การสำรวจเป็นรายบุคคลด้านการศึกษาต่อพบว่า ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อจะแตกต่างกัน หากมีเพศที่แตกต่างกัน ส่วนการเผชิญปัญหาของนักเรียนส่วนใหญ่จะใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบรอมชอม ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมในการเลือกสถาบัน คือ ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางสังคม ปัจจัยพยากรณ์ที่ส่งผลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมในการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยมมากคือ เจตคติต่อการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยมมากมีความสัมพันธ์กับเจตนาเชิงพฤติกรรม ส่วนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับความนิยมมากมีความสัมพันธ์กับเจตนาเชิงพฤติกรรม และสถาบันที่ได้รับความนิยมมาจากการเลือกของนักเรียนเรียงตามลำดับมากไปน้อย ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยศิลปากร

2.3.2 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสำรวจเป็นรายบุคคลด้านอาชีพ มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.3.2.1 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการประกอบอาชีพอิสระ พบว่า แรงจูงใจในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการอาชีพอิสระและนักเรียนที่ไม่เข้าร่วมโครงการอาชีพอิสระแตกต่างกัน ส่วนแรงจูงใจในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการอาชีพอิสระที่มีเพศต่างกัน และผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันมีแรงจูงใจในการประกอบอาชีพอิสระไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการประกอบอาชีพอิสระแตกต่างกัน ส่วนแรงจูงใจในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนที่ไม่เข้าร่วมโครงการอาชีพอิสระที่มีเพศต่างกัน ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน และผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันมี

แรงจูงใจในการประกอบอาชีพไม่แตกต่างกันแรงจูงใจในการประกอบอาชีพระหว่างนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการกับนักเรียนที่ไม่เข้าร่วมโครงการอาชีพอิสระมีเพศต่างกัน ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน มีแรงจูงใจในการประกอบอาชีพแตกต่างกัน

2.3.2.2 การศึกษาการรับรู้ด้านอาชีพ พบว่า นักเรียนที่มีเพศ อายุ ผู้ปกครองมีรายได้ ต่างกัน อาชีพระดับการศึกษาต่างกันมีการรับรู้ด้านอาชีพแตกต่างกัน

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าการสำรวจเป็นรายบุคคลด้านอาชีพ พบว่า แรงจูงใจในการประกอบอาชีพระหว่างนักเรียนที่เข้าร่วมโครงการกับนักเรียนที่ไม่เข้าร่วมโครงการอาชีพอิสระมีเพศต่างกัน ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน มีแรงจูงใจในการประกอบอาชีพแตกต่างกัน ส่วนการศึกษาการรับรู้ด้านอาชีพจะแตกต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ อายุ ผู้ปกครองมีรายได้ อาชีพ และระดับการศึกษาต่างกัน

2.4 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสำรวจเป็นรายบุคคลด้านชีวิตและสังคม มีจำนวน 41 เรื่อง โดยแบ่งเป็น ด้านสิ่งเสพติด 7 เรื่อง ลักษณะชีวิตของนักเรียน 5 เรื่อง การศึกษา ปัญหาและวิธีแก้ปัญหา 4 เรื่อง สุขภาพจิต 3 เรื่อง การปรับตัว 3 เรื่อง การฆ่าตัวตายและการทำร้ายตนเอง 3 เรื่อง การศึกษาระดับอารมณ์และบุคลิกภาพ 2 เรื่อง พฤติกรรมการรับประทาน อาหาร 2 เรื่อง ปัญหา สาเหตุ และวิธีเผชิญปัญหาครอบครัว 2 เรื่อง สัมพันธภาพกับเพื่อน 2 เรื่อง การใช้เวลาและการดำรงชีวิต 2 เรื่อง พฤติกรรมทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ 4 เรื่อง ทศนคติต่อการพนัน 1 เรื่อง ความนิยมไทยและแนวทางในการเสริมสร้างความนิยมไทย 1 เรื่อง

2.4.1 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับด้านสิ่งเสพติด มีจำนวน 7 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.1.1 การศึกษาปัจจัยด้านครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการเสพยาบ้า พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ได้แก่ การคบเพื่อน ความขัดแย้งในครอบครัว ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ได้แก่ การควบคุมดูแลของบิดามารดา และการมีส่วนร่วมในครอบครัว ส่วนปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การเสพยาบ้าคือ การคบเพื่อน ความขัดแย้งในครอบครัว ซึ่งทั้ง 2 ปัจจัยนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเสพยาบ้าได้

2.4.1.2 การเปรียบเทียบทักษะชีวิตของวัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติดและไม่ติดยาเสพติด พบว่า วัยรุ่นชายติดยาเสพติดมีทักษะชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีทักษะชีวิตด้านการตระหนักรู้ในตนและด้านความเห็นใจผู้อื่นอยู่ในระดับสูง ส่วนด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านความเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการสื่อสาร และการสร้างสัมพันธภาพ ด้านการตัดสินใจแก้ปัญหา และด้านการจัดการกับอารมณ์และความเครียดอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนวัยรุ่นชายติดยาเสพติดและไม่ติดยาเสพติดมีทักษะชีวิตโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า วัยรุ่นชายที่ไม่ติดยาเสพติดมีทักษะชีวิตด้านความรับผิดชอบต่อสังคม และด้านการจัดการกับอารมณ์และความเครียดสูงกว่า

วัยรุ่นชายติดยาเสพติด วัยรุ่นชายติดยาเสพติดและที่ไม่ติดยาเสพติดที่มีระดับอายุต่างกันมีทักษะชีวิตโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน วัยรุ่นชายติดยาเสพติดและที่ไม่ติดยาเสพติดที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีทักษะชีวิตโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า วัยรุ่นชายที่ไม่ติดยาเสพติดที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีทักษะชีวิตด้านการตัดสินใจและการแก้ปัญหาสูงกว่าวัยรุ่นชายที่ไม่ติดยาเสพติดที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมีทักษะชีวิตด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และด้านการจัดการกับอารมณ์และความเครียดสูงกว่าวัยรุ่นชายที่ไม่ติดยาเสพติดที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น วัยรุ่นชายติดยาเสพติดที่มีระยะเวลาการใช้ยาต่างกันมีทักษะชีวิตโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน วัยรุ่นชายติดยาเสพติดและที่ไม่ติดยาเสพติดที่มีระดับสัมพันธภาพในครอบครัวต่างกันมีทักษะชีวิตโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และวัยรุ่นชายติดยาเสพติดและที่ไม่ติดยาเสพติดที่มีระดับอิทธิพลของเพื่อนต่างกันมีทักษะชีวิตโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

2.4.1.3 การศึกษาบุคลิกภาพของเยาวชนที่มีประวัติเสพยาบ้า พบว่า เยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้าเพศชายและเพศหญิงมีลักษณะบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและแบบแสดงตัวแตกต่างกัน โดยบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวเยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้าเพศชายมีองค์ประกอบด้านความวิตกกังวล ความเป็นศัตรู ความรู้สึกซึมเศร้า คำนึงถึงแต่ตนเอง หุนหันพลันแล่นและอารมณ์แปรปรวนสูงกว่าเพศหญิงและในบุคลิกภาพแบบแสดงตัว เยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้าเพศชายมีองค์ประกอบด้านความอบอุ่น ชอบอยู่ร่วมกับผู้อื่น ตรงไปตรงมา ชอบมีกิจกรรมแสวงหาความตื่นเต้น และมีอารมณ์ด้านบวกสูงกว่าเยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้าเพศหญิง และเยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้าที่มีขั้นตอนการติดยาต่างกันมีลักษณะบุคลิกภาพไม่แตกต่างกัน และเยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้าและเยาวชนที่ไม่มีประวัติการเสพยาบ้ามีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและบุคลิกภาพแบบเปิดกว้างแตกต่างกัน โดยในบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวเยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้ามีองค์ประกอบด้านความรู้สึกซึมเศร้า คำนึงถึงแต่ตนเอง หุนหันพลันแล่น และอารมณ์แปรปรวนสูงกว่าเยาวชนที่ไม่มีประวัติการเสพยาบ้า และในบุคลิกภาพแบบเปิดกว้าง เยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้ามีองค์ประกอบด้านหวั่นไหวกับงานศิลปะ ชอบลองกิจกรรมใหม่ ๆ และเปิดรับกิจกรรมใหม่ ๆ สูงกว่าเยาวชนที่ไม่มีประวัติการเสพยาบ้า

2.4.1.4 การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า พบว่า การเสพยาบ้ากลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า และความเชื่อ เกี่ยวกับยาบ้า และมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อในกฎระเบียบ และบรรทัดฐานทางสังคม ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ส่วนผลการวิเคราะห์การค้นหาดัชนีพยากรณ์การเสพยาบ้าของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า และความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเสพยาบ้าได้

2.4.1.5 การศึกษาสภาพการใช้และการส่งผ่านยาบ้า พบว่า เด็กและเยาวชนเข้าสู่การใช้ยาบ้าครั้งแรก โดยได้รับคำแนะนำจากเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือ ญาติพี่น้องที่มีพฤติกรรมการใช้ยาบ้าอยู่ก่อนแล้ว ในการสูบจะร่วมสูบกับผู้อื่นโดยใช้วิธีการสูบบนไฟหลอด และใช้สถานที่เสพตามบ้านเพื่อน รองลงมาคือภายในห้องน้ำโรงเรียน ห้องน้ำสาธารณะ การใช้ยาบ้าครั้งแรก เด็กและเยาวชนได้ยาบ้ามาโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และปริมาณที่เสพในครั้งแรก ตั้งแต่ครั้งถึงสองเม็ด และรับรู้ถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายหลังการเสพว่า รู้สึกกระตือรือร้นจึงใช้ในครั้งต่อ ๆ มา ส่วนการใช้ยาบ้าในครั้งต่อ ๆ มาของเด็กและเยาวชนมีการเพิ่มปริมาณและความถี่ในการเสพมากขึ้นจึงทำให้ออกฤทธิ์ได้เหมือนครั้งแรก ๆ เด็กและเยาวชนจะใช้ยาบ้าโดยลำพังและนำเข้ามาเสพภายในบ้านของตนโดยเลือกใช้วิธีการสูบบนไฟผ่านน้ำ ค่าใช้จ่ายในการเสพมีเพิ่มขึ้นซึ่งเด็กและเยาวชนมีวิธีการได้ยาบ้ามาโดยการใช้เงินสดที่ได้รับจากผู้ปกครอง การทำงานหาเงินด้วยตนเอง การรวมเงิน การยืมคนอื่น การขายยาบ้า แล้วนำเงินมาซื้อยาบ้า และวิธีการได้ยาบ้ามาโดยได้รับเครดิตจากผู้ขาย การเข้าถึงแหล่งยาบ้าจะมีบุคคลแนะนำให้เป็นที่รู้จักคุ้นเคย จนในที่สุดเด็กและเยาวชนสามารถเข้าถึงแหล่งยาบ้าได้ด้วยตนเอง และการศึกษาถึงการส่งผ่านยาบ้าพบว่า การส่งผ่านยาบ้าแบบขายส่งจะใช้โทรศัพท์มือถือในการติดต่อส่งมอบยาบ้า แล้วจัดส่งมอบในสถานที่ที่มีผู้จำนวนมาก ๆ ได้แก่ ภายในห้างสรรพสินค้า ตลาดสด โดยจะบรรจุยาบ้าลงในถุงพลาสติกแล้วพันด้วยสกอตเทป การส่งผ่านแบบขายปลีกจะมีการส่งให้ผู้ซื้อในบริเวณมิดชิด ได้แก่ ภายในซอยแคบ ๆ ห้องน้ำสาธารณะ ซึ่งยาบ้าจะบรรจุในหลอดกาแฟ ห่อกระดาษฟอยด์ ราคาของยาบ้ามีราคาต้นทุนเม็ดละ 30 – 60 บาท และราคาขายเม็ดละ 50 – 120 บาท โดยมีการชุกช่อนยาบ้าไว้ตามเสื้อผ้าและส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น จมูก หู ฝ่ามือ ปกเสื้อ ตะเข็บกางเกง ฟันรองเท้า บริเวณอวัยวะเพศและช่องคลอด การชุกช่อนภายนอกในร่างกาย เช่น เสไฟฟ้า ถังขยะ ผังดิน เพื่อให้ปลอดภัยจากการตรวจพบของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.4.1.6 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียน พบว่า ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการสูบบุหรี่โดยรวม พบว่า ตัวแปรด้านเพศ อายุ ลักษณะที่พักอาศัย ทักษะการมีต่อการสูบบุหรี่ ความกดดันในชีวิตประจำวัน บรรยากาศการเรียนการสอน และระเบียบวินัยของโรงเรียนต่างกัน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ต่างกัน ส่วนตัวแปรด้านตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการสูบบุหรี่และปฏิสัมพันธ์ทางสังคมต่างกัน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ต่างกัน ส่วนผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการสูบบุหรี่โดยรวมพบความแตกต่างเมื่อจำแนกตามตัวแปร ระดับชั้นเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อวัน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ของบุคคลในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดู ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ส่วนพฤติกรรมการสูบบุหรี่โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ตัวแปรระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และระเบียบวินัยของโรงเรียน ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบได้แก่ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 5 ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ไม่พบความสัมพันธ์ ในการค้นหาตัวพยากรณ์เพื่อทำนายพฤติกรรมการสูบบุหรี่โดยรวมและ

รายด้านมีตัวแปรทั้งสิ้น 12 ตัว จากตัวแปรทั้งสิ้น 16 ตัวแปร ได้แก่ ด้านปริมาณการสูบบุหรี่ ด้านเวลาที่สูบบุหรี่ และด้านสถานที่สูบบุหรี่ พบว่า ตัวแปรระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2 3 4 และ 5 เพศ อายุ ระเบียบวินัยของโรงเรียน ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการสูบบุหรี่ สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บรรยากาศการเรียนการสอน และการอบรมเลี้ยงดู สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการสูบบุหรี่ โดยรวมและรายด้านทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านปริมาณการสูบบุหรี่ ด้านเวลาที่สูบบุหรี่ และด้านสถานที่สูบบุหรี่ พบว่า ตัวแปรระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดในทุก ๆ ด้าน

2.4.1.7 การศึกษารายกรณีนักเรียนที่มีพฤติกรรมสูดดมสารระเหย พบว่า พฤติกรรมสูดดมสารระเหยของนักเรียนมีสาเหตุจากลักษณะส่วนตัวของเด็กที่มีพัฒนาบุคลิกภาพไม่เหมาะสมและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูไม่เหมาะสม สภาพครอบครัวแตกแยก และแหล่งชุมชนแออัด ซึ่งมีการระบาดของยาเสพติด นอกจากนั้นผลการศึกษาพบว่า การศึกษารายกรณีทำให้เด็กนักเรียนเปลี่ยนแปลงดีขึ้น สามารถพัฒนาตนเองหรือปรับตัวในการดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสมและเลิกสูดดมสารระเหยแล้ว 2 ราย

จากปริณิญาณิพนธ์ทั้ง 7 เรื่อง สรุปได้ว่าปัญหาสิ่งเสพติด พบว่า การศึกษาปัจจัยด้านครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการเสพยาบ้า ได้แก่ การคบเพื่อน และความขัดแย้งในครอบครัว ส่วนการเปรียบเทียบทักษะชีวิตของวัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติดและไม่ติดยาเสพติดโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่วัยรุ่นชายที่ไม่ติดยาเสพติดมีทักษะชีวิตด้านความรับผิดชอบต่อสังคม และด้านการจัดการกับอารมณ์และความเครียดสูงกว่าวัยรุ่นชายติดยาเสพติด ส่วนบุคลิกภาพของเยาวชนที่มีประวัติและไม่มีประวัติการเสพยาบ้ามีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและบุคลิกภาพแบบเปิดกว้างแตกต่างกัน โดยในบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว เยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้ามีองค์ประกอบด้านความรู้สึกซึมเศร้า ค่านึงถึงแต่ตนเอง หุนหันพลันแล่น และอารมณ์แปรปรวนสูงกว่าเยาวชนที่ไม่มีประวัติการเสพยาบ้า และในบุคลิกภาพแบบเปิดกว้าง เยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้ามีองค์ประกอบด้านหวั่นไหวกับงานศิลปะ ชอบลองกิจกรรมใหม่ ๆ และเปิดรับกิจกรรมใหม่ ๆ สูงกว่าเยาวชนที่ไม่มีประวัติการเสพยาบ้า ซึ่งปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า และความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า ส่วนสภาพการใช้และการส่งผ่านยาบ้า นั้น การใช้ยาบ้าครั้งแรกเนื่องมาจากการได้รับคำแนะนำจากเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือ ญาติพี่น้องที่มีพฤติกรรมการใช้ยาบ้าอยู่ก่อนแล้ว ในการสอบจะใช้วิธีการสอบแบบใช้หลอด และใช้สถานที่เสพติดตามบ้านเพื่อนมากที่สุด โดยการใช้ยาบ้าครั้งแรกจะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย และจะมีการเพิ่มปริมาณการเสพติดเพิ่มขึ้นในครั้งต่อไป ส่วนการศึกษาการส่งผ่านยาบ้าจะใช้โทรศัพท์มือถือในการติดต่อส่งมอบยาบ้า แล้วจัดส่งตามสถานที่ที่มีผู้คนจำนวนมาก ๆ เช่น ภายในห้างสรรพสินค้า ตลาดสด โดยจะบรรจุยาลงในถุงพลาสติกแล้วพันด้วยสกอตเทปและมีการซุกซ่อนไว้ตามเสื้อผ้าและส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย นอกจากนี้ยังพบว่าตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนจะต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ อายุ ลักษณะที่พิกอาศัย ทัศนคติที่มีต่อการสูบบุหรี่ ความกดดันในชีวิตประจำวัน บรรยากาศ

การเรียนการสอน และระเบียบวินัยของโรงเรียนต่างกัน ส่วนการศึกษารายกรณีนักเรียนที่มีพฤติกรรมสุดโต่งมีสาเหตุจากลักษณะส่วนตัวของเด็กที่มีพัฒนาบุคลิกภาพไม่เหมาะสม และสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูไม่เหมาะสม สภาพครอบครัวแตกแยก และแหล่งชุมชนแออัด ซึ่งมีการระบาดของยาเสพติด

2.4.2 ปริมาณนิพนธ์ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะชีวิตของนักเรียน มีจำนวน 5 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.2.1 การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่านักเรียนมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านคือ ด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคมในระดับสูง นักเรียนที่มีเพศ ระดับชั้น สุขภาพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเชื่ออำนาจในตน การอบรมเลี้ยงดู อิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ต่างกัมนักเรียนมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน

2.4.2.2 การอบรมเลี้ยงดูกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม พบว่า นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมในนักเรียนที่มีอายุ 12 และ 14 ปี และการอบรมเลี้ยงดูแบบไม่ใช้เหตุผลมีความสัมพันธ์ทางลบการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในนักเรียนที่มีอายุ 12 และ 14 ปี

2.4.2.3 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง พบว่า นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเองทั้งโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง และมีลำดับความภาคภูมิใจในตนเองรายด้านจากมากไปน้อย ดังนี้ การได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การได้รับการยอมรับจากผู้ปกครอง การประสบความสำเร็จทางการเรียน และการยอมรับตนเอง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่พบความแตกต่างในด้านการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน โดยนักเรียนหญิงมีความภาคภูมิใจด้านการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนสูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนที่มีฐานะทางครอบครัวแตกต่างกันมีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีฐานะทางครอบครัวแตกต่างกันมีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธและนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามมีความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามมีความภาคภูมิใจในตนเองด้านการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ นักเรียนที่มีตำแหน่งในการเข้าร่วมกิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี และยุวอาสาต่างกัมนักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเองทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในตนเองด้านการได้รับการยอมรับจากผู้ปกครองและด้านการประสบความสำเร็จทางการเรียน ส่วนความสัมพันธ์กับผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในตนเองทั้งโดยรวมและรายด้านของนักเรียน คือ ด้าน

การยอมรับตนเอง การได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การได้รับการยอมรับจากผู้ปกครอง และการประสบความสำเร็จทางการเรียน

2.4.2.4 การศึกษาเอกลักษณ์แห่งตน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นมีเอกลักษณ์แห่งตนอยู่ในระดับปานกลาง เอกลักษณ์แห่งตนของนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายมีความสัมพันธ์กับการเข้าร่วมกิจกรรมนักเรียน บรรยากาศในครอบครัว และสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน เอกลักษณ์แห่งตนของนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายขึ้นอยู่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว แต่ไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเพศและระดับชั้นเรียน นักเรียนวัยรุ่นตอนปลายที่มีการเข้าร่วมกิจกรรมนักเรียนต่างก็มีบรรยากาศในครอบครัวต่างกันและมีสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนต่างกัน มีเอกลักษณ์แห่งตนแตกต่างกัน

2.4.2.5 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต พบว่า ตัวแปรเพศ แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ บุคลิกภาพ บรรยากาศในการเรียนการสอน การรับข่าวสารจากสื่อมวลชน มีความสัมพันธ์กับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2 และ 3 ตัวแปรที่ส่งผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คือ บรรยากาศในการเรียนการสอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพศ บุคลิกภาพ ระดับการศึกษาของบิดาตามลำดับ ตัวแปรที่ส่งผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คือ บรรยากาศในการเรียนการสอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคลิกภาพ เพศ ตามลำดับ ตัวแปรที่ส่งผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คือ บรรยากาศในการเรียนการสอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพศ ตามลำดับ และตัวแปรที่ส่งผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ บรรยากาศในการเรียนการสอน เพศ บุคลิกภาพ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว การรับข่าวสารจากสื่อมวลชน ตามลำดับ

จากปริญาณิพนธ์ทั้ง 5 เรื่อง สรุปได้ว่าลักษณะชีวิตของนักเรียน พบว่า วินัยในตนเองของนักเรียนจะแตกต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ ระดับชั้น สุขภาพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเชื่ออำนาจในตน การอบรมเลี้ยงดู อิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ต่างกัน ส่วนการอบรมเลี้ยงดูกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกัน นักเรียนที่มีอายุ และเพศต่างกันมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่างกัน ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง ความภาคภูมิใจในตนเองจากมากไปหาน้อย คือ การได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การได้รับการยอมรับจากผู้ปกครอง การประสบความสำเร็จทางการเรียน และการยอมรับตนเอง ส่วนเอกลักษณ์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับการเข้าร่วมกิจกรรมนักเรียน บรรยากาศในครอบครัว และสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน โดยเอกลักษณ์แห่งตนของนักเรียนขึ้นอยู่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต ได้แก่ เพศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคลิกภาพ บรรยากาศในการเรียนการสอน การรับข่าวสารจากสื่อมวลชน

2.4.3 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัญหา และวิธีเผชิญปัญหา มีจำนวน 4 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.3.1 การศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาของนักเรียน พบว่า นักเรียนประสบปัญหาเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านอารมณ์ ด้านการเรียน ด้านสุขภาพ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ด้านการคบเพื่อน ด้านการใช้เวลาว่างและการพักผ่อน ปัญหาทั้งหมด อยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนเมื่อประสบปัญหา ด้านการเรียน ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ด้านสุขภาพ ด้านการคบเพื่อน ด้านอารมณ์ และด้านการใช้เวลาว่างและการพักผ่อน ส่วนใหญ่ใช้วิธีการแก้ปัญหาด้วยตัวเองมากที่สุด รองลงมาวิธีการแก้ปัญหาโดยพึ่งพาผู้อื่น และแก้ปัญหาโดยการหลีกเลี่ยงปัญหาน้อยที่สุด นักเรียนชายและหญิงประสบปัญหาทุกด้านไม่แตกต่างกัน นักเรียนระดับชั้นต่างกัน ประสบปัญหาด้านการเรียนและด้านสุขภาพแตกต่างกัน ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน นักเรียนสังกัดโรงเรียนต่างกัน ประสบปัญหาการเรียนไม่แตกต่างกัน ส่วนปัญหาอื่น ๆ แตกต่างกัน นักเรียนเพศชายและเพศหญิงเมื่อประสบปัญหาทุกด้านมีวิธีการแก้ปัญหาแตกต่างกัน นักเรียนระดับชั้นต่างกันเมื่อประสบปัญหาทุกด้านมีวิธีการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน นักเรียนสังกัดโรงเรียนต่างกันเมื่อประสบปัญหาทุกด้านมีวิธีการแก้ปัญหาแตกต่างกัน ส่วนการศึกษาความคิดเห็นของครูกับการมองปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคลพบว่า ครูมองปัญหาสอดคล้องกับนักเรียนทุกปัญหา การศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนพบว่า ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ ปัญหาด้านการใช้เวลาว่างและการพักผ่อน ด้านการเรียน ด้านการสัมพันธ์ในครอบครัว ด้านอารมณ์ ด้านสุขภาพ และด้านการคบเพื่อน การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านการเรียน พบว่าครูส่วนใหญ่ช่วยเหลือนักเรียนดังต่อไปนี้ อธิบายเพิ่มเติมหลายๆ ครั้ง และมีอุปกรณ์ การสอนซ่อมเสริม เป็นรายบุคคล เพื่อนช่วยเพื่อน สร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง แนะนำการวางแผนการเรียน การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว พบว่า ครูส่วนใหญ่ช่วยเหลือนักเรียน ดังต่อไปนี้ เชิญผู้ปกครองมาพบ แนะนำและหาแนวทางแก้ไข ปลอบโยนให้กำลังใจ เยี่ยมบ้าน อบรมสั่งสอนเกี่ยวกับสถาบันครอบครัว การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านสุขภาพ พบว่า ครูส่วนใหญ่ช่วยเหลือนักเรียน ดังต่อไปนี้ อบรมสั่งสอนแนะนำเรื่องการดูแลสุขภาพ ทางโรงเรียนจัดตรวจสุขภาพทุกปี มีแพทย์พยาบาลมาฉีดวัคซีน โครงการอาหารกลางวัน นม และดูแลอย่างใกล้ชิด การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านการคบเพื่อน พบว่า ครูส่วนใหญ่ช่วยเหลือนักเรียน ดังต่อไปนี้ ดักเตือนเป็นรายบุคคล เพื่อน ๆ ช่วยกัน ดูแลและมีมาตรการลงโทษ การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านอารมณ์ พบว่า ครูส่วนใหญ่ช่วยเหลือนักเรียน ดังต่อไปนี้ ให้กำลังใจ ให้คำชมเชย ให้รางวัล ให้คำปรึกษา แนะนำจัดกิจกรรมฝึกการกล้าแสดงออก และการศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านการใช้เวลาว่างและการพักผ่อน พบว่า ครูส่วนใหญ่ช่วยเหลือ

นักเรียน ดังต่อไปนี้ แนะนำกิจกรรมหรืองานอดิเรก อบรมสั่งสอนดัดเตือน ขอความร่วมมือกับ ผู้ปกครอง จัดมุมหนังสือหลังห้องและจัดตั้งชมรมต่าง ๆ

2.4.3.2 การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหา พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษา ประสบปัญหา การเรียน ปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคลทั่วไป ปัญหาการทะเลาะวิวาท ในระดับ ปานกลาง และประสบปัญหามันและครอบครัว ปัญหาสุขภาพ และพัฒนาการทางร่างกาย ปัญหา ความสัมพันธ์กับเพื่อน และปัญหาสารเสพติดในระดับน้อย นักเรียนเมื่อประสบปัญหาส่วนใหญ่จะ ใช้วิธีแก้ปัญหาด้วยตัวเองมากที่สุด รองลงมาใช้วิธีแก้ปัญหาแบบพึ่งพาผู้อื่น และใช้วิธีแก้ปัญหาด้วยการหลีกเลี่ยงปัญหาน้อยที่สุด นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ประสบปัญหาทุกปัญหาแตกต่างกัน นักเรียนที่ระดับชั้นต่างกันประสบปัญหามันและครอบครัว ปัญหาการเรียน ปัญหาความสัมพันธ์กับ เพื่อน ปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคลทั่วไปแตกต่างกัน ส่วนปัญหาอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน นักเรียน สาขาช่างอุตสาหกรรมและนักเรียนสาขาพาณิชยกรรม ประสบปัญหาการเรียน ปัญหาสุขภาพและ พัฒนาการทางร่างกาย ปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคลทั่วไป ปัญหาสารเสพติด และปัญหา การทะเลาะวิวาทแตกต่างกัน ส่วนปัญหามันและครอบครัว ปัญหาความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่ แตกต่างกัน นักเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษา และนักเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนประสบปัญหาสารเสพติดแตกต่างกัน ส่วนปัญหาอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีสภาพ ครอบครัวปกติ และนักเรียนที่มีสภาพครอบครัวแตกแยกประสบปัญหามันและครอบครัว ปัญหา สุขภาพและพัฒนา การทางร่างกาย ปัญหาความสัมพันธ์กับเพื่อน ปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคล ทั่วไป และปัญหาสารเสพติดแตกต่างกันส่วนปัญหาอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีบุคลิกภาพ แบบเอและนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบบีประสบปัญหาทั้ง 7 ด้านไม่แตกต่างกัน นักเรียนชายและ นักเรียนหญิงใช้วิธีการแก้ปัญหาแตกต่างกัน นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ 1 2 และ 3 ใช้วิธีแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน นักเรียนสาขาช่างอุตสาหกรรมและนักเรียนสาขาพาณิชยกรรมใช้วิธี แก้ปัญหาแตกต่างกัน นักเรียนสังกัดสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา และนักเรียนสังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชน ใช้วิธีแก้ปัญหาแตกต่างกัน นักเรียนที่มีสภาพครอบครัวปกติ และ นักเรียนที่มีสภาพครอบครัวแตกแยกใช้วิธีการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ และนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบบีใช้วิธีการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

2.4.3.3 การสำรวจปัญหาของนักเรียน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา มี ปัญหาในระดับปานกลางในด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษาปัญหาด้านการปรับตัวทาง อารมณ์และส่วนตัว และปัญหาด้านโรงเรียน ส่วนปัญหาที่อยู่ในระดับต่ำคือ ด้านการเงิน การงาน และความเป็นอยู่ ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านกิจกรรมทางสังคม และนันทนาการ ด้าน ความสัมพันธ์ทางอารมณ์ ด้านบ้านครอบครัว ด้านสุขภาพและพัฒนาการด้านร่างกาย โดย นักเรียนชายและหญิง ระดับชั้น ผู้ปกครองมีอาชีพ ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษา รายได้ของ ครอบครัว ลักษณะที่พักอาศัย-บิดามารดามีสถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีปัญหาแตกต่างกัน และ

นักเรียนที่เป็นวัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลาง และวัยรุ่นตอนปลาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บิดามารดามีภูมิสำเนาเดิมต่างกันมีปัญหาไม่แตกต่างกัน

2.4.3.4 การเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ พบว่า นักเรียนชั้นปีที่ 1 – 4 ใช้วิธีการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอและบุคลิกภาพแบบบีใช้วิธีการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน นักเรียนที่มีทัศนคติต่ออาชีพตำรวจต่างกันใช้วิธีการเผชิญปัญหาไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีบรรยากาศในครอบครัวต่างกันใช้วิธีการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันใช้วิธีการเผชิญปัญหาด้านส่วนตัวแตกต่างกัน แต่วิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคทฤษฎี ด้านการเรียนภาคปฏิบัติและด้านสังคมไม่แตกต่างกัน ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อวิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคทฤษฎีและด้านสังคม ได้แก่ บรรยากาศในครอบครัว ระดับชั้นปี และบุคลิกภาพ ตัวแปรที่ส่งผลต่อวิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ได้แก่ ระดับชั้นปี และบุคลิกภาพ ตัวแปรที่ส่งผลต่อวิธีการเผชิญปัญหาด้านส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ บรรยากาศในครอบครัวและระดับชั้นปี

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 4 เรื่อง สรุปได้ว่าปัญหาและวิธีเผชิญปัญหา พบว่า การศึกษาปัญหาของนักเรียนเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านอารมณ์ ด้านการเรียน ด้านสุขภาพ ด้านสัมพันธภาพในครอบครัว ด้านการคบเพื่อน ด้านการใช้เวลาว่างและการพักผ่อน ซึ่งปัญหาทั้งหมดอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนวิธีการช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านการเรียนของครู ได้แก่ การอธิบายเพิ่มเติมหลาย ๆ ครั้ง และมีอุปกรณ์ การสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล เพื่อนช่วยเพื่อน สร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง แนะนำ การวางแผนการเรียน วิธีการช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ได้แก่ การเชิญผู้ปกครองมาพบ แนะนำและหาแนวทางแก้ไข ปล่อยโยนให้กำลังใจ เยี่ยมบ้าน อบรมสั่งสอนเกี่ยวกับสถาบันครอบครัว การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านสุขภาพ ได้แก่ อบรมสั่งสอนแนะนำเรื่องการดูแลสุขภาพ ทางโรงเรียนจัดตรวจสุขภาพทุกปี มีแพทย์พยาบาลมาฉีดวัคซีน โครงการอาหารกลางวัน และดูแลอย่างใกล้ชิด การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านการคบเพื่อน ได้แก่ ดักเตือนเป็นรายบุคคล เพื่อน ๆ ช่วยกันดูแลและมีมาตรการลงโทษ การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านอารมณ์ ได้แก่ การให้กำลังใจ ให้คำชมเชย ให้รางวัล ให้คำปรึกษา แนะนำจัดกิจกรรมฝึกการกล้าแสดงออก และการศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านการใช้เวลาว่างและการพักผ่อน ได้แก่ การแนะนำกิจกรรมหรืองานอดิเรก อบรมสั่งสอนดักเตือน ขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง จัดมุมหนังสือหลังห้องและจัดตั้งชมรมต่าง ๆ ส่วนการศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของนักเรียนอาชีวศึกษาจะประสบปัญหาการเรียน ปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคลทั่วไป ปัญหาการทะเลาะวิวาทหาในระดับปานกลาง และประสบปัญหามันและครอบครัว ปัญหาสุขภาพ และพัฒนาการทางร่างกาย ปัญหาความสัมพันธ์กับเพื่อน และปัญหาสารเสพติดในระดับน้อย โดยนักเรียนส่วนใหญ่จะใช้วิธีการแก้ปัญหาด้วยตัวเองมากที่สุด และ

การสำรวจปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจะมีปัญหาในระดับปานกลางด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษาปัญหาด้านการปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัวและปัญหาด้านโรงเรียน ส่วนปัญหาที่อยู่ในระดับต่ำคือ ด้านการเงิน การงานและความเป็นอยู่ ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านกิจกรรมทางสังคม และนันทนาการ ด้านความสัมพันธ์ทางอารมณ์ ด้านบ้านและครอบครัว ด้านสุขภาพและพัฒนาการด้านร่างกาย โดยนักเรียนที่มีเพศ ระดับชั้น ผู้ปกครองมีอาชีพ ผู้ปกครองมีระดับการศึกษา รายได้ของครอบครัว ลักษณะที่พักอาศัย บิดามารดามีสถานภาพสมรสต่างกัันมีปัญหาแตกต่างกัน ส่วนการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจจะแตกต่างกัน หากมีชั้นปี บุคลิกภาพ บรรยากาศในครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อวิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคทฤษฎีและสังคม ได้แก่ บรรยากาศในครอบครัว ระดับชั้นปี และบุคลิกภาพ ตัวแปรที่ส่งผลต่อวิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ได้แก่ ระดับชั้นปี และบุคลิกภาพ ตัวแปรที่ส่งผลต่อวิธีการเผชิญปัญหาด้านส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ บรรยากาศในครอบครัวและระดับชั้นปี

2.4.4 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับสุขภาพจิต จำนวน 3 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.4.1 การศึกษาสุขภาพจิตของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีสุขภาพจิตโดยรวมอยู่ในระดับปกติ ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตของนักเรียน ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู การให้บริการนักเรียน และสิ่งแวดล้อมที่โรงเรียนโดยรวม ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์สุขภาพจิตของนักเรียน ได้แก่ ด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อมที่โรงเรียนแยกรายด้าน ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน การให้บริการนักเรียน และลำดับที่ของการเกิด เมื่อใช้ตัวพยากรณ์ด้านส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอายุ เมื่อใช้ตัวพยากรณ์ด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เมื่อใช้ตัวพยากรณ์ด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และการให้บริการนักเรียน

2.4.4.2 สุขภาพจิตของนักเรียนในชุมชนแออัด พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีสุขภาพจิตไม่แตกต่างกัน นักเรียนวัยรุ่นตอนต้นมีสุขภาพจิตดีกว่านักเรียนวัยรุ่นตอนกลาง นักเรียนที่มีสุขภาพกายแข็งแรงมีสุขภาพจิตดีกว่านักเรียนที่มีสุขภาพกายที่ไม่แข็งแรง นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวปกติมีสุขภาพจิตดีกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่บิดาและหรือมารดาเสียชีวิต หรือครอบครัวแตกแยก นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีสุขภาพจิตไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกันมีสุขภาพจิตไม่แตกต่างกัน และตัวแปรที่ส่งผลต่อสุขภาพจิตของนักเรียน ได้แก่ สุขภาพกาย สภาพครอบครัว และอายุ

2.4.4.3 การศึกษาสุขภาพจิตของนิสิตที่กู้เงินกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของรัฐบาลพบว่า นิสิตที่กู้เงินกองทุนส่วนใหญ่มีสุขภาพจิตปกติ นิสิตที่กู้เงินกองทุนชาย และหญิงมีสุขภาพจิตโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่พบว่าด้านอาการทางกายมีความแตกต่างกัน ส่วนสุขภาพจิตด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน นิสิตที่กู้เงินกองทุนที่ศึกษาคณะต่างกันมีสุขภาพจิตแตกต่างกัน นิสิตที่กู้เงินกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของรัฐบาลที่ศึกษาชั้นปีแตกต่างกันมีสุขภาพจิตแตกต่างกัน กล่าวคือ นิสิตที่กู้เงินกองทุนที่ศึกษาในชั้นปีที่ 4 มีสุขภาพจิตด้านซึมเศร้าที่รุนแรงมากกว่านิสิตชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ส่วนนิสิตที่กู้เงินกองทุนชั้นปีอื่น ๆ สุขภาพจิตไม่แตกต่างกัน นิสิตที่กู้เงินกองทุนที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันมีสุขภาพจิตแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน นิสิตที่กู้เงินกองทุนที่อาชีพผู้ปกครองแตกต่างกันมีสุขภาพจิตแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน นิสิตที่กู้เงินกองทุนที่ขนาดครอบครัวแตกต่างกันมีสุขภาพจิตแตกต่างกัน กล่าวคือ นิสิตที่กู้เงินกองทุนที่มีขนาดครอบครัวขยายมีสุขภาพจิตด้านอาการทางกาย ด้านอาการวิตกกังวล และนอนไม่หลับ ด้านความบกพร่องทางสังคม ด้านอาการซึมเศร้าที่รุนแรง และโดยรวมมากกว่านิสิตที่กู้เงินกองทุนที่มีขนาดครอบครัวเดี่ยว และนิสิตที่กู้เงินกองทุนที่มีชุมชนที่อยู่อาศัยแตกต่างกันมีสุขภาพจิตแตกต่างกัน กล่าวคือ นิสิตที่กู้เงินกองทุนเงินที่มีชุมชนที่อยู่อาศัยในเขตชนบทมีสุขภาพจิตด้านอาการทางกายมากกว่านิสิตที่กู้เงินกองทุนที่มีชุมชนที่อยู่อาศัยในเขตเมือง ส่วนสุขภาพจิตด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่าด้านสุขภาพจิต พบว่า การศึกษาสุขภาพจิตของนักเรียนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตของนักเรียน ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน กับนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู การให้บริการนักเรียนและสิ่งแวดล้อม ส่วนสุขภาพจิตของนักเรียนในชุมชนแออัดที่เป็นวัยรุ่นตอนต้น มีสุขภาพกายแข็งแรง มีครอบครัวปกติ มีสุขภาพจิตที่ดีกว่า ส่วนสุขภาพจิตของนิสิตที่กู้เงินกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของรัฐบาลส่วนใหญ่มีสุขภาพจิตปกติ และนิสิตที่ศึกษาคณะ ชั้นปี ขนาดครอบครัว และชุมชนที่อยู่อาศัยแตกต่างกันมีสุขภาพจิตแตกต่างกัน

2.4.5 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการปรับตัว มีจำนวน 3 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.5.1 การศึกษารายกรณีนักเรียนที่มีปัญหาการปรับตัว พบว่า ปัญหาการปรับตัวของนักเรียนมีสาเหตุมาจากตัวนักเรียน คือ เกิดความไม่สบายใจ ได้แก่ ความวิตกกังวล ความคับข้องใจ และความเครียด ซึ่งเกิดจากการไม่ตอบสนองความต้องการพื้นฐานได้ และสาเหตุจากสิ่งแวดล้อมทางบ้าน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู และที่โรงเรียน นักเรียนมีทัศนคติทางลบต่อครู อาจารย์และเพื่อน ๆ เมื่อทำการศึกษารายกรณี และช่วยเหลือแล้วพบว่านักเรียนมีการปรับตัวดีขึ้น โดยรู้จักตนเอง และเข้าใจตนเอง ยอมรับสภาพของตนเอง สามารถเผชิญอุปสรรคและหาแนวทางแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม

ได้ และจากการศึกษารายกรณีนักเรียนที่มีปัญหาการปรับตัว พบว่า ปัญหาการปรับตัวของนักเรียน มีสาเหตุมาจากตัวนักเรียน คือ เกิดความไม่สบายใจ และสาเหตุจากสิ่งแวดล้อมทางบ้าน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู และที่โรงเรียน นักเรียนมีทัศนคติทางลบต่อครู อาจารย์และเพื่อน ๆ ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวทางอารมณ์ ได้แก่ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และบรรยากาศการเรียนการสอน

2.4.6 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับฆ่าตัวตายและความคิดทำร้ายตนเอง มีจำนวน 3 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.6.1 การศึกษาความคิดอยากฆ่าตัวตาย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดอยากฆ่าตัวตายอยู่ในระดับต่ำ ตัวแปรที่มีความคิดอยากฆ่าตัวตายแตกต่างกัน ได้แก่ อายุ บุคลิกภาพ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ลำดับการเกิด ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับพี่น้องหรือสมาชิกในครอบครัว บรรยากาศในโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ส่วนสาเหตุที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ปัญหาบิดามารดา ปัญหาพี่น้องหรือสมาชิกในครอบครัว ปัญหาความรัก และตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับความคิดอยากฆ่าตัวตาย โดยตัวแปรที่ส่งผลต่อความคิดอยากฆ่าตัวตายของนักเรียนวัยรุ่นมากที่สุดคือ ตัวแปรด้านส่วนบุคคล การศึกษายังพบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่าง อายุ บุคลิกภาพ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.4.6.2 การศึกษารายกรณีของนักศึกษาพยาบาลที่มีแนวโน้มกระทำอัตวินิบาตกรรม พบว่า แนวโน้มกระทำอัตวินิบาตกรรมของนักศึกษามีสาเหตุเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางบุคลิกภาพไม่เหมาะสม การอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม และสภาพครอบครัวแตกแยก นอกจากนั้นผลการศึกษาพบว่า การศึกษารายกรณีทำให้นักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น รู้จักแสวงหาข้อมูลใหม่ ๆ พัฒนาศักยภาพของตนเอง และสามารถเผชิญปัญหาได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสามารถขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญได้หากจำเป็น

2.4.6.3 การศึกษาความคิดทำร้ายตนเองของวัยรุ่น พบว่า นักเรียน นักศึกษา ร้อยละ 53 ไม่คิดทำร้ายตนเอง ร้อยละ 26.8 คิดแต่ยังไม่ทำอะไร ร้อยละ 11.5 คิดวางแผนแต่ยังไม่ลงมือทำ และร้อยละ 8.7 เคยลงมือกระทำแล้ว ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดทำร้ายตนเองของนักเรียน คือ ตัวแปรด้านส่วนตัวมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดทำร้ายตนเอง ได้แก่ เพศและประวัติการใช้สารเสพติด และตัวแปรด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์กับระดับความคิดทำร้ายตนเอง ได้แก่ รายได้ของครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัว ประวัติการเป็นโรคจิตของบุคคลในครอบครัว และการหย่าร้างแยกทางของพ่อแม่

จากปริมาณนิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่าการฆ่าตัวตายและความคิดทำร้ายตนเอง พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความคิดอยากฆ่าตัวตายแตกต่างกัน ได้แก่ อายุ บุคลิกภาพ ระดับชั้น

ที่กำลังศึกษา ลำดับการเกิด ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาหรือผู้ปกครองและความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับพี่น้องหรือสมาชิกในครอบครัว บรรยากาศในโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ส่วนสาเหตุที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับบิดามารดา ปัญหาเกี่ยวกับพี่น้องหรือสมาชิกในครอบครัว ปัญหาความรัก การศึกษารายกรณีของนักศึกษาพยาบาลที่มีแนวโน้มจะทำอัตวินิบาตกรรมมีสาเหตุเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางบุคลิกภาพไม่เหมาะสม การอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม และสภาพครอบครัวแตกแยก ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระดับระดับความคิดทำร้ายตนเองของนักเรียน คือ ตัวแปรด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศและประวัติการใช้สารเสพติด และตัวแปรด้านครอบครัว ได้แก่ รายได้ของครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัว ประวัติการเป็นโรคจิตของบุคคลในครอบครัว และการหย่าร้างแยกทางของพ่อแม่

2.4.7 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับระดับอารมณ์และบุคลิกภาพ มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.7.1 การศึกษาระดับอารมณ์ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นอยู่ในระดับปานกลาง

2.4.7.2 การศึกษาระดับบุคลิกภาพของนิสิต พบว่า นิสิตชายมีบุคลิกภาพด้านความมีน้ำใจ ไม่ตรีสัมพันธ์ การคบเพื่อนต่างเพศ การแสดงออก ความเป็นตัวของตัวเอง ความก้าวร้าว การเปลี่ยนแปลง การโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น การอ่อนน้อมถ่อมตน การเคารพผู้อื่น การควบคุมตนเอง การปรับตัว ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นชาย และด้านความเป็นหญิง อยู่ในระดับปานกลาง และมีบุคลิกภาพด้านความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น ความอดทน ความเป็นระเบียบ การเข้าใจตนเองและผู้อื่น และด้านความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับต่ำกว่าปานกลาง ส่วนนิสิตหญิง มีบุคลิกภาพด้านการมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น ความเป็นระเบียบ ความมีน้ำใจ ไม่ตรีสัมพันธ์ การแสดงออก ความเป็นตัวของตัวเอง ความก้าวร้าว การเปลี่ยนแปลง การโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น ความอ่อนน้อมถ่อมตน การเคารพผู้อื่น การควบคุมตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ และด้านความเป็นชาย อยู่ในระดับปานกลาง และมีบุคลิกภาพด้านความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ความ อดทน การเข้าใจตนเองและผู้อื่น การคบเพื่อนต่างเพศ ความเชื่อมั่นในตนเอง การปรับตัวและด้านความเป็นหญิงอยู่ในระดับต่ำกว่าปานกลาง นิสิตชายและนิสิตหญิงมีคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพด้านความเป็นระเบียบ การเข้าใจตนเองและผู้อื่น ไม่ตรีสัมพันธ์ การคบเพื่อนต่างเพศ ความก้าวร้าว ความอ่อนน้อมถ่อมตน การปรับตัว และด้านความเป็นหญิงแตกต่างกัน ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน นิสิตชายที่เรียนสาขาวิชาต่างกันมีคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพไม่แตกต่างกัน นิสิตหญิงที่เรียนสาขาวิชาต่างกันมีคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพไม่แตกต่างกัน นิสิตชายที่เรียนชั้นปีต่างกันมีคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพไม่แตกต่างกัน และนิสิตหญิงที่เรียนชั้นปีต่างกันมี

คะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพด้านความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ การควบคุมตนเอง และด้านความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าระดับอาชีพและบุคลิกภาพ พบว่า ลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการศึกษาระดับบุคลิกภาพของนิสิตชายและนิสิตหญิงมีคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพด้านความเป็นระเบียบ การเข้าใจตนเองและผู้อื่น ไม่ตรีสัมพันธ์ การคบเพื่อนต่างเพศ ความก้าวร้าว ความอ่อนน้อมถ่อมตน การปรับตัวและด้านความเป็นหญิงแตกต่างกัน

2.4.8 ปริญญานิพนธ์ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการรับประทานอาหาร มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.8.1 การศึกษาความผิดปกติในการรับประทานอาหาร พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความผิดปกติในการรับประทานอาหารของนิสิตหญิงคือ อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อมวลชน อิทธิพลของครอบครัว และค่าดัชนีความหนาของร่างกาย ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความผิดปกติในการรับประทานอาหารของนิสิตหญิงคือ ความภาคภูมิใจในตนเอง และสัมพันธ์ภาพกับสมาชิกในครอบครัว ส่วนสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความผิดปกติในการรับประทานอาหาร ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความผิดปกติในการรับประทานอาหารของนิสิตหญิง คือ อายุและส่วนสูง ส่วนตัวแปรที่สามารถร่วมกันพยากรณ์ความผิดปกติในการรับประทานอาหารของนิสิตหญิงคือ อิทธิพลของสื่อมวลชน อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของครอบครัว และสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน

2.4.8.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคคืออาหารจานด่วน พบว่า ปัจจัยด้านส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ เงินค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ และเจตคติเกี่ยวกับการบริโภคคืออาหารจานด่วนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคคืออาหารจานด่วน ส่วนปัจจัยด้านครอบครัว ซึ่งได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคคืออาหารจานด่วน ส่วนปัจจัยทางสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะงูใจของอาหารจานด่วนด้านคุณลักษณะของอาหาร ด้านคุณค่าทางโภชนาการ ด้านราคาของอาหาร ด้านความสะดวกและรวดเร็ว ด้านการตกแต่งทำเลที่ตั้งของร้าน อิทธิพลของเพื่อน และอิทธิพลของสื่อโฆษณาเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคคืออาหารจานด่วน และตัวพยากรณ์ที่เรียงลำดับจากส่งผลมากที่สุดไปยังน้อยที่สุดที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคคืออาหารจานด่วน ได้แก่ อิทธิพลของสื่อโฆษณา ลักษณะงูใจของอาหารจานด่วน ด้านราคาของอาหาร ค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ ลักษณะงูใจของอาหารจานด่วนด้านลักษณะของอาหาร เพศ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว เจตคติเกี่ยวกับการบริโภคคืออาหาร ลักษณะงูใจของอาหารจานด่วนด้านความสะดวกและรวดเร็ว และอิทธิพลของเพื่อน ตามลำดับ สามารถร่วมกันพยากรณ์พฤติกรรมการบริโภคคืออาหารจานด่วนของนักเรียนได้

จากปริญาณิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าพฤติกรรมการรับประทานอาหาร พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความผิดปกติในการรับประทานอาหารของนิสิตหญิง คือ อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อมวลชน อิทธิพลของครอบครัว ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน คือ ปัจจัยด้านส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ เงินค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ และเจตคติเกี่ยวกับการบริโภคอาหารจานด่วนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ส่วนปัจจัยด้านครอบครัว ซึ่งได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ส่วนปัจจัยทางสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะของอาหารจานด่วนด้าน คุณลักษณะของอาหาร ด้านคุณค่าทางโภชนาการ ด้านราคาของอาหาร ด้านความสะดวกและรวดเร็ว ด้านการตกแต่งต่างทำเลที่ตั้งของร้าน อิทธิพลของเพื่อน และอิทธิพลของสื่อโฆษณาเป็น ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน

2.4.9 ปริญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัญหา สาเหตุ และวิธีเผชิญปัญหาครอบครัว มีจำนวน 2 เรื่อง พบว่า

2.4.9.1 การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาการปรับตัวด้านครอบครัว พบว่า ปัญหาของนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวผสมส่วนใหญ่มีความรู้สึกไม่ชอบพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง เมื่อต้องเข้ามาอยู่ในครอบครัวใหม่ของบิดาหรือมารดา เพราะนักเรียนไม่มีความคุ้นเคยและความสนิทสนมกับพ่อเลี้ยงและแม่เลี้ยง จึงทำให้ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับพ่อเลี้ยงและแม่เลี้ยงได้ นักเรียนบางคนมีปัญหาและทะเลาะกับพ่อเลี้ยงในครอบครัวใหม่ นอกจากนั้นนักเรียนมีความรู้สึกไม่ชอบนิสัยบางอย่างของแม่เลี้ยง และมีความคิดว่าแม่เลี้ยงไม่มีความจริงใจต่อนักเรียนและนักเรียนไม่สามารถปรับตัวได้กับการมีแม่เลี้ยง และไม่ชอบแม่เลี้ยง เพราะแม่เลี้ยงเป็นสาเหตุที่ทำให้บิดามารดาหย่าร้างกัน ส่วนวิธีการแก้ปัญหาของนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวผสม พบว่า นักเรียนใช้วิธีการปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากบิดามารดาเดิมของตนที่อยู่ในครอบครัวผสม เพราะบิดามารดาสามารถให้คำแนะนำในเรื่องของการวางตัวได้ และนักเรียนใช้วิธีการพูดคุยกับพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยงในเรื่องของการวางตัวและปฏิบัติตัวว่าจะให้ปฏิบัติตัวอย่างไร เมื่ออยู่ในครอบครัวผสม นอกจากการพูดคุยกับบุคคลเหล่านี้แล้ว นักเรียนไปขอคำปรึกษาญาติเพื่อขอความช่วยเหลือในเรื่องการปรับตัว และนักเรียนใช้วิธีการเผชิญหน้ากับพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง เพราะไม่ต้องการที่จะมีปัญหาด้วย นักเรียนบางคนใช้การเขียนสมุดบันทึกเพื่อระบายความรู้สึกที่อัดอั้นในครอบครัวใหม่

2.4.9.2 การศึกษาปัญหา สาเหตุของปัญหา และวิธีเผชิญปัญหาครอบครัว พบว่า สาเหตุของปัญหาครอบครัวของนักศึกษาพยาบาลเกิดจากสมาชิกในครอบครัวมากที่สุด รองลงมาเกิดจากความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและเกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ส่วนวิธีเผชิญปัญหาครอบครัวที่นักศึกษาพยาบาลใช้มากที่สุดคือ การสู้ปัญหา และการประนีประนอมและการหลีกเลี่ยงปัญหา นักศึกษาพยาบาลชายและหญิงมีปัญหาคู่ครอบครัวด้านกฎระเบียบภายใน

ครอบครัว ด้านความผูกพันทางอารมณ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ด้านเศรษฐกิจในครอบครัว แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการสื่อสารระหว่างสมาชิกในครอบครัว ด้านความขัดแย้งระหว่างสมาชิกในครอบครัวและด้านบทบาทของสมาชิกในครอบครัว นักศึกษาพยาบาลที่มีอายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ ลักษณะครอบครัว สภาพภาพสมรสของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และรายได้ของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง แตกต่างกันมีปัญหาครอบครัวไม่แตกต่างกัน นักศึกษาพยาบาลที่มีอายุแตกต่างกันมีสาเหตุของปัญหาครอบครัวแตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีอายุ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะครอบครัว สภาพสมรสของบิดามารดา การศึกษาสูงสุดของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง อาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองแตกต่างกันมีวิธีเผชิญปัญหาครอบครัวไม่แตกต่างกัน

จากปริณิญาณิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าปัญหา สาเหตุ และวิธีเผชิญปัญหา ครอบครัว พบว่า ปัญหาของนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวผสมส่วนใหญ่มีความรู้สึกไม่ชอบพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง ส่วนวิธีการแก้ปัญหาของนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวผสม นักเรียนใช้วิธีการปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากบิดามารดาเดิมของตนที่อยู่ในครอบครัวผสม ใช้วิธีการพูดคุยกับพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง นอกจากการพูดคุยกับบุคคลเหล่านี้แล้ว นักเรียนไปขอคำปรึกษาญาติเพื่อขอความช่วยเหลือในเรื่องการปรับตัว และนักเรียนใช้วิธีการเผชิญหน้ากับพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง เพราะไม่ต้องการที่จะมีปัญหาด้วย นักเรียนบางคนใช้การเขียนสมุดบันทึกเพื่อระบายความรู้สึกที่อัดอัดในครอบครัวใหม่ ส่วนการศึกษาปัญหา สาเหตุของปัญหา และวิธีเผชิญปัญหาครอบครัว พบว่า สาเหตุของปัญหาครอบครัวเกิดจากสมาชิกในครอบครัวมากที่สุด ส่วนวิธีเผชิญปัญหาครอบครัวที่ใช้มากที่สุดคือ การรู้ปัญหา และการประนีประนอมและการหลีกเลี่ยงปัญหา

2.4.10 ปริณิญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับสัมพันธภาพกับเพื่อน มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.10.1 การศึกษาการใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ส่วนใหญ่มีการใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนแบบพยายามแก้ปัญหา มีส่วนน้อยที่ใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนแบบกลไกป้องกันตนเอง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 ส่วนใหญ่มีการใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนแบบพยายามแก้ปัญหา มีส่วนน้อยที่ใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนแบบกลไกป้องกันตนเอง นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง โรงเรียนสหศึกษา ส่วนใหญ่มีการใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนแบบพยายามแก้ปัญหา มีส่วนน้อยที่ใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนแบบกลไกป้องกันตน และเมื่อเปรียบเทียบการใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีการใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีการใช้กลไกการปรับตัวด้าน

สัมพันธภาพกับเพื่อนแบบพยายามแก้ปัญหา มากกว่านักเรียนชาย และนักเรียนชายมีการใช้กลไกการปรับด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนแบบกลไกป้องกันตน มากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนที่เรียนระดับชั้นต่างกัน มีการใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่เรียนในประเภทของโรงเรียนต่างกันมีการใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนไม่แตกต่างกัน

2.4.10.2 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อน พบว่า เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ บรรยากาศทางการเรียนการสอน บรรยากาศในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ เพศ บุคลิกภาพ บรรยากาศทางการเรียนการสอน และบรรยากาศในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และเพศ บุคลิกภาพ บรรยากาศทางการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเพศ บุคลิกภาพ บรรยากาศทางการเรียนการสอน บรรยากาศในครอบครัว และที่พักอาศัย มีความสัมพันธ์กับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์สัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียน มีดังนี้คือ ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์สัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้ดีที่สุด คือ บุคลิกภาพ บรรยากาศทางการเรียนการสอน บรรยากาศในครอบครัว และเพศ ซึ่งตัวแปรทั้ง 4 ตัวนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนได้ ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์สัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้ดีที่สุด คือ บุคลิกภาพ บรรยากาศทางการเรียนการสอน บรรยากาศในครอบครัว และเพศ ซึ่งตัวแปรทั้ง 4 ตัวนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนได้ ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์สัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ดีที่สุด คือ บุคลิกภาพ บรรยากาศทางการเรียนการสอน และเพศ ตามลำดับ ซึ่งตัวแปรทั้ง 3 ตัวนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนได้ และตัวแปรที่สามารถพยากรณ์สัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ดีที่สุดคือ บุคลิกภาพ และเพศ ตามลำดับ ซึ่งตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนได้

จากปริญาณิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน พบว่า การใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนส่วนใหญ่มีการใช้กลไกแบบพยายามแก้ปัญหา มีส่วนน้อยที่ใช้กลไกป้องกันตนเอง และนักเรียนที่มีเพศต่างกันมีกลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนต่างกัน โดยตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อน ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ บรรยากาศทางการเรียนการสอน บรรยากาศในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.4.11 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้เวลาและการดำรงชีวิต มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.11.1 การศึกษาการใช้เวลาของนักเรียน พบว่า การใช้เวลาของนักเรียน ตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และการอบรมเลี้ยงดู แตกต่างกัน และการใช้เวลาของนักเรียนตามตัวแปรขนาดของโรงเรียนและลำดับการเกิดไม่ แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนทุกกลุ่มในแต่ละตัวแปรเลือกใช้เวลาทำกิจกรรมต่าง ๆ เป็นอันดับ แตกต่างกัน แต่มีบางกิจกรรมและบางช่วงเวลาที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับไม่แตกต่างกัน

2.4.11.2 การศึกษาการดำรงชีวิตของนักศึกษาพบว่า นักศึกษามีการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้านในระดับปานกลาง เรียงจากคะแนนเฉลี่ยจากสูงไปต่ำดังนี้ ด้าน ความเป็นอยู่ในหอพัก ด้านสังคม ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจและด้านการเข้าร่วมกิจกรรม ส่วน นักศึกษาชายและหญิงมีการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้าน ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบ การดำรงชีวิตของนักศึกษาพบว่า นักเรียนชายและหญิงมีการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้านไม่ แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกันมีการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้านในระดับ ปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการดำรงชีวิตของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 – 4 มีการดำรงชีวิต โดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้านไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกันมีการดำรงชีวิตโดย ส่วนรวมทั้ง 5 ด้านในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการดำรงชีวิตของนักศึกษาพบว่า นักศึกษา สาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีการดำรงชีวิตใน มหาวิทยาลัยทั้ง 5 ด้านแตกต่างกัน นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีการดำรงชีวิตโดยส่วนรวม ทั้ง 5 ด้านในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการดำรงชีวิตของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มี ภูมิลำเนาอยู่ที่ กรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาค ตะวันออกและภาคตะวันตกมีการดำรงชีวิต 5 ด้านไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่รายได้ของบิดามารดา หรือผู้ปกครองแตกต่างกันมีการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้านในระดับปานกลาง เมื่อ เปรียบเทียบการดำรงชีวิต พบว่า นักศึกษาที่รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับต่ำ ปานกลางและสูง มีการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้านแตกต่างกัน และนักศึกษาที่อาชีพของบิดา มารดาหรือผู้ปกครองแตกต่างกันมีการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้านในระดับปานกลาง เมื่อ เปรียบเทียบการดำรงชีวิต พบว่า นักศึกษาที่อาชีพของบิดารับราชการ รัฐวิสาหกิจ รับจ้างค้าขาย หรือเจ้าของกิจการ เกษตรกรรม และอื่น ๆ มีการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้านแตกต่างกัน เมื่อ เปรียบเทียบการดำรงชีวิต พบว่า นักศึกษาที่อาชีพของมารดารับราชการ รัฐวิสาหกิจ รับจ้าง ค้าขายหรือเจ้าของกิจการ เกษตรกรรม และอื่น ๆ มีการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน

จากปริมาณนิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าการใช้เวลาและการดำรงชีวิต พบว่า การใช้ เวลาของนักเรียนจะแตกต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของ ผู้ปกครอง และการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน ส่วนการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้านในระดับ

ปานกลาง เรียงจากคะแนนเฉลี่ยจากสูงไปต่ำดังนี้ ด้านความเป็นอยู่ในหอพัก ด้านสังคม ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจและด้านการเข้าร่วมกิจกรรม โดยนักเรียนที่มีสาขาวิชา รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่างกันมีการดำรงชีวิตแตกต่างกัน

2.4.12 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ มีจำนวน 4 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.4.12.1 เจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศ พบว่า การศึกษาเจตคติในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียน พบว่า ในการคบเพื่อนต่างเพศมีสองลักษณะ ได้แก่ ลักษณะที่มีความอิสระเสรี และลักษณะที่ขัดขนบธรรมเนียมประเพณี ส่วนการเปรียบเทียบตัวแปรที่เกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศระหว่างกลุ่มที่มีลักษณะการคบเพื่อนต่างเพศแบบอิสระเสรี กับกลุ่มที่มีลักษณะการคบเพื่อนต่างเพศแบบยึดขนบธรรมเนียมประเพณี พบว่านักเรียนกลุ่มที่มีลักษณะการคบเพื่อนต่างเพศแบบอิสระเสรีกับนักเรียนกลุ่มที่มีลักษณะการคบเพื่อนต่างเพศแบบยึดขนบธรรมเนียมประเพณีมีทัศนคติต่อการคบเพื่อนต่างเพศ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการคบเพื่อนต่างเพศ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อนต่างเพศ ความแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อนต่างเพศ แต่ไม่พบความแตกต่างของการประเมินผลของความเชื่อเกี่ยวกับผลของการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

2.4.12.2 การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนได้แก่ เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ การใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อน และบรรยากาศในครอบครัว ส่วนเป้าหมายทางการศึกษา การพักอาศัยของนักเรียน ความภาคภูมิใจในตนเอง และระดับชั้นการศึกษา ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นคือ เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ การใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อน และเพศ สำหรับบรรยากาศในครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นลำดับที่ 1 - 5 ได้แก่ บรรยากาศในครอบครัว เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ การใช้เวลาว่างร่วมกับกลุ่มเพื่อนและเพศ

2.4.12.3 การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการค้าประเวณี พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 มีทัศนคติต่อการค้าประเวณีในเชิงลบ ส่วนบุคลิกภาพเก็บตัวของนักเรียนและสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติของการค้าประเวณี และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการค้าประเวณี นอกจากนี้ตัวแปรอื่น ๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการค้าประเวณี ส่วนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปรที่ทำนายทัศนคติที่มีต่อการค้าประเวณีได้ดีที่สุด คือบุคลิกภาพเก็บตัวของนักเรียน

2.4.12.4 การศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่เที่ยวสถานเริงรมย์ประเภทผับมากที่สุด ในช่วงเวลา 21.00 – 23.00 น. เฉลี่ยเดือนละ 1 ครั้ง ค่าใช้จ่ายครั้งละ 5,000 บาทขึ้นไป ใช้เวลาเที่ยวครั้งละ 2 – 4 ชั่วโมง ฟังเพลงมากที่สุด เกี่ยวกับเพื่อนสนิท ส่วนมากเป็นวันศุกร์ – เสาร์ เงินที่ใช้ในการเที่ยวได้จากผู้ปกครอง และรู้จักสถานเริงรมย์จากเพื่อน สาเหตุที่เที่ยวนั้นมีสาเหตุมาจากครอบครัวอยู่ในระดับน้อย สาเหตุจากส่วนตัวและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์พบว่า วัยรุ่นที่มีเพศ เงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกัน มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกัน ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง การเปรียบเทียบสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่า เพศ เงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ บรรยากาศในครอบครัวต่างกัน มีสาเหตุในการเที่ยวต่างกัน

จากปริณิญาณิพนธ์ทั้ง 4 เรื่อง สรุปได้ว่าพฤติกรรมทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่า เจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศมีสองลักษณะ ได้แก่ ลักษณะความอิสระเสรี และลักษณะที่ขัดขนบธรรมเนียมประเพณี ตัวแปรที่เกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศระหว่างกลุ่มที่มีลักษณะการคบเพื่อนแบบอิสระเสรีและกลุ่มที่มีลักษณะคบเพื่อนต่างเพศแบบยึดขนบธรรมเนียมประเพณีมีทัศนคติต่อการคบเพื่อนต่างเพศ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการคบเพื่อนต่างเพศ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อนต่างเพศ ความจงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อนต่างเพศแตกต่างกัน ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ การใช้เวลาร่วมกับกลุ่มเพื่อน และบรรยากาศในครอบครัว ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น คือ เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ การใช้เวลาร่วมกับกลุ่มเพื่อน และเพศ ส่วนบรรยากาศในครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ได้แก่ บรรยากาศในครอบครัว เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ การใช้เวลาร่วมกับกลุ่มเพื่อนและเพศ ส่วนการศึกษาการค่าประเวณี พบว่า บุคลิกภาพเก็บตัว สัมพันธภาพกับเพื่อน ฐานะทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการค่าประเวณีพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่เที่ยวสถานเริงรมย์ประเภทผับมากที่สุด ส่วนมากเป็นวันศุกร์ – เสาร์ โดยเฉลี่ยครั้งละ 1 เดือน ค่าใช้จ่าย 5,000 บาท สาเหตุที่เที่ยวนั้นมีสาเหตุมาจากครอบครัวในระดับน้อย สาเหตุจากส่วนตัวและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์จะแตกต่างกัน หากวัยรุ่นมีเพศ เงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกัน

2.4.13 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการพนัน 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการพนันในการเล่นกีฬา เกมต่าง ๆ และการนำสัตว์มาต่อสู้กันเป็น

อันดับแรก รองลงมาคือ การพนันโดยใช้ไพ่สำหรับหรือ ลูกเต๋า และการพนันสลากกินร่วมหรือสลากกินแบ่งตามลำดับ คณะแผนเจ็ดยุทธศาสตร์ต่อการพนันของนักเรียนเมื่อจำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นเรียน สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของผู้ปกครอง ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของกลุ่มเพื่อน ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของนักเรียน แหล่งอบายมุขในชุมชน และความเชื่ออำนาจภายใน - ภายนอกตน มีความแตกต่างกัน โดยพบว่านักเรียนชายมีคะแนนเจ็ดยุทธศาสตร์ต่อการพนันสูงกว่านักเรียนหญิง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีทัศนคติต่อการพนันสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนที่มีสัมพันธภาพไม่ดีในครอบครัวมีคะแนนเจ็ดยุทธศาสตร์ต่อการพนันสูงกว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีในครอบครัว นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลางมีคะแนนเจ็ดยุทธศาสตร์ต่อการพนันสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับสูงและต่ำ นักเรียนที่ผู้ปกครองมีประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันมากมีคะแนนเจ็ดยุทธศาสตร์ต่อการพนันสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันน้อย นักเรียนที่กลุ่มเพื่อนมีประสบการณ์ เกี่ยวกับการพนันมากมีคะแนนเจ็ดยุทธศาสตร์ต่อการพนันสูงกว่านักเรียนที่กลุ่มเพื่อนมีประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันน้อย นักเรียนที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันมากมีคะแนนเจ็ดยุทธศาสตร์ต่อการพนันสูงกว่านักเรียนที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันน้อย นักเรียนที่อยู่ในชุมชนที่มีแหล่งอบายมุขมากมีคะแนนเจ็ดยุทธศาสตร์ต่อการพนันสูงกว่านักเรียนที่อยู่ในชุมชนที่มีแหล่งอบายมุขน้อยและนักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายในนอกตนมีคะแนนเจ็ดยุทธศาสตร์ต่อการพนันสูงกว่านักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายในตน ส่วนกลุ่มตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อการพนันของนักเรียนได้มีจำนวน 7 ตัวแปร เรียงลำดับความสำคัญในการพยากรณ์จากมากไปน้อย ได้แก่ ความเชื่ออำนาจภายใน - ภายนอกตน สัมพันธภาพในครอบครัว ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของกลุ่มเพื่อน เพศ แหล่งอบายมุขในชุมชน ระดับชั้นเรียน ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของนักเรียน ซึ่งสามารถอธิบายความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพนันได้

2.4.14 การศึกษาความนิยมไทยและแนวทางในการเสริมสร้างความนิยมไทย 1 เรื่องพบว่า นิสิตมีความนิยมไทยโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านวัฒนธรรมไทย ด้านขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ด้านความนิยมสินค้าไทยอยู่ในระดับมาก นิสิตที่มีตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสังคมแตกต่างกันมีความนิยมไทยแตกต่างกัน นิสิตเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการเสริมสร้างความนิยมไทยด้านวัฒนธรรมไทย ด้านขนบธรรมเนียมประเพณีไทย และด้านความนิยมสินค้าไทยของนิสิตโดยส่วนใหญ่เสนอความคิดเห็นดังนี้ ด้านวัฒนธรรมไทยควรมีการจัดนิทรรศการส่งเสริมวัฒนธรรมไทย จัดอบรมให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยให้แก่ประชาชนในสถานศึกษาทุกระดับ ควรปลูกฝังเรื่องวัฒนธรรมไทย และบิดามารดา ผู้ปกครอง ครูและอาจารย์ต้องเป็นตัวอย่างในการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย ด้านขนบธรรมเนียม

ประเพณีไทย ครอบครัวมีอิทธิพลในการปลูกฝังเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทย จัดนิทรรศการเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทยในชุมชน การจัดการเรียนการสอนและกิจกรรม ในสถาบันการศึกษาควรสอดแทรกในเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณีไทยทุกระดับชั้น ส่วนด้าน ความนิยมสินค้าไทยควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับคุณค่าของสินค้าไทย และจัดวางแสดงและ จำหน่ายสินค้าไทยตามสถานที่ต่าง ๆ และส่งเสริมให้คนไทยมีความรักชาติให้มากกว่านี้โดย การช่วยกันบริโภคสินค้าที่ผลิตในประเทศไทย

2.5 ปริญญาโทที่ศึกษาเกี่ยวกับการสำรวจเป็นรายบุคคลด้านการศึกษาด้าน การศึกษาต่อ และอาชีพ ด้านชีวิตและสังคม มีจำนวน 5 เรื่อง โดยแบ่งเป็น การใช้เวลาและ การใช้ชีวิต 2 เรื่อง การศึกษาปัญหา ความคาดหวัง และวิธีการเผชิญปัญหา 2 เรื่อง และคุณภาพ ชีวิต 1 เรื่อง

2.5.1 ปริญญาโทที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้เวลาและการใช้ชีวิต จำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.5.1.1 การศึกษาการใช้เวลา พบว่า การใช้เวลาด้านส่วนตัว นักศึกษาที่เป็น นักกีฬาที่ศึกษาอยู่ในคณะต่างกัน และมีประเภทของที่พักต่างกัน มีการใช้เวลาด้านส่วนตัว แตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาที่เป็นนักกีฬามีเพศ ระดับชั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการใช้เวลาด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน ส่วนการใช้เวลาด้านสังคม พบว่า นักศึกษาที่เป็นนักกีฬาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นต่างกัน มีการใช้เวลาด้านสังคมแตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาที่เป็นนักกีฬามีเพศ คณะที่ศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน ที่พักอาศัยต่างกันมีการใช้เวลาด้านสังคมไม่แตกต่างกัน ส่วนการใช้เวลาด้านการเรียน พบว่า นักศึกษาที่เป็นนักกีฬามีประเภทของที่พักอาศัยต่างกัน มีการใช้เวลาด้านการเรียน แตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาที่มีเพศ ระดับชั้น คณะที่ศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เชาวน์ปัญญา และทัศนคติต่อการเรียนต่างกัน มีการใช้เวลาด้านการเรียน ไม่แตกต่างกัน ส่วนการใช้เวลาทางการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่เป็นนักกีฬาที่เล่นกีฬาประเภท กัน และมีช่วงระยะเวลาการฝึกซ้อมต่างกัน มีการใช้เวลาด้านกีฬาแตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน ทัศนคติต่อการเรียน ที่พักอาศัย จำนวนครั้งของการแข่งขัน และทัศนคติต่อ กีฬาแตกต่างกันมีการใช้เวลาด้านกีฬาไม่แตกต่างกัน

2.5.1.2 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการใช้ชีวิต พบว่า นักศึกษาพยาบาล ทุกชั้นปีมีรูปแบบการใช้ชีวิตด้านความอดทนสูงเป็นอันดับ 1 ส่วนรูปแบบการใช้ชีวิตเป็น อันดับรองลงมา คือ ด้านวิชาชีพ ด้านวิชาการ ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม และด้านพฤติกรรมเก็บตัว ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาล พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลเป็นตัวแปรที่มี ความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านวิชาการ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาล

และสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนเป็นตัวแปรเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านวิชาชีพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาล และสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนเป็นตัวแปรเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านการเข้าร่วมกิจกรรม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาล และสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านความคิดก้าวหน้า

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าการใช้เวลาและการใช้ชีวิต พบว่า การศึกษาการใช้เวลาด้านส่วนตัวจะแตกต่างกัน หากนักศึกษาอยู่ในคณะ และประเภทของที่พักต่างกัน การใช้เวลาด้านสังคมจะแตกต่างกัน หากนักศึกษาอยู่ในระดับชั้นแตกต่างกัน ส่วนการใช้เวลาด้านการเรียนจะแตกต่างกัน หากนักศึกษาที่มีประเภทของที่พักอาศัยต่างกัน ส่วนการใช้เวลาด้านการศึกษาจะแตกต่างกัน หากนักศึกษาเป็นนักกีฬาที่เล่นกีฬา และมีช่วงระยะเวลาการฝึกซ้อมต่างกัน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลทุกชั้นปีมีรูปแบบการใช้ชีวิตด้านความคิดก้าวหน้าสูงเป็นอันดับ 1 ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาลเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านวิชาการ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาล และสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านวิชาชีพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาล และสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนเป็นตัวแปรเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านการเข้าร่วมกิจกรรม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาล และสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านความคิดก้าวหน้า

2.5.2 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัญหา ความคาดหวัง และวิธีเผชิญปัญหา มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.5.2.1 การศึกษาปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและสังคม และวิธีเผชิญปัญหา พบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านการเรียนและสังคมในระดับปานกลางและประสบปัญหา ด้านส่วนตัวในระดับน้อย นักเรียนเมื่อประสบปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและสังคมส่วนใหญ่ใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบสู้ปัญหามากที่สุด รองลงมาใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบประนีประนอมและใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบหนีปัญหาน้อยที่สุด นักเรียนที่มีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจ การอบรมเลี้ยงดูต่างกันประสบปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและสังคมแตกต่างกัน นักเรียนที่มีเพศ การอบรมเลี้ยงดูต่างกันใช้วิธีการเผชิญปัญหาไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันใช้วิธีการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน

2.5.2.2 การศึกษาปัญหา ความคาดหวัง และวิธีการแก้ปัญหา พบว่า ด้านที่เกี่ยวกับตนเอง นักเรียนมีความวิตกกังวลกับผลการเรียนมาซึ่งเกิดจากสาเหตุที่นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียน นักเรียนมีวิธีแก้ปัญหาโดยพยายามตั้งใจและทบทวนบทเรียนให้มากขึ้น นักเรียนต้อง

การเรียนสูงและจบมหาวิทยาลัย ส่วนด้านที่เกี่ยวกับครู นักเรียนมีปัญหาในเรื่องที่ครูสอนไม่เข้าใจ และสอนไม่ตรงกับเนื้อหา เกิดจากสาเหตุที่ครูไม่เตรียมการสอน ขอบพูดเรื่อง ๆ ที่ไม่ตรงกับเนื้อหา นักเรียนแก้ปัญหาโดยศึกษาและอ่านหนังสือเอง และนักเรียนต้องการให้ครูสอนมีประสิทธิภาพ มีสื่อการสอน และตั้งใจสอน ด้านที่เกี่ยวกับเพื่อน นักเรียนมีปัญหาในเรื่องเพื่อนชอบคุยเสียงดังขณะที่ครูกำลังสอนทำให้นักเรียนไม่มีสมาธิในการเรียน เรียนไม่รู้เรื่อง นักเรียนแก้ปัญหาโดยตักเตือนเพื่อน ไม่ให้คุยขณะที่ครูกำลังสอน และต้องการให้เพื่อนตั้งใจเรียน ไม่คุยกันเสียงดัง ด้านที่เกี่ยวกับโรงเรียน นักเรียนมีปัญหาในเรื่องสื่อการเรียนการสอนไม่พร้อมเก่าและชำรุด ห้องสมุดมีหนังสือให้ค้นคว้าน้อย และอาคารสถานที่ของโรงเรียนสกปรก เกิดจากสาเหตุที่ขาดงบประมาณ และนักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาความสะอาด นักเรียนแก้ปัญหาโดยการบอกครูเรื่องอุปกรณ์การเรียนการสอน และช่วยกันพัฒนาความสะอาด นักเรียนต้องการให้โรงเรียนมีอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนพร้อมกว่านี้ ด้านที่เกี่ยวกับบิดามารดา นักเรียนมีปัญหาในเรื่องบิดามารดาบังคับและเข้มงวดในเรื่องการเรียนมาก เพื่อต้องการให้ลูกมีอนาคตที่ดี นักเรียนแก้ปัญหาโดยพยายามเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของบิดามารดาและนักเรียนต้องการให้บิดามารดารักและเอาใจใส่ ไม่เข้มงวดมากเกินไป

จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าการศึกษาปัญหา ความคาดหวัง และวิธีเผชิญปัญหา พบว่า ปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและวิธีเผชิญปัญหา พบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านการเรียนและสังคมในระดับปานกลางและประสบปัญหาด้านส่วนตัวในระดับน้อย เมื่อนักเรียนประสบปัญหาด้านการเรียนส่วนตัวและสังคมส่วนใหญ่ใช้วิธีเผชิญปัญหาแบบสู้ปัญหามากที่สุด และนักเรียนที่มีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจ การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ประสบปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและสังคมแตกต่างกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันใช้วิธีการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน ส่วนปัญหา ความคาดหวัง และวิธีการแก้ปัญหา พบว่า ด้านที่เกี่ยวกับตนเอง นักเรียนมีความวิตกกังวลกับผลการเรียนมาซึ่งเกิดจากสาเหตุที่นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียน นักเรียนมีวิธีแก้ปัญหาโดยพยายามตั้งใจและทบทวนบทเรียนให้มากขึ้น ส่วนด้านที่เกี่ยวกับครู นักเรียนมีปัญหาในเรื่องที่ครูสอนไม่เข้าใจ และสอนไม่ตรงกับเนื้อหา เกิดจากสาเหตุที่ครูไม่เตรียมการสอน ขอบพูดเรื่อง ๆ ที่ไม่ตรงกับเนื้อหา นักเรียนแก้ปัญหาโดยศึกษาและอ่านหนังสือเอง และนักเรียนต้องการให้ครูสอนมีประสิทธิภาพ มีสื่อการสอน และตั้งใจสอน ด้านที่เกี่ยวกับเพื่อน นักเรียนมีปัญหาในเรื่องเพื่อนชอบคุยเสียงดังขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนแก้ปัญหาโดยตักเตือนเพื่อนไม่ให้คุยขณะที่ครูกำลังสอน ด้านที่เกี่ยวกับโรงเรียน นักเรียนมีปัญหาในเรื่องสื่อการเรียนการสอนไม่พร้อมเก่าและชำรุด ห้องสมุดมีหนังสือให้ค้นคว้าน้อย และอาคารสถานที่ของโรงเรียนสกปรก เกิดจากสาเหตุที่ขาดงบประมาณ และนักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาความสะอาด นักเรียนแก้ปัญหาโดยการบอกครูเรื่องอุปกรณ์การเรียนการสอน และช่วยกันพัฒนาความสะอาด นักเรียนต้องการให้โรงเรียนมีอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนพร้อมกว่านี้ ด้านที่เกี่ยวกับ

บิตามารดา นักเรียนมีปัญหาในเรื่องบิตามารดาบังคับและเข้มงวดในเรื่องการเรียนมาก นักเรียนแก้ปัญหาโดยพยายามเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของบิตามารดาและนักเรียนต้องการให้บิตามารดารักและเอาใจใส่ ไม่เข้มงวดมากเกินไป

2.5.3 การศึกษาคุณภาพชีวิต 1 เรื่อง พบว่า นักเรียนมีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า คุณภาพชีวิต ด้านการเรียน ด้านชีวิตสังคม ด้านที่อยู่อาศัย และด้านบริการที่ได้รับมาจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง ส่วนคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ในระดับสูง นิสิตชายมีคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับสูง นิสิตหญิงมีคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ในระดับสูง ส่วนคุณภาพชีวิตด้านอื่น ๆ ของทั้งนิสิตชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตทุกชั้นปีมีคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ในระดับสูงและนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 4 มีคุณภาพชีวิตด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับสูง ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 3 มีคุณภาพชีวิตด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคุณภาพชีวิตด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตทุกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ในระดับสูง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคุณภาพชีวิตด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับสูง ส่วนคุณภาพชีวิตในด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตที่มีรายได้ต่ำและรายได้ปานกลางมีคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ในระดับสูง นิสิตที่มีรายได้ปานกลางมีคุณภาพชีวิตด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับสูง และนิสิตที่มีรายได้สูงมีคุณภาพชีวิตด้านบริการที่ได้รับจากมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับสูง ส่วนคุณภาพชีวิตในด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตที่มีเพศ ชาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีคุณภาพชีวิตโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ส่วนคุณภาพชีวิตด้านการเรียน และด้านบริการที่ได้รับจากมหาวิทยาลัยของนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน และนิสิตที่มีรายได้ต่างกันมีคุณภาพชีวิตโดยรวมและรายได้ต่างกัน

2.6 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้บริการสนเทศ มีจำนวน 3 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ กิจกรรมโฮมรูม 2 เรื่อง และการรับรู้ด้านอาชีพ 1 เรื่อง

2.6.1 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมโฮมรูม มีจำนวน 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.6.1.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมโฮมรูมตามสภาพที่เป็นจริงและสภาพที่นักเรียนคาดหวังในแต่ละด้านทุกกิจกรรมแตกต่างกัน ส่วนความคิดเห็นของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงเกี่ยวกับกิจกรรมโฮมรูมตามสภาพที่เป็นจริงและสภาพที่นักเรียนคาดหวังในแต่ละด้านทุกกิจกรรมแตกต่างกัน ส่วนความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลเกี่ยวกับกิจกรรมโฮมรูมตามสภาพที่เป็นจริงและสภาพที่นักเรียนคาดหวังในแต่ละด้านทุกกิจกรรมแตกต่างกัน

2.6.1.2 การศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมโฮมรูม พบว่า โรงเรียนต่าง ๆ ยังจัดกิจกรรมโฮมรูมในรูปแบบต่าง ๆ กัน ทั้งในเรื่องของเวลา การวางแผนการ วิธดำเนินการ และ

การติดตามประเมินผลการจัดกิจกรรม ส่วนใหญ่ พบว่า การจัดกิจกรรมโฮมรูมจะจัดในเวลาเช้าก่อนเข้าเรียนคาบที่ 1 โดยใช้เวลา 20 – 30 นาที คณะกรรมการที่โรงเรียนแต่งตั้งขึ้นเป็นผู้วางโครงการ การจัด กิจกรรมโฮมรูมอย่างสม่ำเสมอทุกปี และเป็นผู้ติดตามและประเมินผลการจัดกิจกรรมโฮมรูม วัตถุประสงค์และเนื้อหาของการจัดกิจกรรมโฮมรูมครอบคลุมการแนะแนวในด้านการศึกษา ส่วนตัว และการปรับตัวในสังคม วิธีการที่ใช้ในการจัดกิจกรรมจะเป็นการบรรยาย แต่เห็นว่าควรนำวิธีการหลาย ๆ อย่าง เช่น การอภิปรายกลุ่ม กิจกรรมกลุ่ม การแนะแนวหมู่ รวมทั้งการนำสื่ออุปกรณ์มาใช้ในการจัดกิจกรรม ทั้งอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งเป็นผู้ดำเนินกรรรมโฮมรูมในช่วงเวลาโฮมรูม ก็แสดงความต้องการที่จะให้มีการปรับปรุงกิจกรรมโฮมรูมให้เป็นระบบ มีคู่มือการจัดกิจกรรมโฮมรูม และจัดเวลาให้เพียงพอในการทำกิจกรรม

จากปัญญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าด้านกิจกรรมโฮมรูม พบว่า กิจกรรมโฮมรูมตามสภาพที่เป็นจริงและสภาพที่นักเรียนคาดหวังในแต่ละด้านทุกกิจกรรมแตกต่างกัน นักเรียนชายและหญิง นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมโฮมรูมตามสภาพที่เป็นจริงและสภาพที่คาดหวังในแต่ละด้านทุกกิจกรรมแตกต่างกัน ส่วนรูปแบบของการจัดกิจกรรมโฮมรูม พบว่า โรงเรียนต่าง ๆ ยังจัดกิจกรรมโฮมรูมในรูปแบบต่าง ๆ กัน ทั้งในเรื่องของเวลา การวางโครงการ วิธีดำเนินการ และการติดตามประเมินผลการจัดกิจกรรม โดยส่วนใหญ่จะจัดกิจกรรมโฮมรูมในช่วงเช้าก่อนเข้าเรียนโดยใช้เวลา 20-30 นาที โดยการจัด ครอบคลุมการแนะแนวในด้านการศึกษา ส่วนตัวและการปรับตัวในสังคม วิธีการที่ใช้ในการจัดกิจกรรมจะเป็นการบรรยาย แต่เห็นว่าควรนำวิธีการหลาย ๆ อย่าง เช่น การอภิปรายกลุ่ม กิจกรรมกลุ่ม การแนะแนวหมู่ รวมทั้งการนำสื่ออุปกรณ์มาใช้ในการจัดกิจกรรม ส่วนการปรับปรุงกิจกรรมโฮมรูม คือ การจัดกิจกรรมโฮมรูมให้เป็นระบบ มีคู่มือการจัดกิจกรรมโฮมรูม และการจัดเวลาให้เพียงพอกับการทำกิจกรรม

2.6.2 ปัญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ด้านอาชีพ พบว่า นักเรียนมีการรับรู้ด้านอาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดบริการสนเทศด้านอาชีพ ส่วนนักเรียนที่มีการรับรู้ด้านอาชีพต่ำ ปานกลาง และสูง มีการรับรู้ด้านอาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดบริการสนเทศด้านอาชีพ

2.7 ปัญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดวางตัวบุคคล มีจำนวน 16 เรื่อง โดยแบ่งเป็นบุคลิกภาพและคุณลักษณะ 3 เรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกประกอบอาชีพ อาชีพอิสระ และการเลือกเหล่า 3 เรื่อง ทศนคติและค่านิยมในการเลือกอาชีพ 2 เรื่อง ความสอดคล้องในการเลือกอาชีพและคณะ 2 เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับอาชีพและเจตคติต่อวิชาชีพ 1 เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างเขาวรรณัญญาจากแบบทดสอบวาดภาพคนและแบบทดสอบวัดเขาวรรณัญญาแบบวิสท์ 1 เรื่อง การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา 1 เรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตนาในการศึกษาต่อคณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะทันตแพทย์

ศาสตร์ 1 เรื่อง ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการให้การพยาบาล 1 เรื่อง ความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาการขาย 1 เรื่อง

2.7.1 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพและคุณลักษณะ มีจำนวน 3 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.7.1.1 การศึกษาบุคลิกภาพของนายอำเภอ พบว่านายอำเภอมีกะแนนบุคลิกภาพสูงในองค์ประกอบด้านการเข้าสังคม ด้านมโนธรรม ด้านจิตใจอ่อนโยน ด้านความหวาดระแวง ด้านการเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น และด้านความวิตกกังวล ส่วนนายอำเภอดีเด่นมีคะแนนบุคลิกภาพสูงในองค์ประกอบด้านการเข้าสังคม สติปัญญา มโนธรรม การกล้าเผชิญ จิตใจอ่อนโยน หวาดระแวง การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ความวิตกกังวล อิสระเสรี และการควบคุมอารมณ์ ส่วนนายอำเภอและนายอำเภอดีเด่นมีคะแนนบุคลิกภาพแตกต่างกันในองค์ประกอบด้านสติปัญญา การกล้าเผชิญ ความอิสระเสรี และการควบคุมอารมณ์ ส่วนนายอำเภอและนายอำเภอดีเด่นมีคะแนนบุคลิกภาพร่วมกันในองค์ประกอบด้านการเข้าสังคม ความมั่นคงทางอารมณ์ การกล้าแสดงออก ความร่าเริง มโนธรรม จิตใจอ่อนโยน หวาดระแวง การจินตนาการ การเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น ความวิตกกังวล การพึ่งตนเอง และความเครียด

2.7.1.2 การศึกษาบุคลิกภาพของศึกษานิเทศก์ พบว่า ศึกษานิเทศก์ดีเด่นได้คะแนนบุคลิกภาพสูงในองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านการเข้าสังคม ด้านสติปัญญา ด้านมโนธรรม ด้านความระแวง ด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ด้านความวิตกกังวล ด้านความอิสระเสรี และด้านการควบคุมอารมณ์ ได้คะแนนปานกลาง ในองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านการกล้าเผชิญ ด้านจิตใจอ่อนโยน ด้านจินตนาการ ด้านการพึ่งตนเอง และด้านความเครียด ในองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ ด้านการแสดงออกและด้านความร่าเริงได้คะแนนต่ำ ส่วนศึกษานิเทศก์ ได้คะแนนบุคลิกภาพสูงในองค์ประกอบด้านการเข้าสังคม ด้านมโนธรรม ด้านจิตใจอ่อนโยน ด้านความระแวง ด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ด้านความวิตกกังวล ด้านความอิสระเสรี และด้านความเครียด ได้คะแนนปานกลาง ในองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านสติปัญญา ด้านการกล้าเผชิญ ด้านการพึ่งตนเอง และด้านการควบคุมอารมณ์ และได้คะแนนบุคลิกภาพต่ำ ในองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความมั่นคงทางอารมณ์ ด้านการกล้าแสดงออก ด้านความร่าเริง และด้านจินตนาการ ส่วนศึกษานิเทศก์ดีเด่นกับศึกษานิเทศก์ มีคุณลักษณะบุคลิกภาพร่วมกัน 12 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบด้านการเข้าสังคม ด้านความมั่นคงทางอารมณ์ ด้านการกล้าแสดงออก ด้านความร่าเริง ด้านมโนธรรม ด้านความกล้าเผชิญ ด้านจิตใจอ่อนโยน ด้านความระแวง ด้านความวิตกกังวล ด้านความอิสระเสรี ด้านการพึ่งตนเอง และด้านความเครียด มีคุณลักษณะบุคลิกภาพต่าง 4 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบด้านสติปัญญา ด้านจินตนาการ ด้านการเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น และด้านการควบคุมอารมณ์ ส่วนศึกษานิเทศก์ดีเด่น

ได้คะแนนบุคลิกภาพในองค์ประกอบด้านสติปัญญา ด้านการควบคุมอารมณ์ สูงกว่าศึกษานิเทศก์ได้คะแนนบุคลิกภาพต่ำกว่าศึกษานิเทศก์ในองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ด้านความเครียด ได้คะแนนบุคลิกภาพในองค์ประกอบด้านความร่าเริง ด้านการกล้าเผชิญ สูงกว่าศึกษานิเทศก์ และได้คะแนนบุคลิกภาพในองค์ประกอบด้านการกล้าแสดงออก ด้านความวิตกกังวลต่ำกว่าศึกษานิเทศก์ เช่นกัน ส่วนองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ของศึกษานิเทศก์ดีเด่น และศึกษานิเทศก์ได้คะแนนบุคลิกภาพไม่แตกต่างกัน

2.7.1.3 การศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของพยาบาล พบว่า คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของพยาบาลตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ได้แก่ ควบคุมอารมณ์ได้ ละเอียดรอบคอบ ซื่อสัตย์ รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ของผู้ป่วยได้ถูกต้อง รู้ปัญหาของผู้ป่วยก่อนให้การพยาบาล บันทึกการพยาบาลได้ถูกต้อง มีความรู้ด้านวิชาการและวิจัย มีความเป็นผู้นำ ส่วนความสอดคล้องของคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของพยาบาลตามความคิดเห็นของผู้บริหาร พยาบาลผู้ป่วย พบว่า ด้านบุคลิกภาพ คือ สุภาพเรียบร้อย พูดด้วยถ้อยคำสุภาพ แต่งกายสะอาดเรียบร้อย ยิ้มแย้มแจ่มใส ด้านค่านิยมวิชาชีพการพยาบาล คือ ซื่อสัตย์ มีเมตตา กรุณา ให้เกียรติผู้อื่น อดทน ไม่เปิดเผยความลับ ปฏิบัติต่อผู้ป่วยทุกคนเหมือนกัน ด้านการให้บริการพยาบาล คือ สังเกตและอธิบายอาการเปลี่ยนแปลงของผู้ป่วยได้อย่างถูกต้อง ให้การพยาบาลตามแผนการพยาบาล รับฟัง และให้คำแนะนำผู้ป่วย เตรียมสิ่งแวดล้อมและกิจกรรมตามความต้องการของผู้ป่วยแต่ละคน มีการป้องกันภาวะแทรกซ้อน ด้านวิชาการและวิจัย คือ ติดตามความก้าวหน้าด้านการรักษาพยาบาล รู้จักหาสาเหตุของปัญหา บันทึกและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ ให้ความร่วมมือเพื่อการวิจัย เผยแพร่ผลงานด้านวิชาการและวิจัยของตนเองได้ ด้านการเป็นผู้นำ คือ กำหนดเป้าหมายของงานชัดเจน ให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้ร่วมงาน จัดการกับปัญหาและอุปสรรคได้ เป็นตัวอย่างที่ดีในด้านการงาน

จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่าบุคลิกภาพและคุณลักษณะ พบว่า การศึกษาบุคลิกภาพของนายอำเภอประกอบด้วย องค์ประกอบด้านการเข้าสังคม ด้านมโนธรรม ด้านจิตใจอ่อนโยน ด้านความหวาดระแวง ด้านการเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น และด้านความวิตกกังวล ส่วนนายอำเภอดีเด่นมีคะแนนบุคลิกภาพสูงในองค์ประกอบด้านการเข้าสังคม สติปัญญา มโนธรรม การกล้าเผชิญ จิตใจอ่อนโยน หวาดระแวง การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ความวิตกกังวล อิสระเสรี และการควบคุมอารมณ์ ส่วนบุคลิกภาพของศึกษานิเทศก์ประกอบด้วยองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านการเข้าสังคม ด้านสติปัญญา ด้านมโนธรรม ด้านความระแวง ด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ด้านความวิตกกังวล ด้านความอิสระเสรี และด้านการควบคุมอารมณ์ส่วนศึกษา นิเทศก์ ได้คะแนนบุคลิกภาพสูงในองค์ประกอบด้านการเข้าสังคม ด้านมโนธรรม ด้านจิตใจอ่อนโยน ด้านความระแวง ด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ด้านความวิตกกังวล ด้านความอิสระเสรี และด้านความเครียด ส่วนการศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของพยาบาล พบว่า ด้านบุคลิกภาพ คือ สุภาพเรียบร้อย

พูดด้วยถ้อยคำสุภาพ แต่งกายสะอาดเรียบร้อย ยิ้มแย้มแจ่มใส ด้านค่านิยมวิชาชีพการพยาบาล คือ ซื่อสัตย์ มีเมตตากรุณา ให้เกียรติผู้อื่น อวดทน ไม่เปิดเผยความลับ ปฏิบัติต่อผู้ป่วยทุกคนเหมือนกัน ด้านการให้บริการพยาบาล คือ สังเกตและอธิบายอาการเปลี่ยนแปลงของผู้ป่วยได้อย่างถูกต้อง ให้การพยาบาลตามแผนการพยาบาล รับฟังและให้คำแนะนำผู้ป่วย เตรียมสิ่งแวดล้อมและกิจกรรมตามความต้องการของผู้ป่วยแต่ละคน มีการป้องกันภาวะแทรกซ้อน ด้านวิชาการและวิจัย คือ ติดตามความก้าวหน้าด้านการรักษาพยาบาล รู้จักหาสาเหตุของปัญหา บันทึกและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ ให้ความร่วมมือเพื่อการวิจัย เผยแพร่ผลงานด้านวิชาการและวิจัยของตนเองได้ ด้านการเป็นผู้นำ คือ กำหนดเป้าหมายของงานชัดเจน ให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้ร่วมงาน จัดการกับปัญหาและอุปสรรคได้ เป็นตัวอย่างที่ดีในด้านการงาน

2.7.2 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวกับการเลือกประกอบอาชีพ อาชีพอิสระ และการเลือกเหล้ามีจำนวน 3 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.7.2.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพ พบว่า การเลือกอาชีพของนักเรียนกับ ตัวแปร เพศ ความสนใจในอาชีพ ค่านิยมในอาชีพ มีความสัมพันธ์กัน แต่ไม่พบความสัมพันธ์ในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนการเลือกอาชีพของนักเรียน กับความมุ่งหวังในครอบครัวมีความสัมพันธ์กัน แต่ไม่พบความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ของผู้ปกครอง ส่วนตัวแปรเพศ สามารถลดความผิดพลาดในการทำนายการเลือกอาชีพของนักเรียนได้มากที่สุด แสดงว่า ถ้าทราบเพศของนักเรียน ก็จะสามารถทำนายการเลือกอาชีพของนักเรียนได้

2.7.2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกประกอบอาชีพอิสระ พบว่า การเลือกประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนกับตัวแปรเพศ ทศนคติต่ออาชีพอิสระของนักเรียน ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน ส่วนการเลือกประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนกับตัวแปรระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กัน ส่วนการเลือกประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรขนาดของโรงเรียน ส่วนตัวแปรเพศ ทศนคติต่ออาชีพอิสระของนักเรียน ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และขนาดของโรงเรียน สามารถพยากรณ์การเลือกประกอบอาชีพอิสระได้ และสมการพยากรณ์การเลือกประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนได้คือ สมการของกลุ่มอาชีพค้าขาย และสมการของกลุ่มอาชีพช่างฝีมือ

2.7.2.3 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเหล้า พบว่า ทศนคติของนักเรียนที่มีต่อเหล้ามีความสัมพันธ์กับการเลือกเหล้าของนักเรียนเตรียมทหาร ส่วนทศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อเหล้า อาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการเลือกเหล้าของนักเรียนเตรียมทหาร และทศนคติของนักเรียนที่มีต่อเหล้า ทศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อเหล้าและอาชีพของผู้ปกครองสามารถพยากรณ์การเลือกเหล้าของนักเรียนเตรียมทหารได้

จากปริญาทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่าปัจจัยที่เกี่ยวกับการเลือกประกอบอาชีพ อาชีพอิสระและการเลือกเหล่า พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพ ได้แก่ ตัวแปร เพศ ความสนใจในอาชีพ ค่านิยมในอาชีพ มีความสัมพันธ์กัน ส่วนการเลือกอาชีพของนักเรียน กับความมุ่งหวังในครอบครัวมีความสัมพันธ์กัน ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกประกอบอาชีพอิสระ ได้แก่ เพศ ทศนคติต่ออาชีพอิสระของนักเรียน ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียน และการเลือกประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรขนาดของโรงเรียน ส่วนตัวแปรเพศ ทศนคติต่ออาชีพอิสระของนักเรียน ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และขนาดของโรงเรียน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเหล่า พบว่า ทศนคติของนักเรียนที่มีต่อเหล่ามีความสัมพันธ์กับการเลือกเหล่าของนักเรียนเตรียมทหาร ส่วนทศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อเหล่า อาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการเลือกเหล่าของนักเรียนเตรียมทหาร

2.7.3 ปริญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับทศนคติและค่านิยมในการเลือกอาชีพ 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

2.7.3.1 ทศนคติของนิสิตที่มีต่อการประกอบอาชีพอิสระ พบว่า นิสิตมีความรู้สึกดีต่อการประกอบอาชีพอิสระ โดยนิสิตมีความคิดเห็นว่าผู้ประกอบอาชีพอิสระควรมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการคือ คุณลักษณะด้านจิตลักษณะ ประกอบด้วยองค์ประกอบ การรักความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ ซึ่งจะต้องมีความอดทน ความหนักแน่น ตั้งใจทำงาน มีไหวพริบช่างสังเกต รู้จักวางแผนและรู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การรักความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ซึ่งจะต้องมีความพยายาม มีมนุษยสัมพันธ์ ความขยัน ความกระตือรือร้น และความคิดริเริ่ม ความมั่นใจในการประกอบอาชีพ ซึ่งจะต้องมีการกล้าตัดสินใจ กล้าเสี่ยงลงทุน และเชื่อมั่นในตนเอง การรักความมั่นคงในการประกอบอาชีพ ซึ่งจะต้องมีการรู้จักประหยัด เห็นคุณค่าของเงิน มีความรับผิดชอบ มีความละเอียดรอบคอบ และมีความซื่อสัตย์ และความคล่องตัวในการประกอบอาชีพ ซึ่งต้องมีความสามารถและเฉลียวฉลาด ส่วนคุณลักษณะด้านความรู้พื้นฐานและประสบการณ์ ประกอบด้วย ความรู้ด้านการตลาด การเลือกทำเลที่เหมาะสม การจัดสถานที่ เงินทุนเพียงพอ ความรู้เรื่องการลงทุนและประสบการณ์

2.7.3.2 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมในการเลือกอาชีพ พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อค่านิยมในการเลือกอาชีพด้านรายได้ของนักเรียนได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู การรับรู้ข่าวสารด้านอาชีพและเพศ ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อค่านิยมในการเลือกอาชีพด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู การรับรู้ข่าวสารด้านอาชีพและรายได้ของบิดามารดา ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อค่านิยมในการเลือกอาชีพด้านความมีอิสระของนักเรียน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูและความคาดหวังของบิดามารดา ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อค่านิยมในการเลือกอาชีพด้านความมีอำนาจและการเป็นผู้นำของนักเรียน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคาดหวังของบิดามารดา

ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อค่านิยมในการเลือกอาชีพด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้าของนักเรียน ได้แก่ เพศ การรับรู้ข่าวสารด้านอาชีพ การอบรมเลี้ยงดู ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดาและเขตที่อยู่อาศัยของนักเรียน ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อค่านิยมในการเลือกอาชีพด้านสภาพแวดล้อมที่ดีของนักเรียน ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารด้านอาชีพ อาชีพของบิดามารดาและการอบรมเลี้ยงดู ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อค่านิยมในการเลือกอาชีพด้านความมั่นคงปลอดภัยของนักเรียน ได้แก่ เพศ และการอบรมเลี้ยงดู ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อค่านิยมในการเลือกอาชีพด้านบริการสังคมของนักเรียน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู เพศ และการรับรู้ข่าวสารด้านอาชีพ และตัวแปรที่ส่งผลต่อค่านิยมในการเลือกอาชีพโดยรวมทุกด้านของนักเรียน ได้แก่ เพศ เขตที่อยู่อาศัยของนักเรียน การอบรมเลี้ยงดูและอาชีพของบิดามารดาสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของค่านิยมในการเลือกอาชีพได้

จากปฏิญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าการศึกษาศักดิ์ศรีและค่านิยมในการเลือกอาชีพ พบว่า ศักดิ์ศรีของนิสิตที่มีต่อการประกอบอาชีพอิสระควรมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ คุณลักษณะด้านจิตลักษณะ ประกอบด้วยองค์ประกอบรักษาความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ รู้จักวางแผนและรู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า มีมนุษยสัมพันธ์ ความมั่นใจในการประกอบอาชีพ และความคล่องตัวในการประกอบอาชีพ ส่วนคุณลักษณะด้านความรู้พื้นฐานและประสบการณ์ ประกอบด้วยความรู้ด้านการตลาด การเลือกทำเลที่เหมาะสม การจัดสถานที่ดี เงินทุนเพียงพอ ความรู้เรื่องการลงทุน และประสบการณ์

2.7.4 ปฏิญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสอดคล้องในการเลือกอาชีพ มีจำนวน 2 เรื่อง ดังนี้

2.7.4.1 การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับความสอดคล้องในการเลือกอาชีพ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่ออาชีพแนะแนว บุคลิกภาพด้านการแสดงตัวและเพศมีความสัมพันธ์กับความสอดคล้องในการเลือกอาชีพแนะแนวของนักศึกษาสาขาวิชาการแนะแนว ส่วนเจตคติต่ออาชีพแนะแนว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถร่วมกันพยากรณ์ความสอดคล้องในการเลือกอาชีพของนักศึกษาได้

2.7.4.2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการเรียนกับความสอดคล้องในการเลือกคณะ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยนักเรียนที่มีเพศ คณะ คณะแผนเฉลี่ยสะสมต่างกัน มีความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในระดับสูง และความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการเรียนกับความสอดคล้องในการเลือกคณะของนักศึกษา พบว่าความพึงพอใจในการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับความสอดคล้องในการเลือกคณะของนักศึกษา

จากปฏิญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่าความสอดคล้องในการเลือกอาชีพ พบว่า ปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับความสอดคล้องในการเลือกอาชีพ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนรู้ เจตคติต่ออาชีพและแนว บุคลิกภาพด้านการแสดงตัวและเพศ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่าง ความพึงพอใจในการเรียนกับความสอดคล้องกับการเลือกคณะ พบว่า เพศ คณะ คณะนั้นเฉลี่ย สะสมต่างกัน มีความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ยังพบว่าความพึงพอใจใน การเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสอดคล้องในการเลือกคณะของนักศึกษา

2.7.5 ปริยญาณิพนธ์ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับอาชีพและ เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ 1 เรื่อง พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นแตกต่างกันมีความรู้ เกี่ยวกับอาชีพแตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับอาชีพไม่แตกต่างกัน และความรู้เกี่ยวกับ วิชาชีพมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรม

2.7.6 ปริยญาณิพนธ์ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญาจากแบบทดสอบ วาดภาพคนและแบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาแบบวิสค์ 1 เรื่อง พบว่า เชาวน์ปัญญาของ นักเรียนที่วัดจากแบบทดสอบวาดภาพคนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเชาวน์ปัญญาของนักเรียนที่ วัดจากแบบทดสอบเชาวน์ปัญญาแบบวิสค์ เมื่อใช้แบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาแบบวาดภาพคน และแบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาแบบวิสค์ วัดเชาวน์ปัญญาของนักเรียนชายและหญิง ลักษณะ ครอบครัวยังรวมทั้งนักเรียนที่มีบิดา – มารดา มีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า ได้คะแนนระดับ เชาวน์ปัญญาไม่แตกต่างกัน แต่จะพบว่าสำหรับนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่าง กันจะได้คะแนนระดับเชาวน์ปัญญาแตกต่างกันในบางระดับถ้าวัดด้วยแบบทดสอบวาดภาพคน คือ นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจสูงจะได้คะแนนเชาวน์ปัญญาสูงกว่านักเรียนที่มาจาก ครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่ำกว่า เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบวาดภาพคนหรือนักเรียนที่มาจาก ครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกันจะได้คะแนนระดับเชาวน์ปัญญาแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม การใช้แบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาแบบวาดภาพคนและแบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาแบบวิสค์ แม้จะให้ผลใกล้เคียงกันแต่ก็ยังมีความต่างได้ว่าใช้แทนกันได้ทั้งหมด ยังมีข้อน่าสงสัยและควรวิจัย เพิ่มเติม

2.7.7 ปริยญาณิพนธ์ที่ศึกษาการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดม ศึกษา 1 เรื่อง พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนเห็นด้วยกับการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดม ศึกษาโดยรวมและรายด้าน 3 ด้านคือ ด้านองค์ประกอบของการคัดเลือก การกำหนดค่าน้ำหนักวิชา หลักและการจัดสอบ แต่ไม่แน่ใจในด้านการประกาศผลสอบและการใช้ผลสอบ ส่วนครูผู้สอนไม่ แน่ใจกับการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยรวมและรายด้าน 2 ด้าน คือ ด้าน การประกาศผลสอบ และการใช้ผลสอบ แต่เห็นด้วยในด้านการประกอบของการคัดเลือก การกำหนดค่าน้ำหนักวิชาหลัก และการจัดสอบ ส่วนครูแนะแนวเห็นด้วยกับการสอบคัดเลือกบุคคล เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยรวมและรายด้าน 2 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบของการคัดเลือก และการจัดสอบ แต่ไม่แน่ใจในด้านการกำหนดค่าน้ำหนักวิชาหลัก การประกาศผลสอบ และการใช้

ผลสอบ ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่เน้นใจกับการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยรวมและรายด้าน ยกเว้นด้านการจัดสอบซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เห็นด้วย

2.7.8 ประโยชน์ที่ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตนาในการศึกษาต่อคณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ 1 เรื่อง พบว่า การศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตนาในการเลือกศึกษาต่อคณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ พบว่าปัจจัยการกำหนดคุณค่าผลของการเลือกศึกษาต่อ ทัศนคติทางสังคม อัตมโนทัศน์และความรู้สึกต่อการเลือกศึกษาต่อมีสหสัมพันธ์พหุคูณกับเจตนาในการเลือกศึกษาต่อ ส่วนการเปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกศึกษาต่อระหว่างกลุ่มที่มีเจตนาจะเลือกศึกษาต่อกับกลุ่มที่เจตนาไม่เลือกศึกษาต่อคณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ พบว่า นักเรียนที่มีเจตนาจะเลือกศึกษาต่อกับกลุ่มที่มีเจตนาจะไม่เลือกศึกษาต่อมีการกำหนดคุณค่าผลของการเลือกศึกษาต่อ ทัศนคติทางสังคม บทบาทของนักเรียน อัตมโนทัศน์ และความรู้สึกต่อการเลือกศึกษาต่อแตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างของเจตนาในการเลือกศึกษาต่อคณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์กับการรับรู้ผลของการเลือกศึกษาต่อของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

2.7.9 ประโยชน์ที่ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการให้การพยาบาล 1 เรื่อง พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้การพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล ได้แก่ ความเชื่อในความสามารถในการให้การพยาบาล ด้านความคาดหวังในผลลัพธ์ บุคลิกภาพแสดงตัว เจตคติต่อวิชาชีพพยาบาล และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี ส่วนบุคลิกภาพด้านหน้าไหวทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับการใช้การพยาบาล ส่วนปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การให้การพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี เจตคติต่อวิชาชีพพยาบาล

2.7.10 ประโยชน์ที่ศึกษาความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาการขาย 1 เรื่อง พบว่า นักศึกษากลุ่มวิชาการขายมีความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาการขายอยู่ในระดับมาก ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนวิชาการขายของนักเรียน ได้แก่ ประสบการณ์จากการเรียน ประสบการณ์จากการเห็นตัวแบบ การได้รับแรงจูงใจ และสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาการขายเรียงตามลำดับคือ สภาวะทางร่างกายและอารมณ์ ประสบการณ์จากการเรียน และประสบการณ์จากตัวแบบ

3. ผลการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านการให้คำปรึกษา

ตาราง 12 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านการให้คำปรึกษา จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
1. การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล		
- ทฤษฎีแบบการวิเคราะห์		
ลักษณะและองค์ประกอบ	2	เกษณีย์ (2531) อำไพพรรณ (2538)
- แบบจุลภาค	1	ปราณี (2535)
- ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง	1	พรทิพย์ (2536)
- ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม	1	อิศรินทร์ (2537)
- ทฤษฎีแบบเกสตัลท์	1	ภัทรดา (2545)
- ทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์	1	นงเยาว์ (2537)
- ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง	1	อาภรณ์ (2540)
- ทฤษฎีพัฒนาทางอาชีพของ		
ทีเดอแมนและโอฮารา	1	จินตนา (2541)
2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม		
- ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง	4	ลักขณา (2537) ธิดา (2540) อังสุรีย์ (2544) ยุทธนา (2546)
- ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม	3	นัยนา (2539) ชุติพร (2540) วีรวรรณ (2546)
- ไม่ระบุทฤษฎี	3	นพวรรณ (2529) วัลภา (2535) จันทนา (2537)
- แบบจุลภาค	1	ณรงค์ (2541)
- แบบกลุ่มมาราธอน	1	นริศ (2529)
- แบบตามแนวพุทธศาสตร์	1	พระมหาครรชิต (2546)
- ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง		
กลาง	1	พรพิพย์ (2539)
- ทฤษฎีแบบจอห์น โอ ไครท์	1	พัชรา (2546)

ตาราง 12 (ต่อ)

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
3. การให้คำปรึกษาครอบครัว		
- ทฤษฎีของชะเทียร์	1	สุพิศ (2542)
4. การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล และแบบกลุ่ม		
- ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม	7	ณิชากรต์ (2538) มณฑิรา (2539) รพีพรรณ (2539) สาลิน (2538) กรรณภรณ์ (2541) วลลี (2541) พัฒนสวรรค์ (2542)
- ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง	7	วุฒิชัย (2538) นิมนวล (2540) ประวีณ (2540) สุกัญญา (2540) เซต (2541) ศิราภรณ์ (2541) กานดา (2542)
- ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง	5	สะอาด (2535) ชุติมา (2537) โสภา (2537) เผด็จ (2538) สกาวรัตน์ (2541)
- ทฤษฎีแบบวิเคราะห์ลักษณะ และองค์ประกอบ	2	ศณี (2538) หงส์ (2540)
- ทฤษฎีแบบภวนิยม	2	นันทิยา (2542) ประนอม (2546)
- ทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์	1	ภัทรวรรณ (2541)

จากตาราง 12 พบว่า เนื้อหาที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีจำนวน 9 เรื่อง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีจำนวน 15 เรื่อง การให้คำปรึกษาครอบครัวมีจำนวน 1 เรื่อง และการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มมีจำนวน 24 เรื่อง เนื้อหาสาระที่ศึกษามีดังต่อไปนี้

3.1 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล มีจำนวน 9 เรื่อง โดยแบ่งเป็นทฤษฎีแบบการวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบ 2 เรื่อง แบบจุลภาค 1 เรื่อง ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง 1 เรื่อง ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม 1 เรื่อง ทฤษฎีแบบเกสตัลท์ 1 เรื่อง ทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์ 1 เรื่อง ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง 1 เรื่อง และทฤษฎีพัฒนาทางอาชีพของทีเดอแมนและโอฮารา 1 เรื่อง

ผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล พบว่า

นักเรียนมีทัศนคติในการเลือกอาชีพและการตัดสินใจเลือกอาชีพดีขึ้นหลังจากได้รับคำปรึกษาแบบการวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีทัศนคติในการเลือกอาชีพและการตัดสินใจเลือกอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีการตัดสินใจเลือกอาชีพดีขึ้นหลังจากได้รับคำปรึกษาแบบการวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีการตัดสินใจเลือกอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักศึกษาพยาบาลมีความสามารถในการให้คำปรึกษาสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการให้คำปรึกษาแบบจุลภาค โดยนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการฝึกการให้คำปรึกษามีความสามารถในการให้คำปรึกษาสูงกว่านักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีพฤติกรรมรังแกเพื่อนลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีพฤติกรรมรังแกเพื่อนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผู้ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

นักเรียนมีความเข้มแข็งในการมองโลกเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเกสตัลท์

นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเป็นโสเภณีลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเหตุผล - อารมณ์

สตรีมีครรภ์ที่ติดเชื้อเอชไอวีมีความเครียดลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้านอาชีพตามทฤษฎีพัฒนาการทางอาชีพของทีเดอแมนและโอฮาราเลือกอาชีพได้สอดคล้องกับคุณลักษณะของตนเองมากขึ้น

จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 9 เรื่อง สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบจุลภาค ทฤษฎีแบบการวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบ ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม ทฤษฎีแบบเกสตัลท์ ทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์ ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง และทฤษฎีพัฒนาทางอาชีพของทีเดอแมนและโอฮารา ซึ่งล้วนมีส่วนช่วยในเรื่องการเลือกอาชีพ การตัดสินใจเลือกอาชีพ ความสามารถในการให้คำปรึกษา พฤติกรรมรังแกเพื่อน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ ความเข้มแข็งในการมองโลก ทัศนคติทางบวกต่อการเป็นโสเภณี ความเครียด และการเลือกอาชีพได้สอดคล้องกับคุณลักษณะของตนเอง นอกจากนี้ยัง พบว่า บุคคลสามารถแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา

3.2 ปริญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีจำนวน 15 เรื่อง โดยแบ่งเป็นทฤษฎีแบบเผชิญความจริง 4 เรื่อง ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม 3 เรื่อง ไม่ระบุทฤษฎี 3 เรื่อง แบบจุลภาค 1 เรื่อง แบบกลุ่มมาราธอน 1 เรื่อง แบบตามแนวพุทธศาสตร์ 1 เรื่อง ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง 1 เรื่อง และทฤษฎีแบบจอห์น โอ ไครท์ 1 เรื่อง

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม พบว่า

นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา
ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการคำปรึกษามีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีกว่า
นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบ
เผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการคำปรึกษามีลักษณะมุ่งอนาคตดีกว่านักเรียนที่ได้รับการ
สอนแบบปกติ

นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา
ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการคำปรึกษามีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีกว่า
นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักศึกษามีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการ
ให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบเผชิญความจริง โดยนักศึกษาที่ได้รับการคำปรึกษามีความพร้อมในการ
เรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพิ่มขึ้นมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการเรียนรู้โดยธรรมชาติ

พฤติกรรมป้องกันเอตส์ของนักเรียนโดยภาพรวมและจำแนกตามเพศ ระดับ
ชั้นเรียน และรายได้ของครอบครัวอยู่ในระดับดี เมื่อเปรียบเทียบโดยจำแนกตามเพศและระดับชั้น
เรียน นักเรียนมีพฤติกรรมป้องกันเอตส์แตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างเมื่อจำแนกตามรายได้
ของครอบครัวและนักเรียนมีพฤติกรรมป้องกันเอตส์ดีขึ้นภายหลังเข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษา
กลุ่มแบบเผชิญความจริง

นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้คำ
ปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นมาก
กว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนเหมาะสมขึ้นจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบ
พฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติมีการใช้
เวลาในการเรียนไม่แตกต่างกัน

ผู้ป่วยโรคเบาหวานชนิดที่ 2 มีความเหนื่อยล้าลดลงหลังจากได้รับการให้คำ
ปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่เน้นการรู้จัก โดยความเหนื่อยล้าของผู้ป่วยมีแนวโน้ม
การเปลี่ยนแปลงและอัตราการเปลี่ยนแปลงลดลงทั้งในระยะทดลองและระยะหลังทดลอง เมื่อ
เปรียบเทียบกับระยะก่อนทดลอง โดยมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงและอัตราการเปลี่ยนแปลงในระยะ
ทดลองลดลงและเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในระยะติดตามผล

นักเรียนมีการยอมรับตนเองสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม โดย
นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีการยอมรับตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักศึกษา มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม โดยนักศึกษาได้รับการให้คำปรึกษามีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยลดลงมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียน มีการตัดสินใจเลือกอาชีพดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มด้านอาชีพ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้านอาชีพมีการตัดสินใจเลือกอาชีพดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักศึกษาพยาบาลมีความสามารถในการสื่อสารเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์หลังจากได้รับการฝึกการให้คำปรึกษาแบบจุลภาค

เยาวชนมีการพัฒนาการยอมรับตนเองสูงขึ้น โดยเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบมาราธอนมีการยอมรับตนเองสูงกว่าเยาวชนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา

ผู้ติดเชื้อเอดส์มีคะแนนความมุ่งมั่นในชีวิตเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์

ญาติมีทัศนคติต่อการดูแลผู้ป่วยโรคจิตเภทดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง

นักเรียนที่มีเพศ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันมีวุฒิภาวะด้านอาชีพไม่แตกต่างกัน และนักเรียนมีวุฒิภาวะสูงขึ้นภายหลังการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาด้านอาชีพตามแบบของจอห์น โอ ไครท์ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีวุฒิภาวะด้านอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 15 เรื่อง สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีแบบเผชิญความจริง ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม ไม่ระบุทฤษฎี แบบจุลภาค แบบกลุ่มมาราธอน แบบตามแนวพุทธศาสตร์ ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง แลทฤษฎีแบบจอห์น โอ ไครท์ ซึ่งมีส่วนช่วยในเรื่องความสามารถในการสื่อสารเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วย การยอมรับตนเอง ความมุ่งมั่นในชีวิต ความรับผิดชอบด้านการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง พฤติกรรมป้องกันเอดส์ พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ การใช้เวลาในการเรียน ความเหนื่อยล้าของผู้ป่วย ทัศนคติต่อการดูแลผู้ป่วย วุฒิภาวะด้านอาชีพ การยอมรับตนเอง ความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย การตัดสินใจเลือกอาชีพ นอกจากนี้ยัง พบว่า บุคคลสามารถแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา แต่มีงานวิจัย 1 เรื่องที่พบว่า นักเรียนที่รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติมีการใช้เวลาในการเรียนไม่แตกต่างกัน

3.3 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาครอบครัว มีจำนวน 1 เรื่อง คือการให้คำปรึกษาครอบครัวตามทฤษฎีของชะเทียร์ที่มีต่อการสื่อสารในครอบครัวของนักเรียน

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนบิดาและมารดาที่ได้รับการให้คำปรึกษาครอบครัวตามทฤษฎีของชะเทียร์มีการสื่อสารในครอบครัวดีขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

จากปัญญานิพนธ์การให้คำปรึกษาครอบครัวตามทฤษฎีของชะเทียร์ช่วยในการแก้ไขปัญหาของนักเรียนในเรื่องชีวิตและสังคมได้

3.4 ปัญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม
มีจำนวน 24 เรื่อง โดยแบ่งเป็นทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม 7 เรื่อง ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง 7 เรื่อง ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง 5 เรื่อง ทฤษฎีแบบวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบ 2 เรื่อง ทฤษฎีแบบภวนิยม 2 เรื่อง และทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์ 1 เรื่อง ซึ่งประกอบด้วย ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม การใช้เวลาในการเรียน การประหยัด ความรับผิดชอบด้านการเรียน ความรับผิดชอบต่อตนเอง สุขภาพส่วนบุคคลและอัตมโนทัศน์ทางร่างกาย พฤติกรรมก้าวร้าว การปรับตัวด้านการเรียน การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน พฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ความมีน้ำใจ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ยุทธวิธีการเรียน การปรับตัวทางสังคม ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ ทศนคติต่อการเรียนวิชากิจกรรมแนะแนว ความภาคภูมิใจในตนเอง ความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ ทศนคติต่อวิชาชีพ พยาบาล การตระหนักรู้ด้านการศึกษาต่อ การเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อสายอาชีพ ความเข้มแข็งในการมองโลก ความวิตกกังวลในการกลับสู่สังคม ทศนคติต่อสารแอมเฟตามีน

ผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม พบว่า

นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีการใช้เวลาในการเรียนไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีการประหยัดมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีการประหยัดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีความรับผิดชอบด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

นักเรียนมีสุขภาพส่วนบุคคลและอัตมโนทัศน์ด้านร่างกายดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีสุขภาพส่วนบุคคลดีขึ้นแตกต่างกัน และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลมีอัตมโนทัศน์ทางร่างกายไม่แตกต่างกัน

นักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดและนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษากับวิธีการอบรมเลี้ยงดูส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีการปรับตัวด้านการเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มทฤษฎีเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีการปรับตัวด้านการเรียนแตกต่างกัน

นักเรียนมีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มทฤษฎีเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มทฤษฎีเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีการปรับตัวด้านการเรียนแตกต่างกัน

นักเรียนมีความมั่นใจมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มทฤษฎีเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีความมั่นใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มทฤษฎีเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลลดลงไม่แตกต่างกัน

นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมียุทธวิธีการสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน

ผู้ติดยาเสพติดมีการปรับตัวทางสังคมมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง โดยผู้ติดยาเสพติดที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและผู้ติดยาเสพติดที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีการปรับตัวทางสังคมแตกต่างกัน

นักเรียนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อลดลงไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาชีพกรรมแนะแนวดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาชีพกรรมแนะแนวดีขึ้นไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้นไม่แตกต่างกัน

ผู้ต้องขังมีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยผู้ต้องขังที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและผู้ต้องขังที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษลดลงแตกต่างกัน

นักศึกษาพยาบาลมีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลดีขึ้นแตกต่างกัน

นักเรียนมีการตระหนักรู้ด้านการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบวิเคราะห์ลักษณะบุคคลและองค์ประกอบ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีการตระหนักรู้ด้านการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาดีขึ้นไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีการเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อสายอาชีพดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบวิเคราะห์ลักษณะบุคคลและองค์ประกอบ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีการเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อสายอาชีพดีขึ้นไม่แตกต่างกัน

เยาวชนที่มีจำนวนครั้งที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดแตกต่างกันมีความเข้มแข็งในการมองโลกไม่แตกต่างกัน โดยเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลมีความเข้มแข็งในการมองโลกไม่แตกต่างกัน และไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษาแบบภวนิยมกับจำนวนครั้งที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่มีผลต่อความเข้มแข็งในการมองโลกของเยาวชน

ผู้ป่วยยาเสพติดมีความวิตกกังวลในการกลับสู่สังคมลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบภวนิยม โดยผู้ป่วยยาเสพติดที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและผู้ป่วยยาเสพติดที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลมีความวิตกกังวลในการกลับสู่สังคมลดลงแตกต่างกัน

นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อสารแอมเฟตามีนลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีเหตุผล – อารมณ์ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มมีทัศนคติทางบวกต่อสารแอมเฟตามีนลดลงไม่แตกต่างกัน

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 24 เรื่อง สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม พบว่า การพูดที่ไม่เหมาะสม การใช้เวลาในการเรียน การประหยัด ความรับผิดชอบด้านการเรียน ความรับผิดชอบต่อตนเอง สูงขึ้น/ลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยมีงานวิจัย 3 เรื่องที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทำให้พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม การประหยัด ความรับผิดชอบต่อตนเอง สูงขึ้น/ลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล มีงานวิจัย 2 เรื่องที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มมีการใช้เวลาในการเรียน ความรับผิดชอบด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน และมีงานวิจัย 2 เรื่องที่ศึกษามากกว่า 1 ตัวแปร คือ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อสุขภาพส่วนบุคคลและอัตมโนทัศน์ทางร่างกายของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีสุขภาพส่วนบุคคลและอัตมโนทัศน์ทางร่างกายดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มมีสุขภาพส่วนบุคคลดีขึ้นแตกต่างกัน และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มมีอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายไม่แตกต่างกัน และงานวิจัยที่ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยเมื่อได้รับการให้คำปรึกษามีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน โดยปฏิบัติสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีแบบเผชิญความจริง พบว่า การปรับตัวด้านการเรียน พฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน พฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ความมีน้ำใจ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ยุทธวิธี การเรียน การปรับตัวทางสังคม ลดลง/ดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง โดยมีงานวิจัย 3 เรื่องที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีการปรับตัวด้านการเรียน ความมีน้ำใจ การปรับตัวทางสังคม ดีกว่าการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล มีงานวิจัย 3 เรื่องที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มมีพฤติกรรม การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน พฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน มีงานวิจัย 1 เรื่องที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมียุทธวิธี การเรียนสูงกว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง พบว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง ความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ สูงขึ้น/ลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยมีงานวิจัย 3 เรื่องที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชากิจกรรมแนะแนว ความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน มีงานวิจัย 2 เรื่องที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลมีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ และทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลแตกต่างกัน

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลทฤษฎีแบบวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบ พบว่า การตระหนักรู้ด้านการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา การเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อสายอาชีพดีขึ้นภายหลังจากการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบ โดยการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มมีการตระหนักรู้ด้านการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาและการเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อสายอาชีพไม่แตกต่างกัน

การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มทฤษฎีแบบภวนิยม พบว่า ความเข้มแข็งในการมองโลก ความวิตกกังวลในการกลับสู่สังคมสูงขึ้น/ลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีแบบภวนิยม โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลมีความเข้มแข็งในการมองโลกไม่แตกต่างกัน และมีงานวิจัย 1 เรื่องที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มมีความวิตกกังวลในการกลับสู่สังคมลดลงแตกต่างกัน

การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์ พบว่า ทัศนคติทางบวกต่อสารแอมเฟตามีนลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มตามทฤษฎีเหตุผล - อารมณ์ โดยการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่มมีทัศนคติทางบวกต่อสารแอมเฟตามีนลดลงไม่แตกต่างกัน

4. ผลการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม

ตาราง 13 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
1. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์		
- การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม	10	สุริจิตต์ (2529) อารีย์ (2534) กาญจนา (2536) ไพรพรรณ (2537) กาญจนา (2540) อรษา (2540) กาญจนา (2542) ขวัญตา (2542) ระวีวรรณ (2542) เศรษฐกร (2546)
- การวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	3	นิสายชล (2537) สุขวสา (2542) ภาณุ (2545)
- การฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย	3	กัลยาณี (2529) สุจิตรา (2530) นุชรี (2531)
- การเสริมแรง	3	ธนะ (2535) เยาวเรศ (2542) ศิริวัฒนาพร (2545)
- การลดความรู้สึกล่อลวงใจอย่างเป็นระบบ	2	วรลักษณ์ (2539) อะริยา (2539)
- การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก	2	สมรทิพย์ (2540) จำเริญ (2543)
- การทำจิตบำบัดแบบประคับประคองควบคู่กับการฝึกผ่อนคลาย	1	จันท์ทิกานต์ (2542)
- การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึกลดความรู้สึกล่อลวงใจอย่างเป็นระบบรายบุคคล	1	จารุวรรณ (2542)
- การฝึกสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ	1	ศิริรัตน์ (2540)

จากตาราง 13 พบว่า เนื้อหาที่ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์มีจำนวน 26 เรื่อง โดยแบ่งเป็นพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม 10 เรื่อง การวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 3 เรื่อง การฝึกฝนคลายความเครียดแบบจิตกลุ่มกาย 3 เรื่อง การเสริมแรง 3 เรื่อง การลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ 2 เรื่อง การฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อควบคู่กับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก 2 เรื่อง การทำจิตแบบประทับประคองควบคู่กับการฝึกฝนคลาย 1 เรื่อง การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ 1 เรื่อง และการฝึกสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ 1 เรื่อง เนื้อหาที่ศึกษามีดังต่อไปนี้

4.1 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม มีจำนวน 10 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ พฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อน การสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม การเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคล มารยาทของนักเรียน การปฏิบัติตนกับบุคคลอื่น พฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมกับเพื่อน การปฏิบัติตนกับเพื่อน และความเจตยวณลาดทางอารมณ์ด้านความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก พบว่า

นักเรียนมีพฤติกรรมกล้าแสดงในกลุ่มเพื่อนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึก

นักเรียนมีการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึก

นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคลสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคลสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีมารยาทดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกมีมารยาทไม่แตกต่างกัน

ผู้ปวยจิตเวชวัยรุ่นมีการปฏิบัติตนกับผู้อื่นดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ผู้ป่วยจิตเภทมีการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคลด้านการแข่งขันลดลงและมีพฤติกรรมด้านความประนีประนอมเพิ่มขึ้น แต่มีพฤติกรรมด้านความร่วมมือ ด้านการหลีกเลี่ยง และด้านการยอมให้ไม่แตกต่างกันหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก

พยาบาลมีพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมกับเพื่อนดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม

นักเรียนกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีความสามารถในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมจากผู้วิจัย นักเรียนที่ปฏิบัติตนกับเพื่อนไม่เหมาะสมจากกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนโดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือมีการปฏิบัติตนกับเพื่อนดีขึ้น โดยนักเรียนที่ปฏิบัติตนกับเพื่อนไม่เหมาะสมที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมจากนักเรียนกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับนักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมจากนักเรียนกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนโดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือมีการปฏิบัติตนกับเพื่อนแตกต่างกัน

นักเรียนมีความเจตยวลาตทางอารมณ์ด้านความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการแสดงออกที่เหมาะสม โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีความเจตยวลาตทางอารมณ์ด้านความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึก

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 10 เรื่อง สรุปได้ว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมมีส่วนช่วยให้บุคคลมีพฤติกรรมแสดงออกชีวิตและสังคมได้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกสามารถแก้ไขพฤติกรรมได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการฝึก หรือได้รับการสอนแบบปกติ แต่มีงานวิจัย 1 เรื่องที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกมีมารยาทไม่แตกต่างกัน และมีงานวิจัย 1 เรื่องที่เป็นการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมให้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน และให้นักเรียนกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นผู้ฝึกให้นักเรียนที่มีการปฏิบัติตนกับเพื่อนที่ไม่เหมาะสม

4.2 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีจำนวน 3 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ การสื่อสารกับเพื่อนต่างเพศ ความเป็นผู้นำ ความเจตยวลาตทางอารมณ์ด้านการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น

ผลของการฝึกวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พบว่า

นักเรียนมีการสื่อสารกับเพื่อนต่างเพศดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีการสื่อสารกับเพื่อนต่างเพศดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนนายเรือมีความเป็นผู้นำเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

นักเรียนมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นสูงขึ้นหลังจากได้เข้าร่วมโปรแกรมการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการฝึกมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม

จากปริญาณิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่า การฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลช่วยให้บุคคลสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ นอกจากนี้ยังพบว่า บุคคลที่ได้รับการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลมีการสื่อสารกับผู้อื่นได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม หรือได้รับการสอนแบบปกติ

4.3 ปริญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกาย มีจำนวน 3 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ อาการปวดศีรษะเนื่องจากความเครียด การปวดระดูชนิดปฐมภูมิ ความเร็วในการวิ่ง

ผลการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกาย พบว่า

ผู้ป่วยมีการปวดศีรษะประจำวันลดลงหลังจากได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกาย

นักศึกษาพยาบาลมีความรุนแรงและระยะเวลาของการปวดระดูชนิดปฐมภูมิลดลงหลังจากได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกาย โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีความรุนแรงและระยะเวลาของการปวดระดูชนิดปฐมภูมิน้อยกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึก

นักศึกษามีความเร็วในการวิ่งเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกวิ่งระยะสั้นคู่กับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกาย โดยนักศึกษาที่ได้รับการฝึกมีความเร็วในการวิ่งเพิ่มขึ้นมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการฝึกวิ่งระยะสั้นเพียงอย่างเดียว

จากปริญาณิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่า การฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกายช่วยแก้ปัญหาบุคคลในเรื่องอาการทางร่างกาย และความเร็วในการวิ่งได้ นอกจากนี้ยังพบว่า บุคคลที่ได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกายมีอาการทางร่างกายและความเร็วในการวิ่งดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึก

4.4 ปริญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเสริมแรง มีจำนวน 3 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ พฤติกรรมก่อนนอนในห้องเรียน ความเชื่อมั่นในตนเอง พฤติกรรมการอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

ผลของการใช้การเสริมแรง พบว่า

นักเรียนมีพฤติกรรมก่อนนอนในห้องเรียนลดลงหลังจากได้รับการเสริมแรง พฤติกรรมที่ขัดกันโดยการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะ โดยนักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงที่ขัดกันแบบเว้นระยะมีพฤติกรรมก่อนนอนในห้องเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง

นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเสริมแรงแบบดี อาร์ เอช โดยนักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงแบบดี อาร์ เอชกับนักเรียนที่ควบคุมตนเองมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน

นักเรียนมีพฤติกรรมการอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มแบบครูเป็นผู้กำหนดเกณฑ์การเสริมแรงและแบบนักเรียนเป็นผู้กำหนดเกณฑ์การเสริมแรง โดยนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มแบบครูเป็นผู้กำหนดเกณฑ์การเสริมแรงกับแบบนักเรียนเป็นผู้กำหนดเกณฑ์การเสริมแรงมีพฤติกรรมการอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนไม่แตกต่างกัน

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่า บุคคลที่ได้รับการเสริมแรงจะมีชีวิตและสังคมดีขึ้นหลังจากได้รับการเสริมแรง นอกจากนี้ยังพบว่า การเสริมแรงแต่ละเทคนิคมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมแตกต่างกัน แต่เมื่อนำแต่ละเทคนิคมาเปรียบเทียบกัน บางงานวิจัยก็ไม่พบความแตกต่าง

4.5 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ มีจำนวน 2 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน การนอนไม่หลับ

ผลการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ พบว่า

นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลงภายหลังได้รับการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ

บุคลากรในมหาวิทยาลัยมีการนอนไม่หลับเนื่องมาจากความวิตกกังวลเกี่ยวกับการทำงานลดลงภายหลังได้รับการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่า บุคคลที่ได้รับการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบจะมีความวิตกกังวลและการนอนไม่หลับลดลงหลังจากได้รับการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ

4.6 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการฝึกพฤติกรรม การแสดงออก ตัวแปรที่ศึกษาคือความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน

ผลการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก พบว่า

นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลงหลังจากได้รับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อควบคู่กับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก

นักเรียนมีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลงหลังจากได้รับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสม โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมและนักเรียนที่ได้รับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อมีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลงไม่แตกต่างกัน

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่า การฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อและ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกสามารถลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนได้ เพราะเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 2 ทฤษฎีก็ไม่พบความแตกต่าง และอีกงานวิจัยนำการฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อควบคู่กับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกก็สามารถลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนได้ ทำให้ทราบว่าไม่ว่าจะใช้ทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง หรือใช้ทั้ง 2 ทฤษฎีควบคู่กัน ก็สามารถลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนได้

4.7 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการทำจิตบำบัดแบบประคับประคองควบคู่กับการฝึกฝนคลาย มีจำนวน 1 เรื่อง ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความเครียดของผู้ป่วย ผลการศึกษาพบว่า ผู้ป่วยมะเร็งเต้านมมีความเครียดลดลงหลังจากได้รับการทำจิตบำบัดแบบประคับประคองควบคู่กับการฝึกฝนคลาย

สรุปได้ว่าการทำจิตบำบัดแบบประคับประคองควบคู่กับการฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อช่วยให้ผู้ป่วยมะเร็งเต้านมมีความเครียดลดลงได้

4.8 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ มีจำนวน 1 เรื่อง ตัวแปรที่ศึกษา คือ พฤติกรรมการแสดงออกในการเผชิญความโกรธ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาพยาบาลมีพฤติกรรมแสดงออกในการเผชิญความโกรธเหมาะสมหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมและการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคล โดยนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมกับนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคลมีพฤติกรรมแสดงออกในการเผชิญความโกรธไม่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่าการฝึกพฤติกรรมแสดงออกและการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคลทำให้พฤติกรรมแสดงออกในการเผชิญความโกรธเหมาะสมขึ้น และเมื่อนำทั้ง 2 ทฤษฎีมาเปรียบเทียบกันก็ไม่พบความแตกต่าง ก็ยังเป็นการยืนยันว่าทั้ง 2 ทฤษฎีทำให้พฤติกรรมแสดงออกในการเผชิญความโกรธเหมาะสมขึ้น

4.9 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาการฝึกสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ มีจำนวน 1 เรื่อง ตัวแปรที่ศึกษา คือ สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาพยาบาลมีการสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ

สรุปได้ว่าการฝึกสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะทำให้นักศึกษาพยาบาลมีการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้น

5. ผลการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านเทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว

ตาราง 14 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านเทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
1. ชุดแนะแนว	21	ทิพย์มาศ (2530) สมปอง (2530) วิลาวัลย์ (2532) ดาระณี (2533) ชีระ (2533) ปกรณ์ (2533) ปิยะรัตน์ (2533) วลัยลักษณ์ (2533) เบญจวรรณ (2534) เพท่าย (2535) บุญลักษณ์ (2536) อำนวย (2536) ยุพดี (2537) ปันดา (2538) ศรีนยา (2538) มลิวรรณ (2539) วัฒนาพร (2539) ปรีชา (2541) เพ็ชรนิภา (2541) สำเริง (2542) สมชาย (2543)
2. กิจกรรมกลุ่ม	19	บุญศรี (2530) ลัดดา (2530) สาลี (2531) มาริสา (2536) จักรวาล (2537) ยุพิน (2537) ระพีพร (2537) จิตติพร (2538) ทรงศร (2538) ภูมิรินทร์ (2538) อาคม (2539) วาสนา (2540) รัชนี (2542) เรณูรัชต์ (2542) ถนัดกิจ (2543) นิสา (2544) รัชดาภรณ์ (2544) เปรมใจ (2545) อรัญญา (2546)
3. บทบาทสมมติ	12	ดุษฎี (2529) นิลบล (2529) วาสนา (2529) จิรพรรณ (2530) สุวรรณ (2530) วันเพ็ญ (2531) อัจฉรา (2531) ธิดารัตน์ (2532) พรรณทิพย์ (2534) วรณดี (2536) รุ่งรัตน์ (2537) เสาวนีย์ (2539)
4. ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว	7	ปทุมมาศ (2529) กมล (2530) นวลนง (2530) สุวีรัตน์ (2537) สุรจิต (2540) ทองเลิศ (2541) วราภรณ์ (2543)
5. การใช้แม่แบบ		ศรีนยา (2530) ศศิธร (2530) ดวงจันทร์ (2533) พรพิมล (2537) เกสสุรางค์ (2540) จันทิมา (2542)

ตาราง 14 (ต่อ)

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
6. สถานการณ์จำลอง	6	จันทวิส (2533) ญัฐฐา (2535) หทัยกาญจน์ (2537) อาภรณ์ (2537) นาถสินี (2539) นิยดา (2541)
7. การฝึกความคิดสร้างสรรค์	2	สุนีย์ (2533) ชัยพร (2544)
8. แบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์	1	น้ำฝน (2546)
9. การแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพ	1	มานี (2541)
10. การฝึกทักษะทางสังคม	1	อำพัน (2541)
11. การสอนแบบการเล่นของไทย	1	โสมสันต์ (2532)

จากตาราง 14 พบว่าเนื้อหาสาระที่ศึกษาเกี่ยวกับชุดแนะแนวมีจำนวน 21 เรื่อง กิจกรรมกลุ่มมีจำนวน 19 เรื่อง บทบาทสมมติมีจำนวน 12 เรื่อง ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวมีจำนวน 7 เรื่อง การใช้แม่แบบมีจำนวน 6 เรื่อง สถานการณ์จำลองมีจำนวน 6 เรื่อง การฝึกความคิดสร้างสรรค์ 2 เรื่อง แบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์มีจำนวน 1 เรื่อง การแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพมีจำนวน 1 เรื่อง การฝึกทักษะทางสังคมมีจำนวน 1 เรื่อง และการสอนแบบการเล่นของไทยมีจำนวน 1 เรื่อง

5.1 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับชุดแนะแนว มีจำนวน 21 เรื่อง โดยแบ่งเป็นชุดแนะแนวการศึกษา 6 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ การเปลี่ยนทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ทัศนคติต่อการเรียน ความขยันหมั่นเพียรในการเรียน ความไม่ประมาทในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษ ชุดแนะแนวการศึกษาต่อและอาชีพ 8 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ กระบวนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในวิชาชีพทันตแพทย์ การตัดสินใจเลือกอาชีพ การแนะแนวอาชีพ ความสนใจอาชีพช่างเสริมสวย การเตรียมตัวประกอบอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้า ความสนใจในวิชาชีพนาฏศิลป์ - ดนตรีไทย ความสนใจอาชีพอิสระในท้องถิ่น ความสำนึกด้านอาชีพ และชุดแนะแนวชีวิตและสังคม 7 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ความสนใจในการอ่าน ความสามัคคี ทัศนคติต่อโรคเอดส์ เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความซื่อสัตย์ การทำงานกลุ่ม พฤติกรรมประชาธิปไตย การปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศ

ผลของการใช้ชุดแนะแนวการศึกษา พบว่า

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ปานกลางและต่ำมีทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ปานกลางและต่ำมีทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์หลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนวไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีทัศนคติต่อการเรียนดีขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความไม่ประมาทในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีความไม่ประมาทในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผลของการใช้ชุดการแนะแนวการศึกษาต่อและอาชีพ พบว่า

นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเหมาะสมและไม่เหมาะสมกับการเป็นทันตแพทย์มีกระบวนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในวิชาชีพทันตแพทย์ดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพ โดยนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเหมาะสมกับการเป็นทันตแพทย์มีกระบวนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในวิชาชีพทันตแพทย์ดีกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพไม่เหมาะสมกับการเป็นทันตแพทย์

นักเรียนนาฏศิลป์มีการตัดสินใจเลือกอาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพมีการตัดสินใจเลือกอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับอาชีพไร่นานสวนผสมทฤษฎีใหม่ตามแนวพระราชดำริ อาชีพทำสวนมะม่วง อาชีพการเลี้ยงกิ้งก่ามรกต อาชีพทำกลอง อาชีพขนมไทย อาชีพจักสาน อาชีพดอกไม้ประดิษฐ์ สูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดแนะแนวอาชีพ

นักเรียนมีความสนใจอาชีพช่างเสริมสวยเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพ

นักเรียนมีการเตรียมตัวประกอบอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้าเหมาะสมขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพมีการเตรียมตัวประกอบอาชีพเหมาะสมกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนที่มีความสนใจในวิชาชีพนาฏศิลป์ - ดนตรีไทยปานกลางและต่ำ มีความสนใจในอาชีพนาฏศิลป์ - ดนตรีไทยสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนว โดยนักเรียนมีความสนใจในอาชีพนาฏศิลป์ - ดนตรีไทยสูงขึ้นมากกว่านักเรียนที่มีความสนใจในอาชีพนาฏศิลป์ - ดนตรีไทยปานกลางหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนวอาชีพ

นักเรียนมีความสนใจอาชีพอิสระสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนวอาชีพ โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนวอาชีพมีความสนใจอาชีพอิสระในท้องถิ่นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความสำนึกด้านอาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีความสำนึกด้านอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผลของการใช้ชุดการแนะแนวชีวิตและสังคม พบว่า

นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีความสนใจในการอ่านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความสามัคคีสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีความสามัคคีสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ในแต่ละด้านและโดยรวมดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ด้านแนวโน้มนั้นที่จะแสดงพฤติกรรมและโดยรวมทุกด้านดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนที่มีคะแนนการปรับตัวสูงและต่ำมีการทำงานกลุ่มดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่มีคะแนนการปรับตัวสูงมีการทำงานกลุ่มได้ดีกว่านักเรียนที่มีคะแนนการปรับตัวต่ำหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว

นักเรียนมีพฤติกรรมประชาธิปไตยสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมประชาธิปไตยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีคะแนนการปรับตัวกับเพื่อนต่างประเทศสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนวมีคะแนนการปรับตัวกับเพื่อนต่างประเทศสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 21 เรื่อง สรุปได้ว่า การสอนด้วยชุดการแนะแนวมีส่วนช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า บุคคลที่ได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนวสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการสอนหรือได้รับการสอน แบบปกติ และมีงานวิจัย 3 เรื่องที่เป็นการศึกษามากกว่า 1 ตัวแปร คือการศึกษาเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ปานกลางและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพเหมาะสมและไม่เหมาะสมกับการเป็นทันตแพทย์ และคะแนนการปรับตัวสูงและคะแนนการปรับตัวต่ำ

5.2 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม มีจำนวน 19 เรื่อง โดยแบ่งเป็นกิจกรรมกลุ่มด้านการศึกษา 2 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง เจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน กิจกรรมกลุ่มด้านการศึกษาต่อและอาชีพ 1 เรื่อง ศึกษาการรับรู้ด้านอาชีพ และกิจกรรมกลุ่มด้านชีวิตและสังคม 16 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง การปรับตัวกับเพื่อน ความเป็นผู้นำแบบประชาธิปไตย ลักษณะมุ่งอนาคต ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ความรับผิดชอบต่อหน้าที่การทำงาน การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม พฤติกรรมในการเผชิญความขัดแย้งกับเพื่อน ความมีน้ำใจ พฤติกรรมประชาธิปไตยด้านสามัคคีธรรม แรงจูงใจในการบำบัตรักษาฟื้นฟูสมรรถภาพการประหยัด พฤติกรรมการทำงานร่วมกัน ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการจูงใจตนเอง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคม ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้ตนเอง ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง

ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มด้านการศึกษา พบว่า

นักเรียนที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำมีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ดีขึ้น และนักเรียนที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ปานกลางมีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ดีขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ และนักเรียนที่มีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ปานกลางที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีเจตคติทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ดีขึ้นไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มด้านอาชีพ พบว่า

นักเรียนมีการรับรู้ด้านอาชีพสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการรับรู้ด้านอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มด้านชีวิตและสังคมพบว่า

นักเรียนมีการปรับตัวกับเพื่อนสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการปรับตัวกับเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความเป็นประชาธิปไตยสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความเป็นประชาธิปไตยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความร่วมมือในการทำงานกลุ่มสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความร่วมมือในการทำงานกลุ่มสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่การงานสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความรับผิดชอบต่องานที่การงานสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีทัศนคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมดีขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีทัศนคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนที่มีพฤติกรรมแบบหลักหนีและแบบใช้อำนาจมีพฤติกรรมในการเผชิญความขัดแย้งกับเพื่อนเหมาะสมขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่มีพฤติกรรมแบบหลักหนีและแบบใช้อำนาจมีพฤติกรรมในการเผชิญความขัดแย้งหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีการพัฒนาความมีน้ำใจมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการพัฒนาความมีน้ำใจมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีพฤติกรรมประชาธิปไตยสามัคคีดีขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมประชาธิปไตยสามัคคีดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผู้ติดยาเสพติดมีแรงจูงใจในการบำบัดรักษาขั้นฟื้นฟูสมรรถภาพมากขึ้นหลังจากได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

นักเรียนมีการประหยัดมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

นักเรียนมีลักษณะมุ่งมั่นอนาคตสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีลักษณะมุ่งมั่นอนาคตสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผู้รับการคุ้มครองมีคะแนนการทำงานร่วมกันสูงหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยผู้รับการคุ้มครองที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีคะแนนการทำงานร่วมกันสูงกว่าผู้รับการคุ้มครองที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

นักเรียนมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการจูงใจตนเองสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการจูงใจตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

นักเรียนมีแนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคมสูงขึ้นในลักษณะที่ไม่คงที่ โดยระยะเวลาสัปดาห์ที่ 1 และ 2 มีแนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงที่สูงขึ้นไม่ชัดเจน และระยะเวลาสัปดาห์ที่ 3 - 6 มีแนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงที่สูงขึ้นชัดเจน

นักเรียนมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้ตนเองสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้ตนเองตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

นักเรียนมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเองสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 19 เรื่อง สรุปได้ว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีส่วนช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มหรือได้รับการสอนแบบปกติ แต่มีงานวิจัย 2 เรื่อง ที่เป็นการศึกษามากกว่า 1 ตัวแปร คือ การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ เจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ปานกลาง พฤติกรรมแบบหลีกเลี่ยงและพฤติกรรมแบบใช้อำนาจ และมีงานวิจัย 1 เรื่อง ที่เป็นการทดสอบซ้ำหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม พบว่า แนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคมสูงขึ้นในลักษณะที่ไม่คงที่ โดยระยะเวลาสัปดาห์ที่ 1 และ 2 มีแนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงที่สูงขึ้นไม่ชัดเจน และระยะเวลาสัปดาห์ที่ 3 - 6 มีแนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงที่สูงขึ้นชัดเจน

5.3 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทสมมติ มีจำนวน 12 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ความขยันหมั่นเพียรในการเรียนวิชาภาษาไทย ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงาน น้ำใจ นักกีฬา การยกระดับเหตุผลเชิงจริยธรรม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วย ความ

เชื่อมั่นในตนเอง เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคี วินัยในตนเอง ความซื่อสัตย์ เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ การปรับตัวกับเพื่อน

ผลของการใช้บทบาทสมมติ พบว่า

นักเรียนมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนวิชาภาษาไทยสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่การงานสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีความรับผิดชอบต่องานที่การงานสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความมีน้ำใจนักกีฬาสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีความมีน้ำใจนักกีฬาสีสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีเหตุผลเชิงจริยธรรมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติมีความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วยสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคีสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคีสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทและแบบไม่มีบทมีวินัยในตนเองโดยรวมและแต่ละด้านสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทและแบบไม่มีบท โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทมีวินัยในตนเองโดยส่วนรวมสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบไม่มีบท แต่ไม่พบความแตกต่างกันในแต่ละด้าน

นักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทและแบบไม่มีบทมีความซื่อสัตย์สูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทและแบบไม่มีบท โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทมีความซื่อสัตย์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบไม่มีบท

นักเรียนมีเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้ บทบาทสมมติ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทและแบบไม่มีบทมีการปรับตัวกับ เพื่อนดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทและแบบไม่มีบท โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้ บทบาทสมมติแบบมีบทมีการปรับตัวกับเพื่อนดีกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติแบบไม่มี บท

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 12 เรื่อง สรุปได้ว่า การใช้บทบาทสมมติมีส่วนช่วยให้ บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและ สังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไข ปัญหาได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้ใช้บทบาทสมมติหรือได้รับการสอนแบบปกติ แต่มีงานวิจัย 3 เรื่องที่เป็นการศึกษาการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทและแบบไม่มีบทที่มีต่อความมีวินัยในตนเอง ความซื่อสัตย์ และการปรับตัวกับเพื่อน ผลการศึกษาพบว่าการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทดีกว่า การใช้บทบาทสมมติแบบไม่มีบท

5.4 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว จำนวน 7 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง การพัฒนาคุณภาพทางอาชีพ การรับรู้อาชีพ การตัดสินใจเลือกอาชีพ คุณธรรม ด้านสัปปริสธรรม คุณธรรมด้านสังคหวัตถุ 4 ความคิดสร้างสรรค์ และความคิดวิจรรณญาณ

ผลของการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว พบว่า

นักเรียนมีคุณภาพทางอาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการสอน กิจกรรมแนะแนวอาชีพ โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวมีคุณภาพ ทางอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีการรับรู้ด้านอาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการสอน กิจกรรมแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวมีการรับรู้ด้าน อาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีการรับรู้ด้านอาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการสอน กิจกรรมแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวมีการรับรู้ด้าน อาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพดีขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุด การสอนกิจกรรมแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีคุณธรรมด้านสัจจริยธรรมสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวมีคุณธรรมด้านสัจจริยธรรมสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีคุณธรรมด้านสังคหวัตถุ 4 สูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวมีคุณธรรมด้านสังคหวัตถุ 4 สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว

นักเรียนมีการพัฒนาความคิดวิจารณ์ญาณเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว โดยความคิดวิจารณ์ญาณของนักเรียนมีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงและอัตราความก้าวหน้าสูงขึ้นทั้งในระยะทดลองและระยะหลังทดลอง

จากปริญญาานิพนธ์ทั้ง 6 เรื่อง สรุปได้ว่า การสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวมีส่วนช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวหรือได้รับการสอนแบบปกติ แต่มีงานวิจัย 1 เรื่อง ที่มีการทดสอบในระยะการทดลองและระยะหลังการทดลองหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว พบว่า ความคิดวิจารณ์ญาณของมีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงและอัตราความก้าวหน้าสูงขึ้นทั้งในระยะทดลองและระยะหลังทดลอง

5.5 ปริญญาานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคแม่แบบ มีจำนวน 6 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง การประหยัด คุณธรรมด้านความกตัญญูกตเวที เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ นิยรักการอ่าน ความสุภาพอ่อนน้อม

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบ พบว่า

นักเรียนมีการประหยัดสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีการประหยัดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีคุณธรรมด้านความกตัญญูกตเวทีสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีคุณธรรมด้านความกตัญญูกตเวทีสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความกตัญญูทวดเวที่มากขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้หุ่นเชิดมือและวืตัทศน์ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแบบโดยใช้หุ่นเชิดมือและวืตัทศน์มีความกตัญญูทวดเวที่ไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีนิสัยรักการอ่านมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางมีพฤติกรรมทางสังคมด้านความสุภาพอ่อนน้อมสูงขึ้นหลังจากได้รับการพัฒนาด้วยเทคนิคแม่แบบ

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 6 เรื่อง สรุปได้ว่า การใช้เทคนิคแม่แบบมีส่วนช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านชีวิตและสังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านชีวิตและสังคมได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบหรือได้รับการสอนแบบปกติ แต่มีงานวิจัย 1 เรื่องที่เปรียบเทียบการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้หุ่นเชิดมือและวืตัทศน์ที่มีต่อความกตัญญูทวดเวที่ พบว่า การใช้เทคนิคแม่แบบทั้ง 2 วิธีไม่แตกต่างกัน

5.6 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับสถานการณ์จำลอง มีจำนวน 6 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง วินัยในห้องเรียน ความประมาทในการเรียน ความสนใจอาชีพอิสระ ความเสียสละ ความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วย ความสามัคคี

ผลของการใช้สถานการณ์จำลอง พบว่า

นักเรียนมีวินัยในห้องเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองมีวินัยในห้องเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความประมาทในการเรียนลดลงหลังจากได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองมีความประมาทในการเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความสนใจอาชีพอิสระสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองมีความสนใจอาชีพอิสระสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักเรียนมีความเสียสละมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองมีความเสียสละมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

นักศึกษาพยาบาลมีความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วยเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง

นักเรียนมีความสามัคคีมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองมีความสามัคคีเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

จากปัญญานิพนธ์ทั้ง 6 เรื่อง สรุปได้ว่า การใช้สถานการณ์จำลองมีส่วนช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองหรือได้รับการสอนแบบปกติ

5.7 ปัญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกความคิดสร้างสรรค์ มีจำนวน 2 เรื่อง ศึกษาเรื่องความคิดสร้างสรรค์

ผลของการฝึกความคิดสร้างสรรค์พบว่า

นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นกลุ่มมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นรายบุคคล

นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหลังจากการใช้วิธีระดมสมองและวิธีซีเนดิกส์ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยวิธีระดมสมองและนักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยวิธีซีเนดิกส์มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน

จากปัญญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ว่า การฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นกลุ่มดีกว่าการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นรายบุคคล และการฝึกความคิดสร้างสรรค์ด้วยวิธีการระดมสมองและวิธีซีเนดิกส์ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน

5.8 ปัญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์ มีจำนวน 1 เรื่อง ศึกษาเรื่องความคิดสร้างสรรค์ ผลการศึกษาพบว่า ทักษะความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และนักเรียนมีทักษะการคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหลังจากเข้าโปรแกรมการใช้แบบฝึกทักษะการคิดสร้างสรรค์

สรุปได้ว่าหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการใช้แบบฝึกทักษะการคิดสร้างสรรค์ทักษะการคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น

5.9 ปัญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพ มีจำนวน 1 เรื่อง ศึกษาเรื่องกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพดีขึ้นหลังจากได้รับการแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพ โดยนักเรียนที่ได้รับการแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพมีกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สรุปได้ว่าหลังจากนักเรียนได้รับการแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพดีขึ้น และดีกว่าการได้รับการสอนแบบปกติ

5.10 ปริญาานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกทักษะทางสังคม มีจำนวน 1 เรื่อง ศึกษาเรื่องการแสดงความคิดเห็นนอกเหนือจากผู้ป่วย ผลการศึกษาพบว่า พยาบาลเทคนิคมีการแสดงความคิดเห็นกับผู้ป่วยจิตเวชสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกทักษะทางสังคมแบบกลุ่มและแบบรายบุคคล โดยพยาบาลเทคนิคที่ได้รับการฝึกทักษะทางสังคมแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลมีการแสดงความคิดเห็นกับผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่าจากการฝึกทักษะทางสังคมแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลช่วยให้การแสดงความคิดเห็นกับผู้ป่วยจิตเวชได้

5.11 ปริญาานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสอนแบบการเล่นของไทย มีจำนวน 1 เรื่อง ศึกษาเรื่อง มนุษยสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการเล่นของไทยมีมนุษยสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สรุปได้ว่าการสอนแบบแบบการเล่นของไทยทำให้มีมนุษยสัมพันธ์สูงกว่าการสอนแบบปกติ

6. ผลการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านเนื้อหาสาระ ตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป

ตาราง 15 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวด้านเนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
1. การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล และทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา		
- การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล และการให้ข้อสนเทศ	9	ธีระ (2530) จงกล (2534) วิไล (2535) รุ่งอรุณ (2536) สุวรรณ (2536) จิราภรณ์ (2537) กรรณิการ์ (2540) จุไรวรรณ (2537) เกศสุรางค์ (2538)
- การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล และทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์	2	กาญจนา (2541) วรรณดี (2541)
- การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล และการให้คำปรึกษาทางด้านสุขภาพ	1	บัวตั้น (2540)
2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและ ทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา		
- การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและ การให้ข้อสนเทศ	27	สุทิพร (2529) ปิยะรัตน์ (2530) ภัทรกานต์ (2530) รุจิราภา (2531) ศิริรัตน์ (2531) บุญโชติ (2532) สุวรรณ (2533) ชูลี (2534) ยรรยง (2535) สุวรรณ (2535) อารยา (2535) อำพัน (2535) จันทรีรัตน์ (2536) ดำรง (2536) พะยอม (2536) อุดมรัตน์ (2536) นงเยาว์ (2537) ประภาพร (2537) ประภาศ (2537) สุนันท์ (2537) อิศรินทร์ (2538) อุษณีย์ (2538) ฉัตรฤทัย (2539) นุชนาฏ (2539) ปวรวรรณ (2541) ภัทรา (2544) วรวรรณ (2546)
- การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและ กิจกรรมกลุ่ม	14	ยุวดี (2536) เฉลิมชัย (2537) รวีวรรณ (2538) วัลลภา (2539) สันทนา (2539) สมชาย (2540) สุดสงวน (2540) สุวรรณดี (2540) ชูวิทย์ (2541) จารุดี (2541) อมวรรณ (2542) กสิณา

ตาราง 15 (ต่อ)

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
		(2544) ฉัตรนภา (2544) ปรีศนา (2546)
- การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและ สถานการณ์จำลอง	2	กนกรัตน์ (2537) จิรวดี (2540)
- การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและ ชุดแนะแนว	1	ธิดิมา (2539)
- การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและ ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว	1	พัชรา (2535)
- การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและ ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์	1	เอกภพ (2541)
3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม มนุษย์และทฤษฎี/เทคนิคทาง จิตวิทยา		
- ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม มนุษย์และการให้ข้อเสนอแนะ	13	อิมใจ (2530) ชุติ (2532) พรเทพ (2532) มานิตย์ (2533) ทองแท้ (2536) มานะ (2536) เอษณีย์ (2536) กาญจน์กมล (2537) ยุพา (2538) พรทิพย์ (2540) สยมพร (2540) นฤพนธ์ (2541) ลักษณะภรณ์ (2542)
- ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม มนุษย์และกิจกรรมกลุ่ม	2	อัจฉา (2534) แก้วจิต (2540)
- ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม มนุษย์และสถานการณ์จำลอง	1	นิติไทย (2537)
- ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม มนุษย์และการควบคุมตนเอง	1	โสภา (2537)
- ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม มนุษย์และการฝึกทักษะการเรียนรู้	1	บุญรัตน์ (2544)
4. กิจกรรมกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิค ทางจิตวิทยา		
- กิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อ เสนอแนะ	10	จารุลักษณ์ (2529) เยาวภา (2530) จริยา (2532) พวงแก้ว (2533) สวัสดิ์ (2533) สาริณี

ตาราง 15 (ต่อ)

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
		(2534) พรรษา (2536) วรรณพร (2538) สุวิทย์ (2539) อำนาจ (2543)
- กิจกรรมกลุ่มและชุดแนะแนว	1	ปัญญากิพย์ (2542)
- กิจกรรมกลุ่มและสถานการณ์		
จำลอง	1	จรีวรรณ (2537)
- กิจกรรมกลุ่มและกรณีตัวอย่าง	1	อัจจิมา (2535)
- กิจกรรมกลุ่มและการเข้ากลุ่มฝึก		
อบรม	1	นิคม (2535)
5. การใช้แม่แบบและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา		
- การใช้แม่แบบและสถานการณ์	6	ทรายทอง (2537) กรรณิการ์ (2538) บริภัณฑ์ (2539) วิริยา (2539) เนตรนภิส (2542) พิมพ์รัตน์ (2542)
จำลอง		
- การใช้แม่แบบและบทบาท		
สมมติ	2	อรุณี (2534) วรวรรณิณี (2541)
- การให้แม่แบบและการให้ข้อ		
สนทนา	1	วีระ (2534)
- การใช้แม่แบบและโปรแกรม		
พัฒนาสุขนิสัย	1	พรพันธ์ (2534)
6. อื่น ๆ		
- ชุดแนะแนวและการให้ข้อ		
สนทนา	1	นวรรต์ (2544)
- สถานการณ์จำลองและการให้ข้อ		
ข้อสนทนา	1	วัชรพร (2534)
- บทบาทสมมติและการให้ข้อ		
สนทนา	1	กาญจนา (2533)
- การฝึกเจริญสติและการให้ข้อ		
สนทนา	1	สุริยาพร (2531)

ตาราง 15 (ต่อ)

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
- การฝึกสมาธิแบบอานาปานสติ		
ควบคู่กับการควบคุมตนเอง	1	พิมพกา (2543)
- การให้ข้อเสนอแนะและการใช้		
เทคนิคการพยากรณ์	1	กนกวรรณ (2535)
- การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล		
ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์		
และการให้ข้อเสนอแนะ	1	กรรณิการ์ (2540)
- การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม		
ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์		
และการให้ข้อเสนอแนะ	1	ผู้สดี (2542)
- ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรม		
มนุษย์ กิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อ		
เสนอแนะ	1	วิศิณี (2541)
- การใช้แม่แบบ สถานการณ์		
จำลองและกรณีตัวอย่าง	2	วชิรา (2545) ต้นสนีย์ (2545)
- การใช้แม่แบบ สถานการณ์		
จำลองและบทบาทสมมติ	1	ภริภา (2543)

จากตาราง 15 พบว่า เนื้อหาที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยามีจำนวน 12 เรื่อง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยามีจำนวน 46 เรื่อง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยามีจำนวน 17 เรื่อง กิจกรรมกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยามีจำนวน 14 เรื่อง การใช้แม่แบบและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา 10 เรื่อง และอื่น ๆ 12 เรื่อง

6.1 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา มีจำนวน 12 เรื่อง โดยแบ่งเป็นการให้คำปรึกษารายบุคคลและการให้ข้อเสนอแนะ 9 เรื่อง การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ 2 เรื่อง และการให้คำปรึกษารายบุคคลและการให้คำปรึกษาทางสุขภาพ 1 เรื่อง

ผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนมีการปรับตัวทางอารมณ์สูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบโรเจอร์ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีอัตมโนทัศน์ด้านการปรับตัวทางอารมณ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีการปรับตัวในครอบครัวดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบโรเจอร์ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีอัตมโนทัศน์ด้านการปรับตัวในครอบครัวดีกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกมีความเครียดลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยผู้ป่วยที่ได้รับการให้คำปรึกษาและผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูกที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีความเครียดลดลงไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาพยาบาลมีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานกับผู้ป่วยจิตเวชลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานกับผู้ป่วยจิตเวชลดลงมากกว่านักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

สตรีครรภ์แรกในระยะก่อนคลอดมีความเครียดลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยี่ดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยสตรีครรภ์แรกในระยะก่อนคลอดที่ได้รับการให้คำปรึกษามีความเครียดลดลงมากกว่าสตรีมีครรภ์แรกในระยะก่อนคลอดที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

มารดาที่มีบุตรคนแรกมีความวิตกกังวลลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบนำทาง โดยมารดาที่มีบุตรคนแรกที่ได้รับการให้คำปรึกษามีความวิตกกังวลลดลงมากกว่ามารดาที่มีบุตรคนแรกที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

มารดาที่มีทารกคลอดก่อนกำหนดมีความวิตกกังวลลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบนำทาง โดยมารดาที่มีทารกคลอดก่อนกำหนดที่ได้รับการให้คำปรึกษามีความวิตกกังวลลดลงมากกว่ามารดาที่มีทารกคลอดก่อนกำหนดที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักศึกษาพยาบาลมีการปรับตัวทางอารมณ์ดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีเกสตัลท์ โดยนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการให้คำปรึกษามีการปรับตัวทางอารมณ์ดีกว่านักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรม

มนุษย์ พบว่า

ผู้ป่วยจิตเภทในกลุ่มช่วงอายุ 18 - 35 ปี และกลุ่มช่วงอายุ 36 - 56 ปี มีความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังจำหน่ายลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบนำทางควบคู่กับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ โดยผู้ป่วยจิตเภทในกลุ่มช่วงอายุ 18 - 35 ปี และกลุ่มช่วงอายุ 36 - 56 ปี มีความวิตกกังวลลดลงมากกว่าผู้ป่วยจิตเภทที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาและไม่ได้รับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ และผู้ป่วยจิตเภทในกลุ่มช่วงอายุ 18 - 35 ปี และกลุ่มช่วงอายุ 36 - 56 ปี ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบนำทางควบคู่กับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อมีความวิตกกังวลลดลงไม่แตกต่างกัน

นิสิตมีความวิตกกังวลในการคบเพื่อนต่างเพศลดลง หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ โดยนิสิตที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนิสิตที่ได้รับการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบมีความวิตกกังวลในการคบเพื่อนต่างเพศลดลงไม่แตกต่างกัน

ผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและการให้คำปรึกษาทางสุขภาพ

พบว่า

หญิงมีครรภ์ที่ติดเชื้อโรคเอดส์ที่ได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการให้คำปรึกษาทางด้านสุขภาพมีความท้อแท้ในการดำรงชีวิตลดลง โดยหญิงมีครรภ์ที่ติดเชื้อโรคเอดส์ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและหญิงมีครรภ์ที่ติดเชื้อโรคเอดส์มีความท้อแท้ในการดำรงชีวิตลดลงไม่แตกต่างกัน

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 12 เรื่อง สรุปได้ว่า ผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและการให้ข้อเสนอแนะ ประกอบด้วยทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง 5 เรื่อง มีการศึกษาเรื่องการปรับตัวทางอารมณ์ การปรับตัวในครอบครัว ความเครียด แบบนำทาง 2 เรื่อง มีการศึกษาความวิตกกังวล ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง 1 เรื่อง มีการศึกษาพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ทฤษฎีแบบเกสตัลท์ 1 เรื่อง มีการศึกษาการปรับตัวทางอารมณ์ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านชีวิตและสังคมได้ดีกว่าบุคคลที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ส่วนการให้คำปรึกษารายบุคคลและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ พบว่า การให้คำปรึกษาแบบนำทางควบคู่กับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อมีความวิตกกังวลลดลงไม่แตกต่างกัน และการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบมีความวิตกกังวลในการคบเพื่อนต่างเพศลดลงไม่แตกต่างกัน และการให้คำปรึกษารายบุคคลและการให้คำปรึกษาทางสุขภาพ พบว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการให้คำปรึกษาทางสุขภาพมีความท้อแท้ในชีวิตลดลงไม่แตกต่างกัน

6.2 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา มีจำนวน 46 เรื่อง โดยแบ่งเป็นการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ 27 เรื่อง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกิจกรรมกลุ่ม 14 เรื่อง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและสถานการณ์จำลอง 2 เรื่อง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและชุดแนะแนว 1 เรื่อง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและชุดการสอน กิจกรรมแนะแนว 1 เรื่อง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ 1 เรื่อง ตัวแปรที่ศึกษา

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีพฤติกรรมหนีเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีทัศนคติในการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีของโรเจอร์ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาทัศนคติในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีทัศนคติในการเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบเผชิญความจริง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะมีความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อลดลงไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีทัศนคติในการประกอบอาชีพอิสระทางพลศึกษาดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาด้านอาชีพตามทฤษฎีของฮิลล์ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากับนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะมีทัศนคติในการประกอบอาชีพอิสระทางพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

นักศึกษามีทัศนคติในการประกอบอาชีพอิสระทางคหกรรมศาสตร์ดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาด้านอาชีพ โดยนักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักศึกษาที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีทัศนคติในการประกอบอาชีพอิสระทางคหกรรมศาสตร์ไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีความวิตกกังวลด้านการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีของโรเจอร์ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีความวิตกกังวลด้านการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

ผู้สูงอายุมีอาการเศร้าน้อยลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยผู้สูงอายุที่ได้รับการให้คำปรึกษามีอาการเศร้าน้อยลงมากกว่าผู้สูงอายุที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักศึกษาพยาบาลมีทัศนคติต่อการพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์สูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง นักศึกษาพยาบาลมีทัศนคติต่อการพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์สูงกว่านักศึกษาพยาบาลที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีการปรับตัวทางอารมณ์สูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง นักเรียนมีการปรับตัวทางอารมณ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน

มารดานอกสมรสในระยะตั้งครรภ์มีความเครียดที่มีต่อการดำเนินชีวิตลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยมารดานอกสมรสในระยะตั้งครรภ์ที่ได้รับการให้คำปรึกษามีความเครียดที่มีต่อการดำเนินชีวิตลดลงมากกว่ามารดานอกสมรสในระยะตั้งครรภ์ที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นิสิตมีการปรับตัวกับเพื่อนดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบนำทางโดยนิสิตที่ได้รับการให้คำปรึกษามีการปรับตัวกับเพื่อนดีกว่านิสิตที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีอัตราโน้มน้าวทางด้านร่างกายดีขึ้นและมีน้ำหนักลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีอัตราโน้มน้าวทางด้านร่างกายดีขึ้นและมีน้ำหนักลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

ผู้ถูกควบคุมความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม โดยผู้ถูกควบคุมความประพฤติมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลงมากกว่าผู้ถูกควบคุมความประพฤติที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีทัศนคติต่อความเป็นหญิงดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีทัศนคติต่อความเป็นหญิงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีทัศนคติทางบวกในการเล่นการพนันลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีทัศนคติทางบวกในการเล่นการพนันลดลงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

วัยรุ่นหญิงกลุ่มเสี่ยงมีเจตคติในการป้องกันโรคเอดส์ด้านความรู้และพฤติกรรมดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบภาวะนิยม โดยวัยรุ่นหญิงกลุ่มเสี่ยงที่ได้รับการให้คำปรึกษากับวัยรุ่นหญิงกลุ่มเสี่ยงที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีเจตคติในการป้องกันโรคเอดส์ด้านความรู้และพฤติกรรมไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาพยาบาลมีการปรับตัวในหอพักดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา โดยนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการให้คำปรึกษามีการปรับตัวในหอพักดีกว่านักศึกษาที่ได้รับข้อเสนอแนะ

นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีคะแนนทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีอารมณ์เศร้าลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีอารมณ์เศร้าลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักศึกษามีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา โดยนักศึกษาที่ได้รับการให้คำปรึกษามีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีการปรับตัวทางสังคมกับเพื่อนต่างเพศดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา โดยนักเรียนมีการปรับตัวทางสังคมกับเพื่อนต่างเพศดีกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกิจกรรมกลุ่มพบว่า

นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมลูกเสือ - เนตรนารีดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมลูกเสือ - เนตรนารีไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความรับผิดชอบด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบโรเจอร์และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน

ผู้สูงอายุมีการปรับตัวด้านสัมพันธภาพในครอบครัวดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยผู้สูงอายุที่ได้รับการให้คำปรึกษาและผู้สูงอายุที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการปรับตัวด้านสัมพันธภาพในครอบครัวไม่แตกต่างกัน

ผู้สูงอายุมีแบบแผนชีวิตดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยผู้สูงอายุที่ได้รับการให้คำปรึกษาและผู้สูงอายุที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีแบบแผนชีวิตไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีทัศนคติต่อสิ่งเสพติดประเภทยาสูบหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีทัศนคติต่อสิ่งเสพติดประเภทยาสูบไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีการปรับตัวในหอพักดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการปรับตัวในหอพักแตกต่างกัน

พลทหารที่ติดยาเสพติดมีอัตราโทษสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยพลทหารที่ติดยาเสพติดที่ได้รับการให้คำปรึกษาและพลทหารที่ติดยาเสพติดที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีอัตราโทษสูงขึ้นแตกต่างกัน

ผู้รับการสงเคราะห์มีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยผู้รับการสงเคราะห์ที่ได้รับการให้คำปรึกษาและผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบเผชิญความจริงและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบตนเองแตกต่างกัน

นักเรียนมีการเผชิญความโกรธดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบเกสตัลท์และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการเผชิญความโกรธดีขึ้นไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีความมุ่งมั่นในชีวิตดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบภวนิยมและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความมุ่งมั่นในชีวิตดีขึ้นไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีอัตมโนทัศน์ด้านสังคมสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาและเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีอัตมโนทัศน์ด้านสังคมไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีการพึ่งตนเองสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการพึ่งตนเองไม่แตกต่างกัน

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและสถานการณ์จำลอง พบว่า

นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลาง และการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและการใช้สถานการณ์จำลองมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน

นักเรียนมีคะแนนการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาและการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองมีคะแนนการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศสูงขึ้นไม่แตกต่างกัน

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและชุดแนะแนว พบว่า

นักเรียนมีการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบและการได้รับชุดการแนะแนว โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและการได้รับชุดการแนะแนวมีการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาไม่แตกต่างกัน

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกิจกรรมแนะแนว พบว่า

นักเรียนมีวุฒิภาวะทางอาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาตามแบบของจอห์น โอ ไครท์สและการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษามีวุฒิภาวะทางอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพ

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ พบว่า

นักศึกษามีความวิตกกังวลเรื่องการสอบลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาและการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบมีความวิตกกังวลเรื่องการสอบลดลงไม่แตกต่างกัน

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 46 เรื่อง สรุปได้ว่า ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ ประกอบด้วยทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง 8 เรื่อง มีการศึกษาเรื่องทัศนคติในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ความวิตกกังวลด้านการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์เศร้า ทัศนคติต่อการพยาบาล การปรับตัวทางอารมณ์ พฤติกรรมก้าวร้าว และความเครียดที่มีต่อการดำเนินชีวิต ไม่ระบุทฤษฎี 7 เรื่อง มีการศึกษาเรื่องทัศนคติในการประกอบอาชีพอิสระทาง

คหกรรมศาสตร์ การปรับตัวในหอพัก ทักษะคิดต่อการทะเลาะวิวาท อารมณ์เศร้า สัมพันธภาพระหว่างบุคคล การปรับตัวทางสังคม และพฤติกรรมไม่เหมาะสม ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม 4 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมหนีเรียน พฤติกรรมก่อวุ่นในชั้นเรียน อัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายและน้ำหนัก และพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์ 3 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ทักษะคิดในการเรียน ทักษะคิดต่อความเป็นหญิง และทักษะคิดทางบวกในการเล่นการพนัน ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง 2 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อแบบนันทา 1 เรื่อง ศึกษาการปรับตัวกับเพื่อน ทฤษฎีแบบภวนิยม 1 เรื่อง ศึกษาเจตคติในการป้องกันโรคเอดส์และทฤษฎีของอีรี 1 เรื่อง ศึกษาทักษะคิดในการประกอบอาชีพอิสระทางพลศึกษา ซึ่งทุกทฤษฎีช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาทางการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาทางการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาหรือได้รับการให้ข้อสนเทศ แต่มีงานวิจัย 5 เรื่องที่ศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษา การให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบเผชิญความจริงและการให้ข้อสนเทศมีความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อไม่แตกต่างกัน การให้คำปรึกษาด้านอาชีพตามทฤษฎีของลีและการให้ข้อสนเทศมีทักษะคิดในการประกอบอาชีพอิสระทางพลศึกษาไม่แตกต่างกัน การให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการให้ข้อสนเทศมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างกัน การให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบภวนิยมและการให้ข้อสนเทศมีเจตคติในการป้องกันโรคเอดส์ด้านความรู้และพฤติกรรมดีขึ้นไม่แตกต่างกัน และการให้คำปรึกษาด้านอาชีพและการให้ข้อสนเทศมีทักษะคิดในการประกอบอาชีพอิสระทางคหกรรมศาสตร์ไม่แตกต่างกัน

ส่วนผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกิจกรรมกลุ่ม พบว่า ประกอบด้วยทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบศูนย์กลาง 8 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ทักษะคิดต่อการเรียนกิจกรรมลูกเสือ - เนตรนารี ความเชื่อมั่นในตนเอง การปรับตัวด้านสัมพันธภาพในครอบครัว แบบแผนชีวิต ทักษะคิดต่อสิ่งเสพติด การปรับตัวในหอพัก อัตมโนทัศน์ และความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่ระบุทฤษฎี 3 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ความรับผิดชอบด้านการเรียน อัตมโนทัศน์ด้านสังคม การพึ่งตนเอง ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง 1 เรื่อง ศึกษาเรื่องการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ทฤษฎีแบบเกสตัลท์ 1 เรื่อง ศึกษาเรื่องการเผชิญความโกรธ แบบภวนิยม 1 เรื่อง ศึกษาความมุ่งหวังในชีวิต โดยมีงานวิจัย 11 เรื่อง ที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกิจกรรมกลุ่มมีการส่งเสริมพัฒนาการและการแก้ไขปัญหาทางการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมไม่แตกต่างกัน แต่มีงานวิจัย 3 เรื่อง ที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและกิจกรรมกลุ่มมี การปรับตัวในหอพักและความภาคภูมิใจในตนเองดีขึ้นแตกต่างกัน และการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและกิจกรรมกลุ่มมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบสูงขึ้นแตกต่างกัน

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและสถานการณ์จำลอง พบว่า การให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลางและการใช้สถานการณ์จำลองมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นแตกต่างกัน และการให้คำปรึกษากลุ่มและการใช้สถานการณ์จำลองมีการปรับตัวกับเพื่อนต่างประเทศสูงขึ้นไม่แตกต่างกัน

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและชุดแนะแนว พบว่า การให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบและการได้รับชุดการแนะแนวมีการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาไม่แตกต่างกัน

การให้คำปรึกษากลุ่มและกิจกรรมแนะแนว พบว่า การให้คำปรึกษาตามแบบของจอห์น โอ ไครท์สมีคุณภาพทางอาชีพสูงกว่าการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพ

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ พบว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบมีความวิตกกังวลเรื่องการสอบลดลงไม่แตกต่างกัน

6.3 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา มีจำนวน 18 เรื่อง โดยแบ่งเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการให้ข้อเสนอแนะ 13 เรื่อง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และกิจกรรมกลุ่ม 2 เรื่อง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และสถานการณ์จำลอง 1 เรื่อง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการควบคุมตนเอง 1 เรื่อง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการฝึกทักษะการเรียนรู้ 1 เรื่อง

ผลของทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนที่ได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตกลุ่มกายมีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีความวิตกกังวลด้านการเรียนลดลงหลังจากได้รับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อมีความวิตกกังวลด้านการเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักศึกษามีความเครียดลดลงหลังจากได้รับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อมีความเครียดลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักศึกษาพยาบาลมีความสำนึกในความรับผิดชอบต่อการประกอบวิชาชีพพยาบาลสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกความรู้สึกไวและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกความรู้สึกไวมีความสำนึกในความรับผิดชอบต่อการประกอบวิชาชีพพยาบาลสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นิสิตมีมนุษยสัมพันธ์สูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกความรู้สึกไวและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกความรู้สึกไวมีมนุษยสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกความรู้สึกไวและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกความรู้สึกไวมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีความมีน้ำใจสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกความรู้สึกไวและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกความรู้สึกไวมีความมีน้ำใจสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีการสื่อสารระหว่างบุคคลดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการสื่อสารระหว่างบุคคลและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีการสื่อสารระหว่างบุคคลดีกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีการสื่อสารระหว่างบุคคลดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการสื่อสารระหว่างบุคคลและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีการสื่อสารระหว่างบุคคลดีกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

พยาบาลเทคนิคมีการสร้างสัมพันธภาพกับผู้ป่วยจิตเวชดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยพยาบาลที่ได้รับการฝึกและพยาบาลที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีการสร้างสัมพันธภาพกับผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

นักศึกษาพยาบาลมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคลเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลและการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการฝึกกับพยาบาลที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคลไม่แตกต่างกัน

นิสิตมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนิสิตที่ได้รับการฝึกมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านิสิตที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักศึกษาพยาบาลมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักศึกษาที่ได้รับการฝึกมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยเพิ่มขึ้นมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกและนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศไม่แตกต่างกัน

ผลของทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และกิจกรรมกลุ่ม พบว่า

นักศึกษาที่มีมนุษยสัมพันธ์สูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์และนักเรียนที่ได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีมนุษยสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีอัตมโนทัศน์ด้านสังคมดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกและนักเรียนที่ได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีอัตมโนทัศน์ทางสังคมแตกต่างกัน

ผลของทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และสถานการณ์จำลอง พบว่า

นักเรียนมีความวิตกกังวลลดลงหลังจากได้รับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกและนักเรียนที่ใช้สถานการณ์จำลองมีความวิตกกังวลลดลงแตกต่างกัน

ผลของทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการควบคุมตนเอง พบว่า

นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการวางเงื่อนไขและการควบคุมตนเอง โดยนักเรียนที่ได้รับการวางเงื่อนไขและนักเรียนที่ใช้การควบคุมตนเองมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกัน

ผลของทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการฝึกทักษะทางการเรียน พบว่า

นักเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษลดลงภายหลังรับการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบควบคู่กับการฝึกทักษะการเรียน

จากปริญาณิพนธ์ทั้ง 18 เล่ม สรุปได้ว่า ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการให้ข้อเสนอแนะ ประกอบด้วย การฝึกความรู้สึกไว 4 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ความสำนึกในความรับผิดชอบ มนุษยสัมพันธ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง และความมีน้ำใจ การฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 4 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง การสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้ป่วยจิตเวช พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคล ความเชื่อมั่นในตนเอง และพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย การฝึกการสื่อสารระหว่างบุคคล 2 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง การสื่อสารระหว่างบุคคล การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ 2 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ความวิตกกังวลด้านการเรียน และความเครียด การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก 1 เรื่อง ศึกษาเรื่อง การปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศ การฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย 1 เรื่อง

ศึกษาเรื่อง การพูดหน้าชั้นเรียน ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์และการให้ข้อเสนอแนะช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาทางการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลได้รับการใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์สามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาทางการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์หรือได้รับการให้ข้อเสนอแนะ แต่มีงานวิจัย 2 เรื่องที่พบว่า การฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลและการให้ข้อเสนอแนะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคลไม่แตกต่างกัน และการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศไม่แตกต่างกัน และมีงานวิจัย 1 เรื่องที่พบว่า การฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีการสร้างสัมพันธภาพกับผู้ป่วยจิตเวชแตกต่างกัน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และกิจกรรมกลุ่ม พบว่า การฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีมนุษย์สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน การฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีอัตมโนทัศน์ด้านสังคมแตกต่างกัน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และสถานการณ์จำลอง พบว่า การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการใช้สถานการณ์จำลองมีความวิตกกังวลลดลงแตกต่างกัน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการควบคุมตนเอง พบว่า การวางแผนใจและการควบคุมตนเองมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกัน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการฝึกทักษะทางการเรียน พบว่า การฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบควบคู่กับการฝึกการเรียนรู้มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษลดลง

6.4 ปริมาณนิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา มีจำนวน 14 เรื่อง โดยแบ่งเป็นกิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ 10 มีการศึกษาเรื่องพฤติกรรม การเรียน พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน การเรียนวิชาพลศึกษา ความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่ม วุฒิภาวะทางอารมณ์ ทศนคติต่อการสูบบุหรี่ คุณธรรมความมีน้ำใจนักกีฬา สัมพันธภาพกับเพื่อน การปรับตัวกับครอบครัว ทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ กิจกรรมกลุ่มและชุดแนะแนว 1 เรื่อง ศึกษาการรับรู้อาชีพอิสระในท้องถิ่น กิจกรรมกลุ่มและสถานการณ์จำลอง 1 เรื่อง ศึกษาทักษะทางสังคม กิจกรรมกลุ่มและกรณีตัวอย่าง 1 เรื่อง ศึกษาความรับผิดชอบต่อโรงเรียน กิจกรรมกลุ่มและการเข้ากลุ่มฝึกอบรม 1 เรื่อง ศึกษาความรับผิดชอบ

ผลการศึกษากิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและนักเรียนที่รับการให้ข้อเสนอแนะมีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน

นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงกว่านักเรียนที่รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาสูงกว่านักเรียนที่รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่มสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่มสูงกว่านักเรียนที่รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีวุฒิภาวะทางอารมณ์สูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีวุฒิภาวะทางอารมณ์สูงกว่านักเรียนที่รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการสูบบุหรี่ลดลงหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีทัศนคติทางบวกต่อการสูบบุหรี่ลดลงมากกว่านักเรียนที่รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีคุณธรรมความมีน้ำใจนักกีฬาสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีคุณธรรมความมีน้ำใจนักกีฬาสูงกว่านักเรียนที่รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักศึกษายาบาลมีสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักศึกษายาบาลมีสัมพันธภาพกับเพื่อนดีกว่านักเรียนที่รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผู้ติดยาเสพติดมีการปรับตัวกับครอบครัวดีขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยผู้ติดยาเสพติดมีการปรับตัวกับครอบครัวดีกว่านักเรียนที่รับการให้ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์สูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์สูงกว่านักเรียนที่รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลของกิจกรรมกลุ่มและชุดแนะแนว พบว่า

นักเรียนมีการรับรู้อาชีพอิสระในท้องถิ่นดีขึ้นหลังจากได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการใช้ชุดแนะแนว โดยนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการใช้ชุดแนวมีการรับรู้อาชีพอิสระท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน

ผลของกิจกรรมกลุ่มและสถานการณ์จำลอง พบว่า

นักเรียนมีทักษะทางสังคมดีขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการใช้สถานการณ์จำลองมีทักษะทางสังคมแตกต่างกัน

ผลของกิจกรรมกลุ่มและกรณีตัวอย่าง พบว่า

นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อโรงเรียนสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการใช้กรณีตัวอย่าง โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อโรงเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กรณีตัวอย่าง

ผลของกิจกรรมกลุ่มและการเข้ากลุ่มฝึกอบรม พบว่า

นักเรียนมีความรับผิดชอบสูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและเข้ากลุ่มฝึกอบรม โดยนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการเข้ากลุ่มฝึกอบรมมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 14 เล่ม สรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ ช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านการศึกษา ชีวิตและสังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านการศึกษาศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์หรือได้รับการให้ข้อเสนอแนะ แต่มีงานวิจัย 1 เรื่องที่พบว่า การเข้ากิจกรรมกลุ่มและการได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน กิจกรรมกลุ่มและชุดแนะแนว พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการใช้ชุดการแนะแนวมีการรับรู้อาชีพท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน กิจกรรมกลุ่มและสถานการณ์จำลอง พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการใช้สถานการณ์จำลองมีทักษะทางสังคมแตกต่างกัน กิจกรรมกลุ่มและกรณีตัวอย่าง พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อโรงเรียนสูงกว่าการใช้กรณีตัวอย่าง และกิจกรรมกลุ่มและการเข้ากลุ่มฝึกอบรม พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการเข้ากลุ่มฝึกอบรมมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

6.5 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้แม่แบบและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา มีจำนวน 10 เรื่อง โดยแบ่งเป็นการใช้แม่แบบและสถานการณ์จำลอง 6 เรื่อง มีการศึกษาเรื่องความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการทำงานกลุ่ม การพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคี ความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน การปฏิบัติตนกับเพื่อน ทัศนคติต่อการเรียน นาฏศิลป์ การใช้แม่แบบและบทบาทสมมติ 2 เรื่อง มีการศึกษาเรื่องการพูดที่เหมาะสมและการให้

เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ การใช้แม่แบบและการให้ข้อเสนอแนะ 1 เรื่อง ศึกษามารยาทในชั้นเรียน การใช้แม่แบบและโปรแกรมพัฒนาสุนทรีย์ 1 เรื่อง

ผลการใช้แม่แบบและสถานการณ์จำลอง พบว่า

นักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้แม่แบบและการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการแก้ปัญหาแตกต่างกัน

นักเรียนมีความสามารถในการทำงานกลุ่มดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้แม่แบบและการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการทำงานกลุ่มไม่แตกต่างกัน

นักเรียนเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์มากขึ้นหลังจากได้รับการใช้แม่แบบและการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลงหลังจากได้รับการใช้แม่แบบและการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีการปฏิบัติตนกับเพื่อนดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้แม่แบบและการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีการปฏิบัติตนกับเพื่อนดีขึ้นเรียนไม่แตกต่างกัน

นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้แม่แบบและการใช้สถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์แตกต่างกัน

ผลของการใช้แม่แบบและบทบาทสมมติ พบว่า

นักเรียนมีการพูดที่เหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบและการใช้บทบาทสมมติ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติและนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีการพูดที่เหมาะสมแตกต่างกัน

นักเรียนมีเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบและการใช้บทบาทสมมติ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบและการใช้บทบาทสมมติมีเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์แตกต่างกัน

ผลของการใช้แม่แบบและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนมีมารยาทในชั้นเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้แม่แบบและการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีมารยาทในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบและโปรแกรมพัฒนาสุขนิสัย พบว่า

นักเรียนมีการพัฒนาสุขนิสัยสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบและโปรแกรมพัฒนาสุขนิสัย โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีการพัฒนาสุขนิสัยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการโปรแกรมพัฒนาสุขนิสัย

จากปัญญานิพนธ์ทั้ง 10 เล่ม สรุปได้ว่า การใช้แม่แบบและสถานการณ์จำลองช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านชีวิตและสังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่ามิงงานวิจัย 4 เรื่องที่ใช้แม่แบบและสถานการณ์จำลองมีความสามารถในการทำงานกลุ่ม เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคี ความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน และการปฏิบัติตนกับเพื่อนไม่แตกต่างกัน แต่มิงงานวิจัย 2 เรื่องที่ใช้แม่แบบและสถานการณ์จำลองมีความสามารถในการแก้ปัญหา ทักษะคิดต่อการเรียนนาฏศิลป์แตกต่างกัน การใช้แม่แบบและบทบาทสมมติ พบว่า การใช้แม่แบบและบทบาทสมมติมีการพูดที่เหมาะสม เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์แตกต่างกัน การใช้แม่แบบและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้แม่แบบมีการยาทในชั้นเรียนมากกว่าการให้ข้อเสนอแนะ และเทคนิคแม่แบบและโปรแกรมพัฒนาสุขนิสัย พบว่า การใช้เทคนิคแม่แบบมีการพัฒนาสุขนิสัยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการโปรแกรมพัฒนาสุขนิสัย

6.6 ปัญญานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ มีจำนวน 12 เรื่อง โดยแบ่งเป็นชุดแนะแนวและการให้ข้อเสนอแนะ 1 เรื่อง ศึกษาเจตคติต่ออาชีพอิสระ สถานการณ์จำลองและการให้ข้อเสนอแนะ 1 เรื่อง ศึกษาความเสียสละ บทบาทสมมติและการให้ข้อเสนอแนะ 1 เรื่อง ศึกษาการพึ่งตนเอง การฝึกเจริญสติและการให้ข้อเสนอแนะ 1 เรื่อง ศึกษาความจำปัจจุบัน การฝึกสมาธิแบบอานาปานสติ ควบคู่กับการควบคุมตนเอง 1 เรื่อง ศึกษาความมีวินัยในการใช้ห้องสมุด การให้ข้อเสนอแนะและการใช้เทคนิคการพยากรณ์ 1 เรื่อง ศึกษาลักษณะมุ่งอนาคต การใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลองและกรณีตัวอย่าง 2 เรื่อง ศึกษาเจตคติในการป้องกันการเสพยาบ้าและทักษะทางสังคม การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ และการให้ข้อเสนอแนะ 1 เรื่อง ศึกษาความเชื่อมั่นในตนเอง ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ กิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ 1 เรื่อง ศึกษาความวิตกกังวลในการพยาบาลผู้ป่วย การใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลองและบทบาทสมมติ 1 เรื่อง ศึกษามนุษยสัมพันธ์

ผลการศึกษาคัดแนะแนวและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนมีเจตคติต่ออาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยชุดแนะแนวและการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดแนะแนวมีการเปลี่ยนแปลงเจตคติต่ออาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาสถานการณ์จำลองและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนมีความเสียสละสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองมีความเสียสละสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาบทบาทสมมติและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนมีการพึ่งตนเองสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้บทบาทสมมติและการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้บทบาทสมมติมีการพึ่งตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาการฝึกเจริญสติและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนมีความจำปัจจุบันสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกเจริญสติตามวิธีของหลวงพ่อกุศล จิตตสุโกและการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกเจริญสติมีความจำปัจจุบันสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเอง พบว่า

นักเรียนมีวินัยในการใช้ห้องสมุดสูงขึ้นที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเอง

การใช้เทคนิคการพยากรณ์และผลการศึกษาการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคการพยากรณ์และการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคการพยากรณ์มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาการใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลองและกรณีตัวอย่าง พบว่า

นักเรียนมีเจตคติในการป้องกันการเสพติดเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและการได้รับการอบรม โดยนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและนักเรียนที่ได้รับการฝึกอบรมมีเจตคติในการป้องกันการเสพติดแตกต่างกัน

ทักษะทางสังคมของนักเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดประดู่ในทรวงธรรม กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับปานกลาง โดยทักษะทางสังคมของนักเรียนเพศหญิงและเพศชายแตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างเมื่อจำแนกตามลำดับการเกิดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้นักเรียนมีทักษะทางสังคมสูงขึ้นภายหลังจากการเข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์

ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ และการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักศึกษาพยาบาลมีความวิตกกังวลในการพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์ลดลงหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางควบคู่กับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการให้คำปรึกษาควบคู่กับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ

ความวิตกกังวลในการพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์ลดลงมากกว่านักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ กิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า

นักเรียนมีสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสม การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และการให้ข้อเสนอแนะมีสัมพันธภาพกับเพื่อนเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน

ผลการศึกษาการใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลองและบทบาทสมมติ พบว่า

นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองในการแสดงบนเวทีสูงขึ้นหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง

จากปริญาณิพนธ์ทั้ง 12 เรื่อง สรุปได้ว่า ชุดการแนะแนวและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า การได้รับการสอนด้วยชุดแนะแนวมีการเปลี่ยนเจตคติต่ออาชีพสูงกว่าการให้ข้อเสนอแนะ สถานการณ์จำลองและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า การได้รับการใช้สถานการณ์จำลองมีความเสียสละสูงกว่าการให้ข้อเสนอแนะ บทบาทสมมติและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า การใช้บทบาทสมมติมีการพึ่งตนเองสูงกว่าการให้ข้อเสนอแนะ การฝึกเจริญสติและการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า การฝึกเจริญสติตามวิธีของหลวงพ่อกุญชร จิตตสุโกมีความจำปัจจุบันสูงกว่าการให้ข้อเสนอแนะ การฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเอง พบว่า การฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเองมีวินัยในการใช้ห้องเรียนสูงขึ้น การใช้เทคนิคการพยากรณ์และการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า การใช้เทคนิคการพยากรณ์มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าการให้ข้อเสนอแนะ การใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลองและกรณีตัวอย่าง พบว่า การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและการฝึกอบรมมีเจตคติในการป้องกันการเสพยาบ้าแตกต่างกัน และมีงานวิจัย 1 เรื่องที่เป็นการศึกษาและพัฒนา พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดประตู่ในทรงธรรมมีทักษะทางสังคมในระดับปานกลาง โดยทักษะทางสังคมของนักเรียนเพศหญิงและชายแตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างเมื่อจำแนกตามลำดับการเกิดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และหลังจากเข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์นักเรียนมีทักษะทางสังคมสูงขึ้น การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ และการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางควบคู่กับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อลดลงมากกว่าการให้ข้อเสนอแนะ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ กิจกรรมกลุ่ม และการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า การฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสม การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และการให้ข้อเสนอแนะมีสัมพันธภาพกับเพื่อนเพิ่มขึ้นไม่แตกต่างกัน และการใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลองและบทบาทสมมติ พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเองในการแสดงบนเวทีสูงขึ้น

7. ผลการสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์สาขาจิตวิทยาการแนะแนวที่มีเนื้อหาสาระงานวิจัยด้านอื่น ๆ

ตาราง 16 จำนวนปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวที่มีเนื้อหาสาระงานวิจัยด้านอื่น ๆ จำแนกตามเนื้อหาที่ศึกษา

เนื้อหาที่ศึกษา	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการศึกษา
ด้านอื่น ๆ		
1. ด้านสังคม		
- เด็กและเยาวชน	3	หนึ่งฤทัย (2542) วีรดิ (2543) ราณี (2544)
- ผู้สูงอายุ	3	รัตนา (2541) สิริหทัย (2541) รียา (2543)
- มารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัว	2	พัชรินทร์ (2543) วันวิสาข์ (2545)
เพียงคนเดียว/หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา		
- ผู้ที่พยายามฆ่าตัวตาย	3	มณฑิรา (2542) นกัสมล (2544) ศิริวรรณ (2543)
- คนพิการ	2	สมพร (2540) สุภัทรา (2541)
- ผู้ป่วย	1	กมลรัตน์ (2541)
- ผู้ว่างงาน	1	สุนี (2542)
- พระภิกษุสงฆ์	1	สาโรจน์ (2543)
2. ด้านโรงพยาบาล	7	จันทร์จิรา (2532) ดุษณี (2539) ดันติมา (2540) พรรณวดี (2542) รัตนาภรณ์ (2542) ดรีพร (2545) พรพิไล (2546)
3. ด้านบริษัท	6	จรีรัตน์ (2539) กาญจนา (2542) ธารรัตน์ (2542) ระธี (2542) บังอร (2543) ปันดดา (2543)
4. ด้านผู้บริหาร/ครูในสถานศึกษา	7	วีระศักดิ์ (2534) ชิดหทัย (2541) วัชร (2541) กรรณิการ์ (2542) เกษสุดา (2542) ชฎาภา (2541) นภาพร (2542)
5. ด้านผู้รักษาสันติราษฎร์	4	วีระวัฒน์ (2542) เวทวิชญ์ (2542) ปาลชาติ (2543) ศศิธร (2545)

จากตาราง 16 พบว่า เนื้อหาที่ศึกษาเกี่ยวกับด้านสังคมมีจำนวน 16 เรื่อง ด้านโรงพยาบาลมีจำนวน 7 เรื่อง ด้านบริษัทมีจำนวน 6 เรื่อง ด้านผู้บริหาร/ครูในสถานศึกษามีจำนวน 7 เรื่อง และด้านผู้รักษาสันติราษฎร์มีจำนวน 4 เรื่อง

7.1 ปริณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับด้านสังคม มีจำนวน 16 เรื่อง โดยแบ่งเป็นเด็กและเยาวชน 3 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ สาเหตุของการติดสารเสพติดและความคาดหวังในการเข้ารับการบำบัด พฤติกรรมที่เป็นปัญหา เจตคติของครูต่อการทรมานกรรมเด็กและบทบาทในการป้องกันและช่วยเหลือ ผู้สูงอายุ 3 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ความพึงพอใจในชีวิต ความว่าเหว วิถีชีวิต มารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียว/หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา 2 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา รูปแบบชีวิต ผู้ที่พยายามฆ่าตัวตาย 3 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการพยายามฆ่าตัวตาย ฐานข้อมูลองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและช่วยเหลือบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตาย ความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตาย คนพิการ 2 เรื่อง ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ความพึงพอใจในงาน อัตมโนทัศน์และการวางแผนการดำเนินชีวิต ผู้ป่วย 1 เรื่อง ตัวแปรที่ศึกษาคือ ความพึงพอใจของผู้ป่วย ผู้ว่างงาน 1 เรื่อง ตัวแปรที่ศึกษาคือ ความเครียดและวิธีเผชิญความเครียด และพระภิกษุสงฆ์ 1 เรื่อง ตัวแปรที่ศึกษาคือ ทศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์

ผลการศึกษาด้านเด็กและเยาวชน พบว่า

การศึกษาสาเหตุของการติดสารเสพติดและความคาดหวังในการเข้ารับการบำบัดของเยาวชนที่เข้ารับการบำบัดในคลินิกยาเสพติดจากข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า เยาวชนที่เข้ามารับการบำบัดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 16 – 25 ปี เป็นโสด มีพื้นฐานการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ว่างงาน เงินที่ได้รับมี 2 ประเภท คือ รายวัน วันละ 100 บาท และรายเดือน เดือนละ 3,000 บาท โดยได้รับจากพ่อแม่ จากการทำงาน และจากการศึกษาพบว่าบางรายมีการขโมยสิ่งของในบ้านไปขาย พ่อแม่อยู่ด้วยกัน พ่อและแม่มีพื้นฐานการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา ส่วนใหญ่พ่อมีอาชีพรับจ้าง แม่มีอาชีพรับจ้างและค้าขาย ครอบครัวมีรายได้ 6,000 – 9,999 บาทต่อเดือน มีพี่น้องรวมทั้งเยาวชนจำนวน 2 คน ส่วนใหญ่เป็นบุตรคนที่ 2 จากการศึกษพบว่า บุตรคนที่ 2 นั้นส่วนใหญ่เป็นบุตรคนกลาง ลักษณะความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวอยู่ด้วยกันอย่างไม่ค่อยทะเลาะกัน หรือนาน ๆ ครั้งมีปากเสียงกันแต่ไม่รุนแรง ไม่มีเรื่องไม่ชอบกับบุคคลในครอบครัวเมื่อมีความไม่สบายใจ จะไม่ปรึกษาใคร แต่จะคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง หรือปล่อยให้มันผ่านไป สำหรับเรื่องที่ทำให้ไม่สบายใจ ได้แก่ บุคคลในครอบครัวชอบตำหนิเรื่องสารเสพติด พ่อมีภรรยาบ่อย พ่อแม่ควบคุมเข้มงวดมาก และระแวงว่าจะไปเสพยาอีก เบื่อบ้าน เบื่อแม่และพี่สาวที่ชอบบ่น ไม่มีเงินเพียงพอสำหรับใช้จ่ายในครอบครัว เยาวชนส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาร่วมกันในครอบครัวและอาศัยอยู่ในแหล่งชุมชนแออัด ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติพฤติกรรมของเยาวชนในโรงเรียนก่อนเสพยาเสพติด

หลบหนีออกจากสถานสงเคราะห์ และพฤติกรรมกำเริบที่ไม่เหมาะสมมี 1 คน คือเด็กชายโชคชัย พบว่าทุกพฤติกรรมดีขึ้นหลังจากให้การช่วยเหลือ

การศึกษาเจตคติของครูต่อการทารุณกรรมเด็กและบทบาทในการป้องกันและช่วยเหลือของครู พบว่า ครูมีเจตคติไม่เห็นด้วยต่อการทารุณกรรมเด็กและครูแสดงบทบาทในการป้องกันและช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมอยู่ในระดับสูง ส่วนเพศ อายุ สถานภาพสมรส จำนวนบุตร ภูมิสำเนา วุฒิกการศึกษา ประสบการณ์ในการสอนและตำแหน่งหน้าที่มีความสัมพันธ์กับเจตคติของครูต่อการทารุณกรรมเด็ก ส่วนสถานภาพสมรส จำนวนบุตร ภูมิสำเนา ตำแหน่งหน้าที่ ประสบการณ์ในการสอนและอายุมีความสัมพันธ์กับบทบาทในการป้องกันและช่วยเหลือครู โดยอายุและตำแหน่งหน้าที่สามารถทำนายบทบาทในการป้องกันและช่วยเหลือของครู

จากปริญาณิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่า สาเหตุของการติดสารเสพติดและความคาดหวังในการเข้ารับการบำบัดของเยาวชนที่เข้ารับการบำบัดในคลินิกยาเสพติด คือ สาเหตุของการเสพยาเสพติด พบว่า ส่วนใหญ่อยากลองเอง และรองลงมาคือ เพื่อนชวน ส่วนสาเหตุของการกลับมาเสพยาเสพติดซ้ำ คือ มีใจอยากกลับไปเสพยาอีกและรองลงมาคือ กลับมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมเดิม ส่วนความคาดหวังในการเข้ารับการบำบัดของเยาวชน พบว่า ส่วนใหญ่มีความคาดหวังอยากรักษาให้หาย เพื่อจะได้ไปประกอบอาชีพได้ตามปกติ และรองลงมาคืออยากรักษาให้หายก่อน ยังไม่ยักคิดอย่างอื่น ส่วนการศึกษารายกรณีของเด็กที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา พบว่า เด็กชายที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามี 4 ลักษณะ คือ พฤติกรรมหลบหนีออกจากสถานสงเคราะห์ เด็กชายบ้านหนองคาย พฤติกรรมการก่อวินาศกรรม พฤติกรรมกำเริบที่ไม่เหมาะสม และการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แต่หลังจากศึกษารายกรณีเด็กที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาลดลง ส่วนการศึกษาเจตคติของครูต่อการทารุณกรรมเด็กและบทบาทในการป้องกันและช่วยเหลือของครู พบว่า ครูมีเจตคติไม่เห็นด้วยต่อการทารุณกรรมเด็กและครูแสดงบทบาทในการป้องกันและช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมอยู่ในระดับสูง

ผลการศึกษาด้านผู้สูงอายุ พบว่า

ตัวแปรที่สัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุ พบว่า ผู้สูงอายุในชมรม ผู้สูงอายุในโรงพยาบาลสมุทรปราการส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในชีวิตระดับปานกลาง ความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ ลักษณะครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัว และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของผู้สูงอายุกับเพื่อนหรือเพื่อนบ้าน การเปรียบเทียบความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุ พบว่า ผู้สูงอายุชายมีความพึงพอใจในชีวิตมากกว่าเพศหญิง ผู้สูงอายุที่มีการศึกษาสูงมีความพึงพอใจในชีวิตมากกว่าผู้สูงอายุที่ไม่มีการศึกษา ผู้สูงอายุที่มีสถานภาพสมรสมีความพอใจในชีวิตมากกว่าผู้สูงอายุที่ไม่สมรส ผู้สูงอายุที่มีอาชีพที่มีการเกษียณอายุมีความพึงพอใจในชีวิตสูงกว่าผู้สูงอายุที่มีอาชีพที่ไม่มีการเกษียณอายุ ผู้สูงอายุที่มีรายได้สูงมีความพึงพอใจในชีวิตมากกว่าผู้สูงอายุที่มีรายได้ต่ำ ผู้สูงอายุที่มีสัมพันธภาพในครอบครัว

ครัวในระดับสูงมีความพึงพอใจในชีวิตมากกว่าผู้สูงอายุที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวในระดับต่ำ และผู้สูงอายุที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมของผู้สูงอายุกับเพื่อนหรือเพื่อนบ้านสูงกว่ามีความพึงพอใจในชีวิตสูงกว่าผู้สูงอายุที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมของผู้สูงอายุกับเพื่อนหรือเพื่อนบ้านในระดับปานกลางและระดับต่ำ

ปัจจัยที่เกี่ยวกับความว่าเหวของผู้สูงอายุ พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัว ภาวะสุขภาพ การมีส่วนร่วมในสังคม รายได้และระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์ทางลบกับความว่าเหวของผู้สูงอายุ ส่วนปัจจัยเพศ อายุ สถานภาพการสมรส ความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมของชมรมไม่มีความสัมพันธ์กับความว่าเหวของผู้สูงอายุ และสัมพันธภาพในครอบครัว ภาวะสุขภาพ เพศ รายได้ การมีส่วนร่วมในสังคมสามารถพยากรณ์ความว่าเหวของผู้สูงอายุได้

การศึกษารายกรณีวิถีชีวิตผู้สูงอายุที่มีปัญหาการปรับตัว พบว่า วิถีชีวิตของผู้สูงอายุที่มีปัญหาการปรับตัวมีสาเหตุมาจากผู้สูงอายุที่มีบุคลิกภาพไม่เหมาะสม ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี สัมพันธภาพกับเพื่อนไม่ดี นอกจากนั้นผลการศึกษายังพบว่า การศึกษารายกรณีทำให้ผู้สูงอายุมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น มีความเข้าใจในสภาพปัญหาของตนเอง ยอมรับตนเองและผู้อื่นได้มากขึ้น สามารถปรับตัวและมีวิถีชีวิตที่เหมาะสม สามารถสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น และสามารถเผชิญปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นกับตนเองได้อย่างเหมาะสม

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 3 เรื่องสรุปได้ว่า ตัวแปรที่สัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุ พบว่า ผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุในโรงพยาบาลสมุทรปราการส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในชีวิตระดับปานกลาง ความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ ลักษณะครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัว และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของผู้สูงอายุกับเพื่อนหรือเพื่อนบ้าน ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวกับความว่าเหวของผู้สูงอายุ พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัว ภาวะสุขภาพ การมีส่วนร่วมในสังคม รายได้และระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์ทางลบกับความว่าเหวของผู้สูงอายุ ส่วนการศึกษารายกรณีวิถีชีวิตผู้สูงอายุที่มีปัญหาการปรับตัว พบว่า วิถีชีวิตของผู้สูงอายุที่มีปัญหาการปรับตัวมีสาเหตุมาจากผู้สูงอายุที่มีบุคลิกภาพไม่เหมาะสม ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี สัมพันธภาพกับเพื่อนไม่ดี

ผลการศึกษาด้านมารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียว/หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ พบว่า

การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา พบว่า ข้อมูลด้านส่วนตัว พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาเป็นโสด มีอายุระหว่าง 22 – 40 ปี มีอาชีพรับจ้าง มีรายได้ 1,000 – 4,999 บาทต่อเดือน การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา บุคลิกภาพของหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาจากแบบทดสอบการวาดภาพคนได้แก่ คิดสับสน ไม่มีความมั่นใจในตนเอง รู้สึกผิดและวิตกกังวล ย้ำคิดย้ำทำ พึงพา มีความรู้สึกขัดแย้งในใจ ไม่สนใจสังคม ซึมเศร้า มีปมด้อย ไม่มีพลัง และมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ข้อมูลด้านครอบครัว พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่

หึ่งปรารถนาส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด บิดามารดายังมีชีวิตและอยู่ด้วยกัน มีจำนวนพี่น้อง 3 คน ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวไม่ดี เนื่องจากมีการทะเลาะเบาะแว้งกัน มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับมีรายได้ต่ำกว่า 6,000 บาทต่อเดือน ข้อมูลเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีลำดับที่ของการตั้งครรภ์เป็นครั้งแรกมากที่สุด และเป็นการตั้งครรภ์นอกสมรสมากที่สุด ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและวิธีแก้ปัญหของหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาพบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีปัญหาและวิธีแก้ปัญหาดังนี้ ปัญหาด้านร่างกาย พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีอาการผิตกติเนื่องมาจากครรภ์มีขนาดใหญ่ขึ้นมากที่สุด และส่วนมากแก้ปัญหาด้านร่างกายโดยการพักผ่อน ปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจ พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีอารมณ์เศร้ามากที่สุด และส่วนมากแก้ปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจโดยการร้องไห้เสียใจ ปัญหาด้านครอบครัว พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีปัญหาบิดาของเด็กในครรภ์ไม่ยอมรับการตั้งครรภ์มากที่สุด และส่วนมากแก้ปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจโดยการหาที่พึ่งพิงชั่วคราวและเลี้ยงดูลูกเอง ปัญหาด้านสังคม พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาต้องลาออกจากงานหรือพักงานมากที่สุด ส่วนมากแก้ปัญหาด้านสังคมโดยการปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น และปัญหาด้านเศรษฐกิจพบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีปัญหาการมีภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นมากที่สุด ส่วนมากแก้ปัญหาด้านเศรษฐกิจโดยการปรึกษาผู้อื่น การวางแผนชีวิต พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาวางแผนที่จะยกลูกให้มูลนิธิมากที่สุด

การศึกษารูปแบบชีวิตของมารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียว พบว่า มารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียวทำหน้าที่ดูแลครอบครัว มีสถานภาพสมรส มีทั้งหย่าร้างหรือสามีเสียชีวิตหรือสามีทอดทิ้ง และไม่ได้แต่งงานใหม่ ทำให้ประสบความยากลำบากทางด้านเศรษฐกิจ ความเศร้าโศก มีความรู้สึกผิด โดยเดียว ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากญาติพี่น้องหรือหน่วยงานใด ๆ มีอายุระหว่าง 35 – 59 ปี การศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 การประกอบอาชีพมีทั้งว่างงาน รับจ้างทั่วไปและทำธุรกิจค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำให้มีรายได้ไม่เพียงพอ ลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านขนาดเล็ก มีฐานะความเป็นอยู่ยากจน สภาพการเงินไม่พอใช้ ต้องรับผิดชอบบุตรระหว่าง 1 – 4 คน ที่อยู่ในครอบครัว ต้องรับภาระและรับผิดชอบทุกสิ่งทุกอย่างทั้งของบุตรและสมาชิกในครอบครัว นอกจากนี้ยังต้องเป็นเสาหลักของความรัก ความผูกพันและสัมพันธ์ภาพในครอบครัว มีความสนใจงานทางสังคมโดยเฉพาะการมีส่วนร่วมกับการงานของชุมชนแต่ก็มีปัญหาและอุปสรรคทางการเงิน โดยมารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียวมีความปรารถนาและเป้าหมายในชีวิตคือ ปรารถนาความสุขในชีวิต ความพร้อมที่จะรับผิดชอบทางด้านเศรษฐกิจ สร้างฐานะความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น วางแผนที่จะรับผิดชอบการศึกษาของบุตรธิดา พยายามสรรหาเวลาที่จะสร้างความผูกพันกับบุตรหลาน ผู้สูงอายุ และสมาชิกในครอบครัวให้มากยิ่งขึ้น

จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่อง สรุปได้ดังนี้ การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหของหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีปัญหาและวิธีแก้ปัญหาดังนี้

ปัญหาด้านร่างกาย พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีอาการผิดปกติเนื่องมาจากครรภ์มีขนาดใหญ่ขึ้นมากที่สุด และส่วนมากแก้ปัญหาด้านร่างกายโดยการพักผ่อน ปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจ พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีอารมณ์เศร้ามากที่สุด และส่วนมากแก้ปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจโดยการร้องไห้เสียใจ ปัญหาด้านครอบครัว พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีปัญหาบิดาของเด็กในครรภ์ไม่ยอมรับการตั้งครรภ์มากที่สุด และส่วนมากแก้ปัญหาโดยการหาที่พักพิงชั่วคราวและเลี้ยงดูลูกเอง ปัญหาด้านสังคม พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาต้องลาออกจากงานหรือพักงานมากที่สุด ส่วนมากแก้ปัญหาด้านสังคมโดยการปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น และปัญหาด้านเศรษฐกิจพบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีปัญหาการมีภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นมากที่สุด ส่วนมากแก้ปัญหาด้านเศรษฐกิจโดยการปรึกษาผู้อื่น การวางแผนชีวิต พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาวางแผนที่จะยกลูกให้มูลนิธิมากที่สุด ส่วนการศึกษารูปแบบชีวิตของมารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียว พบว่า ต้องเป็นเสาหลักของความรัก ความผูกพันและสัมพันธ์ภาพในครอบครัว มีความสนใจงานทางสังคมโดยเฉพาะการมีส่วนร่วมกับงานของชุมชนแต่ก็มีปัญหาและอุปสรรคทางการเงิน โดยมารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียวมีความปรารถนาและเป้าหมายในชีวิตคือ ปรารถนาความสุขในชีวิต ความพร้อมที่จะรับผิดชอบทางด้านเศรษฐกิจ สร้างฐานะความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น วางแผนที่จะรับผิดชอบการศึกษาของบุตรธิดา พยายามสรรหาเวลาที่จะสร้างความผูกพันกับบุตรหลาน ผู้สูงอายุ และสมาชิกในครอบครัวให้มากยิ่งขึ้น

ผลการศึกษาด้านผู้ที่พยายามฆ่าตัวตาย พบว่า

การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการพยายามฆ่าตัวตาย พบว่า ตัวแปรด้านส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับการพยายามฆ่าตัวตายของผู้ป่วย พบว่า ผู้ป่วยส่วนมากเป็นเพศชาย อายุระหว่าง 30 – 34 ปี เป็นโสด เป็นบุตรคนกลาง การศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างรายวัน กรรมกร และมีบางคนไม่มีงานทำ มีรายได้ 1,000 – 4,999 บาทต่อเดือน สาเหตุที่เป็นปัจจัยกระตุ้นให้ผู้ป่วยพยายามฆ่าตัวตายในครั้งนี้ ได้แก่ ปัญหาด้านชีวิตสมรส ปัญหาการงาน ความสัมพันธ์ระหว่างเครือญาติ เป็นโรคจิตโรคประสาท ปัญหาความเจ็บป่วยทางกาย ปัญหาความรัก ปัญหาการศึกษา ปัญหาเรื่องเพื่อน และปัญหาการเงิน บุคลิกภาพของผู้ป่วยจากการวาดภาพคนได้แก่ มีความวิตกกังวล มีความขัดแย้งในใจ ต้องการพึ่งพาผู้อื่น ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง ไม่มีพลังในตัวเอง แยกตัว ซึมเศร้า รู้สึกอ้างว้าง รู้สึกผิด หวาดระแวง ย้ำคิดย้ำทำ ไม่ค่อยสนใจสังคม และก้าวร้าว ผู้ป่วยเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลหลังจากกินยาหรือทำร้ายตัวเองด้วยวิธีการต่าง ๆ ส่วนตัวแปรด้านครอบครัว พบว่า วัยเด็กผู้ป่วยอยู่กับบิดามารดา และอยู่กับบิดาหรือมารดา ขณะที่ยังเป็นเด็ก ผู้ป่วยได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดาดด้วยความสนใจและเอาใจใส่ แต่ในภายหลังเกิดปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้ป่วยและบิดามารดา ส่วนตัวแปรด้านสิ่งแวดล้อมของผู้ป่วยที่สัมพันธ์กับการพยายามฆ่าตัวตายของผู้ป่วยได้แก่ การมีบุคคลในครอบครัวมีความเจ็บป่วยด้านจิตใจและมีบุคคลในครอบครัวที่เคยพยายามฆ่าตัวตาย

การสร้างฐานข้อมูลองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและช่วยเหลือบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตาย พบว่า ปรัชญาและวัตถุประสงค์ขององค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนคือ เพื่อป้องกัน รักษา ฟื้นฟูสุขภาพกายและสุขภาพจิตให้กับประชาชนทั่วไป กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้ที่มีปัญหาสุขภาพกายและสุขภาพจิต งบประมาณในการดำเนินการส่วนมากได้รับการสนับสนุนจากองค์กรภาคีรัฐบาล ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ พบว่า จำนวนบุคลากรทางจิตเวชและงบประมาณในการดำเนินการไม่เพียงพอ การดำเนินการเพื่อป้องกันบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตาย องค์กรส่วนใหญ่ให้บริการปรึกษาทางโทรศัพท์ รองลงมาคือ การจัดทำคู่มือและแบบคัดกรองเพื่อป้องกันการฆ่าตัวตาย การรณรงค์ให้ความรู้และสร้างความตระหนักเรื่องการป้องกันและช่วยเหลือบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตาย ประสานเชิงนโยบายกับองค์กรอื่น ๆ และระดมความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อหามาตรการทางสังคมและกฎหมายตามลำดับ การดำเนินการเพื่อการช่วยเหลือบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตาย องค์กรส่วนใหญ่ดำเนินการประสานความร่วมมือในการจัดระบบส่งต่อและงานพัฒนาอบรมเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องพัฒนาการมีส่วนร่วมขององค์กรและกลุ่มบุคคลต่าง ๆ และการจัดตั้งศูนย์ประสานงานแก้ไขปัญหาการฆ่าตัวตาย ตามลำดับ ส่วนการสร้างฐานข้อมูลองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและช่วยเหลือบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตายได้ฐานข้อมูลเอกสารเป็นข้อมูลซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลด้านองค์กรและข้อมูลด้านการป้องกันและช่วยเหลือบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตาย

การศึกษาอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตาย พบว่า การจัดลำดับวิธีการนำเสนอของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตายของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ความคิดเห็นของคนที่พยายามฆ่าตัวตาย คนใกล้ชิด นักวิชาการ และบุคลากรสื่อมวลชนมีความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันเรียงตามลำดับมากไปหาน้อยพบว่า วิธีการนำเสนอของภาพยนตร์ วิธีการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ภาษาไทยรายวัน วิธีการนำเสนอของวิทยุกระจายเสียง วิธีการนำเสนอโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมฆ่าตัว การจัดลำดับประเภทสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตายพบว่า ความคิดเห็นของคนที่พยายามฆ่าตัวตาย คนใกล้ชิด นักวิชาการ และบุคลากรสื่อมวลชนมีความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันเรียงตามลำดับมากไปหาน้อยพบว่า หนังสือพิมพ์ภาษาไทยรายวัน โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และวิทยุกระจายเสียงมีอิทธิพลต่อการพฤติกรรมฆ่าตัวตาย

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 3 เรื่อง สรุปได้ว่า การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการพยายามฆ่าตัวตาย พบว่า สาเหตุที่เป็นปัจจัยกระตุ้นให้ผู้ป่วยพยายามฆ่าตัวตายในครั้งนี้ ได้แก่ ปัญหาด้านชีวิตสมรส ปัญหาการงาน ความสัมพันธ์ระหว่างเครือญาติ เป็นโรคจิตโรคประสาท ปัญหาความเจ็บป่วยทางกาย ปัญหาความรัก ปัญหาการศึกษา ปัญหาเรื่องเพื่อน และปัญหาการเงิน บุคลิกภาพของผู้ป่วยจากการวาดภาพคนได้แก่ มีความวิตกกังวล มีความขัดแย้งในใจ ต้องการพึ่งพาผู้อื่น ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง ไม่มีพลังในตัวเอง แยกตัว ซึมเศร้า รู้สึกอ้างว้าง รู้สึกผิดหวังตระแวง ย้ำคิดย้ำทำ ไม่ค่อยสนใจสังคม และก้าวร้าว ผู้ป่วยเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลหลัง

จากกีฬาหรือทำร้ายตัวเองด้วยวิธีการต่าง ๆ ส่วนการสร้างฐานข้อมูลองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและช่วยเหลือบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตาย พบว่า ปรัชญาและวัตถุประสงค์ขององค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนคือ เพื่อ ป้องกัน รักษาฟื้นฟูสุขภาพกายและสุขภาพจิตให้กับประชาชนทั่วไป กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้ที่มีปัญหาสุขภาพกายและสุขภาพจิต งบประมาณในการดำเนินการส่วนมากได้รับการสนับสนุนจากองค์กรภาคราชการ ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ พบว่า จำนวนบุคลากรทางจิตเวชและงบประมาณในการดำเนินการไม่เพียงพอ การดำเนินการเพื่อป้องกันบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตาย องค์กรส่วนใหญ่ให้บริการปรึกษาทางโทรศัพท์ ส่วนการศึกษาอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตาย พบว่า การจัดลำดับวิธีการนำเสนอของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตายของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ความคิดเห็นของคนที่ยกยอฆ่าตัวตาย คนใกล้ชิด นักวิชาการ และบุคลากรสื่อมวลชนมีความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันเรียงตามลำดับมากไปหาน้อยพบว่า วิธีการนำเสนอของภาพยนตร์ วิธีการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ภาษาไทยรายวัน วิธีการนำเสนอของวิทยุกระจายเสียง วิธีการนำเสนอโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมฆ่าตัว

ผลการศึกษาด้านคนพิการ พบว่า

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องความพึงพอใจในงาน พบว่า อายุ วุฒิการศึกษา ความคิดเห็นที่มีต่อลักษณะงาน รายได้ ความมั่นคงในงาน สัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงาน และสัมพันธภาพกับผู้บังคับบัญชามีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานของคนพิการ ส่วนลักษณะความพิการ ประสิทธิภาพการฝึกอาชีพ ประสิทธิภาพการทำงาน บุคลิกภาพเกี่ยวกับอาชีพ ความคิดเห็นที่มีต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพในการทำงาน สวัสดิการ และความก้าวหน้าในงานไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานของคนพิการ ส่วนคนพิการที่มีลักษณะความพิการต่างกัน มีความพึงพอใจในงานไม่แตกต่างกัน ส่วนคนพิการที่มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพในการทำงานดีและปานกลางมีความพึงพอใจในงานมากกว่าคนพิการที่มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพในการทำงานไม่ดี ส่วนคนพิการที่มีความคิดเห็นต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพในการทำงานดีและปานกลางมีความพึงพอใจในงานไม่แตกต่างกัน ส่วนคนพิการที่มีวุฒิการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา กับคนพิการที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อนุปริญญา และปริญญาตรีขึ้นไปมีความพึงพอใจในงานไม่แตกต่างกัน และคนพิการที่มีความคิดเห็นต่อความก้าวหน้าในงานดีและปานกลางมีความพึงพอใจในงานมากกว่าคนพิการที่มีความคิดเห็นต่อความก้าวหน้าในงานไม่ดี ส่วนคนพิการที่มีความคิดเห็นต่อความก้าวหน้าในงานดีมีความพึงพอใจในงานมากกว่าคนพิการที่มีความคิดเห็นต่อความก้าวหน้าในงานปานกลาง

การศึกษาอัตมโนทัศน์และการวางแผนการดำเนินชีวิต พบว่า อัตมโนทัศน์ของคนพิการมีความสัมพันธ์ระหว่างการวางแผนการดำเนินชีวิตในด้านสุขภาพด้านอาชีพ ด้านสังคม คนพิการเพศชายและเพศหญิงมีอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน คนพิการที่มีอายุต่างกันมีอัตมโนทัศน์ไม่แตกต่างกัน คนพิการที่มีวุฒิการศึกษาต่างกันมีอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน คนพิการที่มีสถานภาพ

แตกต่างกันมีอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน คนที่มีสภาพความพิการแตกต่างกันมีอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน คนพิการเพศชายและเพศหญิงมีการวางแผนการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน คนพิการที่มีอายุแตกต่างกันมีการวางแผนการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน คนพิการที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกันมีการวางแผนการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน คนพิการที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีการวางแผนการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน คนพิการที่มีสภาพความพิการแตกต่างกันมีการวางแผนการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน

จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 2 เรื่องสรุปได้ว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงาน พบว่า อายุ วุฒิการศึกษา ความคิดเห็นที่มีต่อลักษณะงาน รายได้ ความมั่นคงในงาน สัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงาน และสัมพันธภาพกับผู้บังคับบัญชามีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานของคนพิการ ส่วนการศึกษาอัตมโนทัศน์และการวางแผนการดำเนินชีวิต พบว่า อัตมโนทัศน์ของคนพิการมีความสัมพันธ์ระหว่างการวางแผนการดำเนินชีวิตในด้านสุขภาพ ด้านอาชีพ ด้านสังคม

ผลการศึกษาด้านผู้ป่วย พบว่า

การศึกษาความพึงพอใจของผู้ป่วยผู้ป่วยในที่มาใช้บริการมีความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลหัวเฉียวดังนี้ เพศชายและเพศหญิง ทุกกลุ่มอายุ ทุกกลุ่มอาชีพ ทุกกลุ่มระดับการศึกษา ทุกกลุ่มที่อยู่อาศัย ทุกกลุ่มรายได้ มีความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลหัวเฉียวระดับสูง ผู้ป่วยนอกที่มาใช้บริการมีความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลหัวเฉียวดังนี้ เพศหญิงและเพศชายมีความพึงพอใจต่อการให้บริการระดับสูง กลุ่มอายุตั้งแต่ 25 ปีลงมา และกลุ่มอายุตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไป มีความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลหัวเฉียวระดับสูงและกลุ่มอายุ 26 – 35 ปี และกลุ่มอายุ 36 – 45 ปี มีความพึงพอใจต่อการให้บริการระดับปานกลาง กลุ่มอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ และกลุ่มอาชีพทำงานบริษัทห้างร้าน เอกชนและกลุ่มไม่มีอาชีพมีความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลหัวเฉียวอยู่ในระดับสูง และกลุ่มทำงานหรือค้าขายส่วนตัวมีความพึงพอใจต่อการให้บริการอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มที่ไม่เคยเข้าโรงเรียน กลุ่มระดับประถมศึกษาและกลุ่มปริญญาตรีขึ้นไปมีความพึงพอใจต่อการให้บริการอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มระดับมัธยมศึกษามีความพึงพอใจต่อการให้บริการอยู่ในระดับสูง กลุ่มที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครมีความพึงพอใจต่อการให้บริการอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มที่อาศัยอยู่ในต่างจังหวัดมีความพึงพอใจในระดับสูง กลุ่มไม่มีรายได้และกลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทลงมา มีความพึงพอใจต่อการให้บริการอยู่ในระดับสูง และกลุ่มที่มีรายได้ 10,000 – 20,000 บาท และกลุ่มรายได้ 20,000 บาทขึ้นไปมีความพึงพอใจต่อการให้บริการอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้ป่วยในต่อการให้บริการจำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา ที่อยู่อาศัย รายได้ และความคิดเห็นต่อการให้บริการของโรงพยาบาล สรุปได้ดังนี้ การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการในด้านต่าง ๆ 7 ด้านจำแนกตามเพศพบว่าทั้ง 7 ด้านไม่แตกต่างกัน มีเพียงด้านค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเพียงด้านเดียวเท่านั้นที่พบ

ความแตกต่าง โดยที่เพศชายมีความพึงพอใจมากกว่าเพศหญิง การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการด้านต่าง ๆ 7 ด้านจำแนกตามอายุพบว่าทั้ง 7 ด้านไม่แตกต่างกัน มีเพียงอุปกรณ์ทางการแพทย์ด้านเดียวที่พบความแตกต่าง การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการในด้านต่าง ๆ 7 ด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา ที่อยู่อาศัยและอาชีพพบว่าทั้งโดยรวมและรายได้ไม่มีความแตกต่าง การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการในด้านต่าง ๆ 7 ด้านจำแนกตามรายได้พบว่าทั้ง 7 ด้านไม่แตกต่างกัน มีเพียงด้านการบริการของแพทย์เพียงด้านเดียวเท่านั้นพบความแตกต่าง การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการในด้านต่าง ๆ 7 ด้าน จำแนกตามความคิดเห็นต่อการให้บริการของโรงพยาบาลพบว่าทั้งโดยรวมและรายได้มีความแตกต่างกัน ส่วนการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้ป่วยนอก ต่อการให้บริการจำแนกตามตัวแปรด้านเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา ที่อยู่อาศัย รายได้และความคิดเห็นต่อการให้บริการสรุปได้ดังนี้ การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการในด้านต่าง ๆ 6 ด้านจำแนกตามเพศ พบว่าเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกัน การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการในด้านต่าง ๆ 6 ด้านจำแนกตามอายุ พบว่าทั้ง 6 ด้านไม่แตกต่างกันมีเพียงด้านอุปกรณ์ทางการแพทย์ด้านเดียวที่มีความแตกต่าง การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลหัวเฉียวในด้านต่าง ๆ 6 ด้านจำแนกตามระดับการศึกษา ที่อยู่อาศัย อาชีพ และรายได้พบว่าทั้งโดยรวมและรายได้นั้นไม่มีความแตกต่างกัน และการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการในด้านต่าง ๆ 6 ด้านจำแนกตามความคิดเห็นทั้งโดยรวมและรายได้นั้นทุกด้านมีความแตกต่างกัน

สรุปได้ว่าการศึกษาความพึงพอใจของผู้ป่วยผู้ป่วยในที่มาใช้บริการมีความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลหัวเฉียวดังนี้ เพศชายและเพศหญิง ทุกกลุ่มอายุ ทุกกลุ่มอาชีพทุกกลุ่มระดับการศึกษา ทุกกลุ่มที่อยู่อาศัย ทุกกลุ่มรายได้ มีความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลหัวเฉียวระดับสูง การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลหัวเฉียวในด้านต่าง ๆ 6 ด้านจำแนกตามระดับการศึกษา ที่อยู่อาศัย อาชีพ และรายได้พบว่าทั้งโดยรวมและรายได้นั้นไม่มีความแตกต่างกัน และการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการในด้านต่าง ๆ 6 ด้าน จำแนกตามความคิดเห็นทั้งโดยรวมและรายได้นั้นทุกด้านมีความแตกต่างกัน

ผลการศึกษาด้านผู้ว่างงาน พบว่า

การศึกษาความเครียดและวิธีการเผชิญความเครียดของบุคคลว่างงานพบว่า บุคคลว่างงานมีความเครียดอยู่ในระดับปานกลาง บุคคลว่างงานมีวิธีเผชิญความเครียดโดยการแก้ปัญหามากที่สุด บุคคลว่างงานมีความเครียดแตกต่างกัน เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ความรับผิดชอบต่อครอบครัว ทางด้านการเงิน และสาเหตุของความเครียด แต่ไม่พบความแตกต่างเมื่อจำแนกตามเพศ สถานภาพสมรส อายุ และระยะเวลาในการว่างงาน บุคคลว่างงานมีวิธีเผชิญความเครียดแตกต่างกันเมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาและความรับผิดชอบต่อครอบครัวทางด้าน

การเงิน แต่ไม่แตกต่างกันเมื่อจำแนกตามเพศ สถานภาพสมรส อายุ ระยะเวลาการว่างงาน และสาเหตุของความเครียด และบุคคลว่างงานมีความเครียดแตกต่างกันมีวิธีเผชิญความเครียดไม่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่าการศึกษาความเครียดและวิธีการเผชิญความเครียดของบุคคลว่างงานพบว่า บุคคลว่างงานมีความเครียดอยู่ในระดับปานกลาง บุคคลว่างงานมีวิธีเผชิญความเครียดโดยการแก้ปัญหาามากที่สุด บุคคลว่างงานมีวิธีเผชิญความเครียดแตกต่างกันเมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาและความรับผิดชอบต่อการรอบรู้ทางการเงิน แต่ไม่แตกต่างกันเมื่อจำแนกตามเพศ สถานภาพสมรส อายุ ระยะเวลาการว่างงาน และสาเหตุของความเครียด และบุคคลว่างงานมีความเครียดแตกต่างกันมีวิธีเผชิญความเครียดไม่แตกต่างกัน

ผลการศึกษาด้านพระภิกษุสงฆ์ พบว่า

การศึกษาทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์ พบว่า ครูมัธยมศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีต่อพระภิกษุสงฆ์ โดยพบว่าครูมัธยมศึกษาที่มีอายุ เพศ วุฒิการศึกษาต่างกันมีทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์โดยรวมเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน มีด้านฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่พบความแตกต่าง ส่วนครูที่เคยเรียนวิชาพุทธศาสตร์ เคยอ่านหนังสือธรรมะ เคยฟังธรรม เคยปฏิบัติธรรม เคยมีสมาธิในครอบครัวศึกษาปฏิบัติธรรม และเคยมีกลุ่มเพื่อนศึกษาปฏิบัติธรรมมีทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์โดยรวมเฉลี่ยดีกว่าผู้ที่ไม่เคยเรียนวิชาพุทธศาสตร์ ไม่เคยอ่านหนังสือธรรมะ ไม่เคยฟังธรรมะ ไม่เคยปฏิบัติธรรม ไม่เคยมีสมาธิในครอบครัวศึกษาปฏิบัติธรรมและไม่เคยมีกลุ่มเพื่อนที่ศึกษาปฏิบัติธรรม ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีทัศนคติที่ดีต่อพระภิกษุสงฆ์ โดยพบว่านักเรียนที่มีเพศ มีวุฒิการศึกษาของบิดาและมารดา และมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์โดยรวมเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่เคยเรียนวิชาพุทธศาสตร์ เคยอ่านหนังสือธรรมะ เคยฟังธรรม เคยปฏิบัติธรรม เคยมีสมาธิในครอบครัวศึกษาปฏิบัติธรรมมีทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์โดยรวมเฉลี่ยดีกว่าผู้ที่ไม่เคยเรียนวิชาพุทธศาสตร์ ไม่เคยอ่านหนังสือธรรมะ ไม่เคยฟังธรรม ไม่เคยปฏิบัติธรรม ไม่เคยมีสมาธิในครอบครัวศึกษาปฏิบัติธรรมและไม่เคยมีกลุ่มเพื่อนที่ศึกษาปฏิบัติธรรม โดยครูมัธยมศึกษาและนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์รวมทุกด้านแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบความแตกต่างในด้านการส่งเสริมการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนของชาติ ด้านการเผยแผ่พระพุทธศาสนา ด้านการก่อสร้างและบูรณะวัดและด้านการสาธารณสงเคราะห์ โดยพบว่าครูมัธยมศึกษาที่มีทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

สรุปได้ว่า ครูมัธยมศึกษาและนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์รวมทุกด้านแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบความแตกต่างในด้านการส่งเสริมการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนของชาติ ด้านการเผยแผ่พระพุทธศาสนา ด้านการก่อสร้างและบูรณะวัดและด้าน

การสาธารณสุขสงเคราะห์ โดยพบว่าครูมัธยมศึกษามีทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

7.2 ปริญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับด้านโรงพยาบาล มีจำนวน 7 เรื่อง โดยแบ่งเป็นตัวแปรที่ศึกษาคือ ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ ความเครียดและความเหนื่อยหน่ายในการทำงาน 3 เรื่อง แรงจูงใจในการทำงานและพัฒนาตนเอง 2 เรื่อง คุณลักษณะกับความพึงพอใจในอาชีพ 1 เรื่อง

ผลการศึกษาด้านโรงพยาบาล พบว่า

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการปฏิบัติงาน พบว่า อายุ สถานภาพ การสมรส ประสบการณ์การทำงาน รายได้ต่อเดือน บุคลิกภาพ บรรยากาศในการปฏิบัติงาน โดยรวม บรรยากาศในการปฏิบัติงานด้านลักษณะงาน ด้านสภาพแวดล้อมขององค์กร และด้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นมีความสัมพันธ์กับความเครียดในการปฏิบัติงานของพยาบาลหน่วยฉุกเฉิน ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความเครียดในการปฏิบัติงานของพยาบาลหน่วยฉุกเฉินมีดังนี้ คือ อาการทางด้านร่างกายคือ บรรยากาศในการปฏิบัติงานด้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น บรรยากาศในการปฏิบัติงานด้านสภาพแวดล้อมขององค์กรและประสบการณ์การทำงาน อาการทางด้านจิตใจ คือ บรรยากาศในการปฏิบัติงานด้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นและอายุ อาการทางด้านพฤติกรรม คือ บรรยากาศในการปฏิบัติงานโดยรวมและอายุ และอาการโดยรวมทุกด้าน คือ บรรยากาศในการปฏิบัติงานด้าน สัมพันธภาพกับบุคคลอื่นและอายุ

การศึกษาความเหนื่อยหน่ายในการทำงาน พบว่า พยาบาลในจังหวัดอุทัยธานีมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานในระดับต่ำ โดยพยาบาลที่มีตัวแปรส่วนบุคคลแตกต่างกัน ได้แก่ อายุ ประสบการณ์การทำงาน ทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาล วิธีเผชิญปัญหาความขัดแย้งแบบร่วมมือมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานแตกต่างกัน แต่สถานภาพสมรสและวิธีเผชิญปัญหา ความขัดแย้งแบบเอาชนะ แบบประนีประนอม แบบหลีกเลี่ยง และแบบยอมให้มีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานไม่แตกต่างกันและพยาบาลที่มีตัวแปรด้านการทำงานแตกต่างกัน ได้แก่ ลักษณะงาน สัมพันธภาพระหว่างบุคคล ภาวะผู้นำของผู้บริหารและบรรยากาศในการทำงานมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานแตกต่างกัน ส่วนขนาดของโรงพยาบาลมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานไม่แตกต่างกัน

แรงจูงใจในการทำงานของพยาบาล พบว่า พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลจิตเวช สังกัดกรมสุขภาพจิตส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในการทำงานในระดับปานกลาง โดยพยาบาลวิชาชีพมีทัศนคติต่อการทำงานด้านการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวชต่างกันมีระดับแรงจูงใจในการทำงานแตกต่างกัน ส่วนการเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการทำงานของพยาบาลวิชาชีพตามตัวแปรอื่น ๆ ได้แก่ บุคลิกภาพ ประสบการณ์จากการได้รับการฝึกอบรมเฉพาะทางด้านการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ตำแหน่งหน้าที่ในการปฏิบัติงาน ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน เพศ อายุ สภาพการมีบุตร รายได้ต่อเดือน ไม่พบความแตกต่างกัน

การศึกษาแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของพยาบาล พบว่า พยาบาลวิชาชีพ และพยาบาลเทคนิคที่ปฏิบัติงานประจำในโรงพยาบาลชุมชน จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองอยู่ในระดับมาก ส่วนแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพ ส่วนอายุ ประสบการณ์การทำงาน ระดับการศึกษา และรายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของพยาบาล และตำแหน่งงานมีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของพยาบาล และตัวแปรที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของพยาบาลคือ บุคลิกภาพ

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะกับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาล พบว่า คุณลักษณะของพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาล คุณลักษณะของพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาลในกลุ่มพยาบาลที่เป็นโสด และสมรสแล้ว คุณลักษณะของพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาล เมื่อพิจารณาตามระยะเวลาในการปฏิบัติงานระหว่าง 1 – 5 ปี 6 – 10 ปี และตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป คุณลักษณะของพยาบาลแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาล คุณลักษณะของพยาบาลโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาลระดับสูง และระดับปานกลาง ตามลำดับและคุณลักษณะของพยาบาลโดยส่วนรวม ไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาลระดับต่ำ พยาบาลที่เป็นโสด และสมรสแล้ว มีคุณลักษณะของพยาบาลไม่แตกต่างกัน พยาบาลที่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานระหว่าง 1 – 5 ปี 6 – 10 ปี และตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไปมีคุณลักษณะแตกต่างกัน และพยาบาลที่เป็นโสดและสมรสแล้วมีความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาลแตกต่างกัน

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ คือ สถานภาพสมรส ประสบการณ์การทำงาน 6 – 10 ปี รายได้ประจำต่อเดือน บุคลิกภาพด้านลักษณะผู้นำ ความอดทนและความเสียสละ ความมีระเบียบวินัย การประสานงานและการติดต่อสื่อสาร ความมั่นคงในอารมณ์ ทศนคติต่อวิชาชีพด้านพฤติกรรม ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ คือ สถานภาพโสด ประสบการณ์การทำงาน 1 – 5 ปี รายได้ประจำและรายได้พิเศษต่อเดือน ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพคือ อายุ ประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป ระดับการศึกษา บุคลิกภาพด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทศนคติต่อวิชาชีพด้านความคิดและด้านความรู้สึก สิ่งแวดล้อม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนตัวแปรที่ไม่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ คือ อายุ สถานภาพสมรส ประสบการณ์การทำงาน 6 – 10 ปี และ 11 ปี ขึ้นไป ระดับการศึกษา รายได้ประจำต่อเดือน บุคลิกภาพด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านลักษณะผู้นำ ด้านความอดทนและความเสียสละ ด้านความคิด

ริเริ่มสร้างสรรค์ ด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความมั่นคงในอารมณ์ ทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาล และสิ่งแวดล้อม

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพยาบาล พบว่าบุคลิกภาพความเป็นพยาบาลอยู่ในระดับปานกลาง ทักษะคิดต่อวิชาชีพและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูง ส่วนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพความเป็นพยาบาลและทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาล ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุ แผนก สถานภาพสมรส สภาพเศรษฐกิจ ระดับการศึกษา ประสิทธิภาพในการทำงาน ทักษะคิดต่อวิชาชีพ บุคลิกภาพความเป็นพยาบาลและการปฏิบัติงานกับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพยาบาล ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพยาบาลมากที่สุดคือ การปฏิบัติงานของพยาบาล และพยาบาลที่มีอายุ สภาพเศรษฐกิจ ประสิทธิภาพในการทำงานและทักษะคิดต่อวิชาชีพต่างกันมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานพยาบาลแตกต่างกัน

จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 7 เรื่องสรุปได้ว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการปฏิบัติงาน พบว่า อายุ สถานภาพการสมรส ประสิทธิภาพการทำงาน รายได้ต่อเดือน บุคลิกภาพบรรยากาศในการปฏิบัติงานโดยรวม บรรยากาศในการปฏิบัติงานด้านลักษณะงาน ด้านสภาพแวดล้อมขององค์กร และด้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นมีความสัมพันธ์กับความเครียดในการปฏิบัติงานของพยาบาลหน่วยฉุกเฉิน ส่วนการศึกษาความเหนื่อยหน่ายในการทำงาน พบว่าพยาบาลในจังหวัดอุทัยธานีมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานในระดับต่ำ โดยพยาบาลที่มีตัวแปรส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานแตกต่างกัน แต่สถานภาพสมรสและวิธีเผชิญปัญหา ความขัดแย้งแบบเอาชนะ แบบประนีประนอม แบบหลีกเลี่ยง และแบบยอมให้มีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานไม่แตกต่างกันและพยาบาลที่มีตัวแปรด้านการทำงานแตกต่างกันมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานแตกต่างกัน ส่วนขนาดของโรงพยาบาลมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานไม่แตกต่างกัน ส่วนแรงจูงใจในการทำงานของพยาบาล พบว่า พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลจิตเวช สังกัดกรมสุขภาพจิตส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในการทำงานในระดับปานกลาง โดยพยาบาลวิชาชีพมีทัศนคติต่อการทำงานด้านการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวชต่างกันมีระดับแรงจูงใจในการทำงานแตกต่างกัน ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะกับความพึงพอใจอาชีพของพยาบาล พบว่า คุณลักษณะของพยาบาลแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาล คุณลักษณะของพยาบาลโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาลระดับสูง และระดับปานกลาง ตามลำดับและคุณลักษณะของพยาบาลโดยส่วนรวม ไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาลระดับต่ำ พยาบาลที่เป็นโสด และสมรสแล้วมีคุณลักษณะของพยาบาลไม่แตกต่างกัน พยาบาลที่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานระหว่าง 1 – 5 ปี 6-10 ปี และตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไปมีคุณลักษณะ

แตกต่างกัน และพยาบาลที่เป็นโสดและสมรสแล้วมีความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาลแตกต่างกัน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ คือ สถานภาพสมรส ประสบการณ์การทำงาน 6 – 10 ปี รายได้ประจำต่อเดือน บุคลิกภาพด้านลักษณะผู้นำ ความอดทนและความ เสียสละ ความมีระเบียบวินัย การประสานงานและการติดต่อสื่อสาร ความมั่นคงในอารมณ์ ทักษะติดต่อวิชาชีพด้านพฤติกรรม ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ คือ สถานภาพโสด ประสบการณ์การทำงาน 1 – 5 ปี รายได้ประจำและรายได้พิเศษต่อเดือน ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพคือ อายุ ประสบการณ์การทำงาน 10 ปี ขึ้นไป ระดับการศึกษา บุคลิกภาพด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทักษะติดต่อวิชาชีพด้านความคิดและด้านความรู้สึก สิ่งแวดล้อม ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพยาบาล พบว่าบุคลิกภาพความเป็นพยาบาลอยู่ในระดับปานกลาง ทักษะติดต่อวิชาชีพและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูง ส่วนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพความเป็นพยาบาลและทักษะติดต่อวิชาชีพพยาบาล

7.3 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับด้านบริษัท มีจำนวน 6 เรื่อง โดยแบ่งเป็นตัวแปรที่ศึกษาคือ พฤติกรรมการทำงาน ปัญหาการดำเนินกิจกรรม คุณลักษณะของผู้บริหารและตัวแทนประกันชีวิต ความเครียดของพนักงาน การพัฒนาบุคลากร

ผลการศึกษาด้านบริษัท พบว่า

การศึกษาพฤติกรรมการทำงานสายการผลิต พบว่า พนักงานสายการผลิตมีพฤติกรรมการทำงานจากการประเมินตนเองและจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับมาก ส่วนตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมการทำงานของพนักงานสายการผลิตจากการประเมินตนเองคือ ความผูกพันต่อองค์กร การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงาน เพศ รายได้ ทักษะต่องาน และอายุ ส่วนตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมการทำงานจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาคือ รายได้และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ส่วนการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานของพนักงานสายการผลิตที่มีตัวแปรด้านบุคคล ด้านจิตลักษณะและด้านงานแตกต่างกันดังนี้ ด้านบุคคลพบว่า พนักงานสายการผลิตที่มีเพศ อายุ ประสบการณ์การทำงาน และวุฒิการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการทำงานจากการประเมินตนเองแตกต่างกันและพนักงานสายการผลิตที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการทำงานจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาแตกต่างกัน ส่วนด้านจิตลักษณะ พบว่า พนักงานสายการผลิตที่มีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำงานมีทักษะต่องาน ความผูกพันต่อองค์กร และการรับรู้ความสามารถของตนในการปฏิบัติงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมการทำงานจากการประเมินตนเองแตกต่างกัน แต่พฤติกรรมการทำงานจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านงาน พบว่า พนักงานสายการผลิตที่มีการสลับช่วงเวลาการทำงานแตกต่างกันและมีระดับการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานแตกต่างกันมีพฤติกรรม

การทำงานจากการประเมินตนเองและมีพฤติกรรมการทำงานจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาแตกต่างกัน และพนักงานสายการผลิตที่มีรายได้แตกต่างกันมีพฤติกรรมการทำงานจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาแตกต่างกัน

การศึกษาปัญหาความเครียดในการปฏิบัติงานและกลวิธีเผชิญความเครียดของพนักงาน พบว่า พนักงานระดับหัวหน้างานมีปัญหาในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลาง โดยพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา บุคลิกภาพ ความเชื่ออำนาจภายใน – ภายนอกคน และภาระครอบครัวแตกต่างกันมีปัญหาในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน และพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีสถานที่ทำงานแตกต่างกันมีปัญหาในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน โดยพนักงานระดับหัวหน้างานที่สังกัดสาขากรุงเทพมหานครและสาขากฎมณฑลมีปัญหาในการปฏิบัติงานมากกว่าสังกัดสำนักงานใหญ่ พนักงานระดับหัวหน้างานมีความเครียดในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับต่ำ โดยพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีสถานภาพสมรส ระดับการศึกษา และภาระครอบครัวแตกต่างกันมีความเครียดในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน และพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีอายุ สถานที่ทำงาน บุคลิกภาพ และความเชื่ออำนาจภายใน – ภายนอกแตกต่างกันมีความเครียดในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน โดยพนักงานระดับหัวหน้าที่มีอายุระหว่าง 35 – 39 ปี มีความเครียดในการปฏิบัติงานสูงกว่าอายุต่ำกว่า 35 ปี สังกัดสาขากฎมณฑลและสาขากรุงเทพมหานครมีความเครียดในการปฏิบัติงานสูงกว่าสำนักงานใหญ่ บุคลิกภาพแบบ A มีความเครียดในการปฏิบัติงานสูงกว่าบุคลิกภาพแบบ B และความเชื่ออำนาจภายนอกคนมีความเครียดในการปฏิบัติงานสูงกว่าความเชื่ออำนาจภายในคน ส่วนพนักงานระดับหัวหน้างานมีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหาในระดับปานกลาง แบบมุ่งแก้ไขอารมณ์และแบบหลีกเลี่ยงในระดับต่ำ โดยพนักงานระดับหัวหน้าที่มีอายุ บุคลิกภาพ และความเชื่ออำนาจภายใน – ภายนอกคนแตกต่างกัน มีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหาไม่แตกต่างกัน ส่วนพนักงานระดับหัวหน้าที่มีสถานภาพสมรส ระดับการศึกษา สถานที่ทำงาน และภาระครอบครัวแตกต่างกัน มีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหาแตกต่างกัน โดยพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีสถานภาพโสดและสมรสมีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามากกว่าสถานภาพหม้าย หรือหย่าร้าง ระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่า มีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามากกว่าระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ทำงานสังกัดสาขากฎมณฑลมีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามากกว่าสังกัดสาขากรุงเทพมหานคร และภาระครอบครัวไม่เดือร้อนมีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามากกว่าภาระครอบครัวเดือร้อนปานกลาง และพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีระดับการศึกษา สถานที่ทำงาน ภาระครอบครัว บุคลิกภาพ และความเชื่ออำนาจภายใน – ภายนอกแตกต่างกัน มีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ไม่แตกต่างกัน ส่วนพนักงานระดับหัวหน้าที่มีอายุและสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์แตกต่างกัน โดยพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มี

การใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์สูงกว่าอายุ 30 ปีขึ้นไป และสมรสแล้วมีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์สูงกว่าสถานภาพโสด และพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีสถานภาพสมรส ระดับการศึกษา สถานที่ทำงาน ภาวะครอบครัว บุคลิกภาพ และความเชื่ออำนาจภายใน – ภายนอกแตกต่างกัน มีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงนี้ไม่แตกต่างกัน ส่วนพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีอายุแตกต่างกันมีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงนี้แตกต่างกัน โดยพนักงานระดับหัวหน้าที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงนี้สูงกว่าอายุ 30 ปีขึ้นไป ส่วนพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีความเครียดในการปฏิบัติงานแตกต่างกันมีกลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา แบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ และแบบหลีกเลี่ยงนี้แตกต่างกัน โดยพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีความเครียดในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูงและระดับปานกลางมีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหา แบบมุ่งแก้ไขอารมณ์และแบบหลีกเลี่ยงนี้สูงกว่าพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีความเครียดในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับต่ำ และความเครียดในการปฏิบัติงานในระดับสูงมีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามากกว่าพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีความเครียดในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับต่ำ และความเครียดในการปฏิบัติงานในระดับสูงมีการใช้กลวิธีเผชิญความเครียดแบบมุ่งแก้ไขปัญหามากกว่าพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีความเครียดในการปฏิบัติงานในระดับปานกลาง ส่วนพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีปัญหาในการปฏิบัติงานน้อยมีความเครียดในการปฏิบัติงานในระดับต่ำ ส่วนพนักงานระดับหัวหน้างานที่มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางและระดับมาก มีความเครียดในการปฏิบัติงานในระดับปานกลาง และเมื่อหาความสัมพันธ์ก็พบว่า ปัญหาในการปฏิบัติงานกับความเครียดในการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์กัน โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับปานกลาง

คุณลักษณะของผู้บริหารในบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ พบว่า แบบสอบถามประเภทภาวะผู้นำของเรดตินสามารถแยกประเภทของผู้บริหารออกเป็น 8 ประเภทได้จริงตามทฤษฎี ประกอบด้วย ผู้นำประเภทนักบริหาร ประเภทเผด็จการที่มีศิลปะ ประเภทนักพัฒนา ประเภทชอบทำตามกฎระเบียบ (แบบราชการ) ประเภทผู้ประนีประนอม ประเภทเผด็จการ ประเภทนักบุญ และประเภทหนึ่งงาน ส่วนตัวแปรที่สัมพันธ์กับคุณลักษณะด้านภาวะผู้นำได้แก่ เพศ อายุ ระดับตำแหน่ง ประสบการณ์การทำงานในระดับบริหาร และความก้าวหน้าในอาชีพ ส่วนคุณลักษณะด้านความสามารถในการสื่อสารและการพูดจูงใจ ตัวแปรที่ส่งผลต่อคุณลักษณะนี้คือ ระดับตำแหน่ง ส่วนคุณลักษณะด้านความมั่นคงทางอารมณ์ ตัวแปรที่ส่งผลต่อคุณลักษณะนี้ได้แก่ เพศ ระดับตำแหน่ง และความก้าวหน้าในอาชีพ ส่วนคุณลักษณะด้านความกล้าหาญ ตัวแปรที่ส่งผลต่อคุณลักษณะนี้ได้แก่ ระดับตำแหน่งและความก้าวหน้าในอาชีพ

คุณลักษณะของตัวแทนประกันชีวิตที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ พบว่า ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ ด้านการพัฒนาตนในด้านการทำงาน ด้านวิจารณ์ญาณ ด้านสื่อสารให้ผู้อื่นคล้อยตามและด้านเชื่อมั่นในตนเอง ส่วนตัวแทนประกันชีวิตที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่มีเพศ อายุ สถานภาพสมรส ต่างกันมีคุณลักษณะด้านการพัฒนาตนในด้านการทำงาน ด้านวิจารณ์ญาณ ด้านสื่อสารให้ผู้อื่นคล้อยตาม และด้านความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน และ

ตัวแทนประกันชีวิตที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่มีระดับการศึกษาและประสบการณ์ด้านการขายประกันชีวิตแตกต่างกันมีคุณลักษณะด้านการสื่อสารให้ผู้อื่นคล้อยตาม และคุณลักษณะด้านการพัฒนาตนในด้านการทำงานแตกต่างกัน

การศึกษาเจตคติต่อการพัฒนาบุคลากรและความต้องการในการพัฒนาบุคลากรพบว่า พนักงานมีเจตคติด้านการรับรู้ผลของการพัฒนาบุคลากรอยู่ในระดับไม่แน่ใจและมีเจตคติด้านความสำคัญของการพัฒนาบุคลากรอยู่ในระดับปานกลาง และพนักงานมีความต้องการในการพัฒนาบุคลากรด้านความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการเปรียบเทียบเจตคติต่อการพัฒนาบุคลากรตามตัวแปรระดับอายุ ระดับการศึกษา ระดับพนักงานหน่วยงาน ประสบการณ์ในการทำงาน แรงจูงใจในการทำงานและบุคลิกภาพพบว่าไม่แตกต่างกันในทุกตัวแปร ส่วนการเปรียบเทียบความต้องการในการพัฒนาบุคลากรของพนักงานตามตัวแปรระดับอายุ ระดับการศึกษา ระดับพนักงาน หน่วยงาน ประสบการณ์ในการทำงาน แรงจูงใจในการทำงานและบุคลิกภาพ พบว่าไม่แตกต่างกันในทุกตัวแปร

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 6 เรื่อง สรุปได้ว่า การศึกษาพฤติกรรมการทำงานสายการผลิตพบว่า พนักงานสายการผลิตมีพฤติกรรมการทำงานจากการประเมินตนเองและจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับมาก ส่วนตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมการทำงานของพนักงานสายการผลิตจากการประเมินตนเอง คือ ความผูกพันต่อองค์กร การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงาน เพศ รายได้ ทัศนคติต่องาน และอายุ ส่วนตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมการทำงานจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาคือ รายได้และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ส่วนคุณลักษณะของผู้บริหารในบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ พบว่า แบบสอบถามประเภทภาวะผู้นำของเรตตินสามารถแยกประเภทของผู้บริหารออกเป็น 8 ประเภทได้จริงตามทฤษฎี ประกอบด้วย ผู้นำประเภทนักบริหาร ประเภทเผด็จการที่มีศิลปะ ประเภทนักพัฒนา ประเภทชอบทำตามกฎระเบียบ (แบบราชการ) ประเภทผู้ประนีประนอม ประเภทเผด็จการ ประเภทนักบุญ และประเภทหนีงาน ส่วนคุณลักษณะของตัวแทนประกันชีวิตที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ พบว่า ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ ด้านการพัฒนาตนในด้านการทำงาน ด้านวิจารณ์ญาณ ด้านสื่อสารให้ผู้อื่นคล้อยตามและด้านเชื่อมั่นในตนเอง ส่วนการศึกษาเจตคติต่อการพัฒนาบุคลากรและความต้องการในการพัฒนาบุคลากรพบว่า พนักงานมีเจตคติด้านการรับรู้ผลของการพัฒนาบุคลากรอยู่ในระดับไม่แน่ใจและมีเจตคติด้านความสำคัญของการพัฒนาบุคลากรอยู่ในระดับปานกลาง และพนักงานมีความต้องการในการพัฒนาบุคลากรด้านความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

7.4 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับด้านผู้บริหาร/ครูในสถานศึกษา มีจำนวน 7 เรื่อง โดยแบ่งเป็นตัวแทนที่ศึกษา คือ ทศนคติต่อการปฏิบัติงาน ปัญหาในการปฏิบัติงาน ความผูกพันต่อองค์กร บุคลิกภาพของผู้บริหารสถานศึกษา ความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติ คำนิยมในการดำเนินชีวิตและการดำเนินชีวิต ทศนคติต่ออาชีพศึกษา

ผลการศึกษาด้านผู้บริหาร/ครูในสถานศึกษา พบว่า

ตัวแทนที่เกี่ยวข้องกับทศนคติต่อการปฏิบัติงาน พบว่า เพศ อายุ ประสบการณ์การทำงาน แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก สัมพันธภาพกับผู้บริหาร สัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงานและสัมพันธภาพกับนักเรียนมีความสัมพันธ์กับทศนคติต่อการปฏิบัติงานของครู ส่วนตัวแทนที่สามารถพยากรณ์ทศนคติต่อการปฏิบัติงานของครูเรียงลำดับจากส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดดังนี้ สัมพันธภาพกับนักเรียน แรงจูงใจภายนอก สัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงาน และสัมพันธภาพกับผู้บริหาร ซึ่งตัวแทนทั้งสี่สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของทศนคติต่อการปฏิบัติงานของครูได้

การศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน พบว่า อาจารย์ชายและหญิงประสบปัญหาและวิธีแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน อาจารย์ที่มีอายุต่างกันประสบปัญหาและวิธีแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน อาจารย์ที่มีสถานภาพสมรสต่างกันประสบปัญหาและวิธีแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน อาจารย์ที่สำเร็จวิชาเอกต่างกันประสบปัญหาและวิธีแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน อาจารย์ที่มีสถานที่ทำงานแตกต่างกันประสบปัญหาและวิธีแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานประสบปัญหาและวิธีแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน อาจารย์ที่มีระยะเวลาในการทำงานแตกต่างกันประสบปัญหาและวิธีแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน อาจารย์ที่มีบุคลิกภาพแบบเอประสบปัญหาโดยรวมระดับปานกลาง และมีวิธีการแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานแบบประนีประนอม แบบสู้ปัญหาและแบบหนีปัญหาตามลำดับ และอาจารย์ที่มีทศนคติต่ออาชีพครูแตกต่างกันประสบปัญหาและวิธีแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน

ตัวแทนที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันต่อองค์กร พบว่า อายุ สถานภาพสมรส ตำแหน่ง ระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร เงินเดือน ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์กร นอกจากนี้เพศ สถานที่ที่ทำงาน ระยะทางจากที่พักมายังสถานที่ทำงาน สถานภาพศิษย์เก่า และพันธะสัญญาใช้ทุนไม่มีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์กร ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตการทำงานกับความผูกพันต่อองค์กรพบว่า คุณภาพชีวิตการทำงาน 9 ด้าน ได้แก่ ผลประโยชน์ตอบแทน สิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำงาน การพัฒนาศักยภาพของพนักงาน ความก้าวหน้า ความมั่นคง ความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ลักษณะการบริหาร ความสมดุลของชีวิตกับการทำงาน และการมีส่วนร่วมพัฒนาสังคมมีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์กร และตัวแทนที่สามารถพยากรณ์ความผูกพันต่อองค์กรได้แก่ คุณภาพชีวิตการทำงาน อายุ ระดับการศึกษา เพศ และระยะทางจากที่พักมายังสถานที่ทำงาน ตามลำดับ และตัวแปรคุณภาพชีวิตการทำงานที่

สามารถพยากรณ์ความผูกพันต่อองค์กรได้แก่ การพัฒนาศักยภาพของพนักงาน การมีส่วนร่วม พัฒนาสังคม ความมั่นคง สิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำงาน ความก้าวหน้า และความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน

การศึกษาบุคลิกภาพของผู้บริหารสถานศึกษา พบว่า ลักษณะบุคลิกภาพของผู้บริหารสถานศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มีบุคลิกภาพเด่นชัด 10 องค์ประกอบ คือ ลักษณะบุคลิกภาพของผู้บริหารสถานศึกษาที่มีแนวโน้มไปทางบวก คือ องค์ประกอบด้านการเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้ที่มีความฉลาด มีเสน่ห์เยี่ยม มีมารยาทคล่องแคล่วในการติดต่อกับผู้อื่น ระมัดระวังในผลได้ผลเสีย มองการณ์ไกล มีความทะเยอทะยาน บางครั้งมีความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย องค์ประกอบด้านมนุษยธรรม มีธรรมะในใจ มีความ پاکเพียร มีความตั้งใจมั่นคง รักในศักดิ์ศรี มีความรับผิดชอบ มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ เคร่งครัดในระเบียบ สนใจผู้อื่น องค์ประกอบการควบคุมตนเอง ควบคุมตนเองได้ ทำตัวเหมาะสมในสังคม มีความตั้งใจจริง องค์ประกอบด้านกล้าเผชิญ มีลักษณะชอบเสี่ยงภัย ชอบพบบุคคลอื่น มีความคล่องแคล่ว สนใจเพศตรงข้ามอย่างเปิดเผย แสดงความรู้สึกต่อผู้อื่น อารมณ์อ่อนไหว ไม่ระแวงอันตราย องค์ประกอบด้านความอิสระเสรี ชอบการทดลอง ชอบวิเคราะห์ สนใจการใช้สติปัญญา มีลักษณะสงสัย เปิดใจกว้างต่อความสะดวกและการเปลี่ยนแปลง และองค์ประกอบการเข้าสังคม ชอบออกสังคม มีความพร้อมในการให้ความร่วมมือ ชอบเข้าร่วมกิจกรรม มีความสนใจ เอาใจใส่ผู้อื่น มีเมตตากรุณาปรับตัว เข้ากับผู้อื่น ส่วนบุคลิกภาพผู้บริหารสถานศึกษาที่มีแนวโน้มไปทางลบ คือ ด้านองค์ประกอบความร่าเริง มีลักษณะเฉยชาซึม ไตร่ตรองมักมีความรู้สึกไม่สบายใจ ด้านองค์ประกอบความระแวง มีจิตใจหวาดระแวง อิจฉาผู้อื่น ยึดมั่นใจความคิดเห็นของตนเองคล้อยตามคนยาก หลีกเลียงความยุ่งยากใจ หงุดหงิด ด้านองค์ประกอบความเครียด มีอารมณ์ตึงเครียด มีความคับข้องใจ มีแรงขับภายในมาก มักตื่นเต้น ใจร้อน และองค์ประกอบความมั่นคงทางอารมณ์ มีความรู้สึกอ่อนไหวง่าย ไม่มีความอดทนต่อสถานการณ์ ทัศนคติเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายมักหลีกเลี่ยงปัญหาที่แก้ยาก ซึ่งมักมีอาการของโรคประสาทชนิดเห็นดีเห็นน้อย มีความวิตกกังวลอยู่เสมอ ส่วนผลการเปรียบเทียบบุคลิกภาพของผู้บริหารสถานศึกษา พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านจิตใจอ่อนโยน การจินตนาการ การเข้าใจ ความรู้สึกผู้อื่น ความอิสระเสรี แตกต่างกัน ส่วนบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้บริหารสถานศึกษาที่มีอายุต่างกันมีบุคลิกภาพด้านการเข้าสังคม สติปัญญา ความระแวง การจินตนาการ การเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น การพึ่งตนเอง การควบคุมอารมณ์ แตกต่างกัน ส่วนบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้บริหารสถานศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีบุคลิกภาพด้านกาแสดงออก ความร่าเริง การกล้าเผชิญ ด้านจิตใจอ่อนโยนแตกต่างกัน ส่วนบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้บริหารสถานศึกษาที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้บริหารต่างกันมีองค์ประกอบด้านสติปัญญา ความร่าเริง แตกต่างกัน ส่วนบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ไม่

แตกต่างกัน และผู้บริหารสถานศึกษาที่มีสาขาวิชาที่รับผิดชอบต่างกันมีองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านจิตใจอ่อนโยน ด้านการเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น แตกต่างกัน ส่วนบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติ พบว่า บรรยากาศในการสอนภาคปฏิบัติ บุคลิกภาพด้านความสงสัย – ไม่ไว้ว่างใจบุคคลอื่น ๆ ด้านความวิตกกังวล ด้านการพึ่งตนเอง และด้านความตึงเครียด มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติของอาจารย์นิเทศ ส่วนอายุ วุฒิการศึกษา เงินเดือน ประสบการณ์ในการสอนภาคปฏิบัติ ความพึงพอใจในงาน บุคลิกภาพด้านการเข้าสังคม ด้านความมั่นคงทางจิตใจ ด้านความร่าเริง ด้านความกล้าเผชิญ ด้านความอ่อนโยน ด้านการจินตนาการและด้านการควบคุมอารมณ์มีสัมพันธ์ทางลบกับความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติของอาจารย์นิเทศก์ ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติ ได้แก่ บรรยากาศในการสอนภาคปฏิบัติ ความพึงพอใจในงาน เงินเดือน วุฒิการศึกษา บุคลิกภาพด้านความวิตกกังวล ด้านความกล้าเผชิญ ด้านความตึงเครียด และด้านความสงสัย – ไม่ไว้ว่างใจบุคคล โดยตัวแปรทั้ง 8 ตัวแปร สามารถพยากรณ์ความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติได้

การศึกษาค่านิยมในการดำเนินชีวิตและการดำเนินชีวิตของครู พบว่า ค่านิยมในการดำเนินชีวิตด้านวิถีปฏิบัติ มีลำดับจากมากไปน้อย คือ ความกตัญญูรู้คุณ ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การรักษาน้ำใจ การประมาณตนและการรักษันโตษ การเป็นตัวของตัวเอง ความมีน้ำใจเมตตาอารี ความสุภาพ ความรักใคร่ชอบพอสนิทสนม การให้อภัย ความสะอาด การศึกษาสูง ความทะเยอทะยาน การมีแนวคิดกว้าง การปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม การพึ่งพาอาศัยกัน ความสนุกสนานร่าเริง ความกล้า การมีอารมณ์สงบและความสำรวม ความอ่อนน้อมเชื่อฟัง ความคิดสร้างสรรค์ การมีความสามารถสูง การบังคับตัวเอง ตามลำดับ ค่านิยมในการดำเนินชีวิตด้านจุดหมายปลายทางชีวิตมีลำดับจากมากไปน้อย คือ ความสุขในชีวิตครอบครัว ความสงบสุขทางใจ การมีมิตรที่ดี การมีหลักธรรมและศาสนาเป็นที่พึ่ง ความสำเร็จในชีวิต โลกที่มีสันติสุข ความมั่นคงของประเทศชาติ ความกว้างขวางในสังคม ความภาคภูมิใจในตัวเอง ความรักอิสระเสรี การช่วยเหลือผู้อื่น ความเสมอภาค ความงามของธรรมชาติและศิลปะ ความสุขสำราญ การมีชีวิตที่สบายพอสมควร ความเป็นปราชญ์เป็นผู้รู้ดี การมีคนรัก การได้รับการยกย่องในสังคม ความมั่งมีในเงินทองและวัตถุ การมีชีวิตที่ตื่นเต้น ตามลำดับ และค่านิยมในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ส่วนค่านิยมในการดำเนินชีวิตด้านวิถีปฏิบัติของครูแตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างของค่านิยมในการดำเนินชีวิตด้านจุดหมายปลายทางชีวิตของครูเมื่อจำแนกตามสถานภาพสมรส แต่ไม่พบความแตกต่างเมื่อจำแนกตาม เพศ อายุ ประสบการณ์ในอาชีพครู ภูมิสำเนา

การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพศึกษา พบว่า ผู้บริหารและครูแนะแนวมีทัศนคติต่ออาชีพในระดับมาก และครูมีทัศนคติต่ออาชีพในระดับปานกลาง ผู้บริหารและครูแนะแนว

มีทัศนคติต่ออาชีพศึกษาดีกว่าครู ผู้บริหารที่มีวุฒิการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีทัศนคติต่ออาชีพศึกษาดีกว่าผู้บริหารวุฒิกศษาระดับปริญญาตรี ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่ออาชีพศึกษาไม่แตกต่างกัน ครูที่มีวุฒิการศึกษาต่างกันมีทัศนคติต่ออาชีพศึกษาไม่แตกต่างกัน ครูที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 1 – 5 ปี มีทัศนคติต่ออาชีพศึกษาดีกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 10 ปี ครูแนะแนวที่มีวุฒิการศึกษาต่างกันมีทัศนคติต่ออาชีพศึกษาไม่แตกต่างกัน และครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีทัศนคติต่ออาชีพศึกษาไม่แตกต่างกัน

จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 7 เรื่อง สรุปได้ว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการปฏิบัติงาน พบว่า เพศ อายุ ประสบการณ์การทำงาน แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก สัมพันธภาพกับผู้บริหาร สัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงาน และสัมพันธภาพกับนักเรียนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการปฏิบัติงานของครู ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันต่อองค์กร พบว่า อายุ สถานภาพ สมรส ตำแหน่ง ระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร เงินเดือน ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์กร นอกจากนี้เพศ สถานที่ที่ทำงาน ระยะทางจากที่พักมายังสถานที่ที่ทำงาน สถานภาพศิษย์เก่า และพันธะสัญญาใช้ทุนไม่มีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์กร ส่วนการศึกษานุคลิกภาพของผู้บริหารสถานศึกษา พบว่า ลักษณะบุคลิกภาพของผู้บริหารสถานศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มีบุคลิกภาพเด่นชัด 10 องค์ประกอบ คือ ลักษณะบุคลิกภาพของผู้บริหารสถานศึกษาที่มีแนวโน้มไปทางบวก คือ องค์ประกอบด้านการเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้ที่มีความฉลาด มีเล่ห์เหลี่ยม มีมารยาทคล่องแคล่วในการติดต่อกับผู้อื่น ระมัดระวังในผลได้ผลเสีย มองการณ์ไกล มีความทะเยอทะยาน บางครั้งมีความรู้สึกไม่มั่นคง ปลอดภัย องค์ประกอบด้านมโนธรรม มีธรรมะในใจ มีความพากเพียร มีความตั้งใจ มั่นคง รักในศักดิ์ศรี มีความรับผิดชอบ มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ เคร่งครัดในระเบียบ สนใจผู้อื่น องค์ประกอบการควบคุมตนเอง ควบคุมตนเองได้ ทำตัวเหมาะสมในสังคม มีความตั้งใจจริง องค์ประกอบด้านกล้าเผชิญ มีลักษณะชอบเสี่ยงภัย ชอบพบบุคคลอื่น มีความคล่องแคล่ว สนใจเพศตรงข้ามอย่างเปิดเผย แสวงหาความรู้สึกต่อผู้อื่น อารมณ์อ่อนไหว ไม่ระแวงอันตราย องค์ประกอบ ด้านความอิสระเสรี ชอบการทดลอง ชอบวิเคราะห์ สนใจการใช้สติปัญญา มีลักษณะสงสัย เปิดใจกว้างต่อความสะดวกและการเปลี่ยนแปลง และองค์ประกอบการเข้าสังคม ชอบออกสังคม มีความพร้อมในการให้ความร่วมมือ ชอบเข้าร่วมกิจกรรม มีความสนใจ เอาใจใส่ผู้อื่น มีเมตตากรุณา ปรับตัวเข้ากับผู้อื่น ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติ พบว่า บรรยากาศในการสอนภาคปฏิบัติ บุคลิกภาพด้านความสงสัย - ไม่ไว้วางใจบุคคลอื่น ๆ ด้านความวิตกกังวล ด้านการพึ่งตนเอง และด้านความตึงเครียด มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติของอาจารย์นิเทศ ส่วนอายุ วุฒิการศึกษา เงินเดือน ประสบการณ์ในการสอนภาคปฏิบัติ ความพึงพอใจในงาน บุคลิกภาพด้านการเข้าสังคม ด้านความมั่นคงทางจิตใจ ด้านความร่าเริง ด้านความ

กล้าเผชิญ ด้านความอ่อนโยน ด้านการเงินธนาคารและด้านการควบคุมอารมณ์มีสัมพันธ์ทางลบกับความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติของอาจารย์นิเทศก์ ส่วนการศึกษาค่านิยมในการดำเนินชีวิตและการดำเนินชีวิตของครู พบว่า ค่านิยมในการดำเนินชีวิตด้านวิถีปฏิบัติ มีลำดับจากมากไปน้อย คือ ความกตัญญูรู้คุณ ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การรักษาน้ำใจ การประมาณตนและการรักษันโดษ การเป็นตัวของตัวเอง ความมีน้ำใจเมตตาอารี ความสุขภาพ ความรักใคร่ชอบพอสนิทสนม การให้อภัย ความสะอาด การศึกษาสูง ความทะเยอทะยาน การมีแนวคิดกว้าง การปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม การพึ่งพาอาศัยกัน ความสนุกสนานร่าเริง ความกล้า การมีอารมณ์สงบและความสำรวม ความอ่อนน้อมเชื่อฟัง ความคิดสร้างสรรค์ การมีความสามารถสูง การบังคับตัวเอง ส่วนการเปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพศึกษา พบว่า ผู้บริหารและครูแนะแนวมีทัศนคติต่ออาชีพในระดับมาก และครูมีทัศนคติต่ออาชีพในระดับปานกลาง

7.5 ปริญญาณิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับด้านผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ มีจำนวน 4 เรื่อง โดยแบ่งเป็นตัวแปรที่ศึกษาคือ ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ความเครียดในการปฏิบัติงาน คุณภาพชีวิตในการทำงาน การให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่ประสบปัญหาความรุนแรง

ผลการศึกษาด้านผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ พบว่า

การศึกษาความพึงพอใจในการปฏิบัติงานในสถานที่ที่ปฏิบัติงานครั้งแรก พบว่า นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานสถานที่ที่ปฏิบัติงานครั้งแรกในด้านสถานภาพของบุคคลในอาชีพอยู่ในระดับมากเป็นอันดับ 1 รองลงมาคือ ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับมากเป็นอันดับ 2 และมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานในด้านนโยบายและการบริหารงานอยู่ในอันดับ 3 ส่วนตัวแปรโอกาสในการเลือกสถานที่ที่ปฏิบัติงานส่งผลให้นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้น ส่วนการปฏิบัติงานที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล ส่งผลให้นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานลดลง

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดและวิธีเผชิญความเครียดในการปฏิบัติงาน พบว่า ระดับความเครียดในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวนในด้านลักษณะงานด้านสภาพแวดล้อมบนท้องถนน ด้านสัมพันธ์ภาพกับผู้ร่วมงานและผู้บังคับบัญชาและด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลาง และเจ้าหน้าที่ชั้นประทวนใช้วิธีการเผชิญความเครียดแบบหนีมากที่สุด ส่วนอายุ สถานภาพสมรส ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานจราจรและที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับความเครียดในการปฏิบัติงาน ส่วนสถานภาพหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ เงินเดือน (ตั้งแต่ 5,001 – 15,000 บาท) ที่พักอาศัยที่เป็นบ้านสวัสดิการทางราชการ บ้านตนเอง บำนาญ และประสบการณ์ในการปฏิบัติงานจราจรมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเครียดในการปฏิบัติงาน

การศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงาน พบว่า ข้าราชการทหารอากาศมีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ข้าราชการทหารที่มีอายุต่างกัน มีคุณภาพชีวิตในการทำงานไม่แตกต่างกัน ข้าราชการทหารที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการทำงานไม่แตกต่างกัน ข้าราชการทหารที่มีชั้นยศต่างกัน มีคุณภาพชีวิตในการทำงานโดยรวมแตกต่างกัน ข้าราชการทหารอากาศที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษาต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการทำงานทั้งโดยรวมและแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ข้าราชการทหารอากาศที่มีอัตรายศต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการทำงานแตกต่างกัน ข้าราชการทหารอากาศที่มีความผูกพันต่อกองทัพอากาศต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการทำงานแตกต่างกัน ข้าราชการทหารอากาศที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการทำงานโดยรวมและแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ข้าราชการทหารอากาศที่อยู่ในสถานที่ตั้งของหน่วยงานต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการทำงานแตกต่างกัน ข้าราชการทหารอากาศที่มีประเภทของหน่วยงานต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการทำงานแตกต่างกัน และข้าราชการทหารที่มีที่พักอาศัยต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการทำงานแตกต่างกัน

การให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่ประสบปัญหาความรุนแรง พบว่า คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ส่วนปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัวคือ สัมพันธภาพในครอบครัวและความเห็นอกเห็นใจ

จากปริญญาณิพนธ์ทั้ง 4 เรื่อง สรุปได้ว่า การศึกษาความพึงพอใจในการปฏิบัติงานในสถานที่ที่ปฏิบัติงานครั้งแรก พบว่านายตำรวจชั้นสัญญาบัตรมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานสถานที่ที่ปฏิบัติงานครั้งแรกในด้านสภาพของบุคคลในอาชีพอยู่ในระดับ ตัวแปรโอกาสในการเลือกสถานที่ที่ปฏิบัติงานส่งผลให้นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้น การปฏิบัติงานที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล ส่งผลให้นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานลดลง ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดและวิธีเผชิญความเครียดในการปฏิบัติงาน พบว่า ระดับความเครียดในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวนในด้านลักษณะงาน ด้านสภาพแวดล้อมบนท้องถนน ด้านสัมพันธภาพกับผู้ร่วมงานและผู้บังคับบัญชาและด้านเครื่องมือ และอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลาง และเจ้าหน้าที่ชั้นประทวนใช้วิธีการเผชิญความเครียดแบบหนีมากที่สุด ส่วนการศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงาน พบว่า ข้าราชการทหารอากาศมีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ข้าราชการทหารที่มีอายุ สถานภาพสมรส สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษา อัตรายศ ประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีคุณภาพชีวิตในการทำงานไม่แตกต่าง ข้าราชการทหารที่มีชั้นยศ ความผูกพันต่อกองทัพอากาศสถานที่ตั้งของหน่วยงาน ประเภทของหน่วยงาน ที่พักอาศัยต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการทำงานโดยรวมแตกต่างกัน ส่วนการให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่ประสบปัญหา

ความรุนแรง พบว่า ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัวคือ สัมพันธภาพในครอบครัวและความเห็นอกเห็นใจ

ตอนที่ 2 การพัฒนากรอบโครงสร้างงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

จากการสังเคราะห์ตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว แล้วจึงนำผลการสังเคราะห์ที่ได้ไปกำหนดกรอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวได้ 7 องค์ประกอบดังนี้

1. การจัด/บริหารงานแนะแนว
2. บริการแนะแนว
3. การให้คำปรึกษา
4. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์
5. เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว
6. เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป
7. เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ

ในแต่ละองค์ประกอบ มีส่วนประกอบที่สำคัญดังนี้

1. การจัด/บริหารงานแนะแนว ประกอบด้วย บุคลากรงานแนะแนว และวิธีการจัด/บริหารงานแนะแนว
2. บริการแนะแนว ประกอบด้วย ลักษณะบริการแนะแนวและกิจการนิสิต การสำรวจเป็นรายบุคคล การให้บริการสนเทศ และการจัดวางตัวบุคคล
3. การให้คำปรึกษา ประกอบด้วย การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม การให้คำปรึกษาครอบครัว การให้คำปรึกษารายบุคคลและแบบกลุ่ม
4. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ ประกอบด้วย การวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย การเสริมแรง การลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อควบคู่กับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก การทำจิตแบบประทับระครองควบคู่กับการฝึกผ่อนคลาย การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ และการฝึกสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ
5. เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว ประกอบด้วย ชุดแนะแนวมีจำนวน กิจกรรมกลุ่ม บทบาทสมมติ ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวการใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลอง การฝึกความคิดสร้างสรรค์ แบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์ การแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพ การฝึกทักษะทางสังคม และการสอนแบบการเล่นของไทย

6. เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป ประกอบด้วย การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและ ทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา กิจกรรมกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา การใช้แม่แบบและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา และอื่น ๆ

7. เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ ประกอบด้วย ด้านสังคม ด้านโรงพยาบาล ด้านบริษัท ด้านผู้บริหาร/ครูในสถานศึกษา และด้านผู้รักษาสันติราษฎร์

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สังเคราะห์ข้อความรู้ในปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ระหว่างปี พ.ศ.2529 - 2546 โดยการสังเคราะห์เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ 2) การพัฒนากรอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นปริญญานิพนธ์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ.2529 -2546 จำนวนทั้งสิ้น 407 เรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบบันทึกสาระสำคัญของงานวิจัย เพื่อใช้ในการจัดบันทึกสาระสำคัญของปริญญานิพนธ์ที่จำเป็นในการสังเคราะห์งานวิจัย ประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของงานวิจัย จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ชื่อคณะกรรมการดำเนินงานวิจัย ชื่อเรื่อง ปีที่พิมพ์เผยแพร่ ประชากร ประเภทของการวิจัย ความสำคัญของงานวิจัย เนื้อหาสาระของงานวิจัย ตอนที่ 2 รายละเอียดที่เกี่ยวกับงานวิจัย จำนวน 6 ข้อ ซึ่งแบบสรุปสาระสำคัญของงานวิจัยมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบและเติมข้อความ

การเก็บรวบรวมข้อมูล คณะกรรมการดำเนินงานวิจัยศึกษารวบรวมปริญญานิพนธ์ที่เป็นประชากรทุกเรื่องด้วยตนเอง พร้อมทั้งบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ รวมงานวิจัยทั้งสิ้น 407 เรื่อง มาทำการสังเคราะห์เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ การสังเคราะห์เชิงปริมาณใช้วิธีการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละของปริมาณงานวิจัยส่วนสังเคราะห์เชิงคุณภาพใช้วิธีการบรรยายสรุปผลการวิจัยของปริญญานิพนธ์ที่มีเนื้อหาสาระในหมวดหมู่เดียวกันมาสังเคราะห์เข้าด้วยกันซึ่งแบ่งได้ 7 ด้าน

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

1.1 การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ จากปริญญานิพนธ์ทั้ง 407 เรื่อง พบว่า ปีที่มีการทำปริญญานิพนธ์เผยแพร่มากที่สุดคือ ปี พ.ศ.2542 และกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ทำการศึกษามากที่สุดคือนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ประเภทของงานวิจัยที่มีการศึกษามากที่สุดคือ การวิจัยเชิงทดลอง น้อยที่สุดคือ การวิจัยเชิงศึกษาและพัฒนา ความสำคัญของงานวิจัยศึกษาด้านชีวิตและสังคมมากที่สุด และน้อยที่สุดคือ งานวิจัยด้านการศึกษา/ด้านการศึกษาต่อและอาชีพ และด้านการศึกษา/ด้านชีวิตและสังคม และเนื้อหาสาระที่ศึกษาที่นำมาศึกษามากที่สุดคือ ด้านเนื้อหาสาระมากกว่า 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป และน้อยที่สุดคือ การวิจัยด้านการจัด/บริหารงานแนะแนว

1.2 การสังเคราะห์ปริญยานิพนธ์เชิงคุณภาพ จากวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 407 เรื่อง โดยแบ่งเนื้อหาที่สังเคราะห์ออกเป็น 7 ด้าน ดังต่อไปนี้

1.2.1 ด้านการจัด/บริหารงานแนะแนว มีจำนวน 15 เรื่อง โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ ด้านบุคลากรงานแนะแนว 8 เรื่อง และวิธีการจัด/บริหารงานแนะแนว 10 เรื่อง ดังนี้

1.2.1.1 ด้านบุคลากรงานแนะแนว มีจำนวน 8 เรื่อง ได้แก่

1) ลักษณะชีวิตและสังคมของบุคลากรแนะแนว พบว่า ความพึงพอใจในการทำงานของครูแนะแนวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเป็นผู้นำแบบมุ่งงานและแบบมุ่งสัมพันธ์ของหัวหน้าฝ่ายแนะแนว ส่วนการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงานแนะแนวจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่องานแนะแนว ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานแนะแนว บุคลิกภาพมิติด้านการเก็บตัว – แสดงตัว ความรู้ทางด้านการแนะแนวและวุฒิการศึกษา ส่วนคุณภาพชีวิตและความพึงพอใจคุณภาพชีวิตของผู้รับผิดชอบงานแนะแนวจะมีความสัมพันธ์กับอายุและประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว ส่วนความภาคภูมิใจของครูแนะแนวจะแตกต่างกันหากมีอายุ สถานภาพสมรส วุฒิการศึกษา บุคลิกภาพ สัมพันธภาพระหว่างครูแนะแนวและผู้บังคับบัญชาสัมพันธ์ภาพระหว่างครูแนะแนวกับเพื่อนร่วมงาน และสัมพันธ์ภาพระหว่างครูแนะแนวกับนักเรียนที่ต่างกัน

2) บุคลิกภาพและคุณลักษณะของบุคลากรแนะแนว พบว่า ครูแนะแนวที่ประสบผลสำเร็จในอาชีพจะมีองค์ประกอบด้านสติปัญญา ความกระฉับ และ การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น โดยคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูแนะแนวคือ สำเร็จปริญญาตรีหรือได้รับประกาศนียบัตรด้านการแนะแนวหรือจิตวิทยาการให้คำปรึกษา มีความสามารถด้านการสอน กิจกรรมแนะแนว มีความสามารถในการบริการแนะแนว คือ การให้บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล มีบุคลิกแบบประชาธิปไตย และด้านคุณลักษณะเฉพาะตัวอื่น ๆ คือ มีความภาคภูมิใจในตนเอง มีวิสัยทัศน์กว้างไกล และมีความเชื่อมั่นและศรัทธาในวิชาชีพของตน

3) ปัญหาและความต้องการในการปฏิบัติงานแนะแนว พบว่า ปัญหาในการปฏิบัติงานแนะแนวของครูช่วยงานแนะแนวจะแตกต่างกันหากมีทัศนคติต่องานแนะแนว และมีขนาดโรงเรียนที่แตกต่างกัน ส่วนปัญหาและความต้องการในการปฏิบัติงานของอาจารย์แนะแนวนั้น อาจารย์ที่มีอายุ เขตพื้นที่ที่ตั้งวิทยาลัย และทัศนคติที่มีต่ออาชีพครูต่างกันมีปัญหาในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน และอาจารย์ที่มีเพศและวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกันมีความต้องการปฏิบัติงานแนะแนวต่างกัน

1.2.1.2 วิธีการจัด/บริหารงานแนะแนว มีจำนวน 10 เรื่อง พบว่า ทักษะในการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาประกอบด้วยขอบข่ายการจัดบริการแนะแนว ได้แก่ การรวบรวมข้อมูล การให้ข้อสนเทศ การให้คำปรึกษา การจัดวางตัวบุคคล การติดตามผล ภาระด้านการสอนกิจกรรมแนะแนวและบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่วนกระบวนการบริการประกอบด้วย

การวางแผน การจัดการ การจัดเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน การอำนวยความสะดวกและการประเมินผล ส่วนการบริหารงานแนะแนวอาชีพมีปัจจัยที่เป็นปัญหาต่อการบริหารงานแนะแนว ได้แก่ งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ และจำนวนนักแนะแนวไม่เพียงพอ ซึ่งข้อเสนอแนะในการบริหารงานแนะแนวอาชีพ คือ ควรเพิ่มพูนความรู้และทักษะในการแนะแนวอาชีพแก่นักแนะแนวโดยการฝึกอบรมในรูปแบบต่าง ๆ ส่วนรูปแบบการบริหารงานของอาจารย์ที่ปรึกษามีด้านการจัดอาจารย์ที่ปรึกษา และด้านการกำหนดบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความเหมาะสมแล้ว ส่วนด้านที่ควรปรับปรุงคือด้านการพิจารณาความดีความชอบ และด้านนโยบายการบริหารงานอาจารย์ที่ปรึกษา

1.2.2 ด้านการให้บริการแนะแนว มีจำนวน 93 เรื่อง โดยแบ่งเป็นด้านลักษณะบริการแนะแนวและกิจการนิสิต 8 เรื่อง ด้านการสำรวจเป็นรายบุคคล 66 เรื่อง ด้านการบริการสนเทศ 3 เรื่อง และด้านจัดวางตัวบุคคล 16 เรื่อง

1.2.2.1 ลักษณะบริการแนะแนวและกิจการนิสิต ได้แก่

1) ปัญหาและความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต พบว่า นิสิตมีปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการในระดับปานกลาง ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการในระดับปานกลาง มีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ ด้านส่งเสริมวิชาการในระดับมาก

2) ความต้องการและอนาคตของบริการแนะแนว พบว่า ความต้องการบริการแนะแนวของนักศึกษาผู้ใหญ่ นักเรียนมัธยมตอนต้นและตอนปลายทั้ง 5 บริการอยู่ในระดับมาก เรียงตามความต้องการมากไปหาน้อย ได้แก่ บริการจัดวางตัวบุคคล บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการสำรวจข้อมูลเป็นรายบุคคล ส่วนอนาคตของการบริการแนะแนวในด้านบริการสนเทศ ด้านการให้คำปรึกษา และบริการจัดหางาน ควรมีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัย มีข้อมูลของแหล่งงาน มีการบริการทดสอบทางอาชีพ มีการจัดอบรมเพิ่มเติมเพื่อเตรียมตัวสู่โลกอาชีพและมองอาชีพ ซึ่งต้องสอดคล้องกับความต้องการของนิสิตและมีนักแนะแนวที่มีความสามารถเฉพาะด้าน

3) รูปแบบบริการแนะแนวและกิจกรรมนักศึกษา พบว่า รูปแบบบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ควรให้ผู้บริหารและบุคลากรในโรงเรียนมีความรู้และเข้าใจงานแนะแนวอย่างถูกต้อง มีการประเมินสภาพปัญหาของนักเรียน การวางแผนงานแนะแนวควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาของการจัดบริการแนะแนวให้ครอบคลุมทั้งด้านการศึกษา อาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพโดยมีการจัดกิจกรรมหลายรูปแบบและให้เหมาะสมกับวัย ความต้องการและความสนใจของนักเรียน เช่น การจัดนิทรรศการ การอภิปรายกลุ่ม รวมทั้งนำสื่ออุปกรณ์มาใช้ในการจัดกิจกรรม โดยจะต้องได้รับการสนับสนุนปัจจัยต่าง ๆ เช่น การจัดป้ายนิเทศ การจัดนิทรรศการ การอภิปรายกลุ่ม รวมทั้งนำสื่อ

อุปกรณ์มาใช้ในการจัดกิจกรรม โดยจะต้องได้รับการสนับสนุนปัจจัยต่าง ๆ เช่น บุคลากร อุปกรณ์ ครุภัณฑ์ สถานที่ดำเนินการ รวมทั้งมีการติดตามผลงานแนะแนวอย่างเป็นระบบ ส่วนรูปแบบของกิจกรรมนักเรียนนั้นก็ควรมีการจัดสภาพแวดล้อมและการดำเนินกิจกรรมให้เอื้อต่อการพัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนในการพัฒนาให้นักศึกษาเกิดทักษะต่าง ๆ ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษา เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง มีความรักสถาบันและมีความสามัคคีในกลุ่มวิชาชีพ รวมทั้งช่วย พัฒนานักศึกษาทั้งทางสติปัญญา สังคม เอกลักษณ์ อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ โดยขอช่วย การดำเนินกิจกรรมนักเรียน ได้แก่ การปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ การปัจฉิมนิเทศนักศึกษา บริการ หอพัก บริการอาหารและการจัดจำหน่ายอาหาร

4) กิจกรรมส่งเสริมจริยธรรม พบว่า ควรจัดคุณลักษณะจริยธรรม ที่พึงประสงค์ของวิชาชีพพยาบาลรวม 9 ด้าน ประกอบด้วย ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความเมตตา กรุณา ด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความสุภาพอ่อนโยน ด้านความเสียสละ ด้านความเคารพใน ความเป็นมนุษย์ ด้านความร่วมมือ และรู้จักสามัคคี และด้านความอดทน มีจุดมุ่งหมายให้สามารถ ที่จะวิเคราะห์ วิจารณ์พฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม และแสดงหาคำตอบด้วยตนเอง ส่วนกิจกรรมที่จัดควรมีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมทั้งในและนอกห้องเรียน แต่ควรเป็น การสอนโดยอ้อมหรือสอนโดยไม่รู้ตัวลักษณะกิจกรรมที่จัดได้แก่ การอภิปรายกลุ่ม การใช้ สถานการณ์สมมติ การใช้กระบวนการกลุ่ม

1.2.2.2 การสำรวจเป็นรายบุคคลด้านการศึกษา ได้แก่

1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้แก่ ศาสนา ทศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูด ที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะ ทางเศรษฐกิจของครอบครัว ส่วนการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ตัวพยากรณ์ที่ดี คือการส่งเสริมของผู้ปกครองทางด้านการเรียน อาชีพของมารดา การชมโทรทัศน์ ค่าเฉลี่ยของ คะแนนภูมิภาวะทางปัญญาที่ได้จากแบบทดสอบวาดภาพคนผู้ชายและแบบทดสอบวาดภาพคน ผู้หญิง การฟังวิทยุ คะแนนภูมิภาวะทางปัญญาที่ได้จากแบบทดสอบภาพวาดผู้ชายและการอ่าน หนังสือ ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกภาคปฏิบัตินั้น พบว่า ตัวแปรด้านผล สัมฤทธิ์ในการฝึกภาคปฏิบัติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี และ สภาพปัญหาอันดับแรกที่เกิดจากการฝึกภาคปฏิบัติคือ อาจารย์พี่เลี้ยงและพยาบาลประจำการ ประจำสถานที่ฝึกภาคปฏิบัติมักจะใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลในการว่ากล่าวตักเตือนขณะที่นักศึกษา ฝึกภาคปฏิบัติ นอกจากนี้ยังพบว่าเขาวินิจฉัย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิด สร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2) ปัญหา สาเหตุ และวิธีเผชิญปัญหาด้านการเรียน พบว่า นักเรียนมี ปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนเรียงจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำดังนี้ ด้านสภาพแวดล้อม ด้านสัมพันธ์กับ

เพื่อน ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านส่วนตัวนักเรียน โดยเพศ คณะที่ศึกษา ภูมิหลังทางการศึกษา ทักษะที่มีต่อมหาวิทยาลัย การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ค่าใช้จ่ายต่อเดือน และสถานที่พัก มีปัญหาการปรับตัวในระดับปานกลาง ส่วนการศึกษาความเครียด สาเหตุของความเครียดและวิธีเผชิญความเครียด พบว่า ระดับชั้นเรียน แผนการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีระดับความเครียดทางการเรียน ความเครียดทางการเรียน และการเผชิญความเครียดทางการเรียน แตกต่างกัน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีที่ 2 3 และ 4 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยเกี่ยวกับสภาพของหอผู้ป่วย สูงที่สุด โดยบุคลิกภาพเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยได้ดีที่สุด ส่วนปัญหาและวิธีเผชิญปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย นักศึกษาพยาบาลมีระดับของปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยในระดับปานกลาง ส่วนใหญ่ใช้วิธีแบบมุ่งแก้ไข ปัญหา และผลของการเผชิญปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย คือ ไม่แน่ใจ

3) พฤติกรรมที่เป็นปัญหา พบว่า การศึกษารายกรณีนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อวินในชั้นเรียนมีสาเหตุมาจากลักษณะส่วนตัวของเด็กที่มีพัฒนาบุคลิกภาพ ไม่เหมาะสม และสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูไม่เหมาะสม สภาพครอบครัวแตกแยกและการคบเพื่อน ส่วนการศึกษารายกรณีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ด้านส่วนตัว คือ สุขภาพ บุคลิกภาพขาดความเชื่อมั่น การเรียนไม่ดี เรียนอ่อน ด้านสิ่งแวดล้อม คือ ครอบครัวปล่อยปละละเลยไม่สนใจ โรงเรียนมีบรรยากาศไม่ดี นักเรียนในชั้นมากไป ด้านสังคม อิทธิพลสื่อมวลชน เพื่อนเที่ยวเตร่ ไม่สนใจการเรียน ส่วนการให้ความช่วยเหลือคือ การให้คำปรึกษากลุ่ม การขอความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง และการขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง ส่วนการศึกษารายกรณีของนักเรียนที่มีพฤติกรรมลักขโมย มีสาเหตุจากลักษณะส่วนตัว ได้แก่ ปัญหาทางด้านอารมณ์ และปัญหาด้านบุคลิกภาพ ส่วนสิ่งแวดล้อมได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสมและสภาพชุมชนแออัด ซึ่งการศึกษารายกรณีทั้ง 3 เรื่อง ทำให้นักเรียนมีการปรับปรุงไปในทางที่ดีขึ้น

4) ทักษะต่อการเรียน พบว่า ทักษะที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะแตกต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ส่วนทักษะต่อการเรียนวิชาคหกรรมศาสตร์จะแตกต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ สาขาวิชา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สาเหตุในการเข้าศึกษาในสถาบัน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

5) พฤติกรรมการเรียน พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน ได้แก่ เพศหญิง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ พฤติกรรมการเรียนได้ดีที่สุด คือ การใช้เวลาในการเรียน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความอดทนในการเรียน ได้แก่ เจตคติต่อการเรียน บรรยากาศครอบครัว สิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน

4 เรื่อง สุขภาพจิต 3 เรื่อง การปรับตัว 3 เรื่อง การฆ่าตัวตายและการทำร้ายตนเอง 3 เรื่อง การศึกษาระดับอารมณ์และบุคลิกภาพ 2 เรื่อง พฤติกรรมการรับประทานอาหาร 2 เรื่อง ปัญหาสาเหตุ และวิธีเผชิญปัญหาครอบครัว 2 เรื่อง สัมพันธภาพกับเพื่อน 2 เรื่อง การใช้เวลาและการดำรงชีวิต 2 เรื่อง พฤติกรรมทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ 4 เรื่อง ทศนคติต่อการพนัน 1 เรื่อง ความนิยมไทยและแนวทางในการเสริมสร้างความนิยมไทย 1 เรื่อง

1) ปัญหาสิ่งเสพติด พบว่า การศึกษาปัจจัยด้านครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการเสพยาบ้า ได้แก่ การคบเพื่อน และความขัดแย้งในครอบครัว ส่วนการเปรียบเทียบทักษะชีวิตของวัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติดและไม่ติดยาเสพติดโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่วัยรุ่นชายที่ไม่ติดยาเสพติดมีทักษะชีวิตด้านความรับผิดชอบต่อสังคม และด้านการจัดการกับอารมณ์และความเครียดสูงกว่าวัยรุ่นชายติดยาเสพติด ส่วนบุคลิกภาพของเยาวชนที่มีประวัติและไม่ประวัติการเสพยาบ้ามีบุคลิกภาพแบบหัวนั้ไหวและบุคลิกภาพแบบเปิดกว้างแตกต่างกัน โดยในบุคลิกภาพแบบหัวนั้ไหวเยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้ามีองค์ประกอบด้านความรู้สึกซึมเศร้า ค่านึงถึงแต่ตนเอง หุนหันพลันแล่น และอารมณ์เปราะบางสูงกว่าเยาวชนที่ไม่มีประวัติการเสพยาบ้า และในบุคลิกภาพแบบเปิดกว้าง เยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้ามีองค์ประกอบด้านหัวนั้ไหวกับงานศิลปะ ชอบลองกิจกรรมใหม่ ๆ และเปิดรับกิจกรรมใหม่ ๆ สูงกว่าเยาวชนที่ไม่มีประวัติการเสพยาบ้า ซึ่งปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า และความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า ส่วนสภาพการใช้และการส่งผ่านยาบ้า นั้น การใช้ยาบ้าครั้งแรกเนื่องมาจากการได้รับคำแนะนำจากเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือ ญาติพี่น้องที่มีพฤติกรรมการใช้ยาบ้าอยู่ก่อนแล้ว ในการสอบจะใช้วิธีการสอบแบบใช้หลอด และใช้สถานที่เสพติดตามบ้านเพื่อนมากที่สุด โดยการใช้ยาบ้าครั้งแรกจะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย และจะมีการเพิ่มปริมาณการเสพเพิ่มขึ้นในครั้งต่อไป ส่วนการศึกษาการส่งผ่านยาบ้าจะใช้โทรศัพท์มือถือในการติดต่อส่งมอบยาบ้า แล้วจัดส่งตามสถานที่ที่มีผู้คนจำนวนมาก ๆ เช่น ภายในห้างสรรพสินค้า ตลาดสด โดยจะบรรจุยาลงในถุงพลาสติกแล้วพันด้วยสกอตเทปและมีการชุกซ่อนไว้ตามเสื้อผ้าและส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย นอกจากนี้ยังพบว่าตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอบบุหรีของนักเรียนจะต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ อายุ ลักษณะที่พิกอาศัย ทศนคติที่มีต่อการสูบบุหรี ความกดดันในชีวิตประจำวัน บรรยากาศการเรียนการสอน และระเบียบวินัยของโรงเรียนต่างกัน ส่วนการศึกษารายกรณีนักเรียนที่มีพฤติกรรมสุดตมสารระเหยมีสาเหตุจากลักษณะส่วนตัวของเด็กที่มีพัฒนาบุคลิกภาพไม่เหมาะสมและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูไม่เหมาะสม สภาพครอบครัวแตกแยก และแหล่งชุมชนแออัด ซึ่งมีการระบาดของยาเสพติด

2) ลักษณะชีวิตของนักเรียน พบว่า วินัยในตนเองของนักเรียนจะแตกต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ ระดับชั้น สุขภาพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเชื่ออำนาจในตน การอบรม เลี้ยงดู อิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ต่างกัน ส่วนการอบรมเลี้ยงดูกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกัน นักเรียนที่มีอายุ และเพศต่างกันมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม

ต่างกัน ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง ความภาคภูมิใจในตนเองจากมากไปหาน้อย คือ การได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การได้รับการยอมรับจากผู้ปกครอง การประสบความสำเร็จทางการเรียน และการยอมรับตนเอง ส่วนเอกลักษณ์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับการเข้าร่วมกิจกรรมนักเรียน บรรยากาศในครอบครัว และสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน โดยเอกลักษณ์แห่งตนของนักเรียนขึ้นอยู่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต ได้แก่ เพศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคลิกภาพ บรรยากาศในการเรียนการสอน การรับข่าวสารจากสื่อมวลชน

3) ปัญหาและวิธีเผชิญปัญหา พบว่า การศึกษาปัญหาของนักเรียนเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านอารมณ์ ด้านการเรียน ด้านสุขภาพ ด้านสัมพันธ์ภาพในครอบครัว ด้านการคบเพื่อน ด้านการใช้เวลาว่างและการพักผ่อน ซึ่งปัญหาทั้งหมดอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนวิธีการช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาการเรียนของครู ได้แก่ การอธิบายเพิ่มเติมหลาย ๆ ครั้ง และมีอุปกรณ์ การสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล เพื่อนช่วยเพื่อน สร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง แนะนำ การวางแผนการเรียน วิธีการช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ได้แก่ การเชิญผู้ปกครองมาพบ แนะนำและหาแนวทางแก้ไข ปล่อยโดยให้กำลังใจ เยี่ยมบ้าน อบรมสั่งสอนเกี่ยวกับสถาบันครอบครัว การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านสุขภาพ ได้แก่ อบรมสั่งสอนแนะนำเรื่องการดูแลสุขภาพ ทางโรงเรียนจัดตรวจสุขภาพทุกปี มีแพทย์พยาบาลมาฉีดวัคซีน โครงการอาหารกลางวัน นม และดูแลอย่าง ใกล้ชิด การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านการคบเพื่อน ได้แก่ ดักเตือนเป็นรายบุคคล เพื่อน ๆ ช่วยกันดูแลและมีมาตรการลงโทษ การศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านอารมณ์ ได้แก่ การให้กำลังใจ ให้คำชมเชย ให้รางวัล ให้คำปรึกษา แนะนำจัดกิจกรรมฝึกการกล้าแสดงออก และการศึกษาวิธีการที่ครูช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาด้านการใช้เวลาว่างและการพักผ่อน ได้แก่ การแนะนำกิจกรรมหรืองานอดิเรก อบรมสั่งสอน ดักเตือน ขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง จัดมุมหนังสือหลังห้องและจัดตั้งชมรมต่าง ๆ ส่วนการศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของนักเรียนอาชีพศึกษาจะประสบปัญหาการเรียน ปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคลทั่วไป ปัญหาการทะเลาะวิวาทในระดับปานกลาง และประสบปัญหามานและครอบครัว ปัญหาสุขภาพ และพัฒนาการทางร่างกาย ปัญหาความสัมพันธ์กับเพื่อน และปัญหาสารเสพติดในระดับน้อย โดยนักเรียนส่วนใหญ่จะใช้วิธีการแก้ปัญหาด้วยตัวเองมากที่สุด และการสำรวจปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจะมีปัญหาในระดับปานกลางด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพ และการศึกษาปัญหาด้านการปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัวและปัญหาด้านโรงเรียน ส่วนปัญหาที่อยู่ในระดับต่ำคือ ด้านการเงิน การงานและความเป็นอยู่ ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านกิจกรรมทางสังคม และนันทนาการ ด้านความสัมพันธ์ทางอารมณ์ ด้านบ้านและครอบครัว ด้านสุขภาพและพัฒนาการด้านร่างกาย โดยนักเรียนที่มีเพศ ระดับชั้น ผู้ปกครองมีอาชีพ ผู้ปกครอง

มีระดับการศึกษา รายได้ของครอบครัว ลักษณะที่พักอาศัย บิดามารดามีสถานภาพสมรสต่างกัน มีปัญหาแตกต่างกัน ส่วนการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจจะแตกต่างกัน หากมีชั้นปี บุคลิกภาพ บรรยากาศในครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ส่วนตัวแปรที่ส่งผลต่อวิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคทฤษฎีและสังคม ได้แก่ บรรยากาศในครอบครัว ระดับชั้นปี และ บุคลิกภาพ ตัวแปรที่ส่งผลต่อวิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ได้แก่ ระดับชั้นปี และ บุคลิกภาพ ตัวแปรที่ส่งผลต่อวิธีการเผชิญปัญหาด้านส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ บรรยากาศใน ครอบครัวและระดับชั้นปี

4) สุขภาพจิต พบว่า การศึกษาสุขภาพจิตของนักเรียนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตของนักเรียน ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนกับนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู การให้บริการนักเรียนและสิ่งแวดล้อม ส่วนสุขภาพจิตของนักเรียนในชุมชนแออัดที่เป็นวัยรุ่นตอนต้น มีสุขภาพกายแข็งแรง มีครอบครัวปกติ มีสุขภาพจิตที่ดีกว่า ส่วนสุขภาพจิตของนิสิตที่กู้เงินกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของรัฐบาลส่วนใหญ่มีสุขภาพจิตปกติ และนิสิตที่ศึกษาคณะ ชั้นปี ขนาดครอบครัว และชุมชนที่อยู่อาศัยแตกต่างกันมีสุขภาพจิตแตกต่างกัน

5) การปรับตัว พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว ได้แก่ ตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม สัมพันธภาพกับเพื่อนและรุ่นพี่ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล การอบรมเลี้ยงดูแบบรักษนัยสนุน บรรยากาศทางการเรียนด้านการสอนของอาจารย์ บรรยากาศทางการเรียน ด้านอาคารสถานที่เรียน สัมพันธภาพกับอาจารย์ เจตคติต่อสถานศึกษา และการเข้าร่วมกิจกรรม มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวเองของนิสิต ส่วนตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักษนัยสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล สัมพันธภาพกับเพื่อนและรุ่นพี่ บรรยากาศทางการเรียนด้านการสอนของอาจารย์ สัมพันธภาพกับอาจารย์ การเข้าร่วมกิจกรรม บรรยากาศทางการเรียนด้านอาคารสถานที่เรียน และเจตคติต่อสถานศึกษามีความสัมพันธ์กับการปรับตัวทางสังคม ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม การอบรมเลี้ยงดูแบบรักษนัยสนุน บรรยากาศทางการเรียนด้านการสอนของอาจารย์ สัมพันธภาพกับเพื่อนและรุ่นพี่ ภูมิสำเนา และการเข้าร่วมกิจกรรม สามารถพยากรณ์การปรับตัวของนิสิตได้ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม บรรยากาศทางการเรียนด้านการสอนของอาจารย์ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักษนัยสนุน และสัมพันธภาพกับเพื่อนและรุ่นพี่ สามารถพยากรณ์การปรับตัวทางสังคมได้ และจากการศึกษารายการณักเรียนที่มีปัญหาการปรับตัว พบว่า ปัญหาการปรับตัวของนักเรียนมีสาเหตุมาจากตัวนักเรียน คือ เกิดความไม่สบายใจ และสาเหตุจากสิ่งแวดล้อมทางบ้าน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู และที่โรงเรียน นักเรียนมีทัศนคติทางลบต่อครู อาจารย์และเพื่อน ๆ ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับ

การปรับตัวทางอารมณ์ ได้แก่ สภาพครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ขนาดของครอบครัว บรรยากาศในครอบครัวและบรรยากาศการเรียนการสอน

6) การฆ่าตัวตายและความคิดทำร้ายตนเอง พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความคิดอยากฆ่าตัวตายแตกต่างกัน ได้แก่ อายุ บุคลิกภาพ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ลำดับการเกิด ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาหรือผู้ปกครองและความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับพี่น้องหรือสมาชิกในครอบครัว บรรยากาศในโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ส่วนสาเหตุที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับบิดามารดา ปัญหาเกี่ยวกับพี่น้องหรือสมาชิกในครอบครัว ปัญหาความรัก การศึกษารายกรณีของนักศึกษาพยาบาลที่มีแนวโน้มกระทำอัตวินิบาตกรรมมีสาเหตุเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางบุคลิกภาพไม่เหมาะสม การอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม และสภาพครอบครัวแตกแยก ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระดับความคิดทำร้ายตนเองของนักเรียน คือ ตัวแปรด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศและประวัติการใช้สารเสพติด และตัวแปรด้านครอบครัว ได้แก่ รายได้ของครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัว ประวัติการเป็นโรคจิตของบุคคลในครอบครัว และการหย่าร้างแยกทางของพ่อแม่

7) ระดับอาชีพและบุคลิกภาพ พบว่า ลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการศึกษาระดับบุคลิกภาพของนิสิตชายและนิสิตหญิงมีคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพด้านความเป็นระเบียบ การเข้าใจตนเองและผู้อื่น ไม่ตรีสัมพันธ์ การคบเพื่อนต่างเพศ ความก้าวร้าว ความอ่อนน้อมถ่อมตน การปรับตัว และด้านความเป็นหญิงแตกต่างกัน

8) พฤติกรรมการรับประทานอาหาร พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความผิดปกติในการรับประทานอาหารของนิสิตหญิง คือ อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลของสื่อมวลชน อิทธิพลของครอบครัว ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน คือ ปัจจัยด้านส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ เงินค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ และเจตคติเกี่ยวกับการบริโภคอาหารจานด่วนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ส่วนปัจจัยด้านครอบครัว ซึ่งได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดาเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน ส่วนปัจจัยทางสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะงูใจของอาหารจานด่วนด้านคุณลักษณะของอาหาร ด้านคุณค่าทางโภชนาการ ด้านราคาของอาหาร ด้านความสะดวกและรวดเร็ว ด้านการตกแต่งต่างทำเลที่ตั้งของร้าน อิทธิพลของเพื่อน และอิทธิพลของสื่อโฆษณาเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วน

9) ปัญหา สาเหตุ และวิธีเผชิญปัญหาครอบครัว พบว่า ปัญหาของนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวผสมส่วนใหญ่มีความรู้สึกไม่ชอบพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง ส่วนวิธีการแก้ปัญหาของนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวผสม นักเรียนใช้วิธีการปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากบิดามารดาเดิมของตนที่อยู่ในครอบครัวผสม ใช้วิธีการพูดคุยกับพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง นอกจากการพูด

คุยกับบุคคลเหล่านี้แล้ว นักเรียนไปขอคำปรึกษาญาติเพื่อขอความช่วยเหลือในเรื่องการปรับตัว และนักเรียนใช้วิธีการเผชิญหน้ากับพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง เพราะไม่ต้องการที่จะมีปัญหาด้วย นักเรียนบางคนใช้การเขียนสมุดบันทึกเพื่อระบายความรู้สึกที่อัดอั้นในครอบครัวใหม่ ส่วนการศึกษา ปัญหา สาเหตุของปัญหา และวิธีเผชิญปัญหาครอบครัว พบว่า สาเหตุของปัญหาครอบครัวเกิดจาก สมาชิกในครอบครัวมากที่สุด ส่วนวิธีเผชิญปัญหาครอบครัวที่ใช้มากที่สุดคือ การสู้ปัญหา และการประนีประนอมและการหลีกเลี่ยงปัญหา

10) สัมพันธภาพกับเพื่อน พบว่า การใช้กลไกการปรับตัวด้าน สัมพันธภาพกับเพื่อนส่วนใหญ่มีการใช้กลไกแบบพยายามแก้ปัญหา มีส่วนน้อยที่ใช้กลไกป้องกัน ตนเอง และนักเรียนที่มีเพศต่างกันมีกลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนต่างกัน โดยตัวแปร ที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อน ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ บรรยากาศ ทางการเรียนการสอน บรรยากาศในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับสัมพันธภาพกับเพื่อนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

11) การใช้เวลาและการดำรงชีวิต พบว่า การใช้เวลาของนักเรียนจะ แตกต่างกัน หากนักเรียนมีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และ การอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน ส่วนการดำรงชีวิตโดยส่วนรวมทั้ง 5 ด้านในระดับปานกลาง เรียงจาก คะแนนเฉลี่ยจากสูงไปต่ำดังนี้ ด้านความเป็นอยู่ในหอพัก ด้านสังคม ด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ และด้านการเข้าร่วมกิจกรรม โฉนนักเรียนที่มีสาขาวิชา รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง อาชีพ ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่างกันมีการดำรงชีวิตแตกต่างกัน

12) พฤติกรรมทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่า เจตนาใน การคบเพื่อนต่างเพศมีสองลักษณะ ได้แก่ ลักษณะความอิสระเสรี และลักษณะที่ขัดขนบธรรมเนียม ประเพณี ตัวแปรที่เกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศระหว่างกลุ่มที่มีลักษณะการคบเพื่อนแบบอิสระเสรี และกลุ่มที่มีลักษณะคบเพื่อนต่างเพศแบบยึดขนบธรรมเนียมประเพณีมีทัศนคติต่อการคบเพื่อน ต่างเพศ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการคบเพื่อนต่างเพศ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อน ต่างเพศ ความสนใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อนต่างเพศแตกต่างกัน ส่วนปัจจัยที่ เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าวสารจากสื่อ ต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ การใช้เวลาร่วมกับกลุ่มเพื่อน และบรรยากาศในครอบครัว ส่วนปัจจัย ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น คือ เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าว สารจากสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ การใช้เวลาร่วมกับกลุ่มเพื่อน และเพศ ส่วนบรรยากาศใน ครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ได้แก่ บรรยากาศในครอบครัว เจตคติที่มีต่อ พฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ การใช้เวลาร่วมกับ กลุ่มเพื่อนและเพศ ส่วนการศึกษาการดำประเวณี พบว่า บุคลิกภาพเก็บตัว สัมพันธภาพกับเพื่อน ฐานะทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการดำประเวณีพฤติกรรมและสาเหตุของ

การเที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่เที่ยวสถานเริงรมย์ประเภทผับมากที่สุด ส่วนมากเป็นวันศุกร์-เสาร์ โดยเฉลี่ยครั้งละ 1 เดือน ค่าใช้จ่าย 5,000 บาท สาเหตุที่เที่ยวมีสาเหตุมาจากครอบครัวในระดับน้อย สาเหตุจากส่วนตัวและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการเปรียบเทียบพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์จะแตกต่างกัน หากวัยรุ่นมีเพศ เงินค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อสัปดาห์ เจตคติต่อการเที่ยวสถานเริงรมย์ มีพฤติกรรมกาเที่ยวสถานเริงรมย์ต่างกัน

13) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการพนัน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการพนันในการเล่นกีฬา เกมต่าง ๆ และการนำสัตว์มาต่อสู้กันเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ การพนันโดยใช้ไพ่สำหรับหรือ ลูกเต๋า และการพนันสลากกินร่วมหรือสลากกินแบ่งตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อการพนันของนักเรียนเมื่อจำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับชั้นเรียน สัมพันธภาพในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของผู้ปกครอง ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของกลุ่มเพื่อน ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของนักเรียน แหล่งอบายมุขในชุมชน และความเชื่ออำนาจภายใน - ภายนอกตน มีความแตกต่างกัน ส่วนกลุ่มตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อการพนันของนักเรียนได้มีจำนวน 7 ตัวแปร เรียงลำดับความสำคัญในการพยากรณ์จากมากไปน้อย ได้แก่ ความเชื่ออำนาจภายใน - ภายนอกตน สัมพันธภาพในครอบครัว ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของกลุ่มเพื่อน เพศ แหล่งอบายมุขในชุมชน ระดับชั้นเรียน ประสบการณ์เกี่ยวกับการพนันของนักเรียน ซึ่งสามารถอธิบายความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพนันได้

14) การศึกษาความนิยมไทยและแนวทางในการเสริมสร้างความนิยมไทย พบว่า นิสิตมีความนิยมไทยโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านวัฒนธรรมไทย ด้านขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ด้านความนิยมสินค้าไทยอยู่ในระดับมาก นิสิตที่มีตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสังคมแตกต่างกันมีความนิยมไทยแตกต่างกัน นิสิตเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการเสริมสร้างความนิยมไทยด้านวัฒนธรรมไทย ด้านขนบธรรมเนียมประเพณีไทย และด้านความนิยมสินค้าไทยของนิสิตโดยส่วนใหญ่เสนอความคิดเห็นดังนี้ ด้านวัฒนธรรมไทยควรมีการจัดนิทรรศการส่งเสริมวัฒนธรรมไทย จัดอบรมให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยให้แก่ประชาชนในสถานศึกษาทุกระดับ ควรปลูกฝังเรื่องวัฒนธรรมไทย และบิดามารดา ผู้ปกครอง ครูและอาจารย์ต้องเป็นตัวอย่าง ในการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย ด้านขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ครอบครัวมีอิทธิพลในการปลูกฝังเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทย จัดนิทรรศการเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทยในชุมชน การจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมในสถาบันการศึกษาควรสอดแทรกในเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณีไทยทุกระดับชั้น ส่วนด้านความนิยมสินค้าไทยควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับคุณค่าของสินค้าไทย และจัดวางแสดงและจำหน่ายสินค้าไทยตามสถานที่ต่าง ๆ และส่งเสริมให้คนไทยมีความรักชาติให้มากกว่านี้โดยการช่วยกันบริโภคสินค้าที่ผลิตในประเทศไทย

1.2.2.5 การสำรวจเป็นรายบุคคลด้านการศึกษา ด้านการศึกษาต่อ และอาชีพ ด้านชีวิตและสังคมมีจำนวน 5 เรื่อง โดยแบ่งเป็น การใช้เวลาและการใช้ชีวิต 2 เรื่อง การศึกษา ปัญหา ความคาดหวัง และวิธีการเผชิญปัญหา 2 เรื่อง และคุณภาพชีวิต 1 เรื่อง

1) การใช้เวลาและการใช้ชีวิต พบว่า การศึกษาการใช้เวลาด้านส่วนตัว จะแตกต่างกัน หากนักศึกษาอยู่ในคณะ และประเภทของที่พักต่างกัน การใช้เวลาด้านสังคมจะแตกต่างกัน หากนักศึกษาอยู่ในระดับชั้นแตกต่างกัน ส่วนการใช้เวลาด้านการเรียนจะแตกต่างกัน หากนักศึกษาที่มีประเภทของที่พักอาศัยต่างกัน ส่วนการใช้เวลาด้านการศึกษาจะแตกต่างกัน หากนักศึกษาเป็นนักกีฬาที่เล่นกีฬา และมีช่วงระยะเวลาการฝึกซ้อมต่างกัน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลทุกชั้นปีมีรูปแบบการใช้ชีวิตด้านความคิดก้าวหน้า สูงเป็นอันดับ 1 ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติต่อวิชาชีพ พยาบาลเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านวิชาการ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาล และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านวิชาชีพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาล และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนเป็นตัวแปรเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านการเข้าร่วมกิจกรรม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาล และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตด้านความคิดก้าวหน้า

2) การศึกษาปัญหา ความคาดหวัง และวิธีเผชิญปัญหา พบว่า ปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและวิธีเผชิญปัญหา พบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านการเรียนและสังคมในระดับ ปานกลางและประสบปัญหาด้านส่วนตัวในระดับน้อย เมื่อนักเรียนประสบปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและสังคมส่วนใหญ่ใช้วิธีเผชิญปัญหาแบบสุ่มปัญหามากที่สุด และนักเรียนที่มีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจ การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ประสบปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและสังคมแตกต่างกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันใช้วิธีการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน ส่วนปัญหา ความคาดหวัง และวิธีการแก้ปัญหา พบว่า ด้านที่เกี่ยวกับตนเอง นักเรียนมีความวิตกกังวลกับผลการเรียนมาซึ่งเกิดจากสาเหตุที่นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียน นักเรียนมีวิธีแก้ปัญหาโดยพยายามตั้งใจและทบทวนบทเรียนให้มากขึ้น ส่วนด้านที่เกี่ยวกับครู นักเรียนมีปัญหาในเรื่องที่ครูสอนไม่เข้าใจ และสอนไม่ตรงกับเนื้อหา เกิดจากสาเหตุที่ครูไม่เตรียมการสอน ขอบพูดเรื่อง ๆ ที่ไม่ตรงกับเนื้อหา นักเรียนแก้ปัญหาโดยศึกษาและอ่านหนังสือเอง และนักเรียนต้องการให้ครูสอนมีประสิทธิภาพ มีสื่อการสอน และตั้งใจสอน ด้านที่เกี่ยวกับเพื่อน นักเรียนมีปัญหาในเรื่องเพื่อนชอบคุยเสียงดังขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนแก้ปัญหาโดยตักเตือนเพื่อนไม่ให้คุย ขณะที่ครูกำลังสอน ด้านที่เกี่ยวกับโรงเรียน นักเรียนมีปัญหาในเรื่องสื่อการเรียนการสอนไม่พร้อม เก่าและชำรุด ห้องสมุดมีหนังสือให้ค้นคว้าน้อย และอาคารสถานที่ของโรงเรียนสกปรก เกิดจาก

สาเหตุที่ขาดงบประมาณ และนักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาความสะอาด นักเรียนแก้ปัญหาโดยการบอกครูเรื่องอุปกรณ์การเรียนการสอน และช่วยกันพัฒนาความสะอาด นักเรียนต้องการให้โรงเรียนมีอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนพร้อมกว่านี้ ด้านที่เกี่ยวกับบิดามารดา นักเรียนมีปัญหาในเรื่องบิดามารดาบังคับและเข้มงวดในเรื่องการเรียนมาก นักเรียนแก้ปัญหาโดยพยายามเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของบิดามารดาและนักเรียนต้องการให้บิดามารดารักและเอาใจใส่ ไม่เข้มงวดมากเกินไป การศึกษาปัญหา ความคาดหวัง และวิธีเผชิญปัญหา พบว่า ปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและวิธีเผชิญปัญหา พบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านการเรียนและสังคมในระดับปานกลางและประสบปัญหาด้านส่วนตัวในระดับน้อย เมื่อนักเรียนประสบปัญหาด้านการเรียนส่วนตัวและสังคมส่วนใหญ่ใช้วิธีเผชิญปัญหาแบบสู้ปัญหามากที่สุด และนักเรียนที่มีเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจ การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ประสบปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและสังคมแตกต่างกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันใช้วิธีการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน ส่วนปัญหา ความคาดหวัง และวิธีการแก้ปัญหา พบว่า ด้านที่เกี่ยวกับตนเอง นักเรียนมีความวิตกกังวลกับผลการเรียนมาซึ่งเกิดจากสาเหตุที่นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียน นักเรียนมีวิธีแก้ปัญหาโดยพยายามตั้งใจและทบทวนบทเรียนให้มากขึ้น ส่วนด้านที่เกี่ยวกับครู นักเรียนมีปัญหาในเรื่องที่ครูสอนไม่เข้าใจ และสอนไม่ตรงกับเนื้อหา เกิดจากสาเหตุที่ครูไม่เตรียมการสอน ขอบพูดเรื่อง ๆ ที่ไม่ตรงกับเนื้อหา นักเรียนแก้ปัญหาโดยศึกษาและอ่านหนังสือเอง และนักเรียนต้องการให้ครูสอนมีประสิทธิภาพ มีสื่อการสอน และตั้งใจสอน ด้านที่เกี่ยวกับเพื่อน นักเรียนมีปัญหาในเรื่องเพื่อนขอยืมสิ่งของดังขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนแก้ปัญหาโดยตักเตือนเพื่อนไม่ให้ขยืมขณะที่ครูกำลังสอน ด้านที่เกี่ยวกับโรงเรียน นักเรียนมีปัญหาในเรื่องสื่อการเรียนการสอนไม่พร้อม เก้าและชำรุด ห้องสมุดมีหนังสือให้ค้นคว้าน้อย และอาคารสถานที่ของโรงเรียนสกปรก เกิดจากสาเหตุที่ขาดงบประมาณ และนักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาความสะอาด นักเรียนแก้ปัญหาโดยการบอกครูเรื่องอุปกรณ์การเรียนการสอน และช่วยกันพัฒนาความสะอาด นักเรียนต้องการให้โรงเรียนมีอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนพร้อมกว่านี้ ด้านที่เกี่ยวกับบิดามารดา นักเรียนมีปัญหาในเรื่องบิดามารดาบังคับและเข้มงวดในเรื่องการเรียนมาก นักเรียนแก้ปัญหาโดยพยายามเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของบิดามารดาและนักเรียนต้องการให้บิดามารดารักและเอาใจใส่ ไม่เข้มงวดมากเกินไป

3) การศึกษาคุณภาพชีวิต พบว่า นักเรียนมีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า คุณภาพชีวิต ด้านการเรียน ด้านชีวิตสังคม ด้านที่อยู่อาศัย และด้านบริการที่ได้รับมาจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง ส่วนคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ในระดับสูง นิสิตชายมีคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับสูง นิสิตหญิงมีคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ในระดับสูง ส่วนคุณภาพชีวิตด้านอื่น ๆ ของทั้งนิสิตชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตทุกชั้นปี

มีคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ในระดับสูงและนิสิตชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 4 มีคุณภาพชีวิตด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับสูง ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 3 มีคุณภาพชีวิตด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคุณภาพชีวิตด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตทุกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ในระดับสูง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคุณภาพชีวิตด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับสูง ส่วนคุณภาพชีวิตในด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตที่มีรายได้ต่ำและรายได้ปานกลางมีคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ในระดับสูง นิสิตที่มีรายได้ปานกลางมีคุณภาพชีวิตด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับสูง และนิสิตที่มีรายได้สูงมีคุณภาพชีวิตด้านบริการที่ได้รับจากมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับสูง ส่วนคุณภาพชีวิตในด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตที่มีเพศ ชาย นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีคุณภาพชีวิตโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ส่วนคุณภาพชีวิตด้านการเรียน และด้านบริการที่ได้รับจากมหาวิทยาลัยของนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน และนิสิตที่มีรายได้ต่างกันมีคุณภาพชีวิตโดยรวมและรายได้ต่างกัน

1.2.2.6 การให้บริการสนเทศ มีจำนวน 3 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ กิจกรรมโฮมรูม 2 เรื่อง และการรับรู้ด้านอาชีพ 1 เรื่อง

1) กิจกรรมโฮมรูม พบว่า กิจกรรมโฮมรูมตามสภาพที่เป็นจริงและสภาพที่นักเรียนคาดหวังในแต่ละด้านทุกกิจกรรมแตกต่างกัน นักเรียนชายและหญิง นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมโฮมรูมตามสภาพที่เป็นจริงและสภาพที่คาดหวังในแต่ละด้านทุกกิจกรรมแตกต่างกัน ส่วนรูปแบบของการจัดกิจกรรมโฮมรูม พบว่า โรงเรียนต่าง ๆ ยังจัดกิจกรรมโฮมรูมในรูปแบบต่าง ๆ กัน ทั้งในเรื่องของเวลา การวางแผน การดำเนินการ และการติดตามประเมินผลการจัดกิจกรรม โดยส่วนใหญ่จะจัดกิจกรรมโฮมรูมในช่วงเช้าก่อนเข้าเรียนโดยใช้เวลา 20-30 นาที โดยการจัดควบคุมการแนะนำในด้านการศึกษา ส่วนตัวและการปรับตัวในสังคม วิธีการที่ใช้ในการจัดกิจกรรมจะเป็นการบรรยายแต่เห็นว่าควรนำวิธีการหลาย ๆ อย่าง เช่น การอภิปรายกลุ่ม กิจกรรมกลุ่ม การแนะนำหมู่ รวมทั้งการนำสื่ออุปกรณ์มาใช้ในการจัดกิจกรรม ส่วนการปรับปรุงกิจกรรมโฮมรูม คือ การจัดกิจกรรมโฮมรูมให้เป็นระบบ มีคู่มือการจัดกิจกรรมโฮมรูม และการจัดเวลาให้เพียงพอกับการทำกิจกรรม

2) การรับรู้ด้านอาชีพ พบว่า นักเรียนมีการรับรู้ด้านอาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดบริการสนเทศด้านอาชีพ ส่วนนักเรียนที่มีการรับรู้ด้านอาชีพต่ำ ปานกลางและสูง มีการรับรู้ด้านอาชีพสูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดบริการสนเทศด้านอาชีพ

1.2.2.7 การจัดวางตัวบุคคลมีจำนวน 16 เรื่อง โดยแบ่งเป็น บุคลิกภาพและคุณลักษณะ 3 เรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกประกอบอาชีพ อาชีพอิสระ และการเลือกเหล่า 3 เรื่อง ทศนคติและค่านิยมในการเลือกอาชีพ 2 เรื่อง ความสอดคล้องในการเลือกอาชีพและคณะ 2 เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับอาชีพและเจตคติต่อวิชาชีพ 1 เรื่องความสัมพันธ์

ระหว่างเขาวนัปัญญาจากแบบทดสอบวาดภาพคนและแบบทดสอบวัดเขาวนัปัญญาแบบวิสค์ 1 เรื่อง การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา 1 เรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตนาในการศึกษาต่อคณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ 1 เรื่อง ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการให้การพยาบาล 1 เรื่อง ความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาการขาย 1 เรื่อง

1) บุคลิกภาพและคุณลักษณะ พบว่า การศึกษาบุคลิกภาพของนายอำเภอ ประกอบด้วย องค์ประกอบด้านการเข้าสังคม ด้านมโนธรรม ด้านจิตใจอ่อนโยน ด้านความหวาดระแวง ด้านการเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น และด้านความวิตกกังวล ส่วนนายอำเภอดีเด่นมีคะแนนบุคลิกภาพสูงในองค์ประกอบด้านการเข้าสังคม สติปัญญา มโนธรรม การกล้าเผชิญ จิตใจอ่อนโยน หวาดระแวง การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ความวิตกกังวล อิสระเสรี และการควบคุมอารมณ์ ส่วนบุคลิกภาพของศึกษานิเทศก์ประกอบด้วยองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านการเข้าสังคม ด้านสติปัญญา ด้านมโนธรรม ด้านความระแวง ด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ด้านความวิตกกังวล ด้านความอิสระเสรี และด้านการควบคุมอารมณ์ส่วนศึกษานิเทศก์ ได้คะแนนบุคลิกภาพสูงในองค์ประกอบด้านการเข้าสังคม ด้านมโนธรรม ด้านจิตใจอ่อนโยน ด้านความระแวง ด้านการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ด้านความวิตกกังวล ด้านความอิสระเสรี และด้านความเครียด ส่วนการศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของพยาบาล พบว่า ด้านบุคลิกภาพ คือ สุภาพเรียบร้อย พูดด้วยถ้อยคำสุภาพ แต่งกายสะอาดเรียบร้อย ยิ้มแย้มแจ่มใส ด้านค่านิยมวิชาชีพการพยาบาล คือ ซื่อสัตย์ มีเมตตากรุณา ให้เกียรติผู้อื่น อุดหนุน ไม่เปิดเผยความลับ ปฏิบัติต่อผู้ป่วยทุกคนเหมือนกัน ด้านการให้บริการพยาบาล คือ สังเกตและอธิบายอาการเปลี่ยนแปลงของผู้ป่วยได้อย่างถูกต้อง ให้การพยาบาลตามแผนการพยาบาล รับฟังและให้คำแนะนำผู้ป่วย เตรียมสิ่งแวดล้อมและกิจกรรมตามความต้องการของผู้ป่วยแต่ละคน มีการป้องกันภาวะแทรกซ้อน ด้านวิชาการและวิจัย คือ ติดตามความก้าวหน้าด้านการรักษาพยาบาล รู้จักหาสาเหตุของปัญหา บันทึกและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ ให้ความร่วมมือเพื่อการวิจัย เผยแพร่ผลงานด้านวิชาการและวิจัยของตนเองได้ ด้านการเป็นผู้นำ คือ กำหนดเป้าหมายของงานชัดเจน ให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้ร่วมงาน จัดการกับปัญหาและอุปสรรคได้ เป็นตัวอย่างที่ดีในด้านการงาน

2) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกประกอบอาชีพ อาชีพอิสระ และการเลือกเหล่า พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพ ได้แก่ ตัวแปร เพศ ความสนใจในอาชีพ ค่านิยมในอาชีพ มีความสัมพันธ์กัน ส่วนการเลือกอาชีพของนักเรียน กับความมุ่งหวังในครอบครัวมีความสัมพันธ์กัน ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกประกอบอาชีพอิสระ ได้แก่ เพศทัศนคติต่ออาชีพอิสระของนักเรียน ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียน และการเลือกประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรขนาดของโรงเรียน ส่วนตัวแปรเพศทัศนคติต่ออาชีพอิสระของนักเรียน ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียน ระดับ

การศึกษาของผู้ปกครอง และขนาดของโรงเรียน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเหล่า พบว่าทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อเหล่ามีความสัมพันธ์กับการเลือกเหล่าของนักเรียนเตรียมทหารส่วนทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อเหล่า อาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการเลือกเหล่าของนักเรียนเตรียมทหาร

3) ทัศนคติและค่านิยมในการเลือกอาชีพ พบว่า ทัศนคติของนิสิตที่มีต่อการประกอบอาชีพอิสระควรมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ คุณลักษณะด้านจิตลักษณะ ประกอบด้วยองค์ประกอบรักความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ รู้จักวางแผนและรู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า มีมนุษยสัมพันธ์ ความมั่นใจในการประกอบอาชีพ และความคล่องตัวในการประกอบอาชีพ ส่วนคุณลักษณะด้านความรู้พื้นฐานและประสบการณ์ ประกอบด้วย ความรู้ด้านการตลาด การเลือกทำเลที่เหมาะสม การจัดสถานที่ดี เงินทุนเพียงพอ ความรู้เรื่องการลงทุน และประสบการณ์

4) ความสอดคล้องในการเลือกอาชีพ พบว่า ปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับความสอดคล้องในการเลือกอาชีพ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่ออาชีพ แนวบุคลิกภาพด้านการแสดงตัวและเพศ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการเรียนกับความสอดคล้องกับการเลือกคณะ พบว่า เพศ คณะ คณะแนวลีขี้สละแตกต่างกัน มีความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ยังพบว่าความพึงพอใจในการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสอดคล้องในการเลือกคณะของนักศึกษา

5) ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับอาชีพและเจตคติต่อวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับอาชีพแตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาชีพคหกรรม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับอาชีพไม่แตกต่างกัน และความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาชีพคหกรรม

6) ความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญาจากแบบทดสอบวาดภาพคนและแบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาแบบวิสค์ พบว่า เชาวน์ปัญญาของนักเรียนที่วัดจากแบบทดสอบวาดภาพคนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเชาวน์ปัญญาของนักเรียนที่วัดจากแบบทดสอบเชาวน์ปัญญาแบบวิสค์ เมื่อใช้แบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาแบบวาดภาพคน และแบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาแบบวิสค์ วัดเชาวน์ปัญญาของนักเรียนชายและหญิง ลักษณะครอบครัวต่างกันรวมทั้งนักเรียนที่มีบิดา – มารดา มีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า ได้คะแนนระดับเชาวน์ปัญญาไม่แตกต่างกัน แต่จะพบว่าสำหรับนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกันจะได้คะแนนระดับเชาวน์ปัญญาแตกต่างกันในบางระดับถ้าวัดด้วยแบบทดสอบวาดภาพคน คือนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจสูงจะได้คะแนนเชาวน์ปัญญาสูงกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่ำกว่า เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบวาดภาพคนหรือนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่างกันจะได้คะแนนระดับเชาวน์ปัญญาแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม การใช้

แบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาแบบวาดภาพคนและแบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาแบบวิศก แม้จะให้ผลใกล้เคียงกันแต่ก็ยังมิอาจกล่าวได้ว่าใช้แทนกันได้ทั้งหมด ยังมีข้อน่าสงสัยและควรวิจัยเพิ่มเติม

7) การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนเห็นด้วยกับการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยรวมและรายด้าน 3 ด้านคือ ด้านองค์ประกอบของการคัดเลือก การกำหนดค่าน้ำหนักวิชาหลักและการจัดสอบ แต่ไม่แน่ใจในด้านการประกาศผลสอบและการใช้ผลสอบ ส่วนครูผู้สอนไม่แน่ใจกับการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยรวมและรายด้าน 2 ด้าน คือ ด้านการประกาศผลสอบ และการใช้ผลสอบ แต่เห็นด้วยในด้านการประกอบของการคัดเลือก การกำหนดค่าน้ำหนักวิชาหลัก และการจัดสอบ ส่วนครูแนะแนวเห็นด้วยกับการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยรวมและรายด้าน 2 ด้าน คือ ด้านองค์ประกอบของการคัดเลือก และการจัดสอบ แต่ไม่แน่ใจในด้านการกำหนดค่าน้ำหนักวิชาหลัก การประกาศผลสอบ และการใช้ผลสอบ ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่แน่ใจกับการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยรวมและรายด้าน ยกเว้นด้านการจัดสอบซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เห็นด้วย

8) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตนาในการศึกษาต่อคณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ พบว่า การศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตนาในการเลือกศึกษาต่อคณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ พบว่า ปัจจัยการกำหนดคุณค่าผลของการเลือกศึกษาต่อปัทสถานทางสังคม อัตมโนทัศน์และความรู้สึกต่อการเลือกศึกษาต่อมีสหสัมพันธ์พหุคูณกับเจตนาในการเลือกศึกษาต่อ ส่วนการเปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกศึกษาต่อระหว่างกลุ่มที่มีเจตนาจะเลือกศึกษาต่อกับกลุ่มที่เจตนาไม่เลือกศึกษาต่อคณะแพทยศษตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ พบว่า นักเรียนที่มีเจตนาจะเลือกศึกษาต่อกับกลุ่มที่มีเจตนาจะไม่เลือกศึกษาต่อมีการกำหนดคุณค่าผลของการเลือกศึกษาต่อ ปัทสถานทางสังคม บทบาทของนักเรียน อัตมโนทัศน์ และความรู้สึกต่อการเลือกศึกษาต่อแตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างของเจตนาในการเลือกศึกษาต่อคณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์กับการรับรู้ผลของการเลือกศึกษาต่อของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

9) ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการให้การพยาบาล พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้การพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล ได้แก่ ความเชื่อในความสามารถในการให้การพยาบาล ด้านความคาดหวังในผลลัพธ์ บุคลิกภาพแสดงตัว เจตคติต่อวิชาชีพพยาบาล และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี ส่วนบุคลิกภาพด้านหวั่นไหวทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับการใช้การพยาบาล ส่วนปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การให้การพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี เจตคติต่อวิชาชีพพยาบาล

10) ความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาการขาย พบว่า นักศึกษากลุ่มวิชาการขายมีความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาการขายอยู่ในระดับมาก ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนวิชาการขายของนักเรียน ได้แก่ ประสบการณ์จากการเรียน ประสบการณ์จากการเห็นตัวแบบ การได้รับแรงจูงใจ และสภาวะทางร่างกายและอารมณ์ ส่วนตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาการขายเรียงตามลำดับคือ สภาวะทางร่างกายและอารมณ์ ประสบการณ์จากการเรียน และประสบการณ์จากตัวแบบ

1.2.3 การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล 9 เรื่อง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม 15 เรื่อง การให้คำปรึกษารอบครัว 1 เรื่อง และการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม 24 เรื่อง

1) การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบจุลภาค ทฤษฎีแบบการวิเคราะห์ ลักษณะและองค์ประกอบ ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม ทฤษฎีแบบเกสตัลท์ ทฤษฎีแบบเหตุผล – อารมณ์ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง และทฤษฎีพัฒนาทางอาชีพของทีเดอแมนและโอฮารา ซึ่งล้วนมีส่วนช่วยในเรื่องการเลือกอาชีพ การตัดสินใจเลือกอาชีพ ความสามารถในการให้คำปรึกษา พฤติกรรมรังแกเพื่อน พฤติกรรมการสูบบุหรี่ ความเข้มแข็งในการมองโลก ทศนคติทางบวกต่อการเป็นโสเภณี ความเครียด และการเลือกอาชีพ ได้สอดคล้องกับคุณลักษณะของตนเอง นอกจากนี้ยัง พบว่า บุคคลสามารถแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา

2) การให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีแบบเผชิญความจริง ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม ไม่ระบุทฤษฎี แบบจุลภาค แบบกลุ่มมาราธอน แบบตามแนวพุทธศาสตร์ ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง แลทฤษฎีแบบจอห์น โอ ไคร์ท ซึ่งมีส่วนช่วยในเรื่องความสามารถในการสื่อสารเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วย การยอมรับตนเอง ความมุ่งหวังในชีวิต ความรับผิดชอบด้านการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง พฤติกรรมป้องกันเอตส์ พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ การใช้เวลาในการเรียน ความเหนื่อยล้าของผู้ป่วย ทศนคติต่อการดูแลผู้ป่วย วุฒิภาวะด้านอาชีพ การยอมรับตนเอง ความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย การตัดสินใจเลือกอาชีพ นอกจากนี้ยัง พบว่า บุคคลสามารถแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษา แต่มีงานวิจัย 1 เรื่องที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติมีการใช้เวลาในการเรียนไม่แตกต่างกัน

3) การให้คำปรึกษารอบครัวตามทฤษฎีของชะเทียร์ที่มีต่อการสื่อสารในครอบครัวของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนบิดาและมารดาที่ได้รับการให้คำปรึกษารอบครัวตามทฤษฎีของชะเทียร์มีการสื่อสารในครอบครัวดีขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

4) การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม มีจำนวน 24 เรื่อง โดยแบ่งเป็นทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม 7 เรื่อง ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง 7 เรื่อง

ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง 5 เรื่อง ทฤษฎีแบบวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบ 2 เรื่อง ทฤษฎีแบบภวนิยม 2 เรื่อง และทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์ 1 เรื่อง ซึ่งประกอบด้วยตัวแปร ที่ศึกษา ได้แก่ พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม การใช้เวลาในการเรียน การประหยัด ความรับผิดชอบด้านการเรียน ความรับผิดชอบต่อตนเอง สุขภาพส่วนบุคคลและอัตมโนทัศน์ทางร่างกาย พฤติกรรมก้าวร้าว การปรับตัวด้านการเรียน การแสดงออกในกลุ่มเพื่อน พฤติกรรมการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ ความมีน้ำใจ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ยุทธวิธีการเรียน การปรับตัวทางสังคม ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ ทศนคติต่อการเรียนวิชากิจกรรมแนะแนว ความภาคภูมิใจในตนเอง ความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ ทศนคติต่อวิชาชีพ พยาบาล การตระหนักรู้ด้านการศึกษาต่อ การเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อสายอาชีพ ความเข้มแข็งในการมองโลก ความวิตกกังวลในการกลับสู่สังคม ทศนคติต่อสารแอมเฟตามีน

1.2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ มีจำนวน 26 เรื่อง โดยแบ่งเป็น พฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม 10 เรื่อง การวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 3 เรื่อง การฝึกฝนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกาย 3 เรื่อง การเสริมแรง 3 เรื่อง การลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ 2 เรื่อง การฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อควบคู่กับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก 2 เรื่อง การทำจิตแบบประทับประคองควบคู่กับการฝึกฝนคลาย 1 เรื่อง พฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ 1 เรื่อง และการฝึกสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ 1 เรื่อง

1) การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม ประกอบด้วยตัวแปร ที่ศึกษาได้แก่ พฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อน การสร้างสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม การเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคล มารยาทของนักเรียน การปฏิบัติตนกับบุคคลอื่น พฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมกับเพื่อน การปฏิบัติตนกับเพื่อน และความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

2) การฝึกวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ประกอบด้วยตัวแปร ที่ศึกษาได้แก่ การสื่อสารกับเพื่อนต่างเพศ ความเป็นผู้นำ ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น

3) การฝึกฝนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกายมีจำนวน 3 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ อาการปวดศีรษะเนื่องจากความเครียด การปวดระดูชนิดปฐมภูมิ ความเร็วในการวิ่ง

4) การเสริมแรงมีจำนวน 3 เรื่อง ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ พฤติกรรมก่อวุ่นในห้องเรียน ความเชื่อมั่นในตนเอง พฤติกรรมการอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

5) การลดความรู้สึกล่อลวงใจอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน การนอนไม่หลับ

6) การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการฝึกพฤติกรรม การแสดงออก ตัวแปรที่ศึกษาคือความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน

7) การทำจิตบำบัดแบบประคับประคองควบคู่กับการฝึกผ่อนคลาย ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความเครียดของผู้ป่วย ผลการศึกษาพบว่า ผู้ป่วยมะเร็งเต้านมมีความเครียดลดลงหลังจากได้รับการทำจิตบำบัดแบบประคับประคองควบคู่กับการฝึกผ่อนคลาย

8) การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึกลดความรู้สึกล่อลวงใจอย่างเป็นระบบ มีจำนวน 1 เรื่อง ตัวแปรที่ศึกษา คือ พฤติกรรมการแสดงออกในการเผชิญความโกรธ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาพยาบาลมีพฤติกรรมแสดงออกในการเผชิญความโกรธเหมาะสมหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมและการลดความรู้สึกล่อลวงใจอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคล โดยนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมกับนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการฝึกลดความรู้สึกล่อลวงใจอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคล มีพฤติกรรมแสดงออกในการเผชิญความโกรธไม่แตกต่างกัน

9) การฝึกสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ มีจำนวน 1 เรื่อง ตัวแปรที่ศึกษา คือสัมพันธภาพระหว่างเพื่อน ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีการสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ

1.2.5 เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว มีจำนวน 77 เรื่อง โดยแบ่งเป็นชุดแนะแนว 21 เรื่อง กิจกรรมกลุ่ม 19 เรื่อง บทบาทสมมติ 12 เรื่อง ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว 7 เรื่อง การใช้แม่แบบ 6 เรื่อง สถานการณ์จำลอง 6 เรื่อง การฝึกความคิดสร้างสรรค์ 2 เรื่อง แบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์ 1 เรื่อง การแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพ 1 เรื่อง การฝึกทักษะทางสังคม 1 เรื่อง การสอนแบบการเล่นของไทย 1 เรื่อง

1) ชุดแนะแนวมีจำนวน 21 เรื่อง โดยแบ่งเป็นชุดแนะแนวการศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ การเปลี่ยนทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ทัศนคติต่อการเรียน ความขยันหมั่นเพียรในการเรียน ความไม่ประมาทในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษ ชุดแนะแนวการศึกษาต่อและอาชีพประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ กระบวนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในวิชาชีพทันตแพทย์ การตัดสินใจเลือกอาชีพ การแนะแนวอาชีพ ความสนใจอาชีพช่างเสริมสวย การเตรียมตัวประกอบอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้า ความสนใจในวิชาชีพนาฏศิลป์ - ดนตรีไทย ความสนใจอาชีพพิธีกรในท้องถิ่น ความสนใจด้านอาชีพ และชุดแนะแนวชีวิตและสังคม ประกอบด้วยตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ความสนใจในการอ่าน

ความสามัคคี ทศนคติต่อโรคเอดส์ เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ การทำงานกลุ่มพฤติกรรมประชาธิปไตย การปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศ

2) กิจกรรมกลุ่มมีจำนวน 19 เรื่อง โดยแบ่งเป็นกิจกรรมกลุ่มด้านการศึกษามีการศึกษาเรื่อง เจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน กิจกรรมกลุ่มด้านการศึกษาต่อและอาชีพศึกษาเรื่องการรับรู้ด้านอาชีพ และกิจกรรมกลุ่มด้านชีวิตและสังคมมีการศึกษาเรื่อง การปรับตัวกับเพื่อน ความเป็นผู้นำแบบประชาธิปไตย ลักษณะมุ่งอนาคต ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ความรับผิดชอบต่อหน้าที่การทำงาน การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม พฤติกรรมในการเผชิญความขัดแย้งกับเพื่อน ความมีน้ำใจพฤติกรรมประชาธิปไตย ด้านสามัคคีธรรม แรงจูงใจในการบำบัตร์รักษาฟื้นฟูสมรรถภาพ การประหยัด พฤติกรรมการทำงานร่วมกัน ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการจูงใจตนเอง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคม ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้ตนเอง ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเอง

3) บทบาทสมมติมีการศึกษาเรื่อง ความขยันหมั่นเพียรในการเรียนวิชาภาษาไทย ความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน น้ำใจนักกีฬา การยกระดับเหตุผลเชิงจริยธรรม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วย ความเชื่อมั่นในตนเอง เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคี วินัยในตนเอง ความซื่อสัตย์ เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ การปรับตัวกับเพื่อน

4) ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวมีการศึกษาเรื่องการพัฒนาวิภาวะทางอาชีพ การรับรู้อาชีพ การตัดสินใจเลือกอาชีพ คุณธรรมด้านสัจจริยธรรม คุณธรรมด้านสังคหวัตถุ 4 ความคิดสร้างสรรค์ และความคิดวิจารณ์ญาณ

5) เทคนิคแม่แบบมีการศึกษาเรื่องการประหยัด คุณธรรมด้านความกตัญญูกตเวที เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ นิสัยรักการอ่าน ความสุภาพอ่อนน้อม

6) สถานการณ์จำลองมีการศึกษาเรื่อง วินัยในห้องเรียน ความประมาทในการเรียน ความสนใจอาชีพอิสระ ความเสียสละ ความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วย ความสามัคคี

7) การฝึกความคิดสร้างสรรค์ศึกษาเรื่องความคิดสร้างสรรค์

8) แบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์ศึกษาเรื่องความคิดสร้างสรรค์ ผลการศึกษาพบว่า ทักษะความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และนักเรียนมีทักษะการคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหลังจากเข้าโปรแกรมการใช้แบบฝึกทักษะการคิดสร้างสรรค์

9) การแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพศึกษาเรื่องกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพดีขึ้นหลังจากได้รับการแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพ โดยนักเรียนที่ได้รับการแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพมีกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

10) การฝึกทักษะทางสังคมศึกษาเรื่องการแสดงความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วย ผลการศึกษาพบว่า พยาบาลเทคนิคมีการแสดงความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วยจิตเวชสูงขึ้นหลังจากได้รับการฝึกทักษะทางสังคมแบบกลุ่มและแบบรายบุคคล โดยพยาบาลเทคนิคที่ได้รับการฝึกทักษะทางสังคมแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลมีการแสดงความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วยจิตเวชไม่แตกต่างกัน

1.2.6 เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป มีจำนวน 111 เรื่อง โดยแบ่งเป็นการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา 12 เรื่อง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา 46 เรื่อง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา 17 เรื่อง กิจกรรมกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา 14 เรื่อง การใช้แม่แบบและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา 10 เรื่อง และอื่น ๆ 12 เรื่อง

1) การให้คำปรึกษารายบุคคลและการให้ข้อเสนอแนะ ประกอบด้วยทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง 5 เรื่อง มีการศึกษาเรื่องการปรับตัวทางอารมณ์ การปรับตัวในครอบครัว ความเครียด แบบนำทาง 2 เรื่อง มีการศึกษาความวิตกกังวล ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง 1 เรื่อง มีการศึกษาพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ ทฤษฎีแบบเกสตัลท์ 1 เรื่อง มีการศึกษาการปรับตัวทางอารมณ์ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านชีวิตและสังคมได้ดีกว่าบุคคลที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ส่วนการให้คำปรึกษารายบุคคลและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ พบว่า การให้คำปรึกษาแบบนำทางควบคู่กับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ มีความวิตกกังวลลดลงไม่แตกต่างกัน และการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบมีความวิตกกังวลในการคบเพื่อนต่างเพศลดลงไม่แตกต่างกัน และการให้คำปรึกษารายบุคคลและการให้คำปรึกษาทางสุขภาพ พบว่า การให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและการให้คำปรึกษาทางสุขภาพมีความท้อแท้ในชีวิตลดลงไม่แตกต่างกัน

2) ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ ประกอบด้วยทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง 8 เรื่อง มีการศึกษาเรื่องทัศนคติในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ความวิตกกังวลด้านการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์เศร้า ทัศนคติต่อการพยาบาล การปรับตัวทางอารมณ์ พฤติกรรมก้าวร้าว และความเครียดที่มีต่อการดำเนินชีวิต ไม่ระบุทฤษฎี 7 เรื่อง มีการศึกษาเรื่องทัศนคติในการประกอบอาชีพอิสระทางคหกรรมศาสตร์ การปรับตัวในหอพัก ทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาท อารมณ์เศร้า สัมพันธภาพระหว่างบุคคล การปรับตัวทางสังคม และพฤติกรรมไม่เหมาะสม ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม 4 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมหนีเรียน พฤติกรรมก่อวินาศกรรมในชั้นเรียน อัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายและน้ำหนัก และพฤติกรรมกรรมการสูบบุหรี่ ทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์ 3 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ทัศนคติในการเรียน ทัศนคติต่อความเป็นหญิง และทัศนคติทางบวกในการเล่นการพนันทฤษฎีแบบเผชิญความจริง 2 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อ แบบนำทาง 1 เรื่อง

ศึกษาการปรับตัวกับเพื่อน ทฤษฎีแบบภวนิยม 1 เรื่อง ศึกษาเจตคติในการป้องกันโรคเอดส์และทฤษฎีของฮารี 1 เรื่อง ศึกษาทัศนคติในการประกอบอาชีพอิสระทางพลศึกษา ซึ่งทุกทฤษฎีช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาด้านการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาหรือได้รับการให้ข้อสนเทศ

ส่วนผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกิจกรรมกลุ่ม ประกอบด้วยทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบศูนย์กลาง 8 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมลูกเสือ - เนตรนารี ความเชื่อมั่นในตนเอง การปรับตัวด้านสัมพันธภาพในครอบครัว แบบแผนชีวิต ทัศนคติต่อสิ่งเสพติด การปรับตัวในหอพัก อัตมโนทัศน์ และความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่ระบุทฤษฎี 3 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ความรับผิดชอบด้านการเรียน อัตมโนทัศน์ด้านสังคม การพึ่งตนเอง ทฤษฎีแบบเผชิญความจริง 1 เรื่อง ศึกษาเรื่องการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ทฤษฎีแบบเกสตัลท์ 1 เรื่อง ศึกษาเรื่องการเผชิญความโกรธ แบบภวะนิยม 1 เรื่อง ศึกษา ความมุ่งหวังในชีวิต โดยมีงานวิจัย 11 เรื่อง ที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกิจกรรมกลุ่มมีการส่งเสริมพัฒนาการและการแก้ไขปัญหาด้านการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมไม่แตกต่างกัน

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและสถานการณ์จำลอง พบว่า การให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลางและการใช้สถานการณ์จำลองมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นแตกต่างกัน และการให้คำปรึกษากลุ่มและการใช้สถานการณ์จำลองมีการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศสูงขึ้นไม่แตกต่างกัน

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและชุดแนะแนว พบว่า การให้คำปรึกษาทฤษฎีแบบวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบและการได้รับชุดการแนะแนวมีการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาไม่แตกต่างกัน

การให้คำปรึกษากลุ่มและกิจกรรมแนะแนว พบว่า การให้คำปรึกษาดตามแบบของจอห์น โอ ไครท์สมีวุฒิภาวะทางอาชีพสูงกว่าการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพ

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ พบว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบมีความวิตกกังวลเรื่องการสอบลดลงไม่แตกต่างกัน

3) ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการให้ข้อสนเทศ ประกอบด้วย การฝึกความรู้สึกไว 4 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ความสำนึกในความรับผิดชอบ มนุษยสัมพันธ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง และความมีน้ำใจ การฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 4 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง การสร้างสัมพันธภาพกับผู้ป่วยจิตเวช พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคล ความเชื่อมั่นในตนเอง และพฤติกรรมที่เหมาะสม

ในการแสดงออกในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย การฝึกการสื่อสารระหว่างบุคคล 2 เรื่อง มีการศึกษา เรื่อง การสื่อสารระหว่างบุคคล การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ 2 เรื่อง มีการศึกษาเรื่อง ความวิตกกังวลด้านการเรียน และความเครียด การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก 1 เรื่อง ศึกษาเรื่อง การปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศ การฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย 1 เรื่อง ศึกษาเรื่อง การพูดหน้าชั้นเรียน ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการให้ข้อเสนอแนะช่วยให้บุคคลมีการส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาทางการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลได้รับการใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์สามารถส่งเสริมพัฒนาการและแก้ไขปัญหาทางการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้ดีกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์หรือได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และกิจกรรมกลุ่ม พบว่า การฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีมนุษย์สัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน การฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีอัตมโนทัศน์ด้านสังคมแตกต่างกัน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และสถานการณ์จำลอง พบว่า การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการใช้สถานการณ์จำลองมีความวิตกกังวลลดลงแตกต่างกัน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการควบคุม ตนเอง พบว่า การวางเงื่อนไขและการควบคุมตนเองมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกัน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และการฝึกทักษะทางการเรียน พบว่า การฝึกลดความรู้สึกลบในใจอย่างเป็นระบบควบคู่กับการฝึกการเรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษลดลง

4) กิจกรรมกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา มีจำนวน 14 เรื่อง โดยแบ่งเป็นกิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อเสนอแนะ 10 มีการศึกษาเรื่องพฤติกรรมกรเรียน พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน การเรียนวิชาพลศึกษา ความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่ม วุฒิภาวะทางอารมณ์ ทักษะคิดต่อการสูบบุหรี่ คุณธรรมความมีน้ำใจนักกีฬา สัมพันธภาพกับเพื่อน การปรับตัวกับครอบครัว ทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ กิจกรรมกลุ่มและชุดแนะแนว 1 เรื่อง ศึกษาการรับรู้อาชีพอิสระในห้องถิ่น กิจกรรมกลุ่มและสถานการณ์จำลอง 1 เรื่อง ศึกษาทักษะทางสังคม กิจกรรมกลุ่มและกรณีตัวอย่าง 1 เรื่อง ศึกษาความรับผิดชอบต่อโรงเรียน กิจกรรมกลุ่มและการเข้ากลุ่มฝึกอบรม 1 เรื่อง ศึกษาความรับผิดชอบ

5) การใช้แม่แบบและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา มีจำนวน 10 เรื่อง โดยแบ่งเป็นการใช้แม่แบบและสถานการณ์จำลอง 6 เรื่อง มีการศึกษาเรื่องความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการทำงานกลุ่ม การพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคี ความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน การปฏิบัติตนกับเพื่อน ทักษะคิดต่อการเรียนนาฏศิลป์

การใช้แม่แบบและบทบาทสมมติ 2 เรื่อง มีการศึกษาเรื่องการพูดที่เหมาะสมและการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ การใช้แม่แบบและการให้ข้อเสนอเทศ 1 เรื่อง ศึกษาการยาทในชั้นเรียน การใช้แม่แบบและโปรแกรมพัฒนาสุนทรีย์ 1 เรื่อง ศึกษาสุนทรีย์

6) เรื่องอื่น ๆ มีจำนวน 12 เรื่อง โดยแบ่งเป็นชุดแนะแนวและการให้ข้อเสนอเทศ 1 เรื่อง ศึกษาเจตคติต่ออาชีพอิสระ สถานการณ์จำลองและการให้ข้อเสนอเทศ 1 เรื่อง ศึกษาความเสียสละ บทบาทสมมติและการให้ข้อเสนอเทศ 1 เรื่อง ศึกษาการพึ่งตนเอง การฝึกเจริญสติและการให้ข้อเสนอเทศ 1 เรื่อง ศึกษาความจำเป็นปัจจุบัน การฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเอง 1 เรื่อง ศึกษาความมีวินัยในการใช้ห้องสมุด การให้ข้อเสนอเทศและการใช้เทคนิคการพยากรณ์ 1 เรื่อง ศึกษาลักษณะมุงอนาคต การใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลองและกรณีตัวอย่าง 2 เรื่อง ศึกษาเจตคติในการป้องกันการเสพยาบ้าและทักษะทางสังคม การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ และการให้ข้อเสนอเทศ 1 เรื่อง ศึกษาความเชื่อมั่นในตนเอง ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ กิจกรรมกลุ่มและการให้ข้อเสนอเทศ 1 เรื่อง ศึกษาความวิตกกังวลในการพยาบาลผู้ป่วย การใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลองและบทบาทสมมติ 1 เรื่อง ศึกษามนุษยสัมพันธ์

1.2.7 เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ มีจำนวน 40 เรื่อง โดยแบ่งเป็นด้านสังคม 16 เรื่อง ด้านโรงพยาบาล 7 เรื่อง ด้านบริษัท 6 เรื่อง ด้านผู้บริหาร/ครูในสถานศึกษา 7 เรื่อง และด้านผู้รักษาสันติราษฎร์ 4 เรื่อง

1.2.7.1 ด้านสังคม ได้แก่

1) ด้านเด็กและเยาวชน พบว่า สาเหตุของการติดสารเสพติดและความคาดหวังในการเข้ารับการบำบัดของเยาวชนที่เข้ารับการบำบัดในคลินิกยาเสพติด คือ สาเหตุของการเสพติดสารเสพติด พบว่า ส่วนใหญ่อยากลองเอง และรองลงมาคือ เพื่อนชวน ส่วนสาเหตุของการกลับมาเสพติดซ้ำ คือ มีใจอยากกลับไปเสพอีกและรองลงมาคือ กลับมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมเดิม ส่วนความคาดหวังในการเข้ารับการบำบัดของเยาวชน พบว่า ส่วนใหญ่มีความคาดหวังอยากรักษาให้หาย เพื่อจะได้ไปประกอบอาชีพได้ตามปกติ และรองลงมาคืออยากรักษาให้หายก่อน ยังไม่ยักคิดอย่างอื่น ส่วนการศึกษารายกรณีของเด็กที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา พบว่าเด็กชายที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามี 4 ลักษณะ คือ พฤติกรรมหลบหนีออกจากสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านหนองคาย พฤติกรรมการก่อวินาศกรรม พฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมและการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แต่หลังจากศึกษารายกรณีเด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาลดลง ส่วนการศึกษาเจตคติของครูต่อการทารุณกรรมเด็กและบทบาทในการป้องกันและช่วยเหลือของครู พบว่า ครูมีเจตคติไม่เห็นด้วยต่อการทารุณกรรมเด็กและครูแสดงบทบาทในการป้องกันและช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมอยู่ในระดับสูง

2) ด้านผู้สูงอายุ พบว่า ตัวแปรที่สัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในชีวิตระดับปานกลาง ความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ ลักษณะครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัว และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของผู้สูงอายุกับเพื่อนหรือเพื่อนบ้าน ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวกับความว่าเหวของผู้สูงอายุ พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัว ภาวะสุขภาพ การมีส่วนร่วมในสังคม รายได้และระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์ทางลบกับความว่าเหวของผู้สูงอายุ ส่วนการศึกษารายกรณีวิถีชีวิตผู้สูงอายุที่มีปัญหาการปรับตัว พบว่า วิถีชีวิตของผู้สูงอายุที่มีปัญหาการปรับตัวมีสาเหตุมาจากผู้สูงอายุที่มีบุคลิกภาพไม่เหมาะสม ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี สัมพันธภาพกับเพื่อนไม่ดี

3) ด้านมารดาเป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียว/หญิงตั้งครรภ์ ไม่พึงประสงค์ พบว่า การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหของหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา ดังนี้ ปัญหาด้านร่างกาย พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีอาการผิปกติเนื่องมาจากครรภ์มีขนาดใหญ่ขึ้นมากที่สุด และส่วนมากแก้ปัญหาด้านร่างกายโดยการพักผ่อน ปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจ พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีอารมณ์เศร้ามากที่สุด และส่วนมากแก้ปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจโดยการร้องไห้เสียใจ ปัญหาด้านครอบครัว พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีปัญหาบิดาของเด็กในครรภ์ไม่ยอมรับการตั้งครรภ์มากที่สุด และส่วนมากแก้ปัญหาโดยการหาที่พักพิงชั่วคราวและเลี้ยงดูลูกเอง ปัญหาด้านสังคม พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาต้องลาออกจากงานหรือพักงานมากที่สุด ส่วนมากแก้ปัญหาด้านสังคมโดยการปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น และปัญหาด้านเศรษฐกิจพบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนามีปัญหาการมีภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นมากที่สุด ส่วนมากแก้ปัญหาด้านเศรษฐกิจโดยการปรึกษาผู้อื่น การวางแผนชีวิต พบว่า หญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนาวางแผนที่จะยกลูกให้มูลนิธิมากที่สุด ส่วนการศึกษารูปแบบชีวิตของมารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียว พบว่า ต้องเป็นเสาหลักของความรัก ความผูกพันและสัมพันธภาพในครอบครัว มีความสนใจงานทางสังคมโดยเฉพาะการมีส่วนร่วมกับงานของชุมชนแต่ก็มีปัญหาและอุปสรรคทางการเงิน โดยมารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียวมีความปรารถนาและเป้าหมายในชีวิตคือ ปรารถนาความสุขในชีวิต ความพร้อมที่จะรับผิดชอบทางด้านเศรษฐกิจ สร้างฐานะความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น วางแผนที่จะรับผิดชอบการศึกษาของบุตรธิดา พยายามสรรหาเวลาที่จะสร้างความผูกพันกับบุตรหลาน ผู้สูงอายุ และสมาชิกในครอบครัวให้มากยิ่งขึ้น

4) ด้านผู้พยายามฆ่าตัวตาย พบว่า การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการพยายามฆ่าตัวตาย มีสาเหตุที่เป็นปัจจัยกระตุ้นให้ผู้พยายามฆ่าตัวตายในครั้งนี้ ได้แก่ ปัญหาด้านชีวิตสมรส ปัญหาการงาน ความสัมพันธ์ระหว่างเครือญาติ เป็นโรคจิตโรคประสาท ปัญหาความเจ็บป่วยทางกาย ปัญหาความรัก ปัญหาการศึกษา ปัญหาเรื่องเพื่อน และปัญหา

การเงิน บุคลิกภาพของผู้ป่วยจากการวาดภาพคนได้แก่ มีความวิตกกังวล มีความขัดแย้งในใจ ต้องการพึ่งพาผู้อื่น ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง ไม่มีพลังในตัวเอง แยกตัว ซึมเศร้า รู้สึกอ้างว้าง รู้สึกผิด หวาดระแวง ย้ำคิดย้ำทำ ไม่ค่อยสนใจสังคม และก้าวร้าว ผู้ป่วยเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลหลังจากกินยาหรือทำร้ายตัวเองด้วยวิธีการต่าง ๆ ส่วนการสร้างฐานข้อมูลองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและช่วยเหลือบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตาย พบว่า ปรัชญาและวัตถุประสงค์ขององค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนคือ เพื่อ ป้องกัน รักษาฟื้นฟูสุขภาพกายและสุขภาพจิตให้กับประชาชนทั่วไป กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้ที่มีปัญหาสุขภาพกายและสุขภาพจิต งบประมาณในการดำเนินการส่วนมากได้รับการสนับสนุนจากองค์กรภาครัฐบาล ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ พบว่า จำนวนบุคลากรทางจิตเวชและงบประมาณในการดำเนินการไม่เพียงพอ การดำเนินการเพื่อป้องกันบุคคลที่พยายามฆ่าตัวตาย องค์กรส่วนใหญ่ให้บริการปรึกษาทางโทรศัพท์ ส่วนการศึกษาอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตาย พบว่า การจัดลำดับวิธีการนำเสนอของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตายของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ความคิดเห็นของคนที่พยายามฆ่าตัวตาย คนใกล้ชิด นักวิชาการ และบุคลากรสื่อมวลชนมีความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันเรียงตามลำดับมากไปหาน้อย พบว่า วิธีการนำเสนอของภาพยนตร์ วิธีการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ภาษาไทยรายวัน วิธีการนำเสนอของวิทยุกระจายเสียง วิธีการนำเสนอของโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมฆ่าตัว

5) ด้านคนพิการ พบว่าตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงาน ได้แก่ อายุ วุฒิการศึกษา ความคิดเห็นที่มีต่อลักษณะงาน รายได้ ความมั่นคงในงาน สัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงาน และสัมพันธภาพกับผู้บังคับบัญชา มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานของคนพิการ ส่วนการศึกษาอัตมโนทัศน์และการวางแผนการดำเนินชีวิต พบว่า อัตมโนทัศน์ของคนพิการมีความสัมพันธ์ระหว่างการวางแผนการดำเนินชีวิตในด้านสุขภาพ ด้านอาชีพ ด้านสังคม

6) ด้านผู้ป่วย พบว่า การศึกษาความพึงพอใจของผู้ป่วยผู้ป่วยในที่มาใช้บริการมีความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลห้วยเฉีวดังนี้ เพศชายและเพศหญิง ทุกกลุ่มอายุ ทุกกลุ่มอาชีพทุกกลุ่มระดับการศึกษา ทุกกลุ่มที่อยู่อาศัย ทุกกลุ่มรายได้ มีความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลห้วยเฉีวระดับสูง การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการของโรงพยาบาลห้วยเฉีวในด้านต่าง ๆ 6 ด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา ที่อยู่อาศัย อาชีพ และรายได้พบว่าทั้งโดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน และการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการให้บริการในด้านต่าง ๆ 6 ด้าน จำแนกตามความคิดเห็นทั้งโดยรวมและรายด้านทุกด้านมีความแตกต่างกัน

7) ด้านผู้ว่างงาน พบว่า การศึกษาความเครียดและวิธีการเผชิญความเครียดของบุคคลว่างงานพบว่า บุคคลว่างงานมีความเครียดอยู่ในระดับปานกลาง บุคคลว่างงานมีวิธีเผชิญความเครียดโดยการแก้ปัญหามากที่สุด บุคคลว่างงานมีวิธีเผชิญความเครียดแตกต่างกันเมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาและความรับผิดชอบต่อครอบครัวทางการเงิน แต่ไม่

แตกต่างกันเมื่อจำแนกตามเพศ สถานภาพสมรส อายุ ระยะเวลาการว่างงาน และสาเหตุของความเครียด และบุคคลว่างงานมีความเครียดแตกต่างกันมีวิธีเผชิญความเครียดไม่แตกต่างกัน

8) ด้านพระภิกษุสงฆ์ พบว่า ครูมัธยมศึกษาและนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์รวมทุกด้านแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบความแตกต่างในด้านการส่งเสริมการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนของชาติ ด้านการเผยแผ่พระพุทธศาสนา ด้านการก่อสร้างและบูรณะวัดและด้านการสาธารณสงเคราะห์ โดยพบว่าครูมัธยมศึกษาที่มีทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1.2.7.2 ด้านโรงพยาบาล พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการปฏิบัติงาน พบว่า อายุ สถานภาพการสมรส ประสบการณ์การทำงาน รายได้ต่อเดือน บุคลิกภาพ บรรยากาศในการปฏิบัติงานโดยรวม บรรยากาศในการปฏิบัติงานด้านลักษณะงาน ด้านสภาพแวดล้อมขององค์กร และด้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นมีความสัมพันธ์กับความเครียดในการปฏิบัติงานของพยาบาลหน่วยฉุกเฉิน ส่วนการศึกษาความเหนื่อยหน่ายในการทำงาน พบว่าพยาบาลในจังหวัดอุทัยธานีมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานในระดับต่ำ โดยพยาบาลที่มีตัวแปรส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานแตกต่างกัน แต่สถานภาพสมรสและวิธีเผชิญปัญหา ความขัดแย้งแบบเอาชนะ แบบประนีประนอม แบบหลีกเลี่ยง และแบบยอมให้มีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานไม่แตกต่างกันและพยาบาลที่มีตัวแปรด้านการทำงานแตกต่างกันมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานแตกต่างกัน ส่วนขนาดของโรงพยาบาลมีความเหนื่อยหน่ายในการทำงานไม่แตกต่างกัน ส่วนแรงจูงใจในการทำงานของพยาบาล พบว่า พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลจิตเวช สังกัดกรมสุขภาพจิตส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในการทำงานในระดับปานกลาง โดยพยาบาลวิชาชีพมีทัศนคติต่อการทำงานด้านการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวชต่างกันมีระดับแรงจูงใจในการทำงานแตกต่างกัน ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะกับความพึงพอใจอาชีพของพยาบาล พบว่า คุณลักษณะของพยาบาลแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาล คุณลักษณะของพยาบาลโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาลระดับสูง และระดับปานกลาง ตามลำดับและคุณลักษณะของพยาบาลโดย ส่วนรวมไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาลระดับต่ำ พยาบาลที่เป็นโสด และสมรสแล้วมีคุณลักษณะของพยาบาลไม่แตกต่างกัน พยาบาลที่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานระหว่าง 1 – 5 ปี 6 – 10 ปี และตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไปมีคุณลักษณะแตกต่างกัน และพยาบาลที่เป็นโสดและสมรสแล้วมีความพึงพอใจในอาชีพของพยาบาลแตกต่างกัน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ คือ สถานภาพสมรส ประสบการณ์การทำงาน 6 – 10 ปี รายได้ประจำต่อเดือน บุคลิกภาพด้านลักษณะผู้นำ ความอดทนและความ เสียสละ ความมีระเบียบวินัย การประสานงานและการติดต่อสื่อสาร ความมั่นคงในอารมณ์ ทัศนคติต่อวิชาชีพ

ด้านพฤติกรรม ส่วนตัวแปรที่มี ความสัมพันธ์ทางลบกับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ คือ สถานภาพโสด ประสบการณ์ การทำงาน 1 – 5 ปี รายได้ประจำและรายได้พิเศษต่อเดือน ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพคือ อายุ ประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป ระดับการศึกษา บุคลิกภาพด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทักษะต่อวิชาชีพด้านความคิดและด้านความรู้สึก สิ่งแวดล้อม ส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพยาบาล พบว่าบุคลิกภาพความเป็นพยาบาลอยู่ในระดับปานกลาง ทักษะต่อวิชาชีพและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูง ส่วนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพความเป็นพยาบาลและทักษะต่อวิชาชีพพยาบาล

1.2.7.3 ด้านบริษัท พบว่า การศึกษาพฤติกรรมการทำงานสายการผลิตจากการประเมินตนเองและจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับมาก ส่วนตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมการทำงานของพนักงานสายการผลิตจากการประเมินตนเอง คือ ความผูกพันต่อองค์กร การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงาน เพศ รายได้ ทักษะต่องาน และอายุ ส่วนตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมการทำงานจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาคือ รายได้และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ส่วนคุณลักษณะของผู้บริหารในบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ พบว่าแบบสอบถามประเภทภาวะผู้นำของเรดตินสามารถแยกประเภทของผู้บริหารออกเป็น 8 ประเภทได้จริงตามทฤษฎี ประกอบด้วย ผู้นำประเภทนักบริหาร ประเภทเผด็จการที่มีศิลปะ ประเภทนักพัฒนา ประเภทชอบทำตามกฎระเบียบ (แบบราชการ) ประเภทผู้ประนีประนอม ประเภทเผด็จการ ประเภทนักบุญ และประเภทหนึ่งงาน ส่วนคุณลักษณะของตัวแทนประกันชีวิตที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ พบว่า ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ ด้านการพัฒนาตนในด้านการทำงาน ด้านวิจารณ์ญาณ ด้านสื่อสารให้ผู้อื่นคล้อยตามและด้านเชื่อมั่นในตนเอง ส่วนการศึกษาเจตคติต่อการพัฒนาบุคลากรและความต้องการในการพัฒนาบุคลากรพบว่า พนักงานมีเจตคติด้านการรับรู้ผลของการพัฒนาบุคลากรอยู่ในระดับไม่แน่ใจและมีเจตคติด้านความสำคัญของการพัฒนาบุคลากรอยู่ในระดับปานกลาง และพนักงานมีความต้องการในการพัฒนาบุคลากรด้านความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

1.2.7.4 ด้านผู้บริหาร/ครูในสถานศึกษา พบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการปฏิบัติงาน ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์การทำงาน แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก สัมพันธภาพกับผู้บริหาร สัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงาน และสัมพันธภาพกับนักเรียนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการปฏิบัติงานของครู ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันต่อองค์กร พบว่า อายุ สถานภาพสมรส ตำแหน่ง ระยะเวลาที่ทำงานในองค์กร เงินเดือน ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์กร นอกจากนี้เพศ สถานที่ที่ทำงาน ระยะทางจากที่พักมายังสถานที่ทำงาน สถานภาพศิษย์เก่า และพันธะสัญญาใช้ทุนไม่มีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์กร ส่วนการศึกษามหาวิทยาลัยของผู้บริหารสถานศึกษา พบว่า ลักษณะบุคลิกภาพของผู้บริหาร

สถานศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มีบุคลิกภาพเด่นชัด 10 องค์ประกอบ คือ ลักษณะบุคลิกภาพของผู้บริหารสถานศึกษาที่มีแนวโน้มไปทางบวก คือ องค์ประกอบด้านการเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้ที่มีความฉลาด มีเล่ห์เหลี่ยม มีมารยาทคล่องแคล่วในการติดต่อกับผู้อื่น ระมัดระวังในผลได้ผลเสีย มองการณ์ไกล มีความทะเยอทะยาน บางครั้งมีความรู้สึกไม่มั่นคง ปลอดภัย องค์ประกอบด้านมนุษยธรรม มีธรรมะในใจ มีความพากเพียร มีความตั้งใจ มั่นคง รักในศักดิ์ศรี มีความรับผิดชอบ มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ เคร่งครัดในระเบียบสนใจผู้อื่น องค์ประกอบการควบคุมตนเอง ควบคุมตนเองได้ ทำตัวเหมาะสมในสังคม มีความตั้งใจจริง องค์ประกอบด้านกล้าเผชิญ มีลักษณะชอบเสี่ยงภัย ชอบพบบุคคลอื่น มีความคล่องแคล่วสนใจเพศตรงข้ามอย่างเปิดเผย แสวงความรู้สึกต่อผู้อื่น อารมณ์อ่อนไหว ไม่ระแวงอันตราย องค์ประกอบ ด้านความอิสระเสรี ชอบการทดลอง ชอบวิเคราะห์ สนใจการใช้สติปัญญา มีลักษณะสงสัย เปิดใจกว้างต่อความสับสนและการเปลี่ยนแปลง และองค์ประกอบการเข้าสังคม ชอบออกสังคม มีความพร้อมในการให้ความร่วมมือ ชอบเข้าร่วมกิจกรรม มีความสนใจ เอาใจใส่ผู้อื่น มีเมตตากรุณา ปรับตัว เข้ากับผู้อื่น ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติพบว่า บรรยากาศในการสอนภาคปฏิบัติ บุคลิกภาพด้านความสงสัย – ไม่ไว้วางใจบุคคลอื่น ๆ ด้านความวิตกกังวล ด้านการพึ่งตนเอง และด้านความตึงเครียด มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติของอาจารย์นิเทศ ส่วนอายุ วุฒิการศึกษา เงินเดือน ประสบการณ์ในการสอนภาคปฏิบัติ ความพึงพอใจในงาน บุคลิกภาพด้านการเข้าสังคม ด้านความมั่นคงทางจิตใจ ด้านความร่าเริง ด้านความกล้าเผชิญ ด้านความอ่อนโยน ด้านการจินตนาการและด้านการควบคุมอารมณ์มีสัมพันธ์ทางลบกับความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติของอาจารย์นิเทศก์ ส่วนการศึกษาค่านิยมในการดำเนินชีวิตและการดำเนินชีวิตของครู พบว่า ค่านิยมในการดำเนินชีวิตด้านวิถีปฏิบัติ มีลำดับจากมากไปน้อย คือ ความกตัญญูรู้คุณ ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การรักษาน้ำใจ การประมาณตนและการรักษสันโดษ การเป็นตัวของตัวเอง ความมีน้ำใจเมตตาอารี ความสุภาพ ความรักใคร่ชอบพอสันทิสนิยม การให้อภัย ความสะอาด การศึกษาสูง ความทะเยอทะยาน การมีแนวคิดกว้าง การปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม การพึ่งพาอาศัยกัน ความสนุกสนานร่าเริง ความกล้า การมีอารมณ์สงบและความสำรวม ความอ่อนน้อม เชื่อฟัง ความคิดสร้างสรรค์ การมีความสามารถสูง การบังคับตัวเอง ส่วนการเปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพศึกษา พบว่า ผู้บริหารและครูแนะแนวมีทัศนคติต่ออาชีพในระดับมาก และครูมีทัศนคติต่ออาชีพในระดับปานกลาง

1.2.7.5 ด้านผู้รักษาสันติราษฎร์ พบว่า การศึกษาความพึงพอใจในการปฏิบัติงานในสถานที่ที่ปฏิบัติงานครั้งแรก นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานสถานที่ที่ปฏิบัติงานครั้งแรกในด้านสภาพของบุคคลในอาชีพอยู่ในระดับ ตัวแปรโอกาสในการเลือกสถานที่ที่ปฏิบัติงานส่งผลให้นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

เพิ่มขึ้น การปฏิบัติงานที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล ส่งผลให้นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร มีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานลดลง ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดและวิธีเผชิญความเครียดในการปฏิบัติงาน พบว่า ระดับความเครียดในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวนในด้านลักษณะงานด้านสภาพแวดล้อมบนท้องถนน ด้านสัมพันธภาพกับผู้ร่วมงานและผู้บังคับบัญชาและด้านเครื่องมือ และอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลาง และเจ้าหน้าที่ชั้นประทวนใช้วิธีการเผชิญความเครียดแบบหนีมากที่สุด ส่วนการศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงาน พบว่า ข้าราชการทหารอากาศมีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ข้าราชการทหารที่มีอายุ สถานภาพสมรส สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษา อุดมโนทัศน์ ประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีคุณภาพชีวิตในการทำงานไม่แตกต่าง ข้าราชการทหารที่มีชั้นยศ ความผูกพันต่อกองทัพอากาศสถานที่ตั้งของหน่วยงาน ประเภทของหน่วยงาน ที่พักอาศัยต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการทำงานโดยรวมแตกต่างกัน ส่วนการให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่ประสบปัญหาความรุนแรง พบว่า ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัวคือ สัมพันธภาพในครอบครัวและความเห็นอกเห็นใจ

ตอนที่ 2 การพัฒนากรอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

การพัฒนากรอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวเป็นการสังเคราะห์ตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว แล้วจึงนำผลการสังเคราะห์ที่ได้ไปกำหนดกรอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวได้ 7 องค์ประกอบดังนี้

1. การจัด/บริหารงานแนะแนว
2. บริการแนะแนว
3. การให้คำปรึกษา
4. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์
5. เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว
6. เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป
7. เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ

ในแต่ละองค์ประกอบ มีส่วนประกอบที่สำคัญดังนี้

1. การจัด/บริหารงานแนะแนว ประกอบด้วย บุคลากรงานแนะแนว และวิธีการจัด/บริหารงานแนะแนว
2. บริการแนะแนว ประกอบด้วย ลักษณะบริการแนะแนวและกิจการนิสิต การสำรวจเป็นรายบุคคล การให้บริการสนเทศ และการจัดวางตัวบุคคล

3. การให้คำปรึกษา ประกอบด้วย การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม การให้คำปรึกษาครอบครัว การให้คำปรึกษารายบุคคลและแบบกลุ่ม

4. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ ประกอบด้วย การวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การฝึกฝนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย การเสริมแรง การลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ การฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อควบคู่กับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก การทำจิตแบบประทับประคองควบคู่กับการฝึกฝนคลาย การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ และการฝึกสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะ

5. เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว ประกอบด้วย ชุดแนะแนวมีจำนวน กิจกรรมกลุ่ม บทบาทสมมติ ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวการใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลอง การฝึกความคิดสร้างสรรค์ แบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์ การแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพ การฝึกทักษะทางสังคม และการสอนแบบการเล่นของไทย

6. เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป ประกอบด้วย การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลและ ทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและ ทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์และทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา กิจกรรมกลุ่มและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา การใช้แม่แบบและทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา และอื่น ๆ

7. เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านอื่น ๆ ประกอบด้วย ด้านสังคม ด้านโรงพยาบาล ด้านบริษัท ด้านผู้บริหาร/ครูในสถานศึกษา และด้านผู้รักษาสันติราษฎร์

การอภิปรายผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การศึกษาเพื่อสังเคราะห์ปริญญานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาจิตวิทยาการแนะแนว ระหว่างปี พ.ศ.2529 - 2546 คณะกรรมการดำเนินงานวิจัยได้แบ่งหัวข้อการอภิปรายดังนี้

1. จากผลการสังเคราะห์เชิงปริมาณ สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1.1 ปีที่พิมพ์เผยแพร่ ผลปรากฏว่า ในปี พ.ศ.2542 มีจำนวนปริญญานิพนธ์ที่พิมพ์มาก อันเนื่องมาจากในปีก่อนหน้านั้นมีจำนวนปริญญานิพนธ์ที่พิมพ์เผยแพร่ออกมาน้อย ซึ่งแสดงว่ามีผู้จบการศึกษาน้อย จึงทำให้ในช่วงปี พ.ศ.2542 มีผู้สำเร็จการศึกษาพร้อม ๆ กันหลายรุ่น จึงทำให้ปริญญานิพนธ์ที่พิมพ์เผยแพร่มากกว่า ทั้งนี้เพราะหลักสูตรระดับมหาบัณฑิตมีระยะเวลาศึกษาตลอดหลักสูตร 5 ปี

1.2 ประชากร ผลปรากฏว่าประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เนื่องจากจากนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาเป็นนักเรียนที่มีช่วงอายุระหว่าง 13 – 19 ปี ซึ่งเป็นระยะวัยรุ่น จึงเป็นช่วงระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ ทำให้วัยรุ่นต้องประสบปัญหาทั้งทางด้านการเรียน

การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตสังคม ดังนั้นปัญหาของวัยรุ่นในช่วงนี้ต้องพบกับปัญหามากมาย ซึ่งเป็นปัญหาที่สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวส่วนใหญ่สนใจที่จะศึกษา เพื่อต้องการช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้

1.3 ประเภทของการวิจัย ผลปรากฏว่า การวิจัยเชิงทดลอง มีการนำมาใช้ในการศึกษาวิจัยมากที่สุด เนื่องจากการทำวิจัยส่วนมาก เป็นการเปรียบเทียบทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยา ในการส่งเสริมพัฒนาการ หรือแก้ไขปัญหาบุคคลทั้งทางด้านการศึกษา การศึกษาต่อชีวิตและสังคม ส่วนการวิจัยเชิงศึกษาและพัฒนา พบว่ายังมีงานวิจัยน้อยมาก สาเหตุหนึ่งที่มีการใช้วิธีวิจัยเชิงศึกษาและพัฒนา ก็เนื่องมาจากเป็นงานวิจัยที่ต้องมีการศึกษาให้เห็นภาพรวมของปัญหาหรือเรื่องที่ต้องศึกษาก่อน แล้วจึงนำปัญหาที่ศึกษาพบมาทำการทดลอง ซึ่งการทดลองเป็นส่วนของการพัฒนาเพื่อให้ปัญหาที่ศึกษาได้รับการช่วยเหลือ โดยมีการนำเทคนิคหรือทฤษฎีทางจิตวิทยาไปทดสอบดูว่าสามารถให้การช่วยเหลือกับปัญหานั้นได้หรือไม่ ซึ่งจะเห็นได้ว่าขั้นตอนของการวิจัยเชิงศึกษาและพัฒนา มี 2 ส่วน คือ การศึกษาปัญหา และการทดลอง ดังนั้นการทำงานวิจัยลักษณะนี้จึงต้องใช้เวลายาวนานจึงทำให้ไม่ค่อยได้รับความนิยมในการศึกษา แต่การวิจัยเชิงศึกษาและพัฒนาควรได้มีการส่งเสริมให้มีการวิจัยมากขึ้นเพราะการวิจัยเชิงศึกษาและพัฒนาจะไม่ใช้เพียงแค่ทราบถึงปัญหาที่ศึกษาเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการทดลองเพื่อให้การช่วยเหลือกับปัญหาที่ทำการศึกษาโดยใช้เทคนิคหรือทฤษฎีทางจิตวิทยาด้วย เนื่องจากสาขาจิตวิทยาเป็นสาขาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเหลือมนุษย์ให้สามารถดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ต้องการให้นิสิตสามารถเป็นผู้นำในการนำความรู้ทางจิตวิทยาการแนะแนวมาใช้ในการให้การแนะแนวและการให้คำปรึกษาเพื่อป้องกันพัฒนาและแก้ไขปัญหาทางด้านการศึกษา ด้านสุขภาพจิต ด้านอาชีพ และปัญหาอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ตลอดจนสามารถประยุกต์ ความรู้ทางจิตวิทยาการแนะแนวไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2542ข : 2-3)

1.4 ความสำคัญของงานวิจัย ผลปรากฏว่า ความสำคัญของงานวิจัยส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาด้านชีวิตและสังคม ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากสภาพปัญหาทางสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทำให้บุคคลไม่สามารถปรับตัวได้ จึงทำให้เกิดปัญหากับตนเองและส่งผลกระทบต่อบุคคลอื่น โดยเฉพาะสภาพปัญหาทางชีวิตและสังคมเป็นปัญหาที่มีมากมายและเกิดขึ้นได้กับทุก ๆ คน ปัญหาชีวิตและสังคมจึงเป็นปัญหาที่ได้รับความสนใจศึกษามากที่สุด

1.5 เนื้อหาสาระของงานวิจัย ผลปรากฏว่า เนื้อหาสาระมากกว่า 2 ทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยามีการศึกษามากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากสาขาวิชาจิตวิทยามีการเรียนการสอนทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยาอย่างหลากหลาย ซึ่งจากโครงสร้างหลักสูตรของสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ได้แก่ ทฤษฎีบุคลิกภาพ ทฤษฎีการพัฒนาอาชีพ พลวัตกลุ่ม ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2544ค : 2-3) จากหลักสูตรดังกล่าว

จะเห็นได้ว่าในแต่ละหลักสูตรมีการศึกษาทฤษฎีและเทคนิคทางจิตวิทยามากมาย จึงทำให้สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวนำทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยาไปใช้ในการทดลองจริง โดยอาจจะใช้ในการเปรียบเทียบหรือเป็นการใช้ควบคู่กันระหว่างทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยา การทดลองลักษณะนี้เป็นการยืนยันหรือทดสอบว่าปัญหาที่ศึกษามีทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยาใดที่จะสามารถส่งเสริมพัฒนาการหรือแก้ไขปัญหานั้นได้ดีกว่ากัน และทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยาก็มีมากมาย ทำให้ปริญญานิพนธ์ที่ศึกษามีการทดลองใช้ทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยาที่ไม่ซ้ำซ้อนในเรื่องเดียวกัน

2. จากผลการสังเคราะห์เชิงคุณภาพ สามารถอธิบายได้ดังนี้

2.1 ด้านการจัด/บริหารแนะแนว มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการให้การทำงานแนะแนวมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะจากการศึกษาโดยส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะของการพัฒนาบุคลากรงานแนะแนวทั้งในเรื่องของลักษณะชีวิตและสังคม บุคลิกภาพและคุณลักษณะของบุคลากรงานแนะแนว ส่วนการจัด/บริหารแนะแนว ควรมีการจัดทั้งในเรื่องบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการ ได้แก่ การรวบรวมข้อมูล การให้ข้อสนเทศ การให้คำปรึกษา การจัดวางตัวบุคคล และการติดตามผล ซึ่งก็รวมถึงกระบวนการจัดบริหารงานที่ต้องมีการวางแผน การจัดองค์กร การจัดเจ้าหน้าที่ การอำนวยความสะดวก และการประเมิน โดยอุปสรรคในการวางแผนงานแนะแนว ได้แก่ งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สถานที่และจำนวนนักแนะแนวไม่เพียงพอ

2.2 บริการแนะแนว ประกอบด้วย การสำรวจเป็นรายบุคคล การให้บริการสนเทศ และการจัดวางตัวบุคคล โดยการสำรวจนักเรียนเป็นรายบุคคลเป็นการสำรวจปัญหาหรือความต้องการของนักเรียนทั้งในเรื่องการเรียน การศึกษาและอาชีพ ชีวิตและสังคม โดยส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียน การศึกษาปัญหา สาเหตุและวิธีการแก้ไข ปัญหาของนักเรียน ซึ่งปัญหาของนักเรียนเกิดจากปัจจัยด้านส่วนตัวมากที่สุด และก็มีวิธีการแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการมุ่งแก้ปัญหา ส่วนด้านการศึกษาต่อและอาชีพเป็นการสำรวจถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาต่อและอาชีพ การศึกษาความสอดคล้องของการเลือกประกอบอาชีพ ส่วนด้านชีวิตและสังคมจะเป็นการศึกษาถึงลักษณะในการดำเนินชีวิตในสังคม การศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับชีวิตและสังคม ทั้งในเรื่องของปัญหาสิ่งแวดล้อม ปัญหาและวิธีเผชิญปัญหา สุขภาพจิต การปรับตัว การฆ่าตัวตายและความคิดทำร้ายตนเอง พฤติกรรมการรับประทานอาหาร การใช้เวลาและการดำรงชีวิต พฤติกรรมทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ สัมพันธภาพกับเพื่อน ทักษะติดต่อการพนัน ความนิยมไทย ส่วนการให้บริการสนเทศจะทำให้นักเรียนมีการรับรู้ด้านอาชีพดีขึ้น และบริการสนเทศนั้นอาจทำได้จากขณะที่จัดกิจกรรมโฮมรูม โดยการจัดกิจกรรมโฮมรูมนั้น ควรมีการกำหนดเวลา การวางแผนโครงการ วิธีดำเนินการ การติดตามและการประเมินผล โดยการจัดกิจกรรมโฮมรูมควรมีการใช้วิธีการให้หลากหลายในการจัดกิจกรรม เช่น การอภิปรายกลุ่ม กิจกรรมกลุ่ม การแนะแนวหมู่ รวมถึงการนำสื่อมาใช้ในการจัดกิจกรรมด้วย ส่วนการจัดวางตัวบุคคล

มีความมุ่งมั่นเพื่อให้สามารถตัดสินใจเลือกเรียนหรืออาชีพได้สอดคล้องกับความสนใจหรือความต้องการ นอกจากนี้ก็ได้มีการศึกษาบุคลิกและคุณลักษณะของนายอำเภอ ศึกษาניתก และพยาบาล โดยต้องการให้ผู้สนใจที่จะประกอบอาชีพเหล่านี้มีข้อมูลในการตัดสินใจ

2.3 ด้านการใช้ทฤษฎี/เทคนิคทางจิตวิทยา มีการใช้ทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยา ได้แก่ ทฤษฎีการให้คำปรึกษา เช่น ทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยม ทฤษฎีแบบเกสตัลท์ ทฤษฎีแบบเหตุผล - อารมณ์ ทฤษฎีแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง ทฤษฎีภวนิยม ทฤษฎีวิเคราะห์ลักษณะและองค์ประกอบ ทฤษฎีเผชิญความจริง ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ เช่น การฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม การวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ การเสริมแรง ส่วนเทคนิคทางจิตวิทยา ได้แก่ กิจกรรมกลุ่ม การใช้แม่แบบ สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ โดยการศึกษาจะเป็นการช่วยส่งเสริมพัฒนาการหรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งทางด้านการศึกษา ด้านการศึกษาต่ออาชีพชีวิตและสังคม และส่วนใหญ่จะก็เป็นการเปรียบเทียบทฤษฎีกับทฤษฎีทางจิตวิทยา หรือทฤษฎีกับเทคนิคทาง จิตวิทยา หรือเทคนิคกับเทคนิคทางจิตวิทยา ว่าทฤษฎีหรือเทคนิคใดจะสามารถช่วยแก้ไขปัญหาในเรื่องเดียวกันได้ดีกว่ากัน แต่ก็มียงานวิจัยบางเรื่องที่เป็นการนำทฤษฎีกับทฤษฎีทางจิตวิทยา หรือทฤษฎีกับเทคนิคทางจิตวิทยา หรือเทคนิคกับเทคนิคทางจิตวิทยามาใช้ควบคู่กันเพื่อจะดูว่าจะสามารถส่งเสริมหรือแก้ไขปัญหาทางด้านการศึกษา การศึกษาต่อและอาชีพ ชีวิตและสังคมได้หรือไม่

2.4 ด้านสังคม โดยส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของบุคคลในสังคม ทั้งในเรื่องของความพึงพอใจ ความว่าเหว การพยายามฆ่าตัวตาย รูปแบบชีวิต ความเครียดพฤติกรรมการทำงาน ทักษะคิดต่อการปฏิบัติงาน ซึ่งการศึกษาเหล่านี้จะมีส่วนช่วยให้เข้าใจบุคคลในสังคม รวมทั้งสนองความต้องการ ส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคคลเหล่านี้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาองค์กรให้มีการพัฒนาไปในทางที่ดี เพราะบุคคลเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งขององค์กรนั้น ๆ และเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการพัฒนาให้องค์กรประสบความสำเร็จด้วย

ตอนที่ 2 การกำหนดกรอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

การกำหนดกรอบโครงสร้างของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ ได้แก่ การจัด/บริหารงานแนะแนว บริการแนะแนว การให้คำปรึกษา ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ เทคนิคทางจิตวิทยาการแนะแนว เนื้อหาสาระตั้งแต่ 2 ทฤษฎีหรือ 2 เทคนิคทางจิตวิทยาขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับคมเพชร ฉัตรศุภกุล (2521 : 14-18) และเป็นไปตามโครงสร้างหลักสูตรสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งทั้ง 7 องค์ประกอบมีความสำคัญกับกระบวนการแนะแนวเป็นอย่างยิ่ง

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. ผลการสังเคราะห์งานวิจัยที่ได้จะสามารถทำให้อาจารย์ นิสิต และผู้ที่ต้องการจะศึกษาปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวได้มีแนวทางในการศึกษาค้นคว้า เพื่อจะได้สามารถทำปริญญาโทได้ไม่ซ้ำซ้อนกับปริญญาโทที่ได้ทำไว้แล้ว
2. ควรมีการส่งเสริมให้มีการศึกษาโดยใช้วิธีวิจัยเชิงศึกษาและพัฒนาให้มากขึ้น เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้น และมีการช่วยเหลือให้ปัญหานั้น ลดลง
3. ควรมีการส่งเสริมให้มีการนำปัญหาที่เคยได้ศึกษาไว้แล้วไปทำการให้ความช่วยเหลือ
4. ควรมีการส่งเสริมให้มีการศึกษาเกี่ยวกับการจัดหรือการบริหารงานแนะแนวให้มากขึ้น
5. ควรมีการส่งเสริมให้มีการศึกษาเกี่ยวกับการบริการสนเทศและการจัดวางตัวบุคคลให้มากขึ้น
6. ควรมีการส่งเสริมให้มีนำปริญญาโทที่เคยทดสอบทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยาที่เคยได้ศึกษาไว้นานแล้ว มาทำการศึกษาใหม่อีกครั้ง
7. ควรมีการส่งเสริมให้มีการนำทฤษฎีหรือเทคนิคทางจิตวิทยาใหม่ ๆ มาใช้ในการทำปริญญาโท

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

1. ควรมีการสังเคราะห์ปริญญาโทในปีต่อ ๆ ไป โดยอาจมีการจัดหมวดหมู่ใหม่ให้มีความครอบคลุมกับปริญญาโทที่มีเพิ่มมากขึ้น

บรรณานุกรม

- กชกรณ์ เอกกิตติ. (2545). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี
สังกัดกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ.2537 – 2544. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.
(การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คมเพชร จัตรศุภกุล. (2521). การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัยยงค์ วังวงศ์ทอง. (2542). สองทศวรรษแห่งการวิจัยของภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : การสังเคราะห์งานวิจัยบัณฑิตศึกษา ปี พ.ศ.2521 –
2540. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2530, กรกฎาคม - พฤศจิกายน). การสังเคราะห์งานวิจัย. สารานุกรม
ศึกษาศาสตร์. (7) : 116
- นงลักษณ์ วิรัชชัย; และสุวิมล ว่องวาณิช. (ก.ค. – ธ.ค. 2542). การสังเคราะห์งานวิจัยทาง
การศึกษาด้วยการวิเคราะห์ห่อหุ้มและการวิเคราะห์เนื้อหา. วารสารวิธีวิทยาการวิจัย.
12(2) : 2
- ประเทือง ภูมิภักตราม. (2540). การปรับปรุงพฤติกรรม : ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพฯ :
ไอ.เอส. พรินติ้ง เฮาส์.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536). การปรับปรุงพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว
และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2543). ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- สถิต วงศ์สวรรค์. (2540). การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.
- สุรัตน์ สิงห์เวียง. (2543). การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาการศึกษาปฐมวัย
ระหว่างปีพุทธศักราช 2529 – 2541. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. (การศึกษา
ปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ว่องวาณิช. (2545). เคล็ดลับการทำวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : อักษรไทย.
- สุวิมล สถิระนาคะภูมินทร์; และวิรัตน์ ธรรมาภรณ์. (ม.ค. – เม.ย. 2546). การสังเคราะห์วิทยา
นิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่เกี่ยวกับ
การเรียนการสอนระหว่างปีการศึกษา 2524-2541. วารสารสงขลานครินทร์ฉบับสังคม
ศาสตร์และมนุษยศาสตร์. 9(1) : 2.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะศึกษาศาสตร์. (2542ก) รายชื่อปรินญาณิพนธ์สาขาวิชา
จิตวิทยาการแนะแนว. กรุงเทพฯ : ห้องสมุดกลาง มหาวิทยาลัย.

- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะศึกษาศาสตร์. (2542ข) *คู่มือหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ.2542*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย.
- (2544ค). *หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนว*. (แผ่นพับ). กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
- วัชร ทรัพย์มี. (2533). *ทฤษฎีและกระบวนการให้บริการปรึกษา*. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย.
- วัลนิกา ฉลากบาง. (2535). *จิตวิทยาการและการแนะแนวเด็กประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินติ้ง เฮ้าส์.
- วราภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์. (2545). *จิตวิทยาการปรับตัว*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- อุทุมพร จารมาน. (2531). *การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bachelor, Alexandra. (1995). *Clients' Perception of the Therapeutic Alliance : A Qualitative Analysis*. Journal of Counseling psychology. 42 : 323-337
- Cooper, Harris. (1998). *Synthesizing research: A guide for literature reviews*. London: Sage Publication.
- Corey, Gerald. (2001). *Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy*. 6 edition. Wadsworth : Brooks/cole.
- Matin, A. Gulmezoglu. (2003). *Research synthesis*. (Online). Available : http://www.gfmer.ch/endo/course2003/PDF/PGC._Research_Synthesis_2003pdf Retrieved September 2, 2003.
- Hoty, T. William. *Antecedent and Effects of Perceived Therapist Credibility : A Meta - Analysis*. Journal of Counseling Psychology. 43 : 430-447.

ภาคผนวก

รายชื่อปริญญานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวปีพุทธศักราช 2529 - 2546

- กัลยาณี มงคลสาร. ผลของการฝึกการผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมภายในผู้ป่วยที่มีอาการปวดศีรษะเนื่องจากความเครียด
- จารุลักษณ์ พินพรหมราช. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปทุมคงคา กรุงเทพมหานคร
- ดุษฎี ทรัพย์ปรุง. ผลการใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดรางบัว กรุงเทพมหานคร
- นพวรรณ สมานสุขมาส. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาการยอมรับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี
- นริศ มณีขาว. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมารธอนที่มีต่อการพัฒนาการยอมรับตนเองของเยาวชนบ้านเซเวียร์ กรุงเทพมหานคร
- นิลุบล เผือกขวัญดี. ผลการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสารคามพิทยาคม จังหวัดมหาสารคาม
- ปทุมมาศ พูนเกษม. ผลการใช้คู่มือการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพที่มีต่อการพัฒนาวิภาษะมัธยมศึกษาปีที่ 1 กรุงเทพมหานคร
- โยธัน แซ่เลียง. การสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมโฮมรูมตามสภาพที่เป็นจริงและสภาพที่นักเรียนคาดหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจังหวัดยะลา
- รุ่งโรจน์ อุ่นชัย. ความพึงพอใจในการทำงานของครูแนะแนวและพฤติกรรมความเป็นผู้นำของหัวหน้าฝ่ายแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญศึกษาเขตการศึกษา 10
- วาสนา ปัทมลัย. ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเลยอนุกุลวิทยาลัย จังหวัดเลย
- สุทธิพร ปุกเกตุ. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการลดอารมณ์เศร้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางกรวย นนทบุรี
- สุรจิตต์ แสงอรุณ. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางหัวเสือบุญแจ่มเนียมนิล จังหวัดสมุทรปราการ

- กมล ประทีปธีรานันต์. ผลการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวตามหลักสัปรีสธรรมเพื่อพัฒนาคุณธรรมด้านสัปรีสธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา จังหวัดนครปฐม

- จิรพรรณ สุขตลอดชีพ. ผลของการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อการยกระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรุงเทพมหานคร
- ชมพูนุช ศรีเสาวลักษณ์. การอบรมเลี้ยงดูกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง 11/7 กรุงเทพมหานคร
- ทิพย์มาศย์ พิมลศักดิ์. ผลการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพที่มีต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร
- ธีระ มุลธิยะ. ผลการให้คำปรึกษาแบบโรเจอร์สที่มีต่อการพัฒนาอัตมโนทัศน์ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม
- นวลนง มังตรีสรรค์. ผลของการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเรื่อง สังคหวัตถุ 4 ที่มีต่อคุณธรรมด้านสังคหวัตถุ 4 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ กรุงเทพมหานคร
- บุญศรี จิงธนาเจริญเลิศ. ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร
- ปิยะรัตน์ นุชผ่องใส. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อปรับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนโรงเรียนเซนต์จอห์นอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร
- เยาวภา กันทรวิชากุล. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนป่าโมกข์วิทยาภูมิ จังหวัดอ่างทอง
- ลัดดา แซ่ป้ง. การใช้กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี
- ศรินยา ชัยเพียรเจริญกิจ. ผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลกันยานุกูล จังหวัดชลบุรี
- ศศิธร บรรลือสินธุ์. ผลของการใช้ตัวแบบที่มีต่อคุณธรรมด้านความกตัญญูกตเวทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ จังหวัดอุตรดิตถ์
- สมปอง สุขคงคารกิติ. ผลการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพที่มีต่อความสำนึกด้านอาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร
- สุจิตรา ภูมิผิว. การศึกษาการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกายที่มีผลต่อการปวดระดูชนิดปฐมภูมิของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย
- สุวรรณ ตรีขัน. ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร
- อัมใจ พุทธรัตตะ. ผลของการผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกายต่อความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กรุงเทพมหานคร

พ.ศ.2531

เกษนิย์ สัมहाศาล. ผลของการให้คำปรึกษาด้านอาชีพเป็นรายบุคคลที่มีต่อทัศนคติในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัตติวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์
 นุชรี สั้งห้อง. การศึกษาการฝึกฝนคลายความเครียดแบบจิตคลุ่มกายที่มีผลต่อความเร็วในการวิ่งของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดอุดรธานี
 ระเบียบ สีนปถานานนท์. ความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาลเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการบริการนักศึกษาในวิทยาลัยพยาบาลของรัฐในกรุงเทพมหานคร
 รุจิราภา สิทธิปาน. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี
 วันเพ็ญ เกื้อหนู. ผลของบทบาทสมมติที่มีต่อความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลชั้น ปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร
 ศิริรัตน์ ภูสกลเจริญศักดิ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีของโรเจอร์สที่มีต่อทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร
 สาลี จบศรี. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความเป็นผู้นำแบบประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองสิบสาม "ผิวนครราษฎร์บำรุง" จังหวัดปทุมธานี
 สุริยาพร พุตระกูล. ผลการฝึกการเจริญสติตามวิธีการของหลวงพ่อเทียม จิตตสุโก ต่อความจำปัจจุบันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชินโรสวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
 อัจฉรา เนตรล้อมวงศ์. ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร

พ.ศ.2532

จริยา วิไลวรรณ. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดลำปาง
 ชุศรี เลิศรัตน์เดชากุล. การฝึกฝนคลายกล้ามเนื้อเพื่อลดความเครียดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
 ดรุณจิต อุดรมาตย์. การศึกษานุคลิกภาพของนายอำเภอโดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ 16 PF
 ธิติรัตน์ ศรีสวัสดิ์. ผลของบทบาทสมมติที่มีต่อเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนารีนุกูล จังหวัดอุบลราชธานี
 บุญโชติ แก้วแสนสุข. ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศชายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร

- ประคอง เกื่อนการ. การศึกษาบุคลิกภาพของศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติโดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ 16 PF
- พจนารถ แดงพลอย. การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของครูและครูแนะแนวที่ประสบ
ความสำเร็จในอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 1
- พรเทพ ช้อยหิรัญ. ผลของการเข้ากลุ่มฝึกความรู้สึกไวที่มีต่อมนุษย์สัมพันธ์ของนิสิตวิชาเอก
การแนะแนวชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- มัทกานต์ โอพารัตน์มณี. ความคิดเห็นของผู้บริหารกิจกรรมนิสิตและนักแนะแนวการศึกษาและ
อาชีพเกี่ยวกับการบริหารงานแนะแนวอาชีพในมหาวิทยาลัย
- ลำเพา เอี่ยมสำอางค์. การศึกษาทัศนคติในการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาโดยใช้
เทคนิคเดลฟาย
- วิลาวัลย์ บุญวัฒน์. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งเสพติดให้
โทษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรารมณีน จังหวัดศรีสะเกษ
- โสมนันท์ บุญยิ่ง. การเปรียบเทียบมนุษย์สัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
เต็มแสงไขปากช่องวิทยา จังหวัดนครราชสีมา โดยใช้การสอนแบบการเล่นของไทยและ
การสอนแบบปกติ
- พ.ศ.2533
- กาญจนา เลิศธีระวัฒน์. ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อการพึ่งตนเองของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลสวนสนุก จังหวัดขอนแก่น
- จันทร์จิรา เหล่าพงษ์นันทน์. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะกับความพึงพอใจใน
อาชีพ ของพยาบาลสังกัดสำนักงานการแพทย์ กรุงเทพมหานคร
- จันทวิส พันธุ์สุข. ผลของสถานการณ์จำลองที่มีต่อความสนใจอาชีพอิสระของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านปงแดง จังหวัดมุกดาหาร
- ดวงจันทร์ หนูทอง. ผลของการใช้แม่แบบหนังสือเล่มที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
ด้านความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดมณีเจริญ มิตรภาพที่
227 จังหวัดนครศรีธรรมราช
- ดาระณี พัฒนศักดิ์บุญโญ. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัติวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์
- ธีระ ชัยยุทธยรรยง. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา จังหวัดลพบุรี
- ปรกรณ์ วงศ์สวัสดิ์. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพที่มีต่อความสนใจอาชีพอิสระในท้องถิ่นของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนประจวบวิทยาลัย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

- ปิยะรัตน์ ศรีสมบัติ. ผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบ้านแก่งไกรสรวงษ์สงเคราะห์ จังหวัดอุดรดิตถ์ พวงแก้ว เนตรโอภารักษ์. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านลานแหลม จังหวัดนครปฐม
- ฟาริดา ประธาน. การสำรวจความต้องการบริการแนะแนวของนักศึกษาผู้ใหญ่ ในกรุงเทพมหานคร มานิตย์ อุ่นเรือน. การฝึกการสื่อสารระหว่างบุคคลแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีไพทสมันต์ จังหวัดสุรินทร์
- มาริสา สิงหนุต. การศึกษาปัญหาในการปฏิบัติงานของครูช่วยงานแนะแนวของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- ยุพิน องคานนท์. ทศนคติของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่มีต่อการประกอบอาชีพอิสระ
- วรรณวิมล ปรีชาสุชาติ. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดปัตตานี
- วรัญญา เสวีกุล. การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร
- วลัยลักษณ์ ภักดีพล. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความไม่ประมาทในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวิจิตรวิทยา กรุงเทพมหานคร
- สมปอง จันทรมานิตย์. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่เข้าร่วมกับไม่เข้าร่วม โครงการอาชีพอิสระ โรงเรียนปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
- สวัสดี สมจิตร. การเข้ากลุ่มแบบเกสตัลท์เพื่อพัฒนาคุณภาพทางอารมณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
- สุนีย์ ศรีวันพิมพ์. ผลของการฝึกความคิดสร้างสรรค์เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่ามะการวิทยาคม จังหวัดกาญจนบุรี
- สุวรรณ ทองบัวงาม. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีของโรเจอร์สเพื่อลดความวิตกกังวลด้านการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปากน้ำวิทยาคม กรุงเทพมหานคร
- พ.ศ.2534
- จงกล หงสุพันธุ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบโรเจอร์สที่มีต่อการปรับตัวในครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี

- ชานนท์ บุรี. ปัญหาและความต้องการในการปฏิบัติงานของอาจารย์ ในวิทยาลัยสารพัดช่างเขตภาคกลาง
- ชูลี คชนทร์เดชา. เปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้านอาชีพกับโปรแกรมข้อสนเทศทางอาชีพที่มีต่อทัศนคติในการประกอบอาชีพอิสระทางพลศึกษาของนักเรียนชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร
- นิลวรรณ ศิริอังกุล. สุขภาพจิตของนักเรียนในชุมชนแออัด เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
- บุษราคัม ฐระพันธ์. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการพนันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด
- เบญจวรรณ ศรีสุริยากานนท์. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชนบุรืรเทพพิพลารักษ์ กรุงเทพมหานคร
- พรพันธ์ วันศุกร์. การเปรียบเทียบผลของเทคนิค แม่แบบสไลด์การ์ดคู่กับโปรแกรมการพัฒนาสุนิสัยที่มีต่อสุนิสัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบันไดม้า จังหวัดนครราชสีมา
- พรรณทิพย์ พันทอง. การเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมุติแบบมีบทบาทและแบบไม่มีบทบาท ที่มีต่อวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบุญทริก อำเภอบุณฑริก จังหวัดอุบลราชธานี
- เพ็ญศรี จินดาศักดิ์. การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดราชบุรี
- ภาวนา ใจประสาธ. การศึกษาการดำรงชีวิตของนักศึกษาภายในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- วัชรพร จัปเกตุ. ผลของสถานการณ์จำลองที่มีต่อความเสียสละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอินทรมพริยอนุสรณ์ จังหวัดสมุทรปราการ
- วีระ อูสาหะ. ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อมารยาทในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสรรพยาวิทยา จังหวัดชัยนาท
- วีระศักดิ์ ศรีสังข์. การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพศึกษาของผู้บริหาร ครูและครูแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 10
- สาริณี พงษ์เจริญไทย. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการสูบบุหรี่ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
- อรุณี ชินวงศ์อมร. ผลการเปรียบเทียบบทบาทสมมติและเทคนิคแม่แบบที่มีต่อการพูดที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสมโภชกรุงอนุสรณ์ (200 ปี) กรุงเทพมหานคร
- อารีย์ ลิลา. ผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านน้ำรอบ อำเภอลานสัก จังหวัดอุทัยธานี

อรุณี ชินวงศ์อมร. ผลการเปรียบเทียบบทบาทสมมติและเทคนิคแม่แบบที่มีต่อการพูดที่เหมาะสม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสมโภชกรุงอนุสรณ์ (200 ปี) กรุงเทพมหานคร

พ.ศ.2535

- กนกวรรณ อุ่นใจ. ผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
- จิราพันธ์ ประเสริฐศรี. ความสัมพันธ์ระหว่างชาวน้ำปัญญาจากแบบทดสอบวัดภาพคนและ
แบบทดสอบวัดชาวน้ำปัญญาแบบวิสค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน
การศึกษากรุงเทพมหานคร เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร
- ชมพูนุช พงศ์ศิริ. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของ
นักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร
- ณัฐฐา ระกำพล. ผลของการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีนันทบุรี จังหวัดนันทบุรี
- ธนะ สันติสวัสดิ์. ผลของการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมก่อวณในห้องเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดั่งพิรุฬห์ธรรม กรุงเทพมหานคร
- ธนากรณ ญาณพิทักษ์. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกประกอบอาชีพอิสระของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี
- นียดา พงศ์พาทานาญเวช. ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อและการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดราชบุรี
- นิคม ชนะไพฑูรย์. การเปรียบเทียบผลของการเข้ากลุ่มฝึกอบรมและกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อ
ความรับผิดชอบของผู้่านักเรียน โรงเรียนบ้านดุงวิทยา จังหวัดอุบลราชธานี
- พัชรา แยมสำราญ. ผลของการให้คำปรึกษาทางอาชีพตามแบบของจอห์น โอ ไครท์ ที่มีต่อ
วุฒิภาวะทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางสะพานวิทยา อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
- เพทาย เจริญคุณวิวัฏ. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพที่มีต่อความสนใจในวิชาชีพนาฏศิลป์ -
ดนตรีไทยของนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง จังหวัดอ่างทอง
- มายาวี สมบุญ. การศึกษาการใช้เวลาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัด
สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนันทบุรี
- ยรรยง ผิวอ่อน. ผลของการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทางที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนิสิตชั้นปีที่
1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- วัชรภรณ์ อภิวัชรางกูร. การศึกษารายกรณีของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสุราษฎร์ธานี
จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่มีแนวโน้มกระทำอัตวินิบาตกรรม

- วัลภา บุรณกลัศ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบน
หอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ กรุงเทพมหานคร
วิไล ตั้งปณิธานดี. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อความเครียดของ
ผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูก สถาบันมะเร็งแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร
สะอาด กันทรวิรัตน์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลที่มีต่อ
ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิษณุโลก
พิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก
- สุวรรณ อนุสันติ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์
ของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชัน กรุงเทพมหานคร
- อัจจิมา จินวาลา. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและกรณีตัวอย่าง ที่มีต่อความรับผิดชอบต่อ
โรงเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองเสือน้อย กรุงเทพมหานคร
- อารยา จิยะจันทร์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่ออารมณ์เศร้าของ
ผู้สูงอายุในคลินิกผู้สูงอายุ ศูนย์บริการสาธารณสุข 24 บางเขน กรุงเทพมหานคร
- อำพัน ทนสม. ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเหตุผล-อารมณ์ที่มี
ทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมืองสรวงวิทยา จังหวัด
ร้อยเอ็ด
- พ.ศ.2536
- กรกช ศิริ. การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- กาญจนา หลวงจอก. การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคลแก่
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบางแพปฐมพิทยา จังหวัดราชบุรี
- จันทร์รัตน์ ยี่รัฐศิริ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนวิเชียร จังหวัดนนทบุรี
- ดำรงกุล เหลี่ยมวัฒนา. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเชียงของวิทยาคม อำเภอ
เชียงของ จังหวัดเชียงราย
- ทองแท้ ศิลาขาว. ผลของการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่มีต่อความวิตกกังวลด้านการเรียนของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมวิไล จังหวัดปทุมธานี
- บุญลักษณ์ อึ้งชัยพงษ์. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้าน
ความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านพรานกระต่าย อำเภอ
พรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร

- ปราณี อัครรัตน์. ผลของการฝึกการให้คำปรึกษาแบบจุลภาคที่มีต่อความสามารถในการให้คำปรึกษาของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร พรทิพย์ อินทรโชติ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมรังแกเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบ้านพุเตย อำเภอชិเชียรบุรี จังหวัดเพชรบุรี พยอม วงษ์พรม. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง โรงเรียนสวัสดิวิทยา กรุงเทพมหานคร มานะ พ่วงความสุข. ผลของการฝึกความรู้สึกไวที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมหาตมาจตุรมิตรวิทยาสถา จังหวัดสมุทรปราการ มาริสา เครื่องพนัส. ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการรับรู้ด้านอาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านป่าซาง อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย
- ยุวดี ดวงจินดา. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวด้านสัมพันธภาพในครอบครัว ของผู้สูงอายุใน ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ 24 กรุงเทพมหานคร
- รุ่งอรุณ โตศักดิ์ภราเลิศ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางที่มีต่อความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานกับผู้ป่วยจิตเวช ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์ กรุงเทพมหานคร
- วรรดี ชีช่วง. การเปรียบเทียบผลการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทและแบบไม่มีบทที่มีต่อความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านพรานวิบูลวิทยา อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ
- สมพิศ ไชยกิจ. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนราธิวาส
- สายพิน สุตคณิง. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- สุวรรณา นาควิบูลย์วงศ์. ผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลที่มีต่อความวิตกกังวลในการเลี้ยงดูทารก ของมารดาที่มีบุตรคนแรก โรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียน กรุงเทพมหานคร
- หรรษา แดงภักดี. ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อคุณธรรมความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดโสธรวรารามวรวิหาร จังหวัดฉะเชิงเทรา
- อังสนา เปตะนันท์. การศึกษารายกรณีของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนวัดบางโพโสมาวาส สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมสุดโต่งตามสาระระเหย
- อุดมรัตน์ เชาว์วิวัฒน์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพระรามหกเทคโนโลยี กรุงเทพมหานคร

เอษณีย์ จัตรวิธานนท์. ผลของการเข้ากลุ่มฝึกความรู้สึกไวที่มีต่อความมีน้ำใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีพญา กรุงเทพมหานคร

อำนวย ยาวีลาศ. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่

พ.ศ.2537

กนกรัตน์ พงษ์สมุทร. การศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพรตพิทยพยัต กรุงเทพมหานคร

กาญจน์กมล สุวิทยารัตน์. ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่มีต่อการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนธรรมศาสตร์คลองหลวงวิทยาคม อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

จรรยา เกษศรีสังข์. วิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ

จิรวรรณ วัฒนจิตพงศ์. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและสถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านไร่พัฒนา อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา

จักรวาล ภูวิพันธ์. ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร

จันทนา กาไหลทอง. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้านอาชีพที่มีต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนทุ่งเสลี่ยมชนูปถัมภ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

จิราภรณ์ กลิ่นศรีสุข. ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม กรุงเทพมหานคร

จุไรวรรณ จักขุจินดา. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางเพื่อลดความเครียดของสตรีครั้งแรกในระยะก่อนคลอดโรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียน กรุงเทพมหานคร

ชฎาวิณี สุวรรณรัตน์. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเหล่าของนักเรียนเตรียมทหารชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมทหาร กรมยุทธศึกษาทหาร กองบัญชาการทหารสูงสุด

ชุตินา วงศ์วิวัฒน์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชากิจกรรมแนะแนวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสภาราชินี จังหวัดตรัง

- เฉลิมชัย หาญกล้า. การเปรียบเทียบผลการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพึ่งตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต สำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร
- ทรายทอง ตั้งวงศ์ถาวรกิจ. การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดธาตุทอง (เรือนเขียวสะอาด) กรุงเทพมหานคร
- นงเยาว์ ชุมภูทอง. ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเหตุผล-อารมณ์ ที่มีต่อทัศนคติต่อการเป็นโสเภณีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาในอำเภอหนึ่งของจังหวัดหนึ่งทางภาคเหนือตอนบน
- นงเยาว์ สมพิทยานุรักษ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวในหอพักของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ กรุงเทพมหานคร
- นิติไทย นัมคณิสร์ณ. การเปรียบเทียบผลของการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อและการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความวิตกกังวลก่อนการแสดงของนักเรียนชั้นต้นปีที่ 3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ จันทบุรี จังหวัดจันทบุรี
- นิตยาชล พงศ์พาชำนาญเวช. ผลของการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีต่อการสื่อสารกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสายธรรมจันทร์ อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี
- ประภาพรรณ นาคข้าพันธ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี
- ประภาส ณ พิกุล. ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการใช้เหตุผล - อารมณ์ที่มีต่อทัศนคติต่อความเป็นหญิงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดำรงราษฎร์สงเคราะห์ จังหวัดเชียงราย
- พรพิมล หาญกล้า. ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความกตัญญูกตเวที ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต กรุงเทพมหานคร
- ไพพรรณ ไชยสุวรรณ. ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองบางพรหม กรุงเทพมหานคร
- ยุพดี ปิตตะคุ. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีเอี่ยมอนุสรณ์ สังกัดกรุงเทพมหานคร
- ยุพิน โพธิรัตน์. ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพที่มีต่อความร่วมมือในการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีพญา กรุงเทพมหานคร

- ระพีพร นิ่มประยูร. ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมสร้างคุณภาพที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนหน้าที่
การทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดดอนหวาย อำเภอสามพราน
จังหวัดนครปฐม
- รุ่งทิพย์ ยอดประดู่. การศึกษารายกรณีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีพฤติกรรมก่อความ
วุ่นวายในชั้นเรียน โรงเรียนนาหลวง สังกัดกรุงเทพมหานคร
- รุ่งรัตน์ ไกรทอง. ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ
ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องนนทรี กรุงเทพมหานคร
- ลักขณา โสภา. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อ
ความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางมด
(ตันเปาว์วิทยาคาร) สังกัดกรุงเทพมหานคร
- สุนันท์ บุญอำ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่ออัตมโนทัศน์ทางด้าน
ร่างกายและการลดน้ำหนักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา
กรุงเทพมหานคร
- สุรรัตน์ วิไลรัตน์. ผลของการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการรับรู้ด้านอาชีพของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัด
สมุทรปราการ
- โสภา ชนะภัย. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางแบบกลุ่มและ
รายบุคคลที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มาจาก
ครอบครัวหย่าร้าง โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม กรุงเทพมหานคร
- โสภา มะเครือสี. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองของการวางแผนเป็นกลุ่มที่มีต่อ
พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักศึกษาวิชาชีพลูกสุตรระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ
จังหวัดศรีสะเกษ
- หทัยกาญจน์ ทองดี. การใช้สถานการณ์จำลองเพื่อลดความประมาทในการเรียนของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบ้านห้วยกระบอก อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
- อรทิพา ล่องศิริ. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาล
สังกัดสถาบันพัฒนากำลังคนด้านสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข
- อาภรณ์ เต็มยอด. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความเสียสละของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบางม่วง อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง
- อิศรินทร์ ปัญญาอุฉิมวงศ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรม
การสูบบุหรี่ของผู้ถูกคุมประพฤติ สำนักงานคุมประพฤติ

พ.ศ.2538

- กรรณิการ์ สุปโคกสูง. การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองกับการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนขวาง อำเภอโนนไทย จังหวัดนครราชสีมา
- เกศสุรางค์ พงศ์บำรุงเนตร. ผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบนำทางเพื่อลดความวิตกกังวลของมารดาที่มีทารกคลอดก่อนกำหนด โรงพยาบาลวชิรพยาบาล กรุงเทพมหานคร
- จิตติพร คล้ายพันธ์. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลศรีบุญยานุสรณ์ อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร
- ณิชการต์ โกวรุ่งเรือง. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองพลับวิทยา อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
- ทรงศร กัลยาณสุนทร. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตั้งพิรุฬห์ธรรม กรุงเทพมหานคร
- ธวัชวรรณ พิมพ์งาม. การศึกษารายกรณีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาการปรับตัว โรงเรียนวินิตศึกษาในพระราชูปถัมภ์ฯ จังหวัดลพบุรี
- ปนัดดา ยิ้มสกุล. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ากลอย กิ่งอำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
- เผด็จ หรั่งรอด. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มที่มีต่อความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษของผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษบางเขน กรุงเทพมหานคร
- ยุพา ทิพย์ลงกต. ผลของการเข้ากลุ่มฝึกความรู้สึกไวที่มีต่อความสำนึกในความรับผิดชอบต่อการประกอบวิชาชีพพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ จังหวัดนครสวรรค์
- รวิวรรณ พูลทอง. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อแบบแผนชีวิตของผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุ โรงพยาบาลตากสิน สังกัดกรุงเทพมหานคร
- วรรณพร โรจน์สัญญากุล. ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลราชชนนีสวรรค์ กรุงเทพมหานคร
- วุฒิชัย จงคำนึ่งสีล. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อผลการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) กรุงเทพมหานคร

ศนิ จันทรทองดี. การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลที่มีต่อ
การตระหนักรู้ด้านการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนวัดนวลนรดิศ กรุงเทพมหานคร

ศรันยา ประใจ. ผลชุดการแนะแนวอาชีพที่มีต่อการเตรียมตัวประกอบอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้าของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านปางเคียน อำเภอบึงสามพัน จังหวัดบึงสามพัน
สุวิทย์ ดวงเวียง. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวกับครอบครัวของผู้ติดยาเสพติดใน
สถานพักฟื้นประเวศ เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

ภูมินทร์ อ่อนละมูล. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมในการเผชิญความขัดแย้งกับเพื่อนของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโสภณศิริราษฎร์ อำเภอดงหลวง จังหวัดราชบุรี

อิศรินทร์ ปัญญาอุ้มวงษ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่
ของผู้ถูกคุมความประพฤติ สำนักงานคุมประพฤติ จังหวัดสุพรรณบุรี

อุษณีย์ ทองสหธรรม. ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อลดความวิตกกังวลใน
การสอบเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนารีนุกูล จังหวัด
อุบลราชธานี

อำไพพรรณ สุกฤษนาศร. ผลของการให้คำปรึกษาด้านอาชีพเป็นรายบุคคลที่มีต่อการตัดสินใจ
เลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน จังหวัด
กาญจนบุรี

พ.ศ.2539

จิรรัตน์ ขอเหนียวกลาง. คุณลักษณะของผู้บริหารในบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์

ฉัตรฤทัย บุรณากาญจน์. ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเหตุผล-อารมณ์ที่มีต่อทัศนคติใน
การเล่นการพนันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดนิเวศนาราม จังหวัด
สุพรรณบุรี

ดุชนี ทิศนาจินธานี. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการปฏิบัติงานของพยาบาลหน่วย
ฉุกเฉินในโรงพยาบาลของรัฐ กรุงเทพมหานคร

ธิติมา จงพิพัฒน์วณิชย์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการใช้ชุด
การแนะแนวเพื่อพัฒนากระบวนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม

นัยนา เอื้ออำนาจ. ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร

นาถสินี ศิลาวรรพ. ผลของการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วยของ
นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ กรุงเทพมหานคร

- นุชนาฏ หงษ์ไกรเลิศ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองซำซาก อำเภอบ้านปึง จังหวัดชลบุรี
- บริกัณฑ์ ศรีเพชรพัฒน์. การใช้สถานการณ์จำลองและเทคนิคแม่แบบในการพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลราชบุรี
- พรทิพย์ โพธิ์ครูประเสริฐ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางที่มีต่อทัศนคติของญาติต่อการดูแลผู้ป่วยโรคจิตเภท จังหวัดสุราษฎร์ธานี
- มณฑิรา มณฑะยรทอง. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนลาดหญ้าพิทยาคม จังหวัดกาญจนบุรี
- มลิวรรณ นิรมลพิศาล. ผลของชุดการแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสีกัน (วัฒนานันท์อุปถัมภ์) กรุงเทพมหานคร
- รพีพรรณ อักษราติวัฒน์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร
- วจิราภรณ์ ไชยรัตน์. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เขตคลองเตย สังกัดกรุงเทพมหานคร
- วรลักษณ์ กลัดแก้ว. ผลของการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคลเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
- วัฒนาพร จันทร์พรม. ผลของการแนะแนวอาชีพที่มีต่อความสนใจอาชีพช่างเสริมสวยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองทุ่มโนนหาดวิทยา อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา
- วัลลภา ถนอมศิริ. การใช้กิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเกษมพิทยา กรุงเทพมหานคร
- วิริยา พันธุ์คง. การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
- สันทนา วิจิตรนาวรัตน์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อสิ่งเสพติดประเภทสารระเหยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไชยาวิทยา อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

สาธิต ปรงสิงห์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) กรุงเทพมหานคร

เสาวณีย์ หงษ์ทอง. การเปรียบเทียบผลของการใช้บทบาทสมมติแบบมีบทและแบบไม่มีบทที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

อะริยา วงศ์วิศว์. ผลของการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบเพื่อลดการนอนไม่หลับของบุคลากรมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

อาคม หงษ์ทอง. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความมีน้ำใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านแบนชะโด เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร

พ.ศ.2540

กรรณิการ์ กาญจนานุกูล. ผลของการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ที่มีต่อการปรับตัวทางอารมณ์ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 โรงพยาบาลรามาธิบดี กรุงเทพมหานคร

กาญจนา ทองหยัด. ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่มีต่อมารยาทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมวชิราลงกรณ์ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดลพบุรี

เกสรสุรางค์ สักกะบุษยา. ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อนิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์

แก้วจิต มากปาน. การเปรียบเทียบผลของการฝึกการวิเคราะห์ติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกิจกรรมกลุ่มที่มีต่ออัตมโนทัศน์ด้านสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร

จิรวดี จุดสำรวล. การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นใจตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ วัดใหญ่อินทาราม จังหวัดชลบุรี

จุลชีพ รามัญ. ผลการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองตะเคียน อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตันติมา ด่วงโยธา. แรงจูงใจในการทำงานของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลจิตเวช สังกัดกรมสุขภาพจิต

ธิดา ชูอินทร์. ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยายคม กรุงเทพมหานคร

นิธิพัฒน์ เมฆขจร. การศึกษาการใช้เวลาของนักศึกษาที่เป็นนักกีฬา มหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพมหานคร

- นิมนวล ศุภก้านิเทศ. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา
- บัวตัน เขียวอารมณ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางเพื่อลดความท้อแท้ในการดำรงชีวิตของหญิงมีครรภ์ที่ติดเชื้อโรคเอดส์
- ประวีณ สุทธิสง่า. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอสรีราชา จังหวัดชลบุรี
- พรทิพย์ วงศ์สุบรรณ. ผลของการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีต่อการสร้างสัมพันธ์กับผู้ป่วยจิตเวชของพยาบาลเทคนิค โรงพยาบาลสวนสราญรมย์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี
- ราตรี พงษ์สุวรรณ. การศึกษาปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- วาสนา รอดเชียง. ผลของกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมประชาธิปไตยด้านสามัคคีธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดทรงธรรม จังหวัดสมุทรปราการ
- ศิริรัตน์ ผุดผ่อง. ผลการฝึกสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนตามรูปแบบของจอยซ์และคณะของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสวรรค์ประชารักษ์ จังหวัดนครสวรรค์
- สมชาย แสงถนอม. การเปรียบเทียบผลการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมลูกเสือ- เนตรนารีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสงขลาสุทธิราษฎร์อุปถัมภ์ จังหวัดสมุทรปราการ
- สมพร แซ่เฮ้ง. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงานของคนพิการในสถานประกอบการเอกชนในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
- สมรทิพย์ วิภาวนิช. ผลของการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อควบคู่กับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพมหานคร
- สยมพร เพชรประสิทธิ์. ผลของการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคลของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสรีรัษฎา จังหวัดนนทบุรี
- สุกัญญา ภูริยะพันธ์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อความมีน้ำใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร

- สุดสงวน กิ๊พทอง. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
ที่มีต่อการปรับตัวในหอพักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย
กรุงเทพมหานคร
- สุภัทณา เจริญวัลย์. การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
- สุรจิต วรรณรักษ์. ผลของการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อกระบวนการตัดสินใจเลือก
อาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดพุทธบูชา เขตราชบุรีบูรณะ
กรุงเทพมหานคร
- สุวรรณี จิตวิริยะยิ่งยง. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มี
ต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวิสุทธิกษัตริ จังหวัด
สมุทรปราการ
- หงส์ นววงศ์วรกุล. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับรายบุคคลที่มีต่อการ
เตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดจระเข้ใหญ่
จังหวัดสมุทรปราการ
- อนงค์ คำชู. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - ปีที่ 6
โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร
- อรสา ฉวาง. ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่มีต่อการปฏิบัติตนกับบุคคลอื่นของผู้ป่วย
จิตเภทวัยรุ่น โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร
- อาภรณ์ ชัยศิริ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางเพื่อลดความเครียดของสตรีมี
ครรภ์ที่ติดเชื่อเฮดส์
- พ.ศ. 2541
- กมลรัตน์ ภิญโญนาบัตร์. การศึกษาความพึงพอใจของผู้ป่วยต่อการให้บริการของโรงพยาบาล
หัวเฉียว กรุงเทพมหานคร
- กรรณาภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตาม
ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร
- กาญจนา เหมะรัต. ผลของการให้คำปรึกษาแบบนำทางควบคู่กับการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อเพื่อ
ลดความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตภายหลังจำหน่ายของผู้ป่วยจิตเภทในโรงพยาบาล
สมเด็จพระเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร
- ขวัญทิพา โฉมแดง. การศึกษาสุขภาพจิตของนิสิตที่กู้เงินกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของ
รัฐบาล มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก

- ชฎาภา ประเสริฐทรง. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันต่อองค์การของบุคลากรมหาวิทยาลัย
หัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- ชนนุช บุญสิทธิ์. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนกุนนทีรุทธาราณวิทยาคม กรุงเทพมหานคร
- ชิดหทัย ผลานันต์. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการปฏิบัติงานของครูประถมศึกษา สังกัด
กรุงเทพมหานคร
- ชูวิทย์ รัตนพลแสนย์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการเข้าร่วมกิจกรรม
กลุ่มที่มีผลต่ออัตมโนทัศน์ของพลทหารที่ติดยาเสพติด โรงพยาบาลทหารเรือกรุงเทพ
เขต บุญมี. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎี
เผชิญความจริงที่มีต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนวัดม่วงคัน อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง
- จารุวดี บุญยารมย์. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบ
ยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองของผู้รับการสงเคราะห์ใน
สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ
- จินตนา อินทรทัศน์. ผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลด้านอาชีพตามทฤษฎีพัฒนาการทางอาชีพ
ของทีเดอแมนและโอฮาราที่มีต่อความสอดคล้องในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เขาพนม จังหวัดกระบี่
- ณรงค์ วงศ์คุ้มสิน. ผลของการฝึกการให้คำปรึกษาแบบจุลภาคที่มีต่อความสามารถในการสื่อสาร
เพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์ของนักศึกษาพยาบาลระดับต้นชั้นปีที่ 2 สังกัดกรมแพทย์
ทหารเรือ กรุงเทพมหานคร
- ทองเลิศ บุญเชิด. ผลของการใช้ชุดกิจกรรมที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 4 โรงเรียนบ้านชัยสนุ่น จังหวัดสระบุรี
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี
- นงนุช จงเจริญทรัพย์. ผลของการจัดบริการสนเทศด้านอาชีพที่มีต่อการรับรู้ด้านอาชีพของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี
- นฤพนธ์ สีเสียด. ผลของการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีต่อความเชื่อมั่นใน
ตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- นียดา สุวิชาวรินทร์. ผลของการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความสามัคคีของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง กรุงเทพมหานคร
- ปรีชา ขุนบุญจันทร์. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวเพื่อเปลี่ยนทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดโคกพิบูล อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช

- ปวรพรรณ ภาลิกา. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้านอาชีพที่มีต่อทัศนคติในการประกอบอาชีพอิสระทางคหกรรมศาสตร์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา กรุงเทพมหานคร
- พิรุณรัตน์ สันติลีลา. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูแนะแนวตามทัศนะของผู้เชี่ยวชาญด้านการแนะแนว และผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยใช้เทคนิคเดลฟาย
- เพชรนิภา นนทนาคร. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสมุทรพิทยาคม กิ่งอำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ
- ภัทรวรรณ อุ่มล่อ. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเหตุผล - อารมณ์เป็นกลุ่ม และรายบุคคลที่มีต่อทัศนคติต่อสารแอมเฟตามีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนท่าช้างวิทยา จังหวัดเพชรบุรี
- มานี ผลอนันต์. ผลของการแนะแนวกลุ่มด้านอาชีพที่มีต่อกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแหลมสิงห์วิทยาคม อำเภอแหลมสิงห์ จังหวัดจันทบุรี
- ยุพดี สมบูรณ์สิน. กิจกรรมส่งเสริมจริยธรรมนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครราชสีมา. ตัวแปรที่สัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุโรงพยาบาลสมุทรปราการ
- รพีพรรณ สุญาบุญกุล. การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในกรุงเทพมหานคร
- วรรณวดี พรหมสุรินทร์. การเปรียบเทียบผลของการฝึกการลดความอ้วนอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคลและการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางเพื่อลดความวิตกกังวลในการคบเพื่อนต่างเพศของนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- วรวรรณนิ ราชสงฆ์. การเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบและการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดพัทลุง
- วัชร ไชยจันดี. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการสอนภาคปฏิบัติของอาจารย์นิเทศก์วิทยาลัยพยาบาล สังกัดพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข
- วัลลี เทียงธรรม. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อสุขภาพส่วนบุคคลและอัตมโนทัศน์ทางร่างกายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม กรุงเทพมหานคร
- วิธี แจ่มกระทิก. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารจานด่วนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

- วิคินี มุกตอกไม้. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมที่มีต่อสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบึงบา อำเภอนองเสือ จังหวัดปทุมธานี
- ศิริภรณ์ เทพนิม. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุนทรพิพิธวิทยาคม กรุงเทพมหานคร
- สกวรัตน์ สุขใส. ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางที่มีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ กรุงเทพมหานคร
- สดใส นิยมจันทร์. การศึกษาปัญหาด้านการเรียน ส่วนตัวและสังคม และวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
- สมชาย ทองหมู่. การศึกษาการรับรู้ด้านอาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร
- สิริหทัย มุลวนิชย์. ปัจจัยที่เกี่ยวกับความว่าเหวของผู้สูงอายุ ในชมรมผู้สูงอายุ วชิรพยาบาล กรุงเทพมหานคร
- สุภัทรา วังชากร. การศึกษาอัตมโนทัศน์และการวางแผนการดำเนินชีวิตของคนพิการใน กรุงเทพมหานคร
- สุรพล สุขสายชล. การศึกษารายกรณีของนักเรียนที่มีพฤติกรรมลักขโมย
- เอกภพ คงสวัสดิ์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบเพื่อลดความวิตกกังวลเรื่องการสอบของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร
- อำพัน จารุทัศนางกูร. การเปรียบเทียบผลของการฝึกทักษะทางสังคมแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลที่มีต่อการแสดงความเห็นอกเห็นใจผู้ป่วยจิตเวชของพยาบาลเทคนิค โรงพยาบาลสมเด็จพระยา กรุงเทพมหานคร

พ.ศ.2542

- กรรณิการ์ ซีใจงาม. การศึกษาค่านิยมในการดำเนินชีวิตและการดำเนินชีวิตของครูสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
- กานดา ช่วยเมือง. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลตามทฤษฎีเผชิญความจริง ที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของผู้ติดยาเสพติดระยะฟื้นฟูสมรรถภาพบ้านพิชิตใจ สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร

- กาญจนา สุทธิเนียม. ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อพฤติกรรม
การแสดงออกในการเผชิญความขัดแย้งระหว่างบุคคลของผู้ป่วยจิตเภท โรงพยาบาลสมเด็จพระยา
เจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร
- กาญจนา เหมะธร. การศึกษาพฤติกรรมการทำงานของพนักงานสายการผลิต บริษัท สหโมเสค
อุตสาหกรรม จำกัด(มหาชน)
- เกษสุดา สองห้องนอก. การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานของอาจารย์ที่สำเร็จ
การศึกษิตตามหลักสูตรประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง (ปทส.) วิทยาลัยช่างกลปทุมวัน
ขวิทยา บัญวาส. ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมแบบกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรม
การแสดงออก ที่เหมาะสมกับเพื่อนของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรม
ราชชนนี นพรัตน์วชิระ
- ไขนภา แก้วจันทร์. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัย
พยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพ
- จรัมพร สุวรรณวัฒน์. การสำรวจปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนธรรมศาสตร์คลองหลวง
วิทยาคม จังหวัดปทุมธานี
- จันทิมา จินตโกวิท. การศึกษาพฤติกรรมทางสังคมด้านสภาพอ่อนน้อมของบุคคลที่มีความ
บกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้เทคนิคแม่แบบ
- จันทร์ทิภาณพ์ รัตนจิรากร. ผลของการทำจิตบำบัดแบบประคับประคองควบคู่กับการฝึกผ่อนคลาย
เพื่อลดความเครียดของผู้ป่วยมะเร็งเต้านม วชิรพยาบาล กรุงเทพมหานคร
- จารุวรรณ ศุภศรี. การเปรียบเทียบผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึก
ลดความรู้สึกล้อไหวอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในการ
เผชิญความโกรธของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีตรัง
จังหวัดตรัง
- ธารรัตน์ ชื่นทอง. การศึกษาปัญหาความเครียดในการปฏิบัติงานและกลวิธีเผชิญความเครียดของ
พนักงานระดับหัวหน้างาน ธนาคาร ไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน)
- ธิดารัตน์ โพธิ์ดารา. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับอาชีพกับเจตคติต่อวิชาชีพ
คหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาสาขาคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต
พระนครใต้
- ณภาพร วัฒนโอภาพ. การศึกษาบุคลิกภาพของผู้บริหารสถานศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
โดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ 16 PF
- นันทนา ขาวละออ. การศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของพยาบาลที่ทำหน้าที่ดูแลผู้ป่วยกลุ่ม
เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ โรงพยาบาลธัญญารักษ์ จังหวัดปทุมธานี

- นันทิยา เอกอริคมกิจ. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกวนิยมเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มเพื่อพัฒนาความเข้มแข็งในการมองโลกของเยาวชนหญิงในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง บ้านปรานี กรุงเทพมหานคร
- เนตรนภิส สำราญทรัพย์สิน. การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองกับการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการปฏิบัติตนกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านธรรมรัตน์ใน อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
- ปัญญาทิพย์ ทิมวงค์. การเปรียบเทียบผลของการแนะแนวเป็นกลุ่มด้านอาชีพและกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการรับรู้อาชีพอิสระในท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนด่านเกวียนวิทยา อำเภอโชคชัย จังหวัดนครราชสีมา
- ปิยะวรรณ เลิศพานิช. การศึกษาความเครียด สาเหตุของความเครียด และวิธีเผชิญความเครียดทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ส่วนกลางกลุ่มที่ 4
- ผุสดี หนังสือ. ผลของการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อควบคู่กับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดความวิตกกังวลในการพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี วชิระ กรุงเทพมหานคร
- พรทิพย์ เจนจริยานนท์. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตรัง
- พรรณวดี สนธิทรัพย์. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร
- พิมพ์รัชต์ เรืองบุญโญ. การเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบกับการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต กรุงเทพมหานคร
- เพ็ญพิไล ประเสริฐสม. อนาคตภาพของการจัดบริการแนะแนวอาชีพของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- พัฒนสวรรค์ เชื้อแก้ว. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมนนทรี กรุงเทพมหานคร
- มณฑิรา เลิศพานิช. การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการพยายามฆ่าตัวตายของผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลสังกัดรัฐบาล ส่วนกลาง
- เยาวเรศ สุนน. การเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงแบบดีอาร์โอชกับการควบคุมตนเองที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประจักษ์โนน กรุงเทพมหานคร

- รัชนี เหล่าเรืองธนา. ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจในการบำบัดรักษาขั้นฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดยาเสพติด โรงพยาบาลธัญญารักษ์ จังหวัดปทุมธานี
- รัตนภรณ์ ศิริจันทร์. การศึกษาความเหนื่อยหน่ายในการทำงานของพยาบาลในจังหวัดอุทัยธานี
- ระวี โพธิ์ศรี. การศึกษาปัญหาและแนวทางในการแก้ปัญหาการดำเนินกิจกรรมวิชาชีพตามความคิดเห็นของพนักงานองค์การเภสัชกรรม
- ระวีวรรณ คำสม. ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมโดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อการปฏิบัติตนกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา จังหวัดนครปฐม
- ราตรี เหล่าหะเกียรติ. การศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมโฮมรูมโรงเรียนมัธยมศึกษากลุ่มที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
- เรณูรัชต์ ประสิทธิเกิด. ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
- ลักษณะภรณ์ วิงวอน. ผลของการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ กรุงเทพมหานคร
- รวางคณา แสงวิภาค. การศึกษาสุขภาพจิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดชัยภูมิ
- วารุณี ใจดี. การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครู ครูแนะแนว และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
- วีระวัฒน์ ประทีปรัตน์. การศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงานของข้าราชการทหารอากาศกองป้องกันทางอากาศ
- เวทวิชญ์ เนียมอินทร์. การศึกษาความพึงพอใจในการปฏิบัติงานในสถานที่ที่ปฏิบัติงานครั้งแรกของนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ
- ศิริรุ่ง ศุภฤกษ์คุณ. การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตนาในการเลือกศึกษาต่อคณะแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์และคณะทันตแพทยศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
- สุขวสา จันทรอินทร์. ผลของการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีต่อความเป็นผู้นำของนักเรียนนายเรือชั้นปีที่ 1 โรงเรียนนายเรือ จังหวัดสมุทรปราการ
- สุพิศ รนขาว. ผลของการให้คำปรึกษาครอบครัว ตามทฤษฎีของชะเทียร์ ที่มีต่อการสื่อสารในครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านบ่อไทย จังหวัดเพชรบูรณ์
- สุนี ดิริทิเพนทร์. การศึกษาความเครียด และวิธีเผชิญความเครียดของบุคคลว่างงานที่มารับบริการจัดหางานของกรมการจัดหางาน

สุมา ชัยลักษณะนันท์. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี

สำเร็จ ยอดมิ่ง. ชุดการแนะแนวอาชีพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาส
ทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอ่างทอง

หนึ่งหทัย กอปรศรีสวัสดิ์. การศึกษาสาเหตุการตัดสินใจเลือกอาชีพและความคาดหวังในการเข้ารับ
การบำบัดของเยาวชนที่เข้ารับการบำบัดในคลินิกยาเสพติด กรุงเทพมหานคร

อมรรวรรณ แก้วผ่อง. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่ม และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อ
การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่อนอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 2 โรงเรียนวัดน้อยใน กรุงเทพมหานคร

อัมพา ชองทุมมินทร์. เจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษาของสถาบันราชภัฏอุดรธานี

พ.ศ. 2543

กัญญาวดี แสงงาม. การศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติงานแนะแนวของครู
แนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

จุมจินต์ สลัดทุกข์. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จริยกุล ดิสรุวรรณ. การศึกษาเอกลักษณ์แห่งตนของนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย โรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

จำเริญ พันธพารา. การเปรียบเทียบผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึก
ผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่มีต่อความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกุดดู่พิทยาคม อำเภอโนนสัง จังหวัดหนองบัวลำภู

ถนัดกิจ ยามาดี. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของผู้รับการคุ้มครอง
สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ

นวลอนงค์ วงษ์เพ็ชร. การศึกษารูปแบบการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการ
ศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 1 โดยใช้
เทคนิคเดลฟาย

นันทยา คงประพันธ์. การศึกษาพฤติกรรมและสาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นใน
กรุงเทพมหานคร

นาฏสุคนธ์ อยู่เงิน. เจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดพะเยา

บังอร ศรีดำ. การศึกษาเจตคติต่อการพัฒนาบุคลากรและความต้องการในการพัฒนาบุคลากรของ
พนักงาน บริษัท โอเชียนกลาส จำกัด (มหาชน)

ปนัดดา คุรุกิจกำจร. คุณลักษณะของตัวแทนประกันชีวิตที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ

- ปาริฉัตร อ้นประเสริฐ. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา
ความคิดสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
ศึกษานารี กรุงเทพมหานคร
- ปาลชาติ ชาวโพธิ์หลวง. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียด และวิธีเผชิญความเครียดใน
การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรชั้นประทวน กองบังคับการตำรวจจราจร
ปียรัตน์ ศิริผลสมสุข. การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของนักเรียนอาชีวศึกษาใน
กรุงเทพมหานคร
- พิมพกา อัคคะพู. ผลการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีวินัย
ในการใช้ห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
- พัชรินทร์ ไชยपाल. การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของหญิงตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา
ภริภา กิจพัฒน์เจริญ. การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองในการแสดงบนเวทีของนักเรียนหญิง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
(ฝ่ายประถม)
- ไมยรา กัดสระ. การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเลือกสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับ
ความนิยมมากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ
ศึกษา กรุงเทพมหานคร
- รียา ศิริมงคลภรณ์. การศึกษารายกรณีวิถีชีวิตผู้สูงอายุที่มีปัญหาการปรับตัวในสถานสงเคราะห์
คนชรา บ้านศรีตรัง จังหวัดตรัง
- วชิราภรณ์ ชุมพล. การศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ใน
กรุงเทพมหานคร
- วริญญา อรรถยุกติ. การเปรียบเทียบทักษะชีวิตของวัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติดและไม่ติดยาเสพติด
ในกรุงเทพมหานคร
- วราภรณ์ ยิ้มแย้ม. การศึกษาการพัฒนาความคิดวิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนหนองแคสรกิจพิทยา จังหวัดสระบุรี โดยใช้ชุดการสอน
- วลัยพรรณ ชำนาญเศรษฐกุล. การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับความสอดคล้อง
ในการเลือกอาชีพของนักศึกษาสาขาวิชาการแนะแนว ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
- วิไลลักษณ์ นิยมจิตร. รูปแบบการบริหารงานอาจารย์ที่ปรึกษา ในวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี
เขตภาคกลาง สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข
- วีรติ พงษ์ทิพย์วัฒน์. การศึกษารายกรณีของเด็กที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในสถานสงเคราะห์
เด็กชาย บ้านหนองคาย กรมประชาสัมพันธ์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม
- ศิริวรรณ วิเศษรวงศ์. การศึกษาอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมฆ่าตัวตาย

- สมชาย สุจิรพงศ์สิน. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพที่มีต่อกระบวนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในวิชาชีพทันตแพทย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร
- สาโรจน์ กาลศิริศิลป์. การศึกษาทัศนคติต่อพระภิกษุสงฆ์ของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
- สินีนาว สุทธจินดา. การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
- สุทธามาศ อนุธาตุ. การศึกษาปัญหาและวิธีเผชิญปัญหาในการฝึกปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เขตภาคเหนือ
- สุวรรณ จันทสาร. การศึกษาคุณภาพชีวิตของครูผู้รับผิดชอบงานแนะแนวของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ
- สุภาวดี เขมะศรีสุวรรณ. การศึกษาปัญหา ความคาดหวัง และวิธีการแก้ปัญหาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
- สุภาภรณ์ ศศิดิถีธรรม. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความอดสาหะในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสระบุรี
- อังคณา เทศทิศ. การศึกษาความภาคภูมิใจในอาชีพของครูแนะแนว สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร
- อารมณ มัตตะเดช. การศึกษาการใช้กลไกการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร
- อุบลลักษณ์ ไชยชนะ. การศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการเรียนกับความสอดคล้องในการเลือกคณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- อำนาจ กังเทเวศน์. ผลของกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพาณิชยการอินทราชัย กรุงเทพมหานคร

พ.ศ.2544

- กฤติกา สีสาวตะ. การศึกษาความนิยมไทยและแนวทางในการเสริมสร้างความนิยมไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- กลอยใจ ทองลิ้ม. การศึกษาความจิตอยากฆ่าตัวตายของนักเรียนวัยรุ่น
- กสิณา บุญแสง. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษากลุ่มและกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความมุ่งหวังในชีวิตของนักเรียนวัยรุ่น ศูนย์เมอร์ซี่ กรุงเทพมหานคร

- ชัยพร พงษ์พิสันต์รัตน์. การเปรียบเทียบผลของวิธีระดมสมองและวิธีซีเนดิกส์ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบวรนิเวศ กรุงเทพมหานคร
นัตรนาถ เอี่ยมกำแพง. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีต่อ
อัตมโนทัศน์ด้านสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดศรีวิสุทธิธรรม จังหวัด
พิษณุโลก
- นภัสกมล สุวรรณโกสีย์. การสร้างฐานข้อมูลองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและช่วยเหลือบุคคล
ที่พยายามฆ่าตัวตาย
- นวรรตน์ ปลื้มสติ. ผลของการแนะแนวอาชีพที่มีต่อเจตคติต่ออาชีพอิสระของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ กรุงเทพมหานคร
- นิสรา คำมณี. ผลของกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการจูงใจตนเอง
ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม
- บุญรัตน์ ดิกคณารักษ์. ผลของการฝึกการลดความรู้สึกอึดอัดใจอย่างเป็นระบบควบคู่กับการฝึก
ทักษะการเรียนรู้เพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนช่างดาครู้สคอนแวนท์ กรุงเทพมหานคร
- ปิยนุช ขาวยะบุตร. การศึกษาความคิดทำร้ายตนเองของวัยรุ่น
- ภัทรา สาริชีวิน. ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางเพื่อลดความเครียดที่มี
ต่อการดำเนินชีวิตของมาดามอกสมรสในระยะตั้งครรภ์ บ้านพักฉุกเฉินสมาคมส่งเสริม
สถานภาพสตรีในพระบรมราชูปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร
- มานิกา พระแท่น. การศึกษาปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการให้การพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลชั้น
ปีที่ 4 วิทยาลัยพยาบาล สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข
- รัชดาภรณ์ อินทะนิน. การศึกษาแนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคมของ
นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
- ราณี อาษาเจริญ. การศึกษาเจตคติของครูต่อการทารุณกรรมเด็กและบทบาทในการป้องกันและ
ช่วยเหลือของครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
- ศุภรา ศุขบุญมาก. การศึกษารูปแบบงานกิจกรรมนักศึกษาของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี
สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข
- สร้อย คำนวน. การศึกษาปัญหา สาเหตุของปัญหา และวิธีเผชิญปัญหาครอบครัวของนักศึกษา
พยาบาล วิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้า จังหวัดเพชรบุรี
- อังสุรีย์ พุ่มชา. ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อความพร้อมในการ
เรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สถาบันราชภัฏพิบูล
สงคราม

พ.ศ. 2445

- กนกรัตน์ แจ่มวิภูกุล. การศึกษาปัจจัยด้านครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน
- ดรีพร ชุมศรี. การศึกษาแรงจูงใจในการพัฒนาดนเองของพยาบาลในจังหวัดสุราษฎร์ธานี
- ธัญญารัตน์ แสงสว่าง. การศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาการปรับตัวด้านครอบครัวของนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวผสม
- ธนศิริ พุกบุญมี. การศึกษาความผิดปกติในการรับประทานอาหารของนิสิตหญิงระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- นพพร เชิดฉาย. การศึกษาความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาการขายในสาขาวิชาพาณิชยการของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพาณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร
- ปฎิพร ปินตาปลูก. การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการค้าประเวณีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดหนึ่งทางภาคเหนือ
- เปรมใจ บุญประสพ. ผลของกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้ตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบางกะปิ สังกัดกรุงเทพมหานคร
- ภาณุ โคตรพิลา. ผลการฝึกการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพื่อพัฒนาความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ด้านการสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
- ภัทรดา รุ่งป่าสัก. ผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ที่มีต่อความเข้มแข็งในการมองโลกของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมกะสันพิทยาคม กรุงเทพมหานคร
- วชิรา บุตรวัญฉุ. ผลของการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่มีต่อเจตคติในการป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดนวลนรดิศ กรุงเทพมหานคร
- วาสนา เกิดผล. การศึกษาสภาพการใช้และการส่งผ่านยาบ้าของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง
- วิภาญดา พรพรรณชาวจิต. การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน
- วิภูสนา สาคริตชานันท์. การศึกษาคุณภาพชีวิตของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- วันวิสาข์ ดันตระกูล. การศึกษารูปแบบชีวิตของมารดาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียวในกรุงเทพมหานคร

- คันสนีย์ นาคะสนธิ. การศึกษาและพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนวัดประดู่ในทรวงธรรม กรุงเทพมหานคร
- ศศิธร อมรินทร์แสงเพ็ญ. การศึกษาปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่
ตำรวจในการให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัว
- ศิริวัฒนาพร พริ้งเพระ. การเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มโดยครูเป็นผู้กำหนด
เกณฑ์การเสริมแรงและนักเรียนเป็นผู้กำหนดเกณฑ์การเสริมแรงที่มีต่อพฤติกรรม
การอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน
อนุบาลกระสัง อำเภอกะสัง จังหวัดบุรีรัมย์
- สกล วรเจริญศรี. การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น
- พ.ศ. 2546
- กุลบุรณิ เกียรติบุตร. การศึกษาบุคลิกภาพของเวชชนที่มีประวัติเสพยาบ้า
- นำฝน ปราจีนบุรารณ. การพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนวัดดอนหวาย จังหวัดนครปฐม โดยใช้แบบฝึกทักษะการคิดสร้างสรรค์
- ประนอม ศรีโกศกัฏฐ์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกวนนิยมเป็นรายบุคคลและเป็น
กลุ่มที่มีต่อความวิตกกังวลในการกลับสู่สังคมของผู้ป่วยยาเสพติด สถาบันธัญญารักษ์
- ปริศนา ซาญวิชัย. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ที่มี
ต่อวิธีการเผชิญความโกรธของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ
กรุงเทพมหานคร
- พรพิไล ดันติปิกร. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน
ของพยาบาล โรงพยาบาลกลาง สังกัดสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร
- พระมหาครุฑิต แสนอุบล (วรกวินโท). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพุทธศาสตร์ที่มี
ต่อความมุ่งมั่นในชีวิตของผู้ติดเชื้อเอดส์ วัดพระบาทน้ำพุ จังหวัดลพบุรี
- พิชยา ประสบบุญมีชัย. การศึกษาระดับอารมณ์ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
- พัชรา วรแสง. การศึกษาภาวะด้านอาชีพของนักเรียนและการพัฒนาภาวะด้านอาชีพของ
นักเรียนโดยการให้คำปรึกษาด้านอาชีพแบบกลุ่มตามแบบของจอห์น โอ ไคร์ส ในนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี
- ยุทธนา ภาระนันท์. การศึกษาและพัฒนาพฤติกรรมป้องกันเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่
4 - 6 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร
- โยธิน อ่ำฟัก. การศึกษาระดับบุคลิกภาพนิสิตปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

วรวรรณ ประสิทธิ์ชัยการ. ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบภาวนิยามที่มีต่อเจตคติในการป้องกันโรคเอดส์ของวัยรุ่นหญิงกลุ่มเสี่ยงในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ

วีรวรรณ บุญวงศ์. ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่เน้นการรู้คิดที่มีต่อความเหนื่อยล้าของผู้ป่วยเบาหวานชนิดที่ 2 โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพ ศูนย์อนามัยที่ 11 จังหวัดนครศรีธรรมราช

เศรษฐกร มงคลจาตุรงค์. ผลของการฝึกการแสดงออกที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาความเจลิยฉลาดทางอารมณ์ด้านความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีวิทยา 2 กรุงเทพมหานคร

หทัยกาญจน์ ผุดวัฒน์. การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหนีเรียน : การศึกษารายกรณีและแนวทางในการช่วยเหลือ

อริญญา วันกิ่ง. ผลของกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความเจลิยฉลาดทางอารมณ์ด้านการจัดการอารมณ์ของตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์

